

Giới thiệu Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất

Trong thế giới này hàng vạn hàng vạn người nhưng anh Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất. Đó được xem là sự lựa chọn hoàn hảo nhất mà anh lựa chọn. Ngoài ra các cô khác theo anh đó là điều vô nghĩa!

Nội dung truyện xoay quanh Kỳ Tư Tuyên và Kiều Dụ khi mà hai người gặp nhau luôn có những mâu thuẫn và nghi ngờ nhất định. Luôn chú trọng từng câu nói về đối phương.

Trong lúc gương mặt cô đau khổ nhào vào ngực anh: "Kiều Dụ, em hận anh". Kiều Dụ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, mi mắt giãn ra, mặt thỏa mãn. Tuy là như vậy vẫn còn chút nghi ngờ chưa được giải quyết hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: kiêu dương như lửa

Mùa hè năm ấy, khi trời nóng bức dị thường, Kỳ Tư Tuyên 17 tuổi đang nhìn vào giấy báo trúng tuyển đại học của mình sững sờ một lúc, chớp chớp mắt, nhìn vào cột điểm mấy lần, sau đó cực nhanh đem thư thông báo nhét trở về túi, rồi ném vào ngăn kéo thấp nhất của bàn học, một dạng giống như ngày xưa, cười xe đạp vui sướng ra khỏi cửa.

Một năm kia, ở vào năm quan trọng, Kiều Dụ đã ở trong trường học được một năm, và được coi là nhân vật phong vân, học chuyên ngành mình thích, làm những chuyện mình nghĩ, chỉ còn thiếu bên cạnh một người mà mình yêu thương.

Ngày mà Kỳ Tư Tuyên nhận được thông báo trúng tuyển, Kiều Dụ đang tham gia vòng cuối cùng của một cuộc thi, giáo sư của khóa đưa ra ý mới, chọn một chỗ cảnh đẹp giống cổ tích để làm bài kết thúc cuộc thi.

Ngày đó, cậu ngồi ở hàng cuối, trợ giảng kiến trúc ở phía trước vẫn còn đang nói một chút về sự chú ý vị trí, có lẽ khí trời quá nóng khiến cho cậu vừa nghe một tí đã không chịu được, loại suy nghĩ cổ hóa này đem ra dạy thì cũng khiến học sinh ngu đi, hẳn luôn cảm thấy kiến trúc là thứ có linh tính, bởi vậy sáng tạo là điều quan trọng nhất, cậu không muốn nghe nữa, nhờ có giá vẽ che chắn, cậu nghiêng đầu sang một bên nhằm chắn.

Đó là lần đầu tiên cậu thấy Kỳ Tư Tuyên, chuyện này cậu chưa nói với bất kỳ ai.

Ở chỗ này từ trước cho đến bây giờ cậu không biết có một cô gái lại xinh đẹp như thế, sáng rõ đến thế khiến cho người ta không cách nào nhìn thẳng, có lẽ cũng bởi vì quá sáng rõ mà sau này khi cô có chút mất hứng, Kiều Dụ sẽ có loại ngày có cảm giác âm trầm sập xuống.

Khi đó Kỳ Tư Tuyên toát lên vẻ thanh xuân lay động lòng người, tóc đuôi ngựa tung bay rồi bởi, mặc chiếc quần bò ngắn, áo sơ mi trắng, sóng mắt lưu chuyển khi cười, trong suốt như nước.

Cô đứng dưới cây liễu cách bọn họ không xa, cầm bút vẽ thình thoảng ngẩng đầu nhìn vật kiến trúc, sau đó mặt chuyên chú về những nét đầu tiên. Cảnh liễu dài rủ xuống, gió vừa thổi liền đưa đưa bên cạnh cô, hơn hẳn linh động lòng người.

Cậu cảm thấy trên người cô có phần khí chất rất thu hút, bức họa dưới tay cô nhất định là một kiệt tác.

Rất nhanh cuộc thi bắt đầu, bên tai trừ tiếng gió cùng tiếng ve kêu liên chỉ có tiếng bút pháp xào xạc trên giấy. Kiều Dụ nhìn không được nữa quay đầu lại nhìn thì thấy cô đứng cạnh một người con trai, cô đang nghiêng đầu nhìn hắn, tóc đuôi ngựa ở phía sau bay bay bên tai, vui đùa nghịch ngợm.

Kiều Dụ lúc này mới nhìn rõ mặt cô, làn da trong suốt như pha lê, ngũ quan tinh xảo giống như một nàng tiên cá xinh đẹp, tiểu cô nương bị liễu quấy rầy giương mắt có chút mất hứng, cau mày miễn cưỡng ngược mắt, nghe nghe không biết tại sao đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt, tiếp theo cười lên xấu xa, không biết nói câu gì, nam sinh kia hoảng loạn mà chạy, cô nhìn theo bóng lưng của nam sinh cười đắc ý, đáy mắt mang theo ánh tinh nghịch để cho người ta nhìn không rời mắt.

Cậu không tự chủ, cầm bút ở dưới góc phải giá vẽ lên bắt đầu vẽ, ngày đó trời rất xanh, gió nhẹ thổi lên mái tóc dài cùng vạt áo của cô.

Em ở đây vẽ phong cảnh, còn anh ở đây vẽ em.

Kiều Dụ cứ vẽ như vậy qua hết thời gian của cuộc thi, chờ đến khi cậu định thần lại thì cũng là thời điểm nộp bài, cậu chỉ có thể nhắm mắt đi lên nộp.

Chờ đến khi cậu quay lại nhìn mới phát hiện cô bé kia đã đi mất rồi.

Khi đó mặt trời đã xuống núi, khí trời không còn nặng như vậy, chỉ còn lại cái nóng bỏng của mặt đất, nhưng trong gió lại mang theo chút lạnh lẽo, Kiều Dụ đứng ở trong làn gió nhẹ đột nhiên có chút mất mát.

Tối hôm đó Kỳ Tư Tuyền mang bức họa lúc chiều về cho Kỳ lão gia xem, Kỳ lão gia hiếm thấy khen cô vẽ tiến bộ, trong nụ cười của Kỳ Tư Tuyền có nhiều điểm không rõ ý vị mà chột dạ.

Sau đó cha mẹ hỏi cô có nhận được thư thông báo trúng tuyển hay không, cô cũng là cười đưa ra câu trả lời khẳng định.

Kỳ Tư Tuyền trải qua hết thấy như thường một kì nghỉ dài nhất, thoải mái nhất của học sinh, cho đến trước khi đi báo danh một ngày đều không nói với ai, cô đăng kí sai chuyên ngành.

Trước đây cô căn bản không biết lâm sàng y học là cái quái quỷ gì.

Ngay từ khi mới đầu học kỳ, Kiều Dụ đã cảm thấy có gì đó không thuận lợi.

Lâm Thần vội vã chạy vào phòng ngủ nhìn một chút, Tiêu Từ Uyên tựa vào trên giường đọc sách, Ôn Thiếu Khanh đang cố gắng đem một bộ đầu lâu xuyên qua móc chìa khóa.

"à, Kiều nhậ đây, không phải nói xong đi Ngênh Tân sao?"

Tiêu Từ Uyên đến mi mắt cũng không buồn nhấc lên, mài dao cả nửa ngày mới chậm rãi nói: “đệ nhất tài tử ngành kiến trúc vừa bị lão giáo sư coi trọng hẳn nhất gọi lên phòng làm việc chửi mắng một trận, lại vội vàng vàng quay trở lại cầm công cụ đi thi lại”

Lâm Thần mặt kinh ngạc ;”ai? Kiều Dụ? thi lại?”

Ôn Thiếu Khanh cuối cùng cũng thuận lợi đem cái xương đầu giải phẫu kia xuyên qua cái nút chìa khóa, giờ tay lên chỉ chỉ bản vẽ trên bàn:”kia, chứng có phạm tội ở nơi đó”

Kiều Dụ lúc thi lại xong quay trở về đã thấy ba người bạn cùng phòng đứng cùng một chỗ nghiêm túc nghiên cứu bản vẽ kia, còn thảo luận đến mức nhiệt hòa bốc lên tận trời.

Thấy hẳn đi vào ba người rất có ăn ý ngẩng đầu lên thay nhau đặt câu hỏi

tiêu từ uyên : “ này , bản vẽ này vẽ lúc nào , rất tốt a , tại sao vẽ ở trên bản vẽ ? ”.

Ôn Thiếu Khanh: “à, cậu không phải nói cậu không vẽ những bản vẽ không tốt sao, bức này rất tốt a!”

Lâm Thần : “ hắc , cô nương này là ai a ? ”.

Kiều Dụ đi tới đoạt lấy bản vẽ thu , “ không có người nào , chính là thuận tay tùy tiện vẽ một cái . ”.

Tiêu Từ Uyên híp mắt : “ thời điểm của cuộc thi”

Ôn Thiếu Khanh bỏ dao : “ thuận tay ? tùy tiện”

Lâm Thần tổng kết : “ còn thuận tiện cúp hoa ? ”

Kiều Dụ cau mày đem bản vẽ nhét vào trong ngăn kéo , “ Waterloo không được a ? ! ”(câu này mình không rõ lắm)

Kiều Dụ khi đó không biết , cậu đang nghênh đón người trong Waterloo lớn nhất.

Cuộc sống đại học của Kỳ Tư Tuyền lại quá thung dung, trừ sự tiếc nuối vì báo nhầm chuyên ngành học, cô đối với cuộc sống đại học căn bản hài lòng.

Ba cô gái cùng phòng vừa mới tiếp xúc, nhìn qua tính tình cũng khá tốt, cho đến một ngày.

Có lẽ do thời gian ở chung khá lâu, lớp mặt nạ cố ý nguy trang rồi rít tróc ra, bộc lộ tướng mạo chân thật, Kỳ Tư Tuyền lúc này mới phát hiện ra ba cô bạn cùng phòng với mình đều là thần nhân.

Đầu tiên là Tam Bảo, bởi vì “sự kiện bong tay” bại lộ làm người thông minh lo lắng.

Một ngày, Kỳ Tư Tuyền từ ngoài trở lại liền thấy Tam Bảo nhắm Lan Hoa Chi tâm trạng ưu tư, liền hỏi một câu:”tay thế nào rồi?”

Tam bảo tiếp tục ngẩng đầu nhìn Lan Hoa chi cứng ngắc:”nóng”

Hà ca từ trước mấy vì tính ngẩng đầu lên , “ không phải là theo như cậu nói kem đánh răng mát mẻ ngừng đau sao . ”

.

Tam bảo mặt ủ rũ khuất , chỉ nhìn hộp kem đánh răng ở bên cạnh , “ tớ đã ăn một ống rồi, nhưng vẫn còn đau”

Tùy Úc ôm sách từ bên ngoài đi vào, nghe được câu này không thấy giật mình chút nào, chậm rãi tiếp một câu:”có thể cậu ăn nhầm nhãn hiệu không

được tốt, chỗ tở có cao lộ khiết, nếu không cậu lại ăn thử một ống?"

Hà ca ở bên cạnh máy tính cười không thể tự kiềm chế

Kỷ Tư Tuyền lắc đầu một cái, sờ sờ cái đầu của tam bảo:"hay là tở đưa cậu đi bệnh viện nhé?"

Tam bảo cười hi hi mở miệng:"vẫn còn yêu nữ là tốt nhất"

Kỷ Tư Tuyền liếc nhìn cô một cái:"vào khoa thần kinh, tay cậu không sao, tở cảm thấy đầu óc của cậu có vẻ bị hư"

Nói xong ba người ha ha cười to , lưu lại tam bảo mặt buồn bã

Mấy ngày sau, bản tính hung hãn của Hà ca cũng không bỏ sót bại lộ, đầu tiên là khi đi học một tay cầm mô hình xương cốt thân thể con người bóp vỡ vụn khiến cả lớp khiếp sợ, còn muốn dùng 502 và băng dính trong suốt quấn quần áo bọc bọc, ý định lừa đảo qua kiểm tra đã bị vạch trần. Tiếp theo trong một giờ lên lớp môn thể dục, đã đem được thầy dạy thể dục mệnh danh là quyền đạo hắc băng đánh ngã, cuối cùng thời điểm kiểm tra thân thể, với số liệu về chiều cao và cân nặng không cùng loại chung nhìn các bạn trai trong lớp bằng thái độ khinh thường.

Từ nay đại danh Hà Văn Tĩnh cũng không ai nhắc tới nữa, danh hiệu Hà ca thật xứng đáng hơn.

Để cho Kỷ Tư Tuyền không hiểu là Tùy Úc, rõ ràng nhìn qua ôn nhu động lòng người, lại luôn lộ ra một vẻ phúc hắc như có như không, lời nói ra kinh người.

(bài viết được đăng trên diễn đàn lê quý đơn)

Một ngày , một cô gái ở phòng ngủ cùng tầng, ở lầu dưới cùng bạn trai triền miên vô tình gặp được bốn cô , bốn người lên tiếng chào liền tự động lui tán ..

ai ngờ buổi tối hôm đó cô gái kia liền tới đến phòng ngủ của các cô, không biết là đang khoe khoang , hay là thật tới hỏi thăm ý kiến của các cô, nói tiếng quạ nửa ngày về yêu nữ ngọt ngào.

Cùng tầng lầu , ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy , bốn người lại không tốt trực tiếp trở mặt , đang bụng khuôn mặt tươi cười thật ra thì đã sớm chán nghe rồi , rồi rít cúi đầu ở trong đám bốn người ỏi cái rãnh ..

Hà ca : "Tở đi ! cô ấy là ở đây khoe khoang sao ?".

tam bảo : "cô ấy rốt cuộc khi nào thì đi ? yêu nữ ! cậu không thể nhìn cô ấy như vậy ! nếu không cậu đi quyến rũ bạn trai cô ấy đi ? khẳng định bắt vào tay ! "

yêu nữ : ". .... tở không có nhầm chán như vậy , còn là Hà ca đem cô ấy ra đánh đi tương đối giải hận .."

Tùy Úc : "O(∩_∩)O không thể đánh nữ nhân .".

Cô gái nói nửa ngày đại khái là không có nhận được bất kỳ dấu hiệu hâm mộ ghen tỵ nào, trong lòng hư vinh không có được thỏa mãn , chủ động mở miệng hỏi : “ bạn trai tở có phải rất cao lớn hay không? ”.

Tùy Úc một mực yên lặng nghe , nghe đến đó chột mở miệng, “ cao nhất định là phải rồi, có lớn hay không cũng không biết , cậu có thể lên thử một lần , dù sao quang đại là không được , còn phải phát triển sâu . ”.

Ba người sùng sốt một chút , cùng nhau phì cười , cô gái mặt đầy vạch đen ra về.

Đến đây , Kỷ Tư Tuyền liền biết , cái này có thể nói cô bé Tùy Úc này , thật không thể tùy ý trêu chọc .

Thật ra thì Kỷ Tư Tuyền cùng Tùy Úc ở ở phương diện khác rất giống , chỉ là một độc lưỡi ở ngoài miệng , đơn giản trực tiếp , một phúc hắc ở trong lòng , uyển chuyển nội hàm . Tương tự quan hệ giữa người luôn rất vi diệu , khí tràng bất hòa , chính là vương không thấy vương , khí tràng cùng , chính là anh hùng tích anh hùng .

Kỷ Tư Tuyền cùng Tùy Úc vừa vặn là loại người sau , là tri kỷ là bạn tốt , Kỷ Tư Tuyền là người đầu tiên nhận ra được Tùy Úc thích con người của Tiêu Từ Uyên , mà Tùy Úc cũng là đầu tiên ý thức được người đã động đến lòng phàm của Kỷ Tư Tuyền.

Thật ra thì Kỷ Tư Tuyền không quá muốn ở trong đại học nói yêu thương , nhưng là người thích người kia luôn là không có chút nào báo trước đột nhiên xuất hiện ở trong người bạn , không tránh thoát , tránh không được.

Đại khái Kiều Dụ chính là người kia của Kỷ Tư Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nam hữu kiều mộc , bất khả hưu tư

Khi đó Kỷ Tư Tuyền dự định chuyển từ học viện y học sang khoa kiến trúc , đây cũng vốn là mục tiêu của cô, liền tìm chị bạn học , một sư tỷ của khoa kiến trúc hỏi thăm một chút , hẹn gặp nhau ở tầng học của học viện kiến trúc.

Thật ra thì cấu trúc của các khu dạy học cũng không khác nhau cho lắm, khu dạy học của học viện kiến trúc cũng không có chỗ nào đặc biệt , khi cô từ bên ngoài đi qua từng căn phòng tự học , lại một lần nữa bị nam sinh xa lạ chặn đường

Kỷ Tư Tuyền từ nhỏ đến lớn một đường dựa vào danh tiếng mỹ nữ mà lớn lên , tình hình như vậy không biết đã trải qua bao nhiêu lần , bạn nam đỏ mặt ấp úng nửa ngày , mắt thấy đã đến thời gian hẹn với sư tỷ, nhưng bạn nam vẫn còn ở nói , cô không nhìn được nghiêng đầu sang bên liền thấy một nam sinh đang ngồi trong phòng học bên cạnh, chỉ cách cô một lớp thủy tinh mỏng.

Cho đến nhiều năm về sau khoảnh khắc ấy vẫn in đậm trong cô , ngày đó, khí trời rất tốt, ánh mặt trời đặc biệt sáng rõ , sáng rõ đến chói mắt , anh ngồi giữa những tia sáng mặt trời, mang vẻ ôn tình đẹp trai giống một vị vương tử , cứ như vậy mà động lòng người , một khắc kia làm lòng của nàng mềm ra . ngay cả đôi môi mím chặt bởi vì khó chịu cũng không biết từ lúc nào nhẹ nhàng hạ xuống , cong cong nhu hòa.

Vị nam sinh đang nói không ngừng cũng bởi vì nụ cười của cô mà thất thần , nhưng cô đã sớm không nghe được nam sinh cản đường ở đó nói với cô cái gì , trước mắt chỉ có gương mặt tuấn tú kia.

Cô bị đánh thức , tỉnh lại , lẳng lặng nhận lấy phong thư của vị nam sinh đưa cho cô , máy móc đi thẳng về phía trước.

Đi tới khúc quanh nữa quay đầu lại , nam sinh sau lớp thủy tinh kia vẫn như cũ rũ mi mắt lặng lẽ đọc sách .

Một quyển sách , một cây viết , một chén nước , một bên ảnh , hồi lâu không tiêu tan .

Cho đến ra khỏi dãy nhà , cô mới hoàn toàn thanh tĩnh , lại vội vã vọt vào trong tòa nhà , tìm phòng tự học đã hẹn , thấy người cần gặp , nhưng cô lại có chút không yên lòng , tùy tiện hỏi mấy câu không đâu vào đâu sau liền không lên tiếng nữa .

Khi sư tỷ đưa cô đi , lại qua phòng tự học ấy , Kỷ Tư Tuyền do dự một chút , giống như vô tình hỏi: “ Nam sinh kia là ai vậy ? “.

Sư tỷ liền cười : “ Ánh mắt không tệ nha , cái vấn đề này thật là nhiều cô gái cũng hỏi qua chị , nhưng em thế nào ngay cả cậu ta cũng không nhận ra ? “

Sư tỷ nhìn cô đầu óc mơ hồ liền không trêu chọc cô nữa.“ Cái chỗ học viện kiến trúc này đây , luôn luôn là nơi có đông đảo tài tử nổi tiếng , cái vị mà em đang hỏi , vừa vặn lại ngồi vững ở vị trí ghế hội trưởng của các tài tử học viện kiến trúc, tài tử họ Kiều tên Dụ , Kiều trong “nam hữu kiều mộc”, Dụ trong “xước xước hữu dự”, một trong tứ đại bối lạc của Hội sinh viên “.

(“xước xước hữu dự: rộng rãi có dư)

Kỷ Tư Tuyền nhú mày , chột cười .

Nam có kiều mộc , không thể hưu ..... tư .....

[ý của chị ấy ở đây có thể là: nam có Kiều Dụ, không thể bỏ]

Vì vậy liền tiếp mấy ngày , Kỳ đại mỹ nữ đều là một bộ thỉnh thoảng lơ đãng thỉnh thoảng lại mang trạng thái hoảng hốt cười quỷ dị , làm Tùy Ưc, Hà ca, tam bảo ngũ cùng phòng đều cho rằng đêm trăng tròn sắp đến, cô chuẩn bị biến thân rồi.

Gặp lại anh , cũng là ở cuộc phỏng vấn của hội sinh viên.

Kiều Dụ cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại được cô gái này .

Lúc Kỷ Tư Tuyền đẩy cửa tiến vào , phòng họp vốn đang yên tĩnh chợt náo nhiệt sôi động hẳn lên.

Lâm Thần ngồi ở sau bàn phỏng vấn nhú mày nhìn một hồi , chợt tiến gần tới Kiều Dụ đang ngồi bên cạnh , ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng thăm thì : “ Cô nương này làm sao nhìn quen mắt như vậy a ? “.

Kiều Dụ lúc này mới ngẩng đầu nhìn một cái , rất nhanh lại cúi đầu lật tờ ghi danh sách trong tay , không có nhận thoại , khéo môi không nhìn được mà cong lại , trong lòng yên lặng đồng ý , quả thật nhìn quen mắt.

Người bên cạnh nghe thấy vậy liền quay sang :“ Các cậu không biết cô ấy à ?” .

Lâm Thần quay đầu liếc nhìn sau lưng , một đám nam sinh cách đó mấy hàng ánh mắt không ngừng nhìn hướng về cô gái kia, liền tới hăng hái : “ Đây là người nào vậy ?” .

Người họ cũng bất quá: “Mỹ nữ kia của học viện y học sao, vừa vào trường được kêu là một oanh động a, không biết được bao nhiêu nam sinh tôn sùng là nữ thần ! Phần lớn thiếu niên không thể thoát ra khỏi loại mỹ nữ yêu nhiều này được, rất giận rất nổi danh, đó là Kỳ Tư Tuyên ! Thậm chí người đã đẹp rồi, nghe nói còn là một tài nữ, đặc biệt là hội họa, là về những loại đặc biệt tốt. Yêu nữ họ Kỳ, ngọt đến ưu thương”.

Kiều Dụ cùng Lâm Thần nghe một hồi, rồi rít lác đầu bày tỏ chưa nghe nói qua ..

Kỳ Tư Tuyên ung dung mà ngồi ở trên ghế nhìn bọn họ nghị luận, hơi ngoe đầu, lại nhẹ nhàng cau mày, con ngươi xinh đẹp chớp chớp, nhìn qua đặc biệt thanh khiết vô tội, thanh khiết đến mức thấy một tia yêu khí.

Nam sinh này đáng đáp thật là đẹp mắt, đường nét trên khuôn thanh nhã, ngũ quan rõ ràng, cặp mắt phượng kia lại vô cùng hiếm có, khi cười lên cả khuôn mặt ấm áp nhu hòa, tuần tú lạ thường. Không có cái loại kinh ngạc chói mắt, mà là giống như cả người hân trên dưới đều tản ra một loại khí chất ôn hòa, không nhanh không chậm không động thanh sắc chậm rãi chảy vào trong lòng người ..

Nước tĩnh chảy sâu, đại để liền là như thế đi ..

Kiều Dụ vừa ngẩng đầu liền thấy cô mở một đôi mắt to tinh khiết nhìn chằm chằm bọn họ, hơi nhẹ một tiếng, ý bảo còn lại hai người bắt đầu phỏng vấn.

Cô gái mắt không chớp nhìn thẳng anh, Kiều Dụ chẳng biết tại sao lại có chút lúng túng cùng khẩn trương: “Cái đó ....”

Kỳ Tư Tuyên về giải trí nhìn anh, khẽ mỉm cười chậm rãi mở miệng nhắc nhở: “Kỳ Tư Tuyên”.

Lâm Thần tựa hồ nhìn thấy điểm gì đó, ngoe thân thể nhỏ giọng nhạo báng: “Rốt cuộc là người nào phỏng vấn người nào? Cậu khẩn trương cái gì?”

Kiều Dụ liếc hán một cái, rất nhanh thần sắc khôi phục bình thường, mới vừa mở miệng chuẩn bị đặt câu hỏi liền bị cô cứng rắn cắt đứt:

“Vị bạn học ngồi ở bên phải này, đáng đáp cậu rất hợp khẩu vị của tôi, sau này cậu sẽ là người của tôi”.

Giọng nữ ngọt ngào thanh khiết vừa dứt, liền là một hồi xôn xao.

Kỳ Tư Tuyên về mặt bình thản, lời nói vô tư.

Kiều Dụ ngồi ở đối diện cô, mặt kinh ngạc, không biết làm sao ..

Chỉ có Kỳ Tư Tuyên mới tự mình biết, mới vừa lúc này ở trước mặt mọi người tuyên bố quyền sở hữu với anh, trong lòng của cô như có sấm dậy.

Phỏng vấn kết thúc, một Lâm Thần bộ dạng nhin cười nhìn một Kiều Dụ bắt đầu đi ra cửa, mà từ trong một gian khác trong phòng phỏng vấn bước ra ngoài Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh đều thấy có chút khác thường, Ôn Thiệu Khanh neho mắt dường như phát hiện tình hình có cái gì không bình thường, Tiêu Tử Uyên trên mặt ngược lại không nhìn ra điều gì, chỉ là hình như ..... tâm tình rất tốt ?.

Bốn người đối diện nhìn nhau, rồi sau đó tự nhiên mà bình tĩnh dời ánh mắt qua mỗi người, nghi ngờ có quỷ đầu thai ..

Lâm Thần chủ động hỏi: “Đúng rồi, mọi người tới phỏng vấn như thế nào?”.

Ôn Thiệu Khanh nhìn Tiêu Tử Uyên một cái: “Đặc biệt gọi thân thiết như vậy, người ta họ Tùy, cậu họ Lâm”.

Lâm gia cùng Tùy gia là bang giao, Lâm Thần cùng Tùy Úc quen biết từ nhỏ, khi Lâm Thần biết Tùy Úc cũng đỗ trường này, hưng phấn rất lâu, so sánh xuống dưới, cô muội muội này ngược lại rất bình tĩnh ..

Lâm Thần khoát khoát tay: “Từ khi cô ấy ra đời tớ đã biết cô ấy, tớ lại không có em gái ruột, cô ấy à, cũng không khác gì là em gái ruột của tớ”.

Rốt cuộc Tiêu Tử Uyên trầm mặc hồi lâu chợt mở miệng, chỉ nói đơn giản:

“Cô em gái này của cậu. .... rất đặc biệt”.

Ôn Thiệu Khanh suy nghĩ một chút: “Người em gái này của cậu có phải là không muốn đến hội sinh viên đúng không? Là cậu ép cô ấy tới?”

Lâm Thần mặt kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?”.

Một đám người vừa từ phòng làm việc đi ra lập tức nhập hội: “Cô ấy trả lời mỗi câu hỏi đều giống như là “đập tràng tử” vậy ! Hỏi cô ấy tại sao gia nhập hội sinh viên, cô ấy thân nhiên nói là vì có thêm thời gian, có thể ít phải lên lớp. ít lên lớp liền có thể tiết kiệm thời gian dùng để ngủ !”

(“đập tràng tử”: theo mình hiểu thì có ý là người phá phách)

Một đám người vừa tới lập tức cười rộ lên.

Sau đó có người từ phía sau thò đầu ra: “Trùng hợp như thế? chúng ta bên này cũng có “đập tràng tử” !”

“ Sao ? ”.

“đúng vậy đúng vậy , còn lật cả bảng hiệu của Kiều Dụ tài tử” .

“ mau nói một chút ! ”.

Một đám người huyên náo vui mừng , Kiều Dụ đỡ trán cười khỏ

“ Tiểu cô nương người ta chỉ là đùa một chút , các người không nên tưởng thật được không ? ”

Nói thật , Kiều Dụ chỉ cho rằng đây là trò giỡn , anh còn nhớ rõ mấy tháng trước , khi lần đầu tiên thấy cô , lúc cô mang nụ cười đó tiến lên chầu trọc nam sinh kia , đáy mắt cũng mang theo sự giảo hoạt và đắc ý như vậy , giống như các trò đùa của trẻ con khi được như ý , cùng hôm nay giống nhau như đúc .

Trên đường trở về , Kiều Dụ cẩn thận suy nghĩ một chút , cô bé này còn có ý tứ khác . Đáng đáp xinh đẹp như vậy rõ ràng là để người khác trêu đùa , lại thích đi trêu đùa người khác , mà cô khá ái ở chỗ là không che giấu mình trêu đùa , mang sự ôn nhu cùng phong lưu từ đáy mắt đang tràn đầy xóa sạch đi , nói với người ta không tin tưởng nhưng không thể không thừa nhận , mình đã bị trêu.

Ôn Thiếu Khanh nghiêng đầu liếc mắt nhìn , đựng đựng Lâm Thần:

“ Cậu ấy ở đó một mình trộm nhạc cái gì đấy ? ”.

“Đại khái là ở trước mặt mọi người bị tuyên bố quyền sở hữu , có cảm giác sở hữu rồi”

Lâm Thần sờ cằm như có điều suy nghĩ

“ Nói thật , tớ thật cảm thấy cô bé kia nhìn rất quen mắt , đã gặp qua ở nơi nào rồi ..... tớ nhớ a ..... ”.

Càng làm cho Kiều Dụ không nghĩ tới chính là buổi tối hôm đó lại lại gặp Kỷ Tư Tuyền..

Tối hôm đó là Lâm Thần mời Tùy Ưc ăn cơm , kêu ba người cùng phòng hộ tống , thuận tiện gặp một lần ba nữ sinh cùng phòng ngủ với Tùy Ưc .

Kỷ Tư Tuyền , Tam bảo cùng Hà ca trước cũng không biết , thì ra là ca ca của Tùy Ưc lai ở cùng phòng với ba nam sinh có lai lịch như vậy.

Lúc Tùy Ưc báo danh , Lâm Thần mang theo bạn cùng phòng tới gặp qua cô , cho nên Tùy Ưc tiện thể giới thiệu luôn:

“Tiêu sư huynh Tiêu Từ Uyên học viện cơ khí , Kiều sư huynh Kiều Dụ học viện kiến trúc , vị này là Ôn sư huynh Ôn Thiếu Khanh học viện của chúng ta , cuối cùng vị này là ca ca đã cùng tớ lớn lên , Lâm Thần học viện pháp luật” .

Bốn nam sinh đều đang ở tuổi phong hoa đang tốt , vóc người tướng mạo dạng dạng xuất chúng , khi ngồi cùng một chỗ nhìn thẳng vào sẽ thấy sức tấn công quá lớn , cho tới trong một khoảng thời gian tương đối dài , trong không khí hoàn toàn là im lặng.

Ngay sau đó , Tam bảo thét một tiếng chói tai , cục diện tựa hồ có chút mất khống chế.

Tam bảo nhào qua ôm ống quần của Ôn Thiếu Khanh không thả , bởi vì cùng học viện y liền gọi thẳng “ hôn sư huynh ” , bày tỏ sự ngưỡng mộ trong nước mắt.

“ hôn sư huynh ! xin chào! xin chào! ! em vừa vào trường liền nghe nói tới tên huynh ! không nghĩ tới đáng đáp huynh đẹp trai như vậy ! ”

“.....” Ôn Thiếu Khanh cúi đầu đỡ trán , bất đắc dĩ làm bộ mình là khối đầu gỗ

Hà ca mặt khinh bỉ dùng sức lôi kéo tam bảo :“ Cậu có thể không muốn mất mặt như vậy hay không ! Tớ đều không muốn biết cậu ! ”

Trong tiếng huyên náo , Kỷ Tư Tuyền lại yên lặng một tay chống cằm , nhìn chăm chăm Kiều Dụ cười đầy đắc chí , giống như con hồ ly

Lâm Thần nhận ra Kỷ Tư Tuyền chính là cô gái “đập tràng tử” buổi chiều phỏng vấn , liền nháy mắt nhìn về phía Kiều Dụ , Kiều Dụ trực tiếp giơ tay lên đơn giản thô bạo cho hắn một cái tát , hắn mới đang hoàng ngồi xuống ..

Lúc Kiều Dụ thấy Kỳ Tư Tuyên cũng rất kinh ngạc , nhưng rất nhanh trấn định lại , nhìn cô ôn hòa cười cười , tầm mắt tự nhiên từ trên mặt cô thu hồi , cúi đầu cảm lên chén nước trước mặt lên nhấp một miếng , động tác tự nhiên lưu loát , tựa như đối với chuyện lúc trước cũng không có để ở trong lòng .

Ngón tay kiều Dụ đang cảm ly nước giật giật , khi mà cô cười lên , bên má trái hiện lên lúm đồng tiền mờ mờ , trong quyền rũ mang theo vài phần vô lễ đáng yêu , để cho anh không nhận được nghĩ muốn đi sờ

Kỳ Tư Tuyên nhẹ nhàng cau mày , đối với phản ứng này của anh rất bất mãn , người bình thường gặp gỡ chuyện như vậy hoặc là tim đập đỏ mặt , hoặc là chán ghét phiền não , nhưng anh như vậy bình tĩnh là có ý gì ? coi cô như đang đùa ? căn bản không để trong lòng ? .

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mẫu vật

Tùy Úc giương như nhận ra điều gì đó, huych khuỷu tay Kỳ Tư Tuyên hỏi:” Thế nào? Có quen sao?”.

Kỳ Tư Tuyên đem tầm mắt đang nhìn Kiều Dụ quay sang, nở nụ cười đầy thâm ý:” Hôm nay, phòng vẫn tớ có tới”

Tùy Úc liền hiểu ra, nói: “Vậy cậu cách xa như vậy nhìn người ta làm gì?”.

Kỳ Tư Tuyên suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Cậu nói đúng, có chút hơi xa”.

Nói xong liền đứng lên mang theo cái ghế cứng rắn đặt trong khe hở giữa Kiều Dụ và Lâm Thần, thu hẹp khoảng cách gần nhất.

Lâm Thần mang bộ mặt xem kịch vui rất phối hợp tạo ra khoảng trống cho Kỳ Tư Tuyên.

Tùy Úc đỡ trán, ba người cùng phòng các cô sao không có lấy một người bình thường.

Người trong một phòng, đại khái chỉ có Tùy Úc và Tiêu Tử Uyên là đang làm chính sự, về mặt bình tĩnh không quan tâm mấy người bên cạnh hồ nháo bắt đầu hướng về phía thực đơn gọi món, hai người ngồi chung một chỗ, một người đọc tên món ăn, một người viết, rõ ràng không có quen thuộc nhưng nhìn lại thì thấy sự thân mật ăn ý.

Kỳ Tư Tuyên trong lúc vô tình nhìn qua, nhíu mày, sau đó mỉm cười càng giống một tiểu hồ ly.

Bữa cơm tối hôm đó vô cùng náo nhiệt, chỉ là trên đường về, Kỳ Tư Tuyên có chút thất thần.

Trong lúc ăn tối, bất luận cô nửa thật nửa đùa chêu chọc Kiều Dụ như thế nào, anh ấy cũng đều nở nụ cười khoan dung, bốn nam sinh ngồi cùng một chỗ, anh ấy yên lặng nhất, khí chất ôn nhu nhất, nhưng cũng khiến cho người ta không cách nào sao lãng.

Buổi tối, sau khi tắt đèn, nữ sinh trong phòng ngủ nằm nói chuyện, tiếng cười huyền ảo không ngừng.

Tam bảo lăn lộn trên giường:”A Úc! Trong tay cậu có tài nguyên tốt như vậy tại sao không sớm nói cho chúng tớ biết? Oa ca ca! Tử đại bối lạc của hội sinh viên! A.....! Tớ quá phấn khích, không thể nào ngủ được!”

Hà ca tay cầm đèn pin chiếu đến giường của Kỳ Tư Tuyên: “Yêu nữ, yêu nữ! Bình thường không phải cậu độc lười nhất sao, đánh giá bốn vị sư huynh một chút đi!”

Kỳ Tư Tuyên nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, hai mắt vô hồn, lười biếng mở miệng: “Ôn Thiếu Khanh đây, chẳng qua là ôn nhuận như ngọc, nhưng khi mở miệng công kích thì không thể lường trước được, bọn mình là hậu bối ngàn vạn lần đừng chêu chọc. Lâm Thần sao, thoát nhìn qua thấy sáng sủa nghịch ngợm, bất quá cũng không phải là người đơn giản, còn cần quan sát thêm. Còn Tiêu Tử Uyên, không nói nhiều, là một người mười phần phúc hắc, đại khái chỉ có Tùy Úc mới xứng tâm”.

Tùy Úc trong bóng tối tiếp chiêu, rất nhanh mỉm cười hồi đáp: “Thế nào lại không nói đến Kiều sư huynh?”.

“Kiều Dụ?”. Cô ngừng một chút, thanh âm chậm chậm hạ thấp: “Kiều Dụ đương nhiên chỗ nào cũng tốt, chỉ còn thiếu chờ ngày hoàng đạo tớ thu thập hẳn!”.

Đèn pin trong tay của Hà ca lại lần nữa chiếu tới: “Không thể nào! Kỳ đại mỹ nữ! Cậu đã để ý tới Kiều sư huynh? Thật không hề chọn lại?”

Tiếng của Tam bảo trong bóng tối nghe thành tiếng cười khoa trương: “Nguy rồi nguy rồi! Dường như tớ nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng của tập thể X nam sinh!”

Kỷ Tư Tuyên cảm lấy gối ôm trên giường ném sang giường đối diện, không gian lập tức yên tĩnh trở lại.

Kiều Dụ là nhân vật phong vân trong trường, Kỷ Tư Tuyên tuy mới vào trường thời gian ngắn nhưng lại xinh đẹp trở thành tâm ngắm trong sân trường, chuyện này muốn gạt cũng không gạt được, chỉ là sau này diễn biến sự việc có chút chệch quỹ đạo.

Kiều Dụ dĩ nhiên là không có người nào dám khi dễ, nhưng Kỷ Tư Tuyên.... không tốt như vậy.

Một ngày kia, bốn người cùng phòng đang ngồi ở nhà ăn ăn cơm, liền bị một vật thể không rõ mục đích ném tới.

Mấy nữ sinh đứng ở trước bàn ăn nhìn Kỷ Tư Tuyên, trong giọng nói mang theo vẻ ngạo mạn và giễu cợt: “Nghe nói cô ở trước mặt mọi người tuyên bố Kiều sư huynh là người của cô?”.

Kỷ Tư Tuyên từ nhỏ chính là lo sợ thiên hạ không loạn, ngẩng đầu liếc nhìn những người vừa tới, giọng nói càng ngạo mạn hơn: “Kiều sư huynh nào cơ?”.

“Đương nhiên là Kiều Dụ Kiều sư huynh”

Kỷ Tư Tuyên miễn cưỡng gạt đầu: “Kiều Dụ à, đúng vậy, là tôi nói, thế nào?”

Một nữ sinh trong đám gỗ gỗ bàn: “Có biết thế nào là tôn trọng người khác không, cô là sinh viên mới của năm nay sao? Chúng ta đây đều coi là sư tỷ của cô, không biết gọi sư tỷ sao?”

Kỷ Tư Tuyên trong đáy mắt càng lộ sự khiêu khích rõ ràng: “Kính già yêu trẻ là đạo lý tốt đẹp, vậy xin hỏi các sư tỷ, trong số các chị, ai là bạn gái của Kiều Dụ? Chị? Chị? Hay chị?”.

Mấy nữ sinh bị chỉ đến liền chột dạ, nhắm mắt phản bác: “Cô nói vậy! Chúng ta mới không nghĩ như vậy. Anh ấy trong lòng chúng ta là nam thần, chúng ta không muốn đem anh ấy làm của riêng!”

Kỷ Tư Tuyên khoanh hai tay trước ngực, ung dung nở nụ cười: “Vậy không đúng sao? Nếu các chị đã không muốn, vậy thì để cho tôi, có vấn đề gì không?”

“Người...”

Lời của cô thật sự quá có đạo lý, mấy nữ sinh định phản bác nhưng khi cân thận suy nghĩ lại thì thấy không có gì là không đúng.

Tùy Úc rút cục cũng ăn no, lau miệng chậm rãi mở miệng: “Các vị sư tỷ, bình thường khi không có chuyện gì làm thì uống một chút vitamin đi”.

Mấy nữ sinh cảnh giác: “Là ý gì đây?”.

Tam bảo cười gian trá: “Điều trị cái miệng thối đó, ha ha ha”.

“Mấy người...”

Hà ca ở lớp quyền đạo trở về, bộ võ phục trên người cũng chưa thay, mấy ngón tay hoạt động, bình tĩnh cất giọng: “Thế nào? Muốn đánh nhau?”

“Bệnh thần kinh!” mấy nữ sinh sợ hết hồn, xô đẩy nhau đi ra.

Tùy Úc nhìn Kỷ Tư Tuyên: “Kỷ đại mỹ nữ, thu liễm chút đi, đây đã là tuần thứ ba rồi, các sư tỷ trong trường này căn bản đều bị người đắc tội hết rồi”

Tam bảo lắc đầu cái chính: “Không đúng không đúng, không chỉ ba tuần, ngày đó hai chúng tớ từ thư viện đi ra, có nam sinh thận trọng đi đến hỏi Yêu nữ những tin đồn kia có phải là thật không, thấy Yêu nữ gạt đầu liền khóc chạy đi, tớ quên chưa nói cho các cậu biết, cái này cũng nên cho vào thống kê đi”.

Hà ca gạt đầu phụ họa: “Còn có a, hội trưởng hội quyền đạo vốn đối với tớ rất nhiệt tình, kể từ sau khi biết cậu xem trọng Kiều Dụ thì không thêm để ý tớ nữa”

Tùy Úc ở bên cạnh bổ sung: “Trắc Diện Đa cũng muốn đi vào hỏi thăm, cô gái tóc ngắn ở phòng ngủ bên cạnh đó, các cậu nhớ chứ? Chị của bạn thân chị ấy là bạn cùng lớp với Kiều sư huynh, chị ấy cũng len lén tới hỏi tớ có thật là cậu mạnh mẽ như vậy không?”

Kỷ Tư Tuyên bộ mặt thành thật cầm cái bút ở trên máy tính sách tay viết viết vẽ vẽ: “Liệt kê đi liệt kê đi, đều liệt kê đi, tớ thời trung học học rất tốt số học, tớ sẽ thống kê thật tốt, bài thi số học tốt nghiệp trung học tớ được 149 điểm đấy”

Tam bảo hiếu kỳ: “Tại sao lại bị trừ mất một điểm?”

Kỷ Tư Tuyên cầm bút chống tay lên cằm, nhìn ra cửa sổ mặt ưu thương: “Đại khái là giáo viên chấm điểm ghen tỵ với sắc đẹp của tớ?”

Ba người không nói nên lời

“Giáo viên chấm điểm làm sao biết được cậu đẹp như thế nào?”

Kỷ Tư Tuyền xoay đầu suy nghĩ một chút, sau đó chợt hiểu ra, rồi lại trầm mặc: “Là sao, vậy tại sao bị trừ một phần, chẳng lẽ giáo viên chấm điểm ghen tỵ vì chữ tớ viết quá đẹp?”

Ba người mặt đầy vạch đen.

Bởi vì quan hệ của Tùy Úc và Lâm Thần, Kỷ Tư Tuyền và Kiều Dụ dần dần qua lại, từ nay ánh sáng vạn tượng tảo bạo yêu nữ mạnh mẽ ở trên đường lớn của Kiều đại tài tử chầu trọc thẳng về phía trước, càng đi càng xa.

Buổi sáng hôm ấy, trong phòng ngủ của nữ sinh.

Đang xem thời khóa biểu, Tùy Úc chợt mở miệng: “Các cậu còn nhớ trong giờ kiểm nghiệm thầy giáo nói gì không?”

Tam bảo già đầu cố gắng nhớ lại: “Nói cái gì? Nói tiết này không cần phải lên lớp?”

Hà ca tát phớt qua một cái: “Ý tưởng tốt! Không biết thầy giáo môn kiểm nghiệm có phương thức điểm danh biến thái nhất sao?”

Kỷ Tư Tuyền sờ cằm: “Hình như nói là mang theo đồ gì đó đi?”

Tùy Úc gật đầu, nhìn lần lượt khuôn mặt của ba người còn lại: “Đúng vậy, là mang theo đồ gì đó đi, chính là tự điều kiện bản thân cho phép thi tự chế, điều kiện bản thân không cho phép thi đi mượn ngay đồ như vậy”

Một giây sau, Tùy Úc, Tam bảo, Hà ca đồng thanh cướp lời nhìn về phía Yêu nữ: “Cậu đi mượn!”

Kỷ Tư tuyền chợt nghĩ tới điều gì ánh mắt sáng lên, đôi môi cong lên, như có điều suy nghĩ mở miệng: “Tớ đi mượn”

Lúc Kiều Dụ đang dự họp hội sinh viên thì nhận được tin nhắn, anh đối với việc Kỷ Tư Tuyền nhắn tin trên đùa đã sớm trở thành thói quen, tiện tay mở ra.

“Kiều Dụ! Kiều Dụ!”

Kiều Dụ ngẩng đầu quét ánh mắt nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý liền gửi tin nhắn trả lời:

“Gọi sư huynh!”

“Kiều Dụ sư huynh, buổi chiều em có tiết học kiểm nghiệm, có thể cho em mượn chút đồ không?”

“Cái gì?”

“Tinh dịch”

“...” Kiều Dụ nhúc nhúc đầu, anh hoài nghi không biết có phải cô muốn chinh anh không.

Điện thoại di động lại kêu một lần nữa.

“Thầy giáo nói phải mới mẻ, anh đừng chuẩn bị trước, đợi buổi chiều trước khi đi học em qua cầm đi, cứ quyết định như vậy đi! O (^_^) O”

Kiều Dụ sau khi đọc tin nhắn liền ngồi bất an, Ôn Thiếu Khanh ngồi đối diện thấy vẻ khó chịu của anh, gõ gõ cái bàn: “Cậu sao vậy? Muốn đi nhà cầu à?”

Khi Kiều Dụ ngẩng đầu nhìn Ôn Thiếu Khanh phía trước mắt bỗng sáng lên: “Cậu cũng của học viện y?”

Ôn Thiếu Khanh liếc anh một cái: “Cậu giờ mới biết?”

Kiều Dụ hạ thấp giọng nói: “Tớ không có ý này, tớ là nói... lần trước khi cậu học giờ kiểm nghiệm.... ách, mẫu vật, từ đâu mà tới?”

Ôn Thiếu Khanh cố gắng tiêu hóa cái danh từ này: “Mẫu vật?”

Kiều Dụ có chút ngượng ngùng: “Chính là cái đó.....”

Ôn Thiếu Khanh tâm linh thần hội, sờ cằm vô cùng tự nhiên nói ra cái từ đó: “Tinh dịch kiểm nghiệm?”

“Ừ...” Hồi lâu Kiều Dụ cực kỳ khó khăn gật đầu một cái. “Cậu có thể tìm sư đệ giúp tớ mượn một ít?”

Ôn Thiếu Khanh hí híp mắt nhìn anh, Kiều Dụ vuốt trán than thở, cuối cùng bất đắc dĩ cau mày mở miệng giải thích: “Tớ không phải biến thái”

Một giờ chiều, thời điểm ánh mặt trời chiếu chói lọi, dưới bóng râm của kí túc xá nam xuất hiện một nam một nữ.

Kỷ Tư Tuyền mặt mắt tự nhiên nhìn chăm chăm vào đồ vật kín đáo mà Kiều Dụ tự mình đưa cho, lắc cái bình nhỏ trong tay nhìn một chút, chợt mở miệng cười: “Kiều Dụ, anh thật là tốt, cái này anh đều đưa cho em rồi, em cũng muốn đáp lễ lại cho anh, em sẽ sinh cho anh một đứa trẻ nhé”

Kiều Dụ có chút vạch đen, khuôn mặt hơi ửng đỏ, mạnh dạn trấn định: “Không phải của anh”

Kỷ Tư Tuyền tựa hồ có chút thất vọng, lông mày dài cong nhú lại: “Vậy từ đâu mà có?”

“Là đi mượn”

Kỷ Tư Tuyền vẻ mặt thành thật hỏi thăm: “Vậy muốn còn không?”

Đúng lúc những tia nắng nhỏ xuyên qua khe hở của lá cây, ở trên gò má trắng nõn của cô lưu lại một vệt màu vàng. Kiều Dụ nhìn cô hồi lâu, cứng rắn nói hai chữ: “Không cần”

Kỷ Tư Tuyền thấy gương mặt Kiều Dụ mặt tự nhiên lại thêm khổ sở, tim đen lại trở dậy, cười giả hoạt: “Kiều Dụ, bình thường anh giải quyết như thế nào?”

Kiều Dụ cho là đồi đề tài, thờ phào nhẹ nhõm: “Cái gì?”

“Chính là....” Kỷ Tư Tuyền giơ đồ trong tay ra ám hiệu với anh “Chính là cái này a”

Kiều Dụ trừng cô một cái, rồi xoay người đi.

Kỷ Tư Tuyền theo ở phía sau tiếp tục mở miệng, bộ dạng đường hoàng: “Ày, anh không cần ngưng ngưng, cái gọi là nguyệt mãn thâm huyệt, thủy mãn đầy tràn, luôn luôn giải quyết ra ngoài a, em học y mà, anh không phải ngưng”

Cô gái theo sau lưng chàng trai nghiêng đầu lăm bắm cái gì đó, dưới chân chàng trai hơi lảo đảo, chạy nhanh hơn, cho đến khi chàng trai luôn luôn bình tĩnh chừng trạc vì hoảng loạn mà thân hình chạy biến mất trong lầu học, cô gái mới khom người cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tình thú

Kiều Dụ vốn cho rằng chuyện đến đây là kết thúc, ai ngờ chỉ là vừa mới bắt đầu, theo chương trình học của học viện y ngày càng sâu, thân thể trên dưới của anh đều bị cô gái Kỷ Tư Tuyền được gọi là ‘Túy ông chi ý bất tại từ’ chiếm hết tiện nghi.

(túy ông chi ý bất tại từ: ý không có trong lời, là có ý khác)

Chưa qua mấy ngày, Kỷ Tư Tuyền trong nhà ăn của trường lại ngang nhiên đùa giỡn Kiều Dụ một trận.

Đang lúc Kiều Dụ cùng mấy người bạn ở nhà ăn ăn cơm, chợt hai người ngồi đối diện cười phá lên, một bên cười còn một bên hướng tới anh nháy mắt, anh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Kỷ Tư Tuyền đứng ở phía sau.

Kỷ Tư Tuyền sau khi lên tiếng chào hỏi với Kiều Dụ cười ha ha, đặt đĩa xuống, lấy tay đặt lên tay đang cầm đũa của Kiều Dụ, bắt đầu không ngừng dọc theo xương cốt mà vuốt ve, Kiều Dụ đại khái bị trêu lâu ngày đã sinh ra kháng thể, nhìn vào chỗ hai cánh tay chồng chéo lên nhau, chân mày cũng không thèm cau lại, ngẩng đầu trấn định hỏi cô: “Em đang làm cái gì vậy?”.

Kỷ Tư Tuyền đang tích cực sờ mạnh: “Nhận xương a, xương tay của người có 27 đoạn, kết thúc môn học thầy giáo muốn kiểm tra, cả ngày sờ mô hình xương cốt con người đều muốn nôn rồi, còn phải sờ thật mới có lợi cho trí nhớ”.

Nói xong chợt ‘ai nha’ một tiếng, động tác rất nhanh lấy từ trong túi ra hộp kem bôi tay, bắt đầu giúp Kiều Dụ thoa thoa bôi bôi: “Kiều sư huynh, bình thường vẽ tranh dùng bút và giấy tiếp xúc rất nhiều a, tay rất là đau, khi không có việc gì thì thoa kem bôi tay bảo trì một chút”

Nói xong lại bắt đầu sờ từ trên xuống dưới cánh tay.

Ngón tay của cô nhỏ dài như băng, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ trên tay anh, hơi dùng sức đè lên xương tay của anh, Kiều Dụ không tự chủ tóc gáy dựng thẳng lên, trên người nổi hết da gà, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt của cô.

“Tiểu miêu, tiểu cầu khi vui mừng hay tức giận, bộ lông trên người sẽ dựng thẳng lên, như vậy sẽ khiến cho mình lộ ra hình thể tương đối lớn, muốn từ khí thể trên áp đảo đối phương”, Kỷ Tư Tuyền cúi đầu xuống gần Kiều Dụ, nháy mắt một cái bộ dạng chân thật hỏi: “Kiều Dụ, anh muốn áp đảo em sao?”.

Kiều Dụ chợt bật cười, lông mày tinh tú càng thêm chói mắt, nửa là buồn cười nửa là bất đắc dĩ hỏi: “Kỷ Tư Tuyền, rốt cuộc đến khi nào...có thể đứng đắn chút?”

“Em một mực rất là đứng đắn a”. Kỷ Tư Tuyền đứng lên, tay cũng quy quy củ củ đưa ra sau lưng nghiêm túc nhìn vào mắt anh trả lời: “Một mực đứng đắn đùa giỡn anh”

Sắc mặt Kiêu Dụ chợt tối sầm lại, màu sắc con ngươi sâu dần, cười như không cười nhìn Kỷ Tư Tuyền không nói, không nhận ra vui hay giận.

Kỷ Tư Tuyền chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của anh, có chút hốt hoảng vừa định mở miệng giải thích, liền nhìn thấy anh không kiềm chế được cúi đầu bật cười, khoát khoát tay: “Được rồi, không làm khó nữa, các cô ấy đang đợi em, nhanh đi đi”.

Nói xong ý bảo cô đi xem ba người bạn cùng phòng đang ở cửa nhà ăn đợi cô, Kỷ Tư Tuyền vừa bị hù dọa, thần sắc chưa ổn định lại, ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi quay người đi.

Bóng dáng cô vừa biến mất khỏi cửa nhà ăn, hai nhân tài đang ăn cùng Kiêu Dụ mới vỗ ngực.

“Làm tớ sợ muốn chết, vừa rồi thiếu chút nữa tớ còn cho là cậu muốn trở mặt”

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu sưng mặt lên quá mức dọa người rồi, vừa rồi Kỷ tiểu sư muội mặt mũi trắng bệch”

Kiều Dụ cúi mặt nhìn chằm chằm đĩa cơm, cười cười không nói chuyện, đáy lòng lại thêm phần vui vẻ.

Vốn là muốn dọa cô một chút, nào có muốn hung dữ thật với cô, dù sao cũng là một tiểu cô nương, sắc mặt liền thay đổi.

Mấy ngày sau, ở thư viện, Kiêu Dụ lại lần nữa ‘vô tình’ gặp Kỷ Tư Tuyền.

Kiều Dụ từ trên giá sách lấy xuống một quyển sách, đúng lúc bên đối diện cũng lấy ra một quyển sách, sau đó anh liền nhìn thấy từ khe hở vừa được tạo ra một đôi mắt mang ý cười.

Người đối diện biến mất rất nhanh, một giây kế tiếp người nọ liền vòng qua giá sách đi tới trước mặt anh.

Trong thư viện yên tĩnh, có lẽ do chuyện lần trước làm cho cô có điều cố kỵ, Kỷ Tư Tuyền cũng không nói chuyện, chẳng qua là im lặng cười nhìn anh.

Kiều Dụ im lặng chào một tiếng rồi chuẩn bị đi ra.

Kỷ Tư Tuyền cúi đầu nhìn giấy của anh, mắt sáng lên, bên nhỏ giọng mở miệng bên ngồi xồm xuống: “Dây giấy của anh bị tuột ra, em giúp anh buộc lại nhé?”

Một cô gái ngồi xồm trước mặt mình, Kiêu Dụ trấn định lại cũng không thể đường hoàng đứng nhìn, theo cô ngồi xồm xuống: “Không cần, không cần, để anh tự làm”

Động tác của Kỷ Tư Tuyền rất nhanh, Kiêu Dụ lúc này chỉ cảm thấy thủ pháp buộc dây giấy của cô có chút kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều, nhưng chờ đến khi cô buộc xong đứng lên anh mới nhận ra được có cái gì không đúng.

Kiều Dụ một bộ hoang mang nhìn cái nút buộc kiểu ‘tử kết’ này, lại nhìn cô gái trước mặt nói cười yến yến, anh đây là...lại bị đùa bỡn sao?

Ôn Thiếu Khanh vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy Kiêu Dụ ngồi trên ghế khom lưng cùng với giấy của mình so tài, Lâm Thần nghe ngang ở trước mặt anh đi tới đi lui, vừa đi vừa than thở.

Kiều Dụ bộ dạng giống như đuổi ruồi đuổi Lâm Thần, ngẩng đầu nhìn thấy Ôn Thiếu Khanh lập tức cầu cứu: “Mau tới đây xem giúp tớ một chút!”

Ôn Thiếu Khanh nhìn một cái liền nhận ra: “Ngoại khoa kết? Ai làm đây?”

Lâm Thần mặt hưng phấn: “Còn có thể là ai đây? Hôm nay, tớ mới nghe nói có người mấy hôm trước ở nhà ăn thấy Kiêu mỗ nhân bị người ta chiếm tiện nghi”

Kiều Dụ cúi đầu tiếp tục chiến đấu: “Chớ nói càn, cô ấy chỉ ở đó nhận xương thôi”

“Ê, sự thật trong này là.....bảo tớ vô lực phản bác a”. Lâm Thần nhìn lên trần nhà làm ra bộ dạng ưu thương: “Thế nào mà không có ai đến sờ tay tớ để nhận xương a?”

Ôn Thiếu Khanh nhìn mấy lần, ngẩng đầu nghiêm túc trả lời: “Từ thủ pháp nhìn lên, thất ra cái ‘ngoại khoa kết’ này phải là người mới học, hai tay dùng sức không đều, cho nên sau khi thắt chặt có chút quanh co, từ phương diện quanh co đó có thể kết luận người này có thói quen dùng tay phải”

Kiều Dụ không nói được: “Nói để cho cậu phê bình cái này?”

Ôn Thiếu Khanh mặt vô tội nói: “Không phải là cậu cho tớ xem một chút sao?”

“Tớ là để cho cậu xem một chút, rốt cuộc làm thế nào để còi ra?” Kiều Dụ không thể nhịn được nữa, quay đầu hướng về Tiêu Từ Uyên vẫn một mực trầm mặc đọc sách dưới ánh đèn: “Lão đại, cậu còn không quản?”

Tiêu Từ Uyên rời quyển sách ngẩng đầu lên, liếc một cái, bình tĩnh nhìn Kiều Dụ bộ mặt chính nghĩa công bằng: “Đương nhiên muốn quản”

Nói xong liền nhìn về phía Ôn Thiếu Khanh và Lâm Thần, hơi mang theo dạng đường hoàng khiển trách: “Ai cho các cậu còi ra? Không nhìn ra một chút người ta cần bản cũng không muốn còi ra sao? Cuốn lấy càng chặt càng tốt”

Mỗi câu nói là một câu hai nghĩa, Ôn thiếu Khanh và Lâm Thần run vai cười không dứt.

Tiêu Từ Uyên nói xong còn nhìn về phía Kiều Dụ lần nữa, cười ôn hòa: “Quản tốt rồi, cậu tiếp tục đi”

Vì vậy đang buổi tối, có rất nhiều người nhìn thấy Kiều Dụ tin đồn bên ngoài tính tình ôn nhu đập đánh cho giày tử kết nổ tung trong hành lang.

Đoạn thời gian đó, Kỷ Tư Tuyền luyện ‘ngoại khoa kết’ đến tẩu hỏa nhập ma, thấy đồ vật có dây buộc liền muốn mang ra thắt kết, trình độ kinh khủng ấy khiến Kiều Dụ trong một thời gian dài cũng không dám đi giày dây buộc, anh sợ cô bé này không biết lúc nào bất chợt nhảy ra ở trước mặt anh đòi thắt kết, cần đều cần không được.

Thật ra trong mắt mọi người Kiều Dụ và Kỷ Tư Tuyền đều là tiểu đả tiểu nháo, không phải là một theo đuổi, một ẩn núp, thái độ của Kiều Dụ là mấu chốt, cho tới nay anh đối với Kỷ Tư Tuyền tựa hồ có chút nhẹ nhàng, cũng không có gì đặc biệt, mọi người liền mừng rỡ xem náo nhiệt, nhưng sự tình tích lũy đến trình độ nhất định, tổng hội xuất hiện mỗi dẫn hỏa tới đánh vỡ loại bình tĩnh này, mà mỗi dẫn hỏa của chuyện này là bởi vì một tấm hình.

Đại học X có nơi được đánh dấu mang tính kiến trúc, trải qua trăm năm phép rửa của mưa gió, vì bảo vệ kiến trúc, chỉ mở cửa vào thứ bảy của tuần thứ ba mỗi tháng, vốn từ hội sinh viên đi ra, người đang làm nhiếp ảnh cho phép sinh viên chụp ảnh lưu niệm

Kỷ Tư Tuyền sau khi nhập học đã muốn chụp một tấm, cũng không bởi vì quên mất mà thời gian mở cửa, chính là tối quá muộn mà không được xếp hàng.

Thứ bảy đó cô phá lệ lần đầu tiên dậy sớm, chuẩn bị lôi kéo bạn cùng phòng đi chụp ảnh, nhưng Tam bảo quần chắn trên giường già chết, Hà ca là nhân vật ‘trọng lượng cấp’, cô đương nhiên kéo bất động. Tùy Ưc luôn luôn chú trọng chất lượng giấc ngủ, cô càng không dám chêu chọc, cuối cùng chỉ đành một mình đi trước.

Mấy ngày đó cũng đến xuân hàn, mặc dù mặt trời chiếu cao rực rỡ, nhưng lại có rất nhiều gió to, Kỷ Tư Tuyền chờ ở một bên, thời gian đã lâu, cô mơ hồ có chút tức giận, đang tính nhìn bọn họ có thể cướp đến lúc nào.

Buổi sáng hôm đó Kiều Dụ hẹn mấy người bạn chơi bóng rổ, nhưng gió to quá nên chơi một hồi rồi ra về.

Khi đi ngang qua một đám người cười cười nói nói, thấy cách đó không xa đám người vây quanh nhỏ giọng thảo luận.

“Bây giờ vẫn còn nhiều người như vậy tới xếp hàng chụp ảnh a”

“Công trình kiến trúc sao, cậu dám nói là cậu chưa chụp qua?”

Kiều Dụ không biết nhìn thấy gì, dừng bước lại ở một bên nhìn hồi lâu, chợt như suy nghĩ điều gì đó mở miệng: “Tớ giống như.....thật chưa có chụp qua”

Đám nữ sinh kia đối với Kỷ Tư Tuyền rõ ràng có ý thù địch, hết đám này lại đến đám kia tranh lên trước chụp hình, số người còn lại ngày càng đông, chỉ cao ngạo nhìn cô, gương mặt giễu cợt.

Kỷ Tư Tuyền liếc mắt không thèm nhìn bọn họ, theo tính khí nhẫn nại lại thêm nhịn, trước khi cô định xông lên, Kiều Dụ đột nhiên xuất hiện phía sau cô, kéo tay cô đi lên cảnh vật kiến trúc phía trước, cười ý bảo chuẩn bị cướp vị trí của mấy nữ sinh kia cùng nam sinh phụ trách chụp ảnh: “Xấu hổ quá, anh không có thời gian, giúp một tay chụp ảnh nhóm, không ngại chứ?”

Kiều Dụ nổi danh là người tốt duyên, hơn nữa rõ ràng là người khác muốn chen vào lời của anh nói phải khách khí, mấy người đỏ mặt vội ngượng ngùng nói không vấn đề.

Nam sinh phụ trách chụp ảnh cười vui vẻ: “Đừng bận tâm, Kiều sư huynh”

Mọi điều này Kỷ Tư Tuyền nhất thời chưa phản ứng kịp, đợi đến lúc cô bị Kiều Dụ đẩy đến trước ống kính, quay đầu lại vui mừng nhìn anh.

Kiều Dụ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, cười nhìn về phía trước: “Nhìn ống kính đi”

Loang loáng đèn mới thoáng qua, thì có một nữ sinh xông lên:

“Kiều sư huynh, em cũng muốn chụp ảnh chung với anh”

Kỷ Tư Tuyền bị đẩy qua một bên cũng không tức giận, liếc nhìn đám nữ sinh đang vây quanh Kiều Dụ, cười có ý bất cần, xoay người rồi đi.

Kiều Dụ từ chối không được, bèn chụp chung vài kiểu sau đó rất nhanh thoát thân ra, mới đi được hai bước liền nghe tiếng thảo luận của vài nữ sinh sau

lưng

“Cậu vừa rồi có nhìn thấy vẻ mặt của Kỳ Từ Tuyên không? Điều là muốn bức đến nội thương”

“Đáng đời! Cô ta chẳng phải không biết xấu hổ sao, Kiều sư huynh rõ ràng không thích cô ta, cô ta còn không da không mặt đuổi theo”

“Đúng vậy, gọi cái gì yêu nữ vậy, là họ Kỳ sao, gọi là kỹ nữ được rồi?”

“ha ha ha, nói thật hay”

Lời nói ngày càng khó nghe, Kiều Dụ nhủ mắt thu lại nụ cười vui vẻ, chân mày nhíu lại, xoay người quét qua mấy nữ sinh đó một cái rồi rũ mi mắt xuống, để cho người ta không nhìn ra được tâm tình của anh chảy qua nơi đáy mắt, vừa mở miệng thanh âm cũng lạnh lùng đi mấy phần: “Chẳng qua là đùa giỡn, cần gì phải nói lời khó nghe như vậy? Với điều kiện của Kỳ Từ Tuyên, người theo đuổi cô ấy cũng không phải ít, nếu như bởi vì tôi, tôi thừa nhận không có sức quyến rũ lớn như thế. Mặc dù không nên nói xứng đôi, có lẽ, là tôi không xứng với cô ấy. Nếu như bởi vì trong số các nam sinh theo đuổi cô ấy có người mà các cô yêu thích, các cô ghen tỵ, vậy các cô cũng lại sai lầm đối tượng rồi, các cô nên tự trách chính bản thân mình, tự trách mình tại sao không có khả năng để người mình thích chú ý tới, chứ không phải trách cô ấy”

Một đám người ở bên đang chờ Kiều Dụ vốn trăm năm chán trò chuyện xem náo nhiệt, chợt nhìn đến trong này náo nhiệt oanh động,

“Này uy uy, mau nhìn mau nhìn, Kiều Dụ đây là... tức giận? Thật khó tin nha”

“Cậu ta lần trước tức giận là bao giờ?”. Lâm Thần hí hửng suy nghĩ hồi lâu “Thời gian quá lâu, không nhớ được nữa”

Tiêu Từ Uyên từ trước đến giờ trầm mặc ít nói chợt mở miệng: “Tình tế nhìn lại một chương, tỏ tình với Kiều Dụ bị cự tuyệt, gặp lại hân tị như hồi thân tình tảo không có chút lúng túng cười chào hỏi, người khác ai làm được như vậy? Đây mới là cao thủ”

Ôn Thiếu Khanh gật đầu đồng ý: “Điều này cũng đúng, cậu xem, cao thủ như Tiêu Từ Uyên cậu, không gặp rắc rối bởi chuyện bê bối, ai mà không biết bên cạnh cậu có một Du Thiên Hạ, nhưng duy chỉ có Kiều Dụ, thanh thanh nhẹ nhẹ, sạch sạch sẽ sẽ”

Ôn Thiếu Khanh nói xong ánh mắt nhìn qua Tiêu Từ Uyên: “Cậu trừng mắt nhìn tớ cái gì, cũng không phải tớ nói”

Lâm Thần hồ đồ: “Nghe ý tứ của Kiều Dụ, đối với Kỳ Từ Tuyên không phải là không có ý”

Ôn Thiếu Khanh bổ sung: “Đúng vậy, tiết học lần trước, còn giúp cô ấy mượn tinh dịch kiểm nghiệm mẫu vật”

Kiều Dụ đến gần cũng chỉ nghe được câu này: “Thứ đó.....không thể để cho con gái đi mượn được”

“Kỳ Từ Tuyên mà là con gái ư? Trình độ hung hãn của cô ấy đem ra so sánh thì con trai cũng còn kém”

“Kỳ Từ Tuyên ngoắc ngoắc ngón tay không biết bao nhiêu người nguyện ý cho cô mượn, tình tiết quệ mà chết chỉ sợ cũng không tiếc”

“Cậu quản nhiều như vậy, người ta một nguyện ý đuổi, một nguyện ý bị đuổi, cái đó gọi là tình thú! Cậu hiểu không?”

“Cho nên, Ôn Thiếu Khanh, cái mẫu vật đó, cậu rút cuộc mượn của ai?”

“.....”

Một đám người không chơi được cười nói đi xa, Kiều Dụ đi ở sau cùng xoay lưng nhìn một cái, giống như đang tìm người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chuyên chuyên ngành

Tám hình chụp chung đó sau được nam sinh phụ trách chụp ảnh cố ý đưa tới cho Kiều Dụ, Kiều Dụ mở mắt liếc nhìn một cái rồi mới phản ứng: “Ày, không cần đặc biệt mang đến cho tớ, bao nhiêu tiền, tớ gửi cậu?”

“Không cần, không cần, Kiều sư huynh, còn mấy tám hình, em đưa cho anh”. Cậu nam sinh đó gãi gãi đầu hỏi: “Phải rồi, tại sao hôm đó anh lại đột nhiên muốn chụp ảnh?”

Kiều Dụ cười cười không nói.

“Kỳ thật hôm ấy em thấy cô gái đó đứng ở bên đấy đợi rất lâu, nhưng em nói mà bọn họ đều không nghe, em cũng không có biện pháp”. Hân vừa gãi

đầu, chỉ chỉ mấy tấm hình khác trong tay Kiều Dụ: “Em biết anh không muốn cùng mấy nữ sinh này chụp ảnh chung, em có rửa một tấm ảnh anh chụp chung với mấy cô ấy, nếu anh nói nguyên ý thì liền đưa cho các cô ấy, không nguyên ý thì ném đi, các cô ấy có hỏi thì em sẽ nói là phơi nắng rồi, không phương pháp sử dụng”

“Cho nên, người đó thật sự là bạn gái của chính anh?”

Kiều Dụ cúi đầu xem hình, hai người trên tấm hình không xa cũng không gần, quy quy củ củ ở khoảng cách an toàn, nhưng vạt áo hai người đều đang trong gió cùng chạm vào nhau tại một chỗ, không biết có phải nguyên nhân do gió thổi hay không, gương mặt của hai người hiện lên đều phớt phớt hồng.

Năm nhất của Kỳ Tư Tuyền cũng rất nhanh đến hồi kết thúc, thông báo chuyển chuyên ngành và mẫu đăng ký đều đã được đăng trên trang web của trường, Kỳ Tư Tuyền vừa nhìn vừa viết nói rõ vào mẫu đăng ký.

Tam bảo ngồi ở một bên ôm cách tay của Kỳ Tư Tuyền không buông: “Yêu nữ à, cậu không muốn chuyển chuyên ngành, cậu không muốn vứt bỏ chúng tớ à”

Cánh tay trăm bận rộn của Kỳ Tư Tuyền đưa ra bóp khuôn mặt càng ngày càng béo của Tam bảo, cười hi hi nói: “Cậu yên tâm, sẽ không vứt bỏ cậu, thể trọng cậu thể này, tớ muốn ném, cũng ném không đứng dậy nổi”

Hà ca đang uống ngụm nước liền phun ra ngoài, ho sặc sụa bò lăn ra bàn cười.

Tam bảo phần nộ quăng bộ mặt xấu hổ vào trong lòng của Tùy Úc.

Cũng may còn có Tùy ức giống như người bình thường: “Ta nói, Yêu nữ à, năm nay cậu thật sự là do diễn sai nguyện vọng nên mới vào Học viện y sao? Chuyển đến khoa kiến trúc thật không phải bởi vì Kiều sư huynh?”

Kỳ Tư Tuyền tiếp tục diễn thông tin: “Đúng vậy, ngày báo nguyện vọng tớ nóng rần rần, nhìn đồ vật đều mờ ảo, trường học không báo sai tớ liền cảm ơn trời đất”

Hà ca cuộn một cuốn tạp chí lên đưa đến khoe miệng của Kỳ Tư Tuyền: “Kỳ đại mỹ nữ, tôi muốn hỏi cô một chút, lúc cô nhận được thư thông báo trúng tuyển thấy cô trúng tuyển lâm sàng y học chuyên nghiệp, tâm trạng của cô thế nào?”

Kỳ Tư Tuyền dừng lại suy nghĩ một chút: “Phản ứng đầu tiên là, trời ơi trời ơi, ngàn vạn lần không được để mẹ tôi phát hiện, phản ứng thứ hai là ngàn vạn tỷ vạn đừng để cho mẹ tôi phát hiện, ngàn vạn tỷ vạn đừng để mẹ tôi phát hiện”

“Sau đó thì sao?”

Kỳ Tư Tuyền hỏi tường lại chuyện cũ như lòng vẫn còn sợ: “Sau đó tớ liền ra ngoài vẽ tranh, bức họa ấy được bố tớ khen ngợi, cậu không biết khi ấy tớ có nhiều chột dạ”

Hà ca nuốt nước miếng, mặt bối phục giờ ngón tay cái lên: “Cậu thật to gan”

Kiều Dụ còn là từ người khác biết Kỳ Tư Tuyền muốn chuyển đến khoa kiến trúc, cho nên khi Kỳ Tư Tuyền đến tìm anh hỏi khoa kiến trúc chuyển chuyên ngành cần làm mấy hạng mục bài tập, anh cũng không có vẻ bất ngờ, chẳng qua hàng năm đều có người mù quáng vòng vo chuyển chuyên ngành rồi lại hối hận, anh không thể không nhắc nhở một chút.

“Chuyển chuyên ngành là một chuyện rất nghiêm túc, không phải trò đùa, em thật sự nghĩ xong rồi?”

Kỳ Tư Tuyền gật đầu: “Nghĩ xong rồi”

“Vậy thì tốt”. Kiều Dụ lúc này mới tóm qua tập bài tập yêu cầu in ra trong tay cô: “Chỗ nào không hiểu?”

Kỳ Tư Tuyền hỏi xong mấy vấn đề, ghi chép thật nghiêm túc sau đó mới mở miệng: “Tại sao anh không hỏi em tại sao chuyển chuyên ngành? Mọi người đều nói em chuyển chuyên ngành là vì anh”

“Bởi vì anh...”. Kiều dụ định nói cho cô biết ngày nóng bức hôm đó anh đã nhìn thấy cô, anh nhìn qua dáng vẻ tranh của cô, đã thấy như vậy có khí chất của người nên học kiến trúc, bởi vậy anh tin tưởng cô thật sự báo sai chuyên ngành, nhưng lời vừa ra tới miệng, anh lại không muốn nói cho cô biết nữa.

Kiều Dụ ngừng một chút: “Không có gì, em thích là tốt rồi”

Kỳ Tư Tuyền cong mi mắt: “Coi như không phải vì anh, anh cũng không vì thế mà thất vọng sao, dù sao nam hữu kiêu mịch, bất khả hủ tư mà?”

Kiều Dụ đầu óc mơ hồ: “Chuyện này và nam hữu kiêu mịch, bất khả hủ tư có gì liên quan sao?”

Kỳ Tư Tuyền lắc đầu lắc cổ giải thích: “Nam hữu kiêu mịch, bất khả hủ tư có ý chính là Kiều Dụ không thể bỏ Kỳ Tư Tuyền à?”

Kiều Dụ sững sốt một chút sau đó là háng giọng cười to, bây giờ cảm thấy cô gái này không được, không nhận được xoa xoa đầu cô: “Rốt cuộc em làm thế nào mà thi đậu được đại học X?”

Kỷ Tư Tuyên nhún nhún vai: “Chỉ là... tùy tiện thi thôi”

Kiều Dụ nhìn cô như vậy, đặc ý nhìn không được chiều cô: “Như vậy nguyện vọng cũng là tùy tiện đi sao?”

Kỷ Tư Tuyên tức giận, không cười nổi nữa, khuôn mặt yên lặng nhìn anh: “Đều nói qua rồi, là tay trượt”

Mấy ngày sau, Kỷ Tư Tuyên ở trước nhà dạy học chặn lại Kiều Dụ vừa tan học: “Lát nữa anh đi đâu?”

Kiều Dụ không biết cô lại ra chiều yêu quái gì nữa: “Lớp tự học”

Kỷ Tư Tuyên cười khéo léo: “Cuộc thi cuối kỳ đã nhanh đến rồi, sau này mỗi ngày em cùng anh lên lớp tự học”

Kiều Dụ tựa hồ nghĩ thấy mùi âm mưu: “Tại sao?”

Kỷ Tư Tuyên đột nhiên thay đổi nét mặt, chớp mắt giả trang thành bộ dạng thương hại, thanh âm mềm mại vô lực: “Anh không thể cùng em lên lớp tự học sao, Nhưng mà vạn nhất đến lúc em tâm tình không tốt, tinh thần không ổn định, lúc phỏng vấn nói hươu vượn, ví như khi giáo viên hỏi em tại sao muốn chuyển chuyên ngành, em trả lời, bởi vì Kiều Dụ nói nếu em có thể chuyển sang khoa kiến trúc thì Kiều Dụ sẽ cưới em các loại, đã vậy không biết giáo viên phỏng vấn có thành người yêu thích cái đẹp hay không?”

Kiều Dụ tin tưởng, loại chuyện như vậy với tính của Kỷ Tư Tuyên tuyệt đối có thể xảy ra, hơn nữa sẽ diễn đến đặc biệt giống như thật.

Kiều Dụ hít sâu hai cái, quả quyết mở miệng: “Được”

Cho đến nay, cái loại hình tượng Kỷ Tư Tuyên tùy tiện nghe giảng một chút tùy tiện lên lớp tự học là có thể thi tốt ấy đã quá mức thâm nhập lòng người, kết quả đến bây giờ cô sáng đi tối về trên lớp tự học đã khiến ba người bạn cùng phòng không thích ứng kịp.

Tam bảo nhìn theo bóng lưng đeo túi sách ra khỏi phòng ngủ của Yêu nữ, mở miệng hỏi: “Yêu nữ gần đây thế nào mà lên lớp tự học chăm chỉ như vậy?”

Hà ca cũng rất đồng tình: “Đúng vậy, cậu ấy trước kia cũng không yêu học tập như vậy”

Tùy Úc nhớ tới một lần lên lớp tự học vô tình gặp được: “Cậu ấy không phải lên lớp tự học, mà là đi lên... Kiều Dụ”

“A”

Một câu nói trùng, hai người còn lại hiểu ra mọi chuyện.

Đang là lúc ăn cơm, trong phòng tự học không có người, hai người ngồi ở trong góc, Kỷ Tư Tuyên hoàn toàn không biết cuộc nghị luận của ba người kia, kéo tóc của mình cho Kiều Dụ nhìn: “Như thế nào? Nhìn có đẹp không? Em tự buộc đấy”

Kiều Dụ không nói là đẹp, cũng không nói không đẹp, chỉ cười cười: “Em ý, nhìn cũng đã đủ đẹp rồi, có thời gian dùng vào học tập đi, nghe nói lần này đơn xin chuyển đến khoa kiến trúc rất nhiều, cạnh tranh rất lớn”

Kỷ Tư Tuyên chợt mở to hai mắt: “Anh nói cái gì?”

Kiều Dụ không ý thức được mình nói cái gì, lặp lại một lần: “Anh nói người gửi đơn xin chuyển chuyên ngành rất nhiều, cạnh tranh lớn”

Kỷ Tư Tuyên lắc đầu: “Câu trước cơ”

Kiều Dụ suy nghĩ một chút: “Em phải học tập thật tốt”

“Câu trước nữa cơ”

“.....”

Kiều Dụ rút cuộc nhớ lại, tiếp tục đỡ trán không nói.

Kỷ Tư Tuyên tiến gần nhỏ giọng thương lượng: “Nói lại một lần này, sau này cũng không hỏi anh nữa”

Kiều Dụ nghiêng đầu sang một bên: “Đọc sách”

Kỷ Tư Tuyên oán trách rút từ túi sách ra một tập đề thi y học: “Anh nói học tập liền học tập sao, tại sao phải thi chứ, giữa người và người ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có”

Kiều Dụ liếc mắt nhìn: “Thật khó như vậy sao? Như Ôn Thiếu Khanh học rất dễ dàng sao”

Kỷ Tư Tuyên lắc đầu: “Ôn Thiếu Khanh là muốn làm bác sĩ, đương nhiên có hứng thú, có hứng thú thì cái gì cũng không phải chuyện khó, nếu không phải yêu cầu cuộc thi phải đứng trong top đầu mới có thể chuyển chuyên ngành, em đã không học cái này! Em vừa không muốn làm bác sĩ, blouse trắng lại nhìn không đẹp”

Kiều Dụ bị ý niệm của cô chọc cười: “Nguyên tắc làm việc của em là nhìn đẹp mắt sao?”

Kỷ Tư Tuyên cắn môi suy nghĩ một chút: “Cũng không phải tất cả”

Kiều Dụ hứng thú hơn: “Nói cách khác đi”

Kỷ Tư Tuyên nhìn về phía anh, đáy mắt thoáng qua một tia giảo hoạt: “Nói cách khác, theo đuổi anh, vừa khó vừa không có mặt mũi”

Kiều Dụ cũng biết mình không nên hỏi nhiều, thu lại nụ cười: “Còn không mau đọc sách đi”

Qua nửa ngày mà Kỷ Tư Tuyên vẫn vô tình ngáp ngán ngán dài, sách cũng không mở lấy một trang, Kiều Dụ suy nghĩ một chút, mặt nghiêm túc hỏi cô: “Kỷ Tư Tuyên”

Kỷ Tư Tuyên gục mặt xuống bàn nghiêng đầu về phía anh miễn cưỡng trả lời: “Dạ”

Kiều Dụ ngừng một lát, ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, cực nhanh mở miệng: “Em phải chăm chỉ đọc sách, không thể ỷ vào dáng đẹp mình xinh đẹp liền trợn vào ăn chờ chết”

Kỷ Tư Tuyên sững sờ một chút, nháy mắt một cái, sau đó nện đầu vào cuốn sách cười cả người lay động.

Kiều Dụ có chút lúng túng, nhẹ ho khan một cái rồi nói sang chuyện khác: “Đơn xin chuyển chuyên ngành viết xong chưa, mang cho anh xem một chút”

Kỷ Tư Tuyên cúi đầu vào trong túi sách tìm “Viết xong rồi”

Kiều Dụ không yên lòng: “Nhanh như vậy ư, là viết tay sao?”

Kỷ Tư Tuyên lấy ra một tờ giấy được kẹp ở trong sách đưa tới: “Đúng vậy, này”

Kiều Dụ nhận lấy, vừa mở ra liền ngây ngẩn cả người.

Trên một trang giấy trắng, viết đúng ba hàng, trong đó tiêu đề đã chiếm trọn một hàng:

“Đơn xin chuyển chuyên ngành.

Kỳ thi y học khó khăn như vậy.

Em muốn đến khoa kiến trúc xem một chút.”

Kiều Dụ thờ dãi không nói lời nào, cảm giác kiếp trước mình nợ cô gái này, nên kiếp này vẫn còn.

Kỷ Tư Tuyên xem đơn xin chuyển một chút, lại nhìn Kiều Dụ: “Viết như vậy không được sao?”

Kiều Dụ yên lặng gấp tờ giấy lại trả lại cho cô: “Không được, cuộc thi của khoa kiến trúc cũng rất khó”

“Không thể viết như vậy ư....” Kỷ Tư Tuyên mở đơn ra viết thêm hai dòng” Như vậy đây?”

Kiều Dụ mặc dù biết cô không đáng tin cậy nhưng vẫn không nhin được tò mò, ghé đầu qua nhìn, sau đó cúi đầu đọc sách không nói một lời.

“Mặc dù cuộc thi của khoa kiến trúc cũng rất khó.

Nhưng hán tử của khoa kiến trúc rất nhiều a.”

Kỷ Tư Tuyên thấy sắc mặt của Kiều Dụ ngày càng đen, lè lưỡi , lại thêm hai hàng.

“Coi như hán tử khoa kiến trúc nhiều hơn nữa

Em cũng chỉ thích anh.”

Viết xong đưa tới bên tay Kiều Dụ để anh nhìn.

Tâm tình của Kiều Dụ giờ khắc này vô vùng phức tạp, anh không biết cô gái này rốt cuộc là thiên phú dị bẩm hay là sớm đã thiết kế tốt rồi, vô luận họ đang thảo luận vấn đề gì, cô đều có thể lấy đề tài trên chọc anh thất điên bát đảo để kết thúc.

Anh bị ngọn lửa trong lòng chọc tức, hung hăng đem tờ giấy kia gấp làm hai nhét vào trong sách: “Trở về viết lại! Tìm cả lý do đứng đắn! Viết nhiều chữ lên! Ít nhất ba nghìn chữ!”

“Không bằng....” Kỷ Tư Tuyên đưa tay nắm được ống tay áo của Kiều Dụ, đừng đưa nhẹ nhàng hai cái, mặt nở nụ cười khéo léo: “Anh giúp em viết...

em tới chép lại....”

Kiều Dụ lật một quyển sách, ngẩng đầu lên mặt không biểu cảm nhìn Kỳ Tư Tuyền một cái, Kỳ Tư Tuyền lập tức gơ hai tay đầu hàng: “Biết rồi, không được! Em tự viết!”

Cho đến tận sau này, Kỳ Tư Tuyền đều nhất định hoài niệm một chút, đó chính là Kiều Dụ cực kỳ cưng chiều cô, nhưng cũng không phải loại cưng chiều không có giới hạn, đối với những tật xấu nhỏ của cô, tuyệt đối không dung túng. Khi đó cô mới hiểu, anh thật là yêu cô, thật vì tốt cho cô. Khi đó Kỳ Tư Tuyền mới hiểu thế nào là cưng chiều, thế nào là yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đòn sát thủ

Khi học kỳ mới bắt đầu, Kiều Dụ vẫn như cũ biểu hiện không quá bình thường, tâm tư không yên ngồi trong phòng ngủ nhìn chăm chăm vào điện thoại đến xuất thần.

Một kỳ nghỉ mà Kỳ Tư Tuyền đều không có động tĩnh, khai giảng mấy ngày, cũng không thấy bóng dáng cô.

Trước đây đi trong trường, không biết lúc nào cô liền đột nhiên xuất hiện cười gọi tên anh, trên con đường nhỏ của sân trường, lớp học, nhà ăn, có nhiều ‘vô tình gặp được’ như vậy. Nhưng hiện tại, anh thành đi tìm kiếm hình ảnh cô, nhưng căn bản không có.

Khi đó anh mới hiểu, trên thế giới này căn bản không có nhiều cái ‘vô tình gặp được’ như vậy, cái gọi là ‘vô tình gặp được’, luôn luôn là trong đó một người len lén một chút, đương nhiên người còn lại không thể biết được.

Kiều Dụ tỉnh lại gọi Lâm Thần đang chuẩn bị đi học: “Buổi tối cùng nhau đi ăn cơm đi, gọi cả em gái cậu đi cùng nữa”

Lâm Thần đang chuẩn bị đáp lại liền thấy Kiều Dụ muốn nói lại thôi: “Thuận tiện gọi luôn mấy cô gái cùng phòng cô ấy đi đi”

Lâm Thần cười không đáp, quay đầu liếc nhìn sang hai người cùng phòng còn lại, Tiêu Tử Uyên và Ôn Thiệu Khanh lại nhìn nhau, sau đó cả ba cùng nhìn chăm chăm vào Kiều Dụ với thâm ý khác.

Kiều Dụ có chút quần bách nhìn sang nơi khác: “Cái đó.....nhiều người náo nhiệt”

Bữa cơm này lại không có ăn được, cho đến mấy ngày sau, Kiều Dụ vẫn chưa nhìn thấy Kỳ Tư Tuyền.

Ngày phỏng vấn chuyên ngành của khoa kiến trúc, giáo sư gọi lên môn sinh đặc ý Kiều Dụ, lão giáo sư Phó Mạc Đồng là một lão ngoan đồng, trước khi bắt đầu còn ở đó chêu chọc Kiều Dụ: “Lát nữa nhìn trúng người nào thì nháy mắt với thầy, chúng ta liền thu nhận cô ấy làm vợ cho cậu”

Nói xong tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, bổ sung một câu: “Giới hạn với sư muội nhé, sư đệ còn muốn cho cậu những sư tỷ kia giữ lại”

Mấy giáo viên khác đang ngồi đều là học sinh hậu bối của Phó Hồng Mạc, muốn cười lại không dám cười.

Kiều Dụ thấy mấy giáo viên khác nhìn đến mặt cũng đỏ lên, dờ khóc dờ cười, cúi đầu xem danh sách phỏng vấn trong tay.

Thứ tự phỏng vấn là đánh loạn, Kỳ Tư Tuyền được xếp hàng ở phía sau, sau mấy người nữa, Kiều Dụ hiếm thấy có chút thiếu kiên nhẫn như vậy, thật vất vả đến khi trước cô còn có một người nữa, anh lại có chút không khỏi khản trương.

Nam sinh trước mặt nói cái gì anh căn bản không nghe vào tai, nam sinh đó ra ngoài, khi anh nghe thấy ngoài cửa có tiếng gọi Kỳ Tư Tuyền, tầm mắt của anh vẫn nhìn ra cửa không rời.

Thân ảnh đó rất nhanh đẩy cửa đi vào, tốc độ đi so với lúc trước có chút bất đồng, đều là từng bước từng bước một, trên chân phải có quần băng vải, khi cô nhìn thấy Kiều Dụ liền cười một cái, sau đó rất nhanh thu hồi nụ cười quy quy củ củ ngồi ở trên ghế.

Nụ cười ấy ở cái nhìn của Kiều Dụ có chút xa cách, có chút lạnh nhạt, còn có chút....quá đứng đắn, giống như qua một kỳ nghỉ, tất cả đều có chút như chưa từng xảy ra.

Rất nhanh có giáo viên hỏi: “Chân của cô gái bị sao vậy?”

Kỳ Tư Tuyền thành thật trả lời: “Là do phích nước sôi đổ vào, nên bị bỏng a”

“Tại sao không dùng nạng?”

Kỷ Tư Tuyên nhăn mũi, mặt biểu thị vẻ không thích: “Dùng nạng rất xấu”

Mấy giáo viên cười ha ha mấy tiếng rất nhanh chuyển vào đề chính, lại hỏi mấy vấn đề chuyên ngành.

Kiều Dự nhìn cô không nhanh không chậm trả lời, bộ dạng chuẩn bị rất đầy đủ, hoàn toàn không giống với bộ dạng không thật tâm không đứng đắn như khi trước cùng anh lên lớp tự học, trả lời so với người trước không biết tốt hơn bao nhiêu.

Mấy giáo viên nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó hỏi sang vấn đề thường quy.

“Ban đầu tại sao đăng ký viện y học?”

Kỷ Tư Tuyên ho nhẹ một tiếng, rất nhanh mở miệng: “Do trượt tay ạ”

“.....”

Tầm mắt của Kỷ Tư Tuyên từ từng gương mặt tràn đầy nét không thể tin được quét qua, lại bổ sung thêm một câu: “Thật sự là do trượt tay...”

“Vậy tại sao lại muốn chuyển tới khoa kiến trúc? Học viện y chẳng phải rất tốt sao”

“Thầy biết Lỗ Tấn không? Thầy biết tại sao Lỗ Tấn tiên sinh tại sao bỏ y theo văn không ạ?”

“Tại sao?”

“Bởi vì cuộc thi của viện y học thật sự quá khó”

“ha ha ha....”

“Cô gái này thật có ý tứ”

Sau khi Kỷ Tư Tuyên ra ngoài, mấy vị giáo viên bắt đầu thảo luận.

Giáo viên A: “Cô gái này thế nào nhìn qua có chút không tin cậy, báo nguyện vọng cũng có thể báo sai”

Kiều Dự: “Chỉ là nhìn qua, xem thành tích của cô ấy cũng rất cao, vẫn còn là tốt”

Giáo viên B: “Ừm.....Mấy bức họa này vẽ thật sự không tệ”

Kiều Dự: “Vâng, nhìn ra được có chút tiềm năng”

Giáo viên C: “Từ học viện y chuyển tới đây, trình độ có chút lớn, khóa nền tảng cũng chưa học, không biết chuyển tới đây có theo được hay không?”

Kiều Dự: “Cô ấy rất thông minh, cũng không có vấn đề gì”

Giáo viên A: “Ừm, điều này cũng đúng, thành tích của cô ấy cao nhất trong mấy người này”

Kiều Dự: “Đúng đúng ạ”

Giáo viên nhận xét một câu, Kiều Dự cũng không tự giác nhỏ giọng tiếp một câu, mấy câu hạ xuống không khí liền có chút kỳ dị.

Phó Hồng Mặc một mực trầm mặc giương mắt nhìn anh: “Cậu làm gì vậy?”

Kiều Dự xấu hổ sờ sờ mũi: “Không làm gì ạ, chỉ là....liền chuyện bàn chuyện”

Lão giáo sư có cái gì mà chưa từng thấy qua, mỉm cười chêu ghẹo hân: “Ta thấy cậu rõ ràng là đúng người không đúng chuyện, thế nào, có quen biết?”

Kiều Dự do dự một hồi, gật đầu cười: “Dạ, biết”

Lão giáo sư chợt hiểu ra: “Coi trọng ư?”

Kiều Dự không nghĩ tới giáo sư lại trực tiếp như vậy, có chút không phản ứng kịp: “À...”

“Trong mấy cái bài tập tác nghiệp của Kỷ Tư Tuyên giao có bóng dáng cầm bút của cậu, đừng cho là ta không nhìn ra. Vừa rồi chẳng phải đã nói sao, xem trọng thì liền nói”. Lão giáo sư cầm bút lên viết vài nét trên giấy, cũng không quên nói với các giáo viên khác: “Cái này liền thông qua đi, gọi người kế tiếp”

Mấy giáo viên khác rói rít gật đầu đồng ý, Kiều Dự mặt vạch đen tiếp tục đánh nước tương.

Khi phỏng vấn kết thúc Kiều Dự đến viện y học tìm thấy Kỷ Tư tuyên, cô đang ngồi trên giường cạnh cửa sổ truyền nước biển, nghiêng đầu nhìn ra ngoài

cửa sổ, không biết là đang nghĩ gì, cái chân không bị thương đặt ở cạnh giường rung rung, nghe được tiếng bước chân quay đầu nhìn sang, thấy Kiều Dụ cũng không ngạc nhiên, quy quy củ củ cười một tiếng: “Kiều sư huynh”

Một tiếng Kiều sư huynh này khiến cho Kiều Dụ trong lòng lạc nhịp một cái, trước đây muốn cô gọi một tiếng sư huynh không biết bao nhiêu khó khăn, luôn cố chấp không lớn không bé mà gọi anh là Kiều Dụ.

Kiều Dụ đứng trước mặt cô, đáp một tiếng, cũng không đi xem cô, mà cúi đầu điều chỉnh tốc độ truyền chậm một chút, nhẹ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Kỷ Tư Tuyền nhìn chăm chăm vào chân bị thương: “Không đau, chỉ là không biết có để lại sẹo không, nếu để lại sẹo sau này không thể mặc quần váy ngắn đẹp được”

Thanh âm của cô có chút như đưa đám, Kiều Dụ không biết phải an ủi cô như thế nào, anh khom lưng nghĩ muốn tháo băng vải trên chân của cô ra nhìn: “Rất nghiêm trọng sao?”

Kỷ Tư Tuyền không che giấu né một cái, cười hi hi trả lời: “Lừa anh thôi! Không nghiêm trọng, hơn nữa em là thể chất không có sẹo nha, nhất định không thể lưu lại sẹo”

Kiều Dụ nhìn cô chột mở miệng: “Giống như rất lâu không gặp”

Kỷ Tư Tuyền vui vẻ: “Sư huynh anh lại mắc chứng quên nhanh rồi? Khi nãy ở cuộc phỏng vấn chẳng phải gặp qua sao?”

Nước thuốc trong chai nước biển từng giọt từng giọt nhỏ xuống, Kiều Dụ tựa hồ nghe được nhịp tim của mình: “Anh nói là gần nhất giống như chỉ có lần này”

Kỷ Tư Tuyền sửng sốt, sau đó vừa cười lên: “Ừm, trong kỳ nghỉ ăn ngon ngủ ngon lắm lên cân, quá xấu nên ngại đi gặp anh”

Kiều Dụ nhìn cô một cái, không biết có phải là do bị thương, không hề mập lên, gương mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay giống như gầy đi không ít, mà càng làm cho anh lo lắng, là thái độ hời hợt của cô.

Anh nhẹ nhàng cau mày, nhẹ giọng nỉ non: “Không xấu, một chút cũng không xấu”

Chung quanh chột yên tĩnh lại, Kiều Dụ là người an tĩnh, bình thường đều là Kỷ Tư Tuyền chêu chọc anh nói chuyện, hiện tại Kỷ Tư Tuyền cũng an tĩnh, trong lúc nhất thời không khí có chút lúng túng.

Lúc này trong phòng truyền dịch không có người, bên tai chỉ có thanh âm thổi gió của máy điều hòa, Kỷ Tư Tuyền tựa hồ cũng không muốn đánh vỡ phần yên lặng này, không hề quản Kiều Dụ, cúi đầu nhàm chán lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi.

Kiều Dụ quay đầu nhìn chai nước biển, thuốc nước một giọt một giọt nhỏ xuống, khi anh đếm đến 298, thanh âm của Kỷ Tư Tuyền lẫn trong tiếng nhạc trò chơi vang lên, ngón tay của cô vẫn không ngừng lướt trên điện thoại, trong thanh âm mang theo vài phần không đành lòng: “Ngày đó em xách nước đi tìm anh, lúc bình nước ầm ồ em thấy một cô gái đứng dưới tán cây tỏ tình với anh, anh cũng là ôn nhu như vậy cười lắc đầu. Một khắc kia em giống như nhìn thấy một người khác của mình, như vậy thấp kém, như vậy... không tự lượng sức mình. Em chợt hiểu ra, có lẽ em đối với anh mà nói, với những người khác cũng không có gì khác biệt, anh đối với em thế nào, cũng đối với người khác như vậy, thì ra là, anh thật không thích em”

Kiều Dụ nhìn kỷ Tư Tuyền, có lẽ là chưa từng thấy qua cô nghiêm túc nói chuyện như thế, có chút không đành lòng quấy rối. Cho đến khi thanh âm trò chơi kết thúc vang lên, Kỷ Tư Tuyền mới từ trong màn hình điện thoại ngẩng đầu nhìn Kiều Dụ, phong tình vẫn đậm mở miệng: “Cho nên, Kiều sư huynh, em bỏ cuộc, sau này cũng sẽ không quấy anh nữa”

Kiều Dụ yên lặng nhìn Kỷ Tư Tuyền, dưới sự chú ý của Kỷ Tư Tuyền không có nửa điểm phản ứng, rất nhanh ngẩng đầu nhìn chai nước biển: “Truyền xong rồi, anh đi gọi y tá rút kim cho em”

Nói xong xoay người đi gọi y tá.

Kỷ Tư Tuyền nhìn chăm chăm bóng dáng bình tĩnh kia cắn răng nghiêng lợi.

Mẹ kiếp! Kiều Dụ, lão nương ngay cả đòn sát thủ cũng ra rồi, lại vẫn không được? ! Người tốt cuộc có phải nam nhân hay không?

Y tá rút kim xong, Kỷ Tư Tuyền một bên đề mu bàn tay cầm máu, một bên thờ ơ dùng chân không bị thương đá giày cho chân bị thương.

Kiều Dụ nhìn mấy giây, rất nhanh khom lưng nhặt lên chiếc giày kia, tiếp theo nửa quỳ trước mặt cô, nhẹ nhàng lôi kéo chân cô đặt lên trên đầu gối mình, cúi đầu nghiêm túc đeo giày cho cô.

Gò má của anh ôn nhu tỷ mỷ, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe: “Biết em cho tới nay, nhìn em vẫn luôn là hi hi ha ha không có chính đáng, liền cho là em đùa giỡn, cho nên chưa cho em câu trả lời nghiêm chỉnh, hơn nữa, nào có người nào bộ dạng giống như em, trước mặt người khác vô tư cùng người khác bộc bạch”

Kiều Dụ ngẩng đầu có chút buồn cười nhìn Kỷ Tư Tuyền một cái, rồi lại cúi đầu buộc giày.

“Anh chưa từng đeo giày cho những cô gái khác, trừ em gái của anh”. Ngón tay thon dài linh hoạt kết nơ hình con bướm, Kiều Dụ lúc này mới ngẩng

đầu nhìn Kỷ Tư Tuyền một lần nữa, vẫn duy trì tư thế nửa quỳ như cũ: “Con người của anh không phải mặt nào cũng tốt như vậy, tiểu tặc xấu rất nhiều, nhiều chỗ không có gì đặc biệt, không hiểu lãng mạn, không biết thể nào là chiều cố người khác, tương đối buồn bực, cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, cùng anh ở chung một chỗ có thể em sẽ không có nghĩ tốt như thế nữa”

Anh ngừng một chút, lúc mở miệng lần nữa thanh âm ôn nhu sạch sẽ, mơ hồ mang theo chút vui vẻ: “Những lời này anh cũng chưa có nói qua với những cô gái khác, kể cả em gái anh”

Lúc này Kỷ Tư Tuyền đã ngu rồi.

Kiều Dụ cười lớn lên, đôi mắt như vẽ tỏa ra nhu tình tứ phía: “Nếu bây giờ em thích, anh có thể đi học, anh nghĩ nhất định không khó”

Mặt trời chiều ngả về tây, cô ngồi ở mép giường, anh nửa quỳ trước mặt cô, một tay nắm một chân của cô đặt trên đầu gối, chàng trai cười mi thanh mắt sáng, cô gái mặt ửng đỏ tròn mắt hốc hốc, bởi vì cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống, gió vừa thổi nhẹ, ở bên cạnh chàng trai nhẹ nhàng phiêu động.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trong mộng không biết, thân là khách

“Không cần học! Em không thích”. Sau khi phản ứng kịp Kỷ Tư Tuyền bật thốt lên: “Anh bây giờ như vậy đã là rất tốt rồi”

Kiều Dụ đứng lên, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt thanh tràm chăm chú nhìn cô: “Nếu như quyết định ở chung một chỗ, anh cũng sẽ tiếp nhận và bao dung khuyết điểm cùng thói quen của em”

Kỷ Tư Tuyền vốn đang rất biết điều lắng nghe, nghe đến đó chợt cau mày hung tợn phản bác: “Em không có khuyết điểm”

Kiều Dụ không nhịn được nghiêng đầu sang chỗ khác cười, thật là một cô gái tự luyện lại còn bá đạo.

Chạng vạng tối của mùa hè, khí trời chưa tiêu, ánh nắng chiều không gắt, những đám mây ngũ sắc giăng đầy bầu trời, chàng trai kiên nhẫn đỡ cô gái một chân quần băng vải trắng, nhìn cô nhảy từng bước từng bước về phía trước, khoe miệng luôn nở nụ cười, cô gái cúi đầu nhìn đường, không nhìn thấy nhu tình và cung chiều tràn đầy trong đáy mắt anh.

Giữa trưa mùa xuân, ngày ẩm gió nhẹ, ánh mặt trời màu vàng sáng rỡ tà tà chiếu vào, một chùm hoa rớt xuống sân nhà, ầm ập mê hoặc lòng người, rèm cửa rộng rơi xuống nền đất bên cửa sổ nhẹ nhàng phấp phồng theo gió.

Lúc này đại đa số mọi người đều đang nghỉ trưa, trong phòng vẽ tranh của Đại học X, chỉ có một nam một nữ hai bóng dáng đang bận rộn.

Chẳng được bao lâu, cô gái liền đứng lên, cầm lên bức vẽ trên giá vẽ tiến tới chàng trai ở cách đó không xa, cười hi hi nghiêng đầu gọi anh: “Kiều Dụ, em vẽ xong rồi”

Sau đó liền cầm bút chỉ điểm cảnh sông núi trên bức tranh.

Chàng trai đang đứng trước bàn vẽ, áo sơ mi trắng tùy ý vén lên làm lộ ra cánh tay rắn chắc trắng nõn, nghe được thanh âm liền ngẩng đầu lên, một tay đặt trên bàn vẽ, mặt cung chiều nhìn cô gái đang giương nanh múa vuốt, mỉm cười ôn hòa, nhìn thấy một mảnh màu vàng bên cạnh lông mi của cô đang nâng lên, nhẹ nhàng rung động tựa như một con bướm sống động, đột nhiên đưa tay ra chạm vào mặt của cô.

Kỷ Tư Tuyền sợ hết hồn, cánh tay đang quơ múa giữa không trung cũng không kịp thu hồi về nữa, mở to đôi mắt trong trẻo đen láy nhìn anh.

Ngón tay của Kiều Dụ chà nhẹ dưới lông mi của cô, sau đó cảm một cái lông mi xuống cho cô nhìn.

Anh mới vẽ xong tranh, ngón tay mang theo hương gỗ cùng hơi thở bạc hà, đầu ngón tay hơi lạnh, đều làm mặt cô nóng bừng, lại làm cô rối loạn.

Kiều Dụ nhìn Kỷ Tư Tuyền chợt lóe đôi mắt to nhìn loạn khắp nơi, biết cô bá đạo cố chấp không có ý tốt, liền ho nhẹ một tiếng chậm rãi hỏi: “Thật ra anh vẫn muốn hỏi em, em có nghĩ tới hay không, sau này em thật đi chuyển đi này, người khác sẽ xưng hô với em như thế nào?”

Kỷ Tư Tuyền dương dương đắc ý mới vừa tính toán mở miệng, chợt gục mặt xuống, lẳng lặng nhìn Kiều Dụ:

Kỷ công

Kỷ.....công... tế....công

(kỷ và tế ở trong tiếng trung đều đọc giống nhau)

Cô gương mặt khỗ nhao vào ngực anh” Kiều Dụ , em hận anh”

Kiều Dụ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, mi mắt giãn ra, mặt thỏa mãn.

Cửa sổ trong phòng học mở rộng , bên ngoài hoa nở lá rơi, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá lưu lại nền đất bàng bạc.

Khóa cửa chuyển động mang theo một tiếng ‘rắc rắc’ rất nhỏ, Kiều Dụ đột nhiên thức tỉnh, cảm giác trống rỗng trong ngực khiến anh hốt hoảng, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, cái tên đó liền muốn bật thốt ra khỏi miệng nhưng lại bị lí trí dần dần thức tỉnh của anh cứng rắn đè ép vào trong.

Đuẩn thư ký đi vào, đứng ở phía sau anh nhẹ giọng kêu: “Kiều bộ trưởng, thời gian không còn nhiều, nên đi thôi”

Kiều Dụ đang tựa vào ghế sa lon trước cửa sổ, trong tay vẫn còn đang cầm một tập văn kiện, không biết ngủ thiếp đi lúc nào, có chút hoảng hốt, chẳng qua là trong nháy mắt anh liền gió tay giãn nhẹ lông mày, vừa mở miệng mới phát hiện thanh âm khàn khàn vô lực: “Được, cậu đi ra ngoài trước chờ tôi, tôi ra ngay”

Đuẩn Hòa Sướng đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa, Kiều Dụ mới thu hồi vẻ yên lặng trấn định vừa rồi, mặt không biểu tình giữ vững động tác vừa nảy bất động.

Cũng thời tiết như vậy, cũng ngày ẩm áp gió nhẹ như vậy, cũng cảm giác quen thuộc như thế khiến cho anh ngỡ rằng cô vẫn còn ở trong ngực anh, cho là anh vừa mở mắt đã có thể nhìn thấy đôi mắt mang ý cười của cô.

Kiều Dụ quay đầu nhìn ánh nắng mùa xuân bên ngoài cửa sổ, lẩm bẫm nói nhỏ: “Tur Tuyên...Kỷ Tur Tuyên”

Mùa xuân đang đẹp, gió xuân đang ấm áp, mà em lại không có ở nơi đây.

Tùy Úc vừa ra khỏi tòa nhà dạy học của viện y học liền nhìn thấy Kỷ Tur Tuyên đứng dưới tán cây cách đó không xa chờ cô, bên cạnh còn có một nam sinh đáng sinh viên, gương mặt ngượng ngùng.

Người nam sinh kia không biết nói với Kỷ Tur Tuyên cái gì, Kỷ Tur Tuyên liền mặt khinh bạc nhìn cậu, môi mông khê mở nói mấy câu, đáy mắt rõ ràng hiện ra hai chữ quen thuộc, trêu đùa.

Tiếp theo nam sinh kia mặt liền biến sắc cầm đầu bỏ chạy.

Tùy Úc vừa lắc đầu vừa cười tiến lại gần, cũng khó trách, hôm nay Kỷ Tur Tuyên mặc áo T-shirt quần jean, gương mặt tinh xảo quyến rũ kia phảng phất không có để lại dấu vết của thời gian, nhìn thoáng qua thật giống với bộ dạng của một sinh viên đại học.

“Tớ nói, đã nhiều năm như vậy, cái tật xấu hay trêu đùa này của cậu sao vẫn còn chưa sửa?”

Kỷ Tur Tuyên vẫn còn đang hướng về bóng lưng của cậu nam sinh kia cười, khi quay đầu lại trên mặt vẫn đang nở nụ cười to, ôm Tùy Úc một cái rồi với về mặt vô tội trả lời: “Là cậu ta trêu chọc ta trước”

Tùy Úc ôm lại cô một cái: “Lá gan của người ấy cũng lớn, không biết Kỷ Tur Tuyên ‘cô gái như yêu, ngọt đến ưu thương’ là nữ thủ phi đã từng tung hoành của Đại học X sao?”

Kỷ Tur Tuyên cười đến gãy cả lưng, kéo cả người Tùy Úc thẳng ra ngoài: “Cậu ta tự nhiên gọi tớ là bạn học? Tớ cũng đã tốt nghiệp bao nhiêu năm, vẫn còn có người gọi tớ là bạn học”

Tùy Úc cười khê: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó liền hỏi tớ có thể đem số điện thoại của tớ cho cậu ta được hay không? Bọn trẻ bây giờ tiếp cận như vậy thật không có sáng tạo”

“Vậy cậu trả lời như thế nào, dọa đến nỗi cậu ta chạy nhanh như thế?”

“Tớ nói”. Kỷ Tur Tuyên dùng giọng vừa nói tái hiện lại một lần: “Điện thoại ư, điện thoại của tôi tôi còn muốn dùng, sợ rằng không thể cho cậu được”

Tùy Úc không nhịn được cười: “Người ta nói là số điện thoại”

Kỷ Tur Tuyên nghiêng đầu cười xấu: “Cậu ta cũng nói như vậy a, tớ nói với cậu ấy, vậy thì càng không được rồi, người khác còn phải tìm tôi, cho cậu sợ người khác không tìm được tôi”

Tùy Úc rút cuộc cũng hiểu tại sao người nam sinh kia tại sao phải chạy nhanh như vậy, quay đầu nhìn gương mặt mỉm cười sáng rỡ của người bên cạnh, sự vui vẻ từ khoé mắt tràn ra phủ kín cả khuôn mặt: “Yêu nữ, hoan nghênh trở lại”

Kỷ Tur Tuyên nghe được tiếng gọi quen thuộc, giật mình, nhẹ giọng mở miệng: “A Úc, đã lâu không gặp”

Năm đó Kỷ Tur Tuyên ở tại ngôi trường này trải qua mấy năm tốt đẹp nhất của đời người, từ viện y học chuyển sang khoa kiến trúc, tốt nghiệp xong lại

đi nước ngoài du học, sau đó ở lại nước ngoài công tác, trải qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô cũng trở về.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, Kỳ Tư Tuyên tiện tay cầm lấy cuốn sách trong tay Tùy Úc: “Cậu bây giờ cũng bắt đầu giảng dạy rồi sao?”

Tùy Úc sau khi tốt nghiệp một bên làm việc một bên giảng dạy, thủy chung không có rời trường học: “Thay tiết của giáo sư, khi ông ấy bận không qua giảng được thì tớ tới giảng thay vài tiết”

Kỳ Tư Tuyên nhìn quanh sân trường, thờ dãi nói: “Nơi này thật sự là một chút cũng không thay đổi”

Tùy Úc liếc nhìn cô một cái: “Lần này trở về bao lâu?”

Kỳ Tư Tuyên không để ý hết nhìn đông lại nhìn tây: “Cần xem công ty an bài đã, lần này trở về làm một hạng mục, cần xem tiến độ hạng mục, đàm phán nhanh thì một năm, đàm phán chậm thì khó nói”

Tùy Úc thỉnh thoảng cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, mỉm cười một tiếng, năm đó khi Kỳ Tư Tuyên mới bước vào cổng trường liền làm kinh ngạc toàn trường, một gương mặt tinh xảo quyến rũ, vóc người là lướt, tác phong làm việc lại không đi đường tầm thường, để cho người ta không nhìn ra được đầu óc, vì vậy được ngoại danh là ‘yêu nữ’, đi ở trong sân trường tỷ số quay đầu lại cực cao, không nghĩ tới mấy năm trôi qua rồi, tỷ số quay đầu lại còn là cực cao không kém.

Tùy Úc không nói đến nhiều hơn nữa, chuyển qua chuyện khác: “Tối nay đến nhà tớ ăn cơm đi? Gọi cả Tam bảo và Hà ca nữa”

Kỳ Tư Tuyên nghe được tên hai người này liền cong mi mắt, giống như khi còn là sinh viên năm đó ôm lấy cánh tay của Tùy Úc: “Đúng rồi đúng rồi, hai hoạt bảo kia như thế nào?”

Tùy Úc chợt nhớ ra cái gì đó, cũng lên tiếng cười theo: “Hà ca vừa chịu nhện sự hành hạ của đạo sư vừa xem mặt, cậu đi mấy năm nay ít nhất cũng gặp mấy trăm lần rồi, Tam bảo liền lợi hại, được luôn một sư huynh trong bệnh viện, tiện sát bên người nha”

Kỳ Tư Tuyên gương mặt không thể tin: “Cậu ấy đã ăn gì, may mắn như vậy?”

Tùy Úc suy nghĩ một chút: “Đại khái là Trần sư huynh chưa từng thấy qua loại người Tam bảo lúc khủng, bị áp chế rồi”

Kỳ Tư Tuyên mặt tán đồng gật đầu: “Có lý”

Tùy Úc giơ tay lên xem thời gian: “Muốn ăn cái gì, lát nữa tớ đi mua thức ăn?”

Kỳ Tư Tuyên lắc đầu: “Không đi”

Tùy Úc quay đầu nhìn cô: “Tại sao?”

Kỳ Tư Tuyên vẫn đang nhìn sân trường, miễn cưỡng trả lời: “Đi làm gì, đi nhìn cậu và Tiêu Tử Uyên ân ái ư?”

Tùy Úc kéo cô, chăm chú nhìn cô: “Đi xem con tớ, cậu còn chưa nhìn qua”

Lực chú ý của Kỳ Tư Tuyên lại bị ba năm đoàn sinh viên từ bên cạnh các cô chạy qua hấp dẫn: “A, bọn họ đang làm gì thế?”

Tùy Úc theo phương hướng bọn họ chạy nhìn sang: “Đại khái lễ đường có hoạt động gì đó”

Vừa vặn có sinh viên học viện y vừa học tiết của Tùy Úc đi qua, thấy các cô liền dừng lại chào hỏi: “Chào cô Tùy”

Tùy Úc mỉm cười: “Ừ, chào các em, các em đây là đi làm gì vậy?”

Hai nữ sinh kia mặt tràn đầy ánh hồng: “Hiệu trưởng mời các sinh viên đã tốt nghiệp quay trở lại trường nói chuyện, nghe nói sinh viên đó ra trường xuất sắc phải không, hơn nữa trẻ tuổi lại đẹp trai”

Kỳ Tư Tuyên nghe xong cũng không coi ra gì: “Sinh viên xuất sắc ư? Tớ cho là trừ Tiêu Tử Uyên nhà cậu ra không có ai xứng đáng với hai từ xuất sắc này nha”

Nữ sinh viên biết Tùy Úc, dĩ nhiên biết sư công Tiêu Tử Uyên năm đó là nhân vật phong vân của Đại học X, mặt hưng phấn tiếp tục mở miệng: “Nghe nói vị sinh viên này là cùng nhóm với Tiêu sư huynh, cũng là một trong tứ đại bồi lạc của năm đó”

Năm đó, Thiên long bát bộ cùng tứ đại bồi lạc không ai không biết.

Thiên long bát bộ, chính là chi bộ tổ chức, bộ học tập, bộ cuộc sống, bộ thể thao, bộ ngoại giao, bộ vừa học vừa làm, bộ vệ sinh, bộ xã đoàn. Về phần tứ đại bồi lạc là chi bốn phó chủ tịch trong đó, Tiêu Tử Uyên học viện cơ khí, Ôn Thiệu Khanh học viện y, Kiều Dụ học viện kiến trúc, Lâm Thần học viện pháp luật.

Nếu không phải là Tiêu Tử Uyên, mà nữ sinh này lại của học viện y, dĩ nhiên biết Ôn Thiệu Khanh, Lâm Thần đi nước ngoài hiển nhiên không thể xuất hiện được ở nơi này, vậy thì chỉ còn dư người kia.

Tùy Úc cũng không biết sẽ trùng hợp như thế, thận trọng xem sắc mặt của Kỳ Tư Tuyền.

Kỳ Tư Tuyền trên mặt ngược lại cũng không nhìn ra cái gì, tựa hồ chỉ là nghe lại những điều bình thường, cái tên đó nhìn như lơ đãng từ trong miệng cô chọt bật ra: “Ồ, Kiều Dụ ư?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tỷ Tỷ xinh đẹp

Hai cô gái về mặt kích động: “Đúng đúng đúng! Chính là cái tên này! Cô giáo Kỳ và vị này... tỷ tỷ xinh đẹp muốn cùng đi không?”

Tùy Úc sợ nói thêm nữa thì vị ‘tỷ tỷ xinh đẹp’ này sẽ nổi đóa lên mặt, mở miệng thúc giục: “Các em đi trước đi”

Chờ hai cô bé đi xa, Tùy Úc mới quay lại nửa thăm dò nửa xem xét nhìn Kỳ Tư Tuyền.

Kỳ Tư Tuyền ngược lại trên mặt như không có vấn đề gì, khóe miệng cong lên hình cánh cung, miễn cưỡng nâng mi mắt lên: “Nhìn tớ làm gì? Ài, cái chuyện tình vùng cũ mè thối ấy, tớ sớm đã quên rồi, năm đó tớ quá không hiểu chuyện, thật ra Kiều sư huynh không có lỗi gì với tớ, là tớ quá quá kiêu thôi, tớ đã sớm muốn chia tay rồi, đàn ông ư, chẳng qua là vật dụng trên giường mà thôi”

Ngữ khí của Kỳ Tư Tuyền nhẹ vui mừng, lại hơi dị thường, Tùy Úc cũng không vạch trần, yên lặng nghe cô giải thích một tràng dài sau đó hỏi: “Kia... mau chân đến xem sao?”

Kỳ Tư Tuyền quay đầu đi thẳng về hướng ngược lại: “Có cái gì mà xem, cũng không phải chưa gặp qua, Kiều sư huynh cậu chưa gặp sao? Đi thôi”

“Đi đâu?”

“Đến nhà cậu ăn cơm”

“Không phải nói không đi sao?”

Tùy Úc nhìn Kỳ Tư Tuyền càng đi càng nhanh, không kịp nói cho cô biết, lẽ đường năm ngoái sửa lại, cô đi hướng ngược lại chính là tới cửa sau của lễ đường, chỉ biết so với cửa trước thì tới lễ đường nhanh hơn.

Cửa sau lễ đường đối diện với mặt bên đài chủ tịch, hay bởi vì vấn đề góc độ, người trên đài chủ tịch không nhìn thấy được bên này, mà người ở bên này có thể nhìn thấy mặt bên người trên đài.

Kỳ Tư Tuyền cực nhanh đi vào bên trong nhìn lướt qua, cách lớp thủy tinh dày, không biết người đàn ông kia cong khóe miệng nói một câu gì, người ở bên dưới lập tức cười vang cả phòng, nghe thấy Tùy Úc tới gần, cô quay đầu về mặt chế cười nói: “Lẽ đường này là do ai thiết kế, thật không có thẩm mỹ”

Ánh mặt trời quá chói mắt, chiếu vào lớp thủy tinh, mang theo một mảng mơ hồ, căn bản Kỳ Tư Tuyền không nhìn rõ mặt của người đàn ông kia, lại bị ánh sáng phản chiếu làm đau mắt.

Tùy Úc trầm mặc một lát, không có ý định nói cho cô biết, thiết kế lễ đường này đều là các giáo sư của viện kiến trúc đã dạy cô năm đó, cái vòng của ngành kiến trúc lớn như vậy, cô lại nói ra như vậy thì lời của sư tổ cũng phải giúp các giáo sư liên danh dạy bảo cô.

Lúc Tiêu Tử Uyên nhận được điện thoại của phu nhân mình thì đang đứng ở cửa phòng giải khát nghe chuyện phiếm, chẳng qua là anh đi ngang qua mà thôi, mới nghe được mấy chữ liền dừng bước.

Tựa hồ có người mới vào phòng, mấy người còn lại đều ở ‘khoa phổ’

(khoa học phổ biến)

“Cái vị vừa rồi chính là Kiều bộ trưởng trong truyền thuyết sao? Nhị thiếu gia Kiều gia? Nhìn qua rất là đẹp trai! Cười lên thật ôn nhu!”

“Chính là vị đó, nghe nói, người tiếp quản Kiều gia ban đầu là đại thiếu gia Kiều Diệp, không biết tại sao bây giờ lại trở thành vị nhị thiếu gia này, Kiều Dụ lúc trước không xen vào cái vòng tròn này, mấy năm trước đột nhiên xông ra, thật là bình bộ thanh vân, nhắc tới cũng kỳ quái, nhà quyền thế vậy, chẳng phải luôn nội đấu sao, nhưng đại thiếu gia Kiều gia tựa như đang lót đường cho người em trai này, một tay đem vị đó nâng lên cao”

(Bình bộ thanh vân: một bước lên mây)

“Vị Kiều bộ trưởng này nhìn qua...rất khiêm tốn”. Người nọ khách khí chuyển biểu đạt ý tứ.

Có người hắc hắc cười hai tiếng: “Có phải người chăn nuôi nhìn qua vô hại lại rất dễ nói chuyện?”

“Có chút”

“Cậu cũng đừng coi thường anh ta. Ở cửa hồ lang phía nam anh ta cũng đã đợi qua, thật ra thì điều này không có gì là hiếm, nhưng hiếm ở chỗ trước khi đi anh ta là cái dạng gì, sau khi trở lại còn là dạng gì, đều là một bộ ôn nhuận nho nhã, không nhìn ra nửa phần ngoan tuyệt và nguy hiểm, còn thuận tay đem đám lão gia kia dọn dẹp đến mức phải phục tùng, cậu nói xem loại bản lĩnh này còn ai có? Đây chính là một cuộc chiến kéo dài, từng chiêu thủ dò xét khiêu khích, đã bị gương mặt ôn nhu tưởng chừng như vô hại của anh ta lấy nụ cười làm chủ chốt đánh tan. Từ sau khi anh ta trở về cũng không có ai dám khinh thường vị nhị thiếu gia Kiều gia bình lộ xuất gia này”

“Còn người đàn ông mới vừa rồi cùng anh ta nói chuyện? Nhìn qua cũng rất tuấn tú! Hai người đứng ở nơi đó, thật là khí chất xuất chúng!”

“Vị đó là Tiêu bộ trưởng, nói đến Tiêu bộ đây, dáng dấp cũng đẹp trai, chỉ nhìn lời nói của giá trị danh dự, hai người chẳng phân biệt anh em, chẳng qua Tiêu bộ lạnh lùng hơn một chút, không như Kiều bộ trưởng khiến cho người ta như được tắm gió xuân, hướng chỉ Tiêu bộ đã sớm kết hôn, nên không ai xâm phạm được.”

Tiêu Từ Uyên cứ như vậy vừa nghe chuyện phiếm vừa tiếp điện thoại, sau khi cúp điện thoại, xoay người xuống lầu, ra thang máy đi tới phòng làm việc cuối hành lang, đẩy cửa ra ‘khai môn kiến sơn’ hỏi người trong phòng: “Tối nay muốn tới nhà tôi ăn cơm không?”

Tiêu Từ Uyên vốn quen biết từ nhỏ, lại là bạn cùng phòng đại học, quan hệ vốn không giống bình thường, hiện nay lại làm việc ở cùng một tầng, duyên phận không cạn.

Kiều Dự đang đứng bên cạnh cử sở gọi điện thoại, nghe thấy tiếng không khỏi giật mình, xoay người nhìn Tiêu Từ Uyên với bộ mặt khó hiểu.

Tiêu Từ Uyên chờ anh nói chuyện điện thoại xong mới hỏi lại lần nữa: “Tối nay muốn tới nhà tôi ăn cơm không?”

Kiều Dự đầy ý nghi hoặc: “Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?”

Tiêu Từ Uyên nhũn mày, lời nói vừa ra đến cửa miệng liền nuốt ngược trở lại: “Không có gì, cậu hôm nay chẳng là trở về trường giao lưu, Tùy Úc thấy cậu, nói đã rất lâu không gặp, liền bảo tôi gọi cậu cùng ăn cơm”

Kiều Dự cười cười: “Đề hôm khác đi, tối nay tôi còn phải đến thăm anh trai”

Tiêu Từ Uyên cũng không nói nhiều, gật đầu một cái rồi xoay người đi ra.

Tiêu Từ Uyên về đến nhà liền nghe thấy tiếng cười trong bếp, anh ôm ôm con trai mình đang ngoài phòng khách chơi đồ chơi, thay quần áo liền chui vào phòng bếp, cõng tạp dề trên người Tùy Úc xuống, đem cô đẩy ra ngoài: “Em hiện tại là thời kỳ phi thường, không thể ngửi mùi khói, để anh làm”

Yêu nữ, Tam bảo, Hà ca đều nghiêng cứu nhìn về phía Tùy Úc, mặt Tùy Úc nóng bừng lên, ho nhẹ một tiếng.

Ba người đồng thanh kêu to: “A. lại có”

Kỷ Tư Tuyên vỗ vai Tùy Úc: “Tiêu phu nhân, có tiền đồ”

Tam bảo cũng dạng học theo đi đến định vỗ bả vai của Tiêu Từ Uyên, tay đưa đến một nửa liền yếu yếu thu hồi lại: “Tiêu sư huynh, thật là tốt”

Hà ca cắn khăn tay đứng ở trong góc che che cái túi ngực mặt lên trời kêu to: “Túi tiền của tôi! Tớ còn thể nào lại cảm giác cậu lại muốn gầy một vòng? Phân tử tiền của tớ theo ra ngoài mấy năm nay rốt cuộc bao giờ có thể thu hồi lại”

Bốn người bị Tiêu Từ Uyên đuổi khỏi bếp, liền ra phòng khách ngồi nói chuyện.

Con trai Tiêu Vân Đình của Tiêu Từ Uyên và Tùy Úc năm nay hai tuổi, tên là do lão gia tử của Tiêu gia đặt cho, ‘tọa khán vân khôi, cử thế độc tỉnh’, tính tình giống Tiêu Từ Uyên, tuổi còn nhỏ nhưng đã mang khí chất thanh quý, tuy dáng dấp phần điều ngọc trác, lại làm cho người ta không thể tùy ý chê trọc.

(tọa khán vân khôi, cử thế độc tỉnh: ngồi ngắm mây trời, trên đời chỉ có một người tỉnh)

Hai năm qua, Tam bảo và Hà ca nhìn cậu ta lớn lên, không biết ở trên người cậu ta ăn bao nhiêu thua thiệt, không dám tiến lên, liền giật dây cho Kỷ Tư Tuyên không biết tình địch ra nghênh chiến.

Kỷ Tư Tuyên tiến đến gần, Tiêu Vân Tinh từ đồng đồ chơi ngẩng đầu lên, chột mồm to đôi mắt mở miệng: “Cháu nhận ra dì, dì chính là dì xinh đẹp ở trong cuộn băng đó”

Kỷ Tư Tuyên sửng sốt, lúc này mới nhớ ra Tùy Úc mang theo cậu ta và mình quay video qua mấy lần, hơi nờ nụ cười, nhìn qua rạng rỡ thân thiện:

“Ngoan, gọi là tỷ tỷ xinh đẹp”

Tiêu Vân Tinh suy nghĩ một lúc, ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Tỷ tỷ xinh đẹp”

Kỷ Tư Tuyên quay đầu nhìn hướng Hà ca, Tam bảo cười, tựa như muốn nói, tiểu tử này cũng đâu có đáng sợ như các cậu nói.

Ai ngờ vừa quay đầu liền nghe thấy Tiêu Vân Tinh dắt theo tay của Tùy Ưc đến trước mặt cô nghiêm trang giới thiệu: “Tỷ tỷ xinh đẹp, đây là mẹ em, tỷ phải gọi là a di”

“....” Kỷ Tư Tuyên đỏ trăn không nói được câu nào.

Cái trình độ phúc hắc này, đích xác là một phiên bản của Tiêu Tử Uyên.

Tam bảo và Hà ca sau lưng đã cười điên cuồng, Tùy Ưc nghiêng đầu sang một bên, rất cho Kỷ Tư Tuyên mặt mũi không cười thành tiếng.

Sau đó lúc ăn cơm, Tam bảo uống nhiều quá, kè vai sát cánh cùng Yêu nữ ngồi chung một chỗ: “Yêu nữ à, cậu không biết là năm đó khi mới nhập học, lúc tớ nhìn thấy cậu vô cùng kinh hãi, kinh vì thiên nhân nha, tại sao lại có một cô gái đáng đẹp như thế, đặc biệt là khi cười lên, diễn tả như thế nào nhỉ, đúng! Yêu khí hoành sinh! Tớ năm đó một mực hoài nghi cậu có phải là hồ ly tinh giả làm hình người để báo ân không!”

(kinh vì thiên nhân: ý chỉ kinh ngạc khi nhìn thấy ai đó, nghĩ rằng chỉ có thần tiên mới như thế)

Kỷ Tư Tuyên không đáp, cười đánh cô một cái, quẹo rừ lười biếng: “Là bạch hồ ư? Không phải bạch hồ tớ tuyệt đối không nhận”

“A...Cậu đừng nhìn tớ như vậy, trái tim nhỏ bé của tớ không chịu đựng được rồi”. Tam bảo ôm ngực ngã xuống đất.

Bốn người hi hi ha ha một hồi, Tiêu Tử Uyên lặng lẽ đứng dậy cầm điện thoại đi động ra ban công gọi điện.

Điện thoại rất nhanh được nhận, Tiêu Tử Uyên đang nhìn người nào đó đang cầm đũa chọn thức ăn, lại hướng tới người đầu dây bên kia xác nhận lần nữa; “Cậu....xác định không tới?”

Kiều Dụ ở đầu dây bên kia khẽ cười một tiếng: “Thật là vội không qua được, để lần sau đi”

Tiêu Tử Uyên rất dứt khoát lưu loát cúp điện thoại: “Được”

Tam bảo vẫn còn ở trước bàn cơm lôi kéo Hà ca lái nhái: “Yêu nữ....”

Hà ca cũng uống nhiều, mặt phiến nào đẩy cô ra: “Tớ không phải Yêu nữ”

Tam bảo không chịu nghe, tiếp tục la lớn: “Yêu nữ a...”

Kỷ Tư Tuyên đã sớm ra xa cái bàn, bụng lỵ trà đứng tựa ở cửa bếp, lẳng lặng nhìn hai người bên trong đang rửa bát, Tiêu Tử Uyên rửa sạch sẽ xong đưa cho Tùy Ưc, Tùy Ưc nhận lấy lau khô để vào trạn bát, toàn quá trình không nói một câu, ngay cả chân tay cũng không tiếp xúc, cũng không làm người ta không cảm thấy thân mật ăn ý.

Cô lớn lên vốn xinh đẹp, lại uống chút rượu, mi mắt lúc đó mang theo như có như không lười biếng xuân sắc, đôi môi cong lên, gọi lên một nụ cười vô tư vui vẻ, Tùy Ưc trong lúc vô tình quay đầu lại cảm thấy cô mông lung dưới ánh đèn kiêu diễm không tả nổi, thân là phụ nữ nhưng cô cũng không tự giác tìm đập lên hồi.

Năm đó dù Kỷ Tư tuyên đi đến chỗ nào đều kinh diễm tứ phía, nhưng rốt cuộc vẫn còn mang nét non nớt, Yêu nữ của bây giờ vô luận là dung mạo hay khí chất đều không chỉ dùng hai từ ‘xinh đẹp’ có thể hình dung được, lại còn mang theo một chút khí thế bức người.

Tùy Ưc cảm thấy lần này nữ vương đại nhân khí phách trở về sẽ làm nổi lên một chút gì đó, cô rất nhanh hỏi thần hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”

Đang nói chuyện, Tiêu Vân Tinh không biết từ góc nào chui ra ôm lấy chân Tùy Ưc, mang cánh tay nhỏ mập mập ngăn ngắn lên vuốt vuốt má, mặt mơ hồ: “Mẹ, con mệt rồi.”

Kỷ Tư Tuyên cảm cái chén nhấp một ngụm, nhẹ giọng nở nụ cười: “Không có gì, chẳng qua đột nhiên cảm thấy...thật hâm mộ”

Tiêu Tử Uyên vừa rửa bát xong, rất nhanh ôm lấy tiểu tử đang ôm chân Tùy Ưc muốn ngủ: “Mẹ muốn nói chuyện với tỷ tỷ xinh đẹp, đi, ba đưa con đi ngủ”

Câu nói vừa rồi của Kỷ Tư Tuyên nửa là cười giong nửa là than nhẹ, thật giả khó phân biệt, thực để cho Tùy Ưc cảm thấy trong nụ cười của cô cất giấu tịch tịch, ngay cả bóng dáng kia cũng lộ ra vẻ cô độc.

Tùy Ưc không tự chủ đi qua nắm lấy vai của Kỷ Tư Tuyên, cũng rất thuận tâm mà không nói một chữ.

Sau bữa cơm, Tiêu Tử Uyên lái xe đưa ba hán tử say về, trở lại vừa vào cửa Tùy Ưc liền hỏi: “Tại sao anh không nói rõ với Kiều sư huynh?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Gió mát không biết chữ

Tiêu Từ Uyên tiếp tục chậm rãi mở miệng: “Hôm nay anh nghe thấy mấy vị đồng nghiệp trong căn-tin thảo luận về hai người bọn anh, nói anh không có như Kiều Dụ ôn nhuận nho nhã gió mát trăng thanh, anh chính là muốn thử một lần xem Kiều bộ có bao nhiêu thanh tâm quả dục”

Tùy Úc lần này hết ý kiến, quả nhiên đàn ông khi hẹp hòi so với phụ nữ còn đáng sợ hơn.

Một lát sau Tiêu Từ Uyên nhìn thấy Tùy Úc có chút lo lắng mới mở miệng lần nữa: “Vừa rồi Yêu nữ nói là vì một hạng mục mới trở về, anh nghe tên hạng mục đó quen tai, nếu đoán không sai thì hạng mục đó đã rơi vào tay Kiều Dụ rồi, hai người bọn họ, không muốn thấy cũng không được”.

Tùy Úc không yên tâm: “Em có chút lo lắng, hôm nay khi Yêu nữ đến trường tìm em vừa trùng hợp gặp Kiều sư huynh trên lễ đường của trường báo cáo, khi cô ấy nghe được hai chữ Kiều Dụ này, thần sắc không một tia biến hóa, còn cùng em nói chuyện phiếm, anh cũng biết, con người Yêu nữ muốn nhất là tự do, em sợ cô ấy...thật sự buông tay rồi”

“Nhớ đến khác sâu, nên mới lộ vẻ bình tĩnh, càng không buông được nên mới càng chôn sâu”. Tiêu Từ Uyên kéo vợ mình ôm vào trong ngực cười đến hưng hữu thành tức: “Năm đó cô ấy và Kiều Dụ chia tay, nhiều năm như vậy cũng không chịu quay trở về, hữu ý vô ý cho tới bây giờ cũng không chịu gặp mặt cậu ấy một lần, một người đối với bản thân ác như vậy, một khi yêu làm thế nào mà dễ dàng quên được, chẳng qua là diễn một chút thôi. Nếu không, chúng ta đánh cược?”

Tùy Úc lắc đầu, sờ bụng mình cự tuyệt: “Còn tính, dạy thai không tốt”

Tiêu Từ Uyên ôm chặt cô cười to.

Sau khi Kỷ Tư Tuyên trở về khách sạn, tắm rửa rồi nằm dài trên giường, cô nhìn giường, nằm hồi lâu cũng không ngủ được.

Qua một lúc lâu sau chợt ngồi bật dậy, mở máy tính lên trang web của đại học X, lần qua lộn lại mục tin tức tìm tin tức cùng video Kiều Dụ thuyết trình.

Tìm được cũng không xem, trực tiếp ấn nút download, thậm chí còn muốn bình luận, số mặt khẩu của Kỷ Tư Tuyên không biết đã quá hạn bao nhiêu năm rồi, cô do dự một hồi mới nhấn tin cho Tùy Úc hỏi số của cô ấy.

Sau khi rút cuộc giải quyết xong tất máy tính, lại nằm xuống lần nữa, nhưng trong đầu lại toàn hình ảnh mới vừa rồi vô tình nhìn qua trong video kia, người đàn ông trong ống kính đang nói gì đó, quần áo phẳng phiu, tuấn tú nho nhã, thật lâu không tan.

Sau khi Tùy Úc đem mật mã tài khoản nói cho Kỷ Tư Tuyên liền cảm điện thoại mặt nghi ngờ: “Cô ấy muốn mật mã tài khoản của mình làm gì?”

Buổi chiều khi Tiêu Từ Uyên hỏi anh có muốn cùng nhau ăn cơm không, Kiều Dụ đang nhận điện thoại của Ôn Thiệu Khanh, sau đó liền trước khi tan làm, đến bệnh viện, cũng không để người khác đi theo, đi lên lầu.

Lúc Ôn Thiệu Khanh một thân áo trắng đi ra thang máy liền thấy Kiều Dụ đứng ở trước cửa khoa chụp chiếu, cầm trong tay tấm phim CT, lẳng lặng đứng ở đó.

Ôn Thiệu Khanh dặn dò mấy câu với các bác sĩ trẻ tuổi đáng vẻ sinh viên phía sau lưng, đi tới vỗ bả vai Kiều Dụ: “Đừng như vậy...anh cậu còn đang chờ cậu”

Kiều Dụ đưa tay lên giỡn lông mày: “Anh tôi biết không?”

Ôn Thiệu Khanh gật đầu: “Biết, còn cố ý giao phó cho tôi, bảo bọn họ lúc nói với cậu chậm một chút, sợ cậu không chấp nhận được”

Kiều Dụ cười khổ, đáy mắt có chút ướt, có chút ảo não: “Chính anh ấy cũng tự tiếp nhận được, tôi có gì mà không chấp nhận được?”

Anh trai Kiều Dụ mấy năm trước phát hiện ra ung thư giai đoạn sớm, phẫu thuật rất thành công, tưởng rằng không có chuyện gì nữa, ai ngờ mấy năm sau lại tái phát, lần này liên thủ thuật cũng không thể làm, chỉ có thể trị liệu bảo tồn, có thể kéo dài đến hôm nay đã là kỳ tích, chẳng qua gần đây tình trạng xấu đi, mọi người đều biết điều xấu này có nghĩa là gì.

Ôn Thiệu Khanh trong lòng cũng có chút khó chịu, chẳng qua là trong bệnh viện sinh lý từ biệt đã thấy nhiều, trên mặt cũng nhìn không ra cái gì: “Đi xem anh ấy một chút”

Kiều Dụ đứng ở cửa phòng bệnh nhìn qua cửa sổ thủy tinh nhỏ hồi lâu mới đẩy cửa bước vào, nhẹ giọng một tiếng: “Anh...”

Kiều Diệp đang ngồi bên cửa sổ đọc báo, sắc mặt ồm yếu, nghe thấy tiếng gọi quay đầu lại thấy Kiều Dụ mặt buồn rười rượi: “Đừng nói với cha nhé”

Kiều Dụ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh anh trai nhìn ra ngoài cửa sổ không lên tiếng nữa.

Kiều Diệp nhìn anh hồi lâu: “Anh có mấy quyển sách quên ở nhà, em có thời gian thì mang qua đây giúp anh”

Thanh âm của Kiều Dụ không một chút gọn sóng: “Được ạ”

Kiều Diệp cười: “Em không được mang cái bộ dạng này, lát nữa về nhà cha nhìn là phát hiện ra ngay”

Kiều Dụ miễn cưỡng một hồi khóe miệng mới kéo ra được nụ cười, nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Kiều Diệp vỗ vỗ vai Kiều Dụ, một dạng giống như khi còn bé: “Anh không còn sống được bao lâu, em từ nhỏ đã hiểu thế nào là ôn lương kính cần, anh rất yên tâm. Sau khi anh đi, em cần ăn cơm nhiều hơn, chú ý thân thể, ít hút thuốc lá uống rượu, cha và em gái đều dựa cả vào em, rảnh chút thì đi thăm ông bà ngoại, anh chỉ là cảm thấy có lỗi với em, năm đó cứng rắn kéo em chuyển đến chỗ nước đục này, nếu không....”

Kiều Dụ cảm thấy nơi đáy mắt chưa xót không chịu nổi, cúi đầu gọt táo: “Anh, anh nói cái gì vậy, có cái gì mà phải xin lỗi, trọng trách Kiều gia vốn không nên để anh một mình gánh vác, trước kia là em qua ích kỷ”

Kiều Diệp là con trưởng của Kiều gia, vừa sinh ra liền bị dạy dỗ trở thành người kế nhiệm là chuyện đương nhiên, một em trai một em gái bên dưới dĩ nhiên không buồn không lo. Chủ mẫu Kiều gia mất sớm, Kiều Nhạc Hi một mực nói giỡn, nói anh cả và ba cùng một phe, cô và anh hai cùng một phe, nhưng hai anh em Kiều Diệp và Kiều Dụ quan hệ rất tốt.

Kiều Diệp thận trọng hỏi: “Em và cô gái kia, còn liên lạc không?”

Vô táo cùng với tiếng nói liền đứt, Kiều Dụ trầm mặc hồi lâu, lắc đầu một cái.

Kiều Diệp thở dài, cũng không mở miệng nữa.

Kiều Dụ từ bệnh viện ra về liền trở lại nhà giúp Kiều Diệp cầm sách, chuẩn bị lần tới đi bệnh viện thì mang qua cho anh ấy. Về đến nơi thì Kiều phụ không ở nhà, Duẩn Hòa Sướng trả lời, Kiều Bách Viễn đã đi ngoại tỉnh họp, hôm nay mới về, bảo Kiều Dụ ở nhà chờ ông.

Anh bây giờ ở trong căn nhà của bộ phận cho, hơn nửa năm nay chưa trở về, lần trước khi trở về, bệnh của Kiều Diệp còn chưa nghiêm trọng như vậy, không cần cả ngày sống trong bệnh viện, em gái Kiều Nhạc Hi mặc dù đã gả ra ngoài, cũng vẫn thường mang theo Giang Thánh Trắc trở về chăm sóc Kiều phụ, giờ phút này bọn họ đều không ở đây, anh đứng trên cầu thang nhìn nhà vắng ngắt, trong lòng trống rỗng.

Từ sau khi anh tốt nghiệp vẫn bận công việc, ít trở về, mỗi lần trở lại cũng đều là vội vội vàng vàng, ít có khi rỗi rãi bình tĩnh như thế này.

Trong phòng vẫn bài trí như lúc còn đi học, đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, trên giá sách bày rất nhiều sách chuyên ngành dày, ngón tay của anh lướt qua từng quyển sách, sau đó ngồi vào bàn học, tùy ý mở ra ngẫu nhiên xem.

Trong ngăn kéo ở phía dưới cùng đặt một tờ giấy, một tờ bị xé nát lại mới được đặt phía trên. Đó là một phần offer, đó là của trường đại học nước ngoài nổi tiếng có uy tín, ở đó có học viện kiến trúc tốt nhất. Năm đó anh nhận được offer không bao lâu, Kiều Bách Viễn liền dùng phương thức đơn giản nhất trực tiếp đánh tan giấc mộng của anh, offer là do chính anh tự mình xé nát ném vào trong thùng rác, Kiều Nhạc Hi khóc nức nức, dính từng mảnh từng mảnh lại với nhau, nhất quyết đuổi anh đi báo cáo, khóc đến hết hơi, cô cũng biết giấc mộng của anh, nhưng cô không biết bệnh của Kiều Diệp, anh biết cô em gái này là đau lòng cho anh, nhưng anh cũng biết rõ ràng, Giải thưởng Pritzker Architecture, là giấc mơ cuối cùng tất cả các kiến trúc sư đều theo đuổi, cuộc đời anh là vô duyên với nó.

(Giải thưởng kiến trúc Pritzker là giải thưởng thường niên của quỹ Hyatt để vinh danh một kiến trúc sư còn sống với những đóng góp của họ. Giải thưởng này được Jay A. Pritzker lập ra từ năm 1979 và được điều hành bởi dòng họ Pritzker. Đây là giải thưởng cao quý nhất trên thế giới về kiến trúc. Giải thưởng được xem như giải Nobel của kiến trúc.)

Gió ngoài cửa sổ thổi vào làm lật một xấp bản vẽ trên bàn, chắc thời gian để đã lâu, trên trang giấy hơi ố vàng, một góc khẽ lật lên theo gió, mơ hồ có thể thấy ba chữ Kỳ Tư Tuyền. Vậy cũng là năm đó Kỳ Tư Tuyền ở lại nơi này với anh, còn có một số là do cô ép anh vẽ hộ, cô thường ngồi đó quyết mở chiến tranh lạnh, anh thỏa hiệp rất lâu cuối cùng đều thất bại.

Anh từ lâu không biết mình lại như vậy.....không có nguyên tắc.

Em gái Kiều Nhạc Hi khi bé không muốn làm bài tập liền tới tìm anh viết hộ, anh tuy cung chiều cô em gái này nhưng cương quyết không đáp ứng, lấy thân phận anh hai ép cô khóc khóc nức nức mà làm xong, còn phải giáo dục cô cả nửa ngày.

Nhưng khi cô gái Kỳ Tư Tuyền đó hai tay chống cằm gục mặt xuống bàn, miễn cưỡng nhìn anh, rõ ràng là một bộ dạng nữ vương cư cao lâm hạ, lại làm cho anh nghe ra mùi vị lâm nhũn: “Kiều Dụ, giúp em vẽ mấy bản đi”

(Cư cao lâm hạ=cao cao tại thượng: kiêu ngạo)

Ngay cả tiếng sư huynh cũng không muốn gọi, nửa điểm cầu xin cũng không có, lại làm cho anh cam tâm tình nguyện thần phục.

“Gió mát không biết chữ, có sao lật loạn sách”

Gió mát lật loạn chính là lòng của anh, cuộc đời này của anh nào chỉ vô duyên với Giải thưởng Pritzker Architecture, cô gái gọi là Kỳ Tư Tuyền đó mới là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh, đau tới tận tâm can, ruột gan đứt từng khúc, quả thật không cách nào giải thoát, anh cũng không muốn giải thoát.

Kiều Bách Viễn tới tận com tôi mới trở về nhà, đầy bụi đường, sau lưng còn có Kiều Nhạc Hi đang nhảy cẫng lên.

Kiều Nhạc Hi nhào vào trong ngực anh, nắm cả cánh tay anh, kêu một tiếng: “Anh hai”

Giang Thánh Trác mặt khảm trương vẫn nhìn chăm chăm vào Kiều Nhạc Hi, Kiều Dụ cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ tay cô, tầm mắt quét qua cái bụng đang nhô lên của cô: “Cũng sắp nhanh lắm mẹ rồi, còn trẻ con như vậy”

Kiều Nhạc Hi cũng không để ý: “Em thấy anh rất vui, lâu rồi anh không trở về”

Kiều Dụ đỡ cô ngồi trên ghế sa lon: “Vui về cũng phải cẩn thận, sắp sinh rồi”

Kiều Nhạc hi nhẹ tay sờ lên bụng: “Vâng, còn mấy tháng nữa, bác sĩ nói là sinh đôi, tên do anh đặt có được không?”

Giang Thánh Trác nghe thấy mặt liền biến sắc: “Không phải nói do anh đặt sao?”

Kiều Nhạc Hi khinh bỉ nhìn anh: “Anh mù chữ, sao có thể nghĩ ra được tên nào dễ nghe? Sao có thể so với anh hai em được?”

“Anh...”Giang Thánh Trác vừa mở miệng đột nhiên chợt nhớ ra, Kiều Dụ trong lòng Kiều Nhạc Hi mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều là quan trọng, anh cũng không muốn đụng hòng sủng, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm: “Ai đặt cũng được, dù sao cũng theo họ của anh”

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã không ngừng cãi vã qua lại, chỉ chẳng qua là Giang Thánh Trác càng ngày càng bảo được Kiều Nhạc Hi, Kiều Dụ cười cười, không nói được cũng không nói không được.

Kiều Nhạc Hi mắc ói nhìn Giang thánh Trác còn muốn nói cái gì nữa liền bị Kiều Bách Viễn cắt đứt: “Thánh Trác, con chăm sóc Nhạc Hi ăn chút gì đi, Kiều Dụ, theo cha vào thư phòng”

Kiều Bách Viễn xoay người, Kiều Nhạc Hi nhìn theo bóng lưng của ông làm mặt quỷ, gọi thầm ông là lão cổ đồng, làm cho Giang Thánh Trác nghẹo đầu cười.

Kiều Dụ nghiêm mặt tron mắt cảnh cáo cô một cái, sau đó cũng không nhịn được mỉm cười, trong lòng không khỏi than thở, Kiều bí thư lại muốn giáo huấn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chuyên gia nhỏ hỗ trợ

Vào đến thư phòng, Kiều Dụ báo cáo lại tóm tắt công việc gần đây, Kiều Bách Viễn thỉnh thoảng gật đầu, không nói thêm gì, chờ anh nói xong mới mở miệng hỏi: “Đã đi qua thăm anh con rồi chứ?”

Trước kia sau khi Kiều Dụ báo cáo theo thông lệ, thường thường sẽ bị giáo huấn một phen, gặp phải khi tâm tình Kiều Bách Viễn không tốt càng bị mắng đến cầu huyết phun đầu, nhưng mấy năm gần đây Kiều Bách Viễn ít nói hơn, trên căn bản nghe Kiều Dụ nói, thỉnh thoảng chỉ ra một hai chỗ.

(cầu huyết phun đầu: mắng chửi té tát)

Đề tài chuyển quá nhanh, Kiều Dụ chậm một nhịp, lập tức hỏi thần: “Qua thăm rồi ạ”

Kiều Bách Viễn giữa hai lông mày là sự mệt mỏi: “Cha gần đây bận rộn, không thể thu xếp lên thăm anh con, nó gần đây khỏe không?”

Kiều Dụ nhớ tới lời của Ôn Thiếu Khanh lúc xế chiều hôm nay, bỗng nhiên nhủ mày, rồi giãn ra, bình thần vô tư trả lời: “Vẫn còn khỏe ạ”

Nói xong ngước mắt nhìn về phía Kiều Bách Viễn, Kiều Bách Viễn đưa lưng về phía anh đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài bóng đêm

Một trong ba khổ đau của cuộc đời chính là cha để tang con, Kiều Bách Viễn ở chính giữa đàn chim nổi nhiều năm, đã sớm học được vui giận không hình vu sắc, tất cả tâm tư cũng vững vàng khóa ở trong lòng, khi nghe được tin bệnh ung thư của Kiều Diệp tái phát thần cũng chỉ biến đổi một cái rồi

bình tĩnh đón nhận, bình tĩnh hơn so với bất kì ai, nhưng phụ tử liên tâm, Kiều Dụ có thể cảm nhận được tận đáy lòng của ông rất đau, càng đau đón mới càng lộ vẻ bình tĩnh.

Trong thư phòng chợt an tĩnh lại, một lúc lâu sau Kiều Bách Viễn mới mở miệng lần nữa: “Mấy ngày này tới thăm ông ngoại con một chút”

Kiều Dụ đồng ý sau liền không nói gì thêm.

Kiều Bách Viễn liếc nhìn anh một cái: “Thực ra ban đầu để cho con thay vị trí của anh con là không còn biện pháp nào khác, tác phong xử sự của anh con giống ta, còn tác phong xử sự của con giống như... giống như mẹ con, cũng giống như ông ngoại con. Mấy năm gần đây con làm rất tốt, ông ngoại con nói đúng, có lẽ con không thích hợp đi con đường này, nhưng đó không có nghĩa là con đi con đường này không tốt”

Người tiếp quản Kiều gia vốn là Kiều Diệp, Kiều Dụ vốn với vị trí này càng không có hứng thú, mừng rỡ thanh nhàn. Nhưng ai biết Kiều Diệp xảy ra chuyện như vậy, Kiều Dụ đành phải bán lộ xuất gia cứng rắn đi lên đầu.

(Bán lộ xuất gia: giữa chừng thay đổi nghề nghiệp)

Kiều Bách Viễn đặt ly trà xuống, lấy ra bộ bàn cờ: “Được rồi, trở về trước hết nghỉ ngơi một chút, tới đây, cùng ta đánh ván cờ”

Kiều Dụ nghe được câu này chân mềm nhũn ra thiếu chút nữa quỵ xuống trước Kiều Bách Viễn, quả nhiên không tới mấy phút bị mắng tới cầu huyết phún đầu đuôi ra khỏi thư phòng, anh đứng ở cửa thư phòng sờ sờ lỗ mũi, mặt mờ mịt không phản ứng kịp.

Giang Thánh Trắc và Kiều Nhạc Hi ở dưới lầu đồng loạt ngẩng đầu lên: “Anh hai, thế nào rồi?”

Kiều Dụ làm cái dấu tay, hai người dưới nhà lại đồng loạt bắt đầu âm nhạc.

Kiều Bách Viễn không có sở thích nào khác, bình thường thích mỗi cờ vây, nhưng Kiều Nhạc Hi từ nhỏ đã ngồi không yên, Kiều Dụ đấu với người khác còn tạm được, chỉ cần ngồi đối diện không phải là Kiều Bách Viễn, chỉ có Kiều Diệp tiếp được Kiều Bách Viễn tới mấy ván, nhưng giờ đây Kiều Diệp bị bệnh, Kiều Bách Viễn lại càng thêm tỉnh mịch.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kiều Dụ mang mấy quyển sách mà Kiều Diệp cần tới bệnh viện, sau đó liền đến phòng làm việc.

Trung bày trong phòng làm việc không sống động, lấy màu lạnh làm chủ đạo, là phong cách của Kiều Dụ, trên bàn còn có văn kiện Kiều Diệp phê chuẩn trước khi nhập viện, Kiều Dụ nhìn một hồi cười cười.

Chữ của Kiều Diệp là do Kiều Bách Viễn đích thân dạy, chữ viết hào phóng đoạn chính, lực viết xuyên qua giấy, khí thịnh thần ngưng. Mà chữ của Kiều Dụ lại là theo học của ông ngoại, so sánh trên dưới, ít đi mấy phần cường thế, nhiều thêm mấy phần tự do phóng khoáng.

Chữ giống như người, anh cùng một đường đi đến, nghe được nhiều nhất chính là tác phong làm việc của hai anh em không giống nhau.

Kiều Diệp ở trong lòng Kiều Dụ là huynh trưởng, huynh trưởng như cha, mẹ mất sớm, cha bận công tác, anh từ nhỏ là Kiều Diệp nuôi lớn, mặc dù Kiều Diệp so với anh không lớn hơn mấy tuổi, nói ít, tính tình cương nghị, cũng rất cưng chiều em trai em gái, cùng một mẹ sinh ra, tay chân tình thâm. Anh không nghĩ tới bóng dáng nguy nga cao ngất ấy sẽ có ngày ngã xuống.

Không lâu sau Duẫn Hòa Sướng gõ cửa đi vào, nhắc nhở Kiều Dụ hội nghị đã đến giờ.

Cách thành phố X không xa có sơn thôn nằm bên ngọn núi, cảnh đẹp phải nói là sơn thủy hữu tình, chính là đối tượng phát triển kinh tế năm nay của thành phố X. Địa phương đó cũng không có điểm gì xuất chúng, một đám người tới tới lui lui khảo sát nhiều lần, cuối cùng quyết định phát triển thành khu du lịch, xây thôn nghỉ dưỡng.

Tiền kỳ của hạng mục này đã làm được nửa năm, là Kiều Diệp và Kiều Dụ hợp tác làm một nửa hạng mục. Kiều Diệp phụ trách tìm văn phòng thiết kế kiến trúc, Kiều Dụ phụ trách tìm nhà đầu tư. Đang thời điểm chuẩn bị mở hạng mục thì thân thể Kiều Diệp không chống đỡ nổi nữa.

Văn phòng phụ trách thiết kế kiến trúc là Kiều Diệp đích thân chọn lựa, vốn định tìm văn phòng trong nước, ai ngờ khối thịt béo này ai cũng muốn cắn một miếng, không ngừng tới quảng cáo, Kiều Diệp thấy phiền liền tìm văn phòng từ nước ngoài, nghe nói là một trong mười văn phòng thiết kế kiến trúc lớn, tác phẩm nhận được đánh giá cao, có sáng tạo, chất lượng cũng qua kiểm tra, Kiều Diệp rất hài lòng.

Kiều Dụ mới vừa đứng ở trước cửa hội nghị, người phụ trách của văn phòng thiết kế hạng mục này đã đến, phía sau còn có một đám người.

Người nọ ngũ quan tuấn lãng, giữa hai lông mày hiện lên sự trầm ổn, chủ động đưa tay ra: “Kiều bộ, xin chào, tôi là Từ Bình Quân”

Kiều Dụ không nghĩ tới đoàn người của đối phương đều là khuôn mặt châu Á, rất nhanh đưa tay ra chào hỏi: “Xin chào, mời vào ngồi xuống nói chuyện nào”

Vào phòng họp Từ Bình Quân chủ động mở miệng giải thích: “Tổng bộ rất coi trọng hạng mục này, cho nên có ý trong tập đoàn đã điều những đồng nghiệp người Hoa lập thành đội mới tới đây, chỉ là thật xin lỗi, còn hai vị đội trưởng khác một người nghỉ phép còn chưa có kết thúc, một người còn đang ở nước ngoài làm công tác kết thúc một hạng mục khác, có thể muộn mấy ngày nữa mới có thể tới”

Bên Kiều Dụ do Duẫn Hòa Sướng dẫn đầu cả đám sắc mặt khó coi, Kiều Dụ lại cười: “Không sao, trước tiên chúng ta nói chuyện cũng không quan

trọng”

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lại chỉ có một vị phụ trách tới, thấy thế nào cũng thiếu chút thành ý, có lẽ kiến trúc sư là cái mơ ước mà Kiều Dụ chỉ có thể ngắm mà không chạm tới được, anh theo bản năng tha thứ mấy phần.

Suy nghĩ của Từ Bình Quân rất rõ ràng, ngay cả địa điểm cũng khảo sát rất tốt, phô bày không ít tình huống của sơn thôn đó, ảnh trên màn chiếu từng trang từng trang lướt qua, Kiều Dụ chợt nhìn thấy một tấm ảnh ở góc trên một trang, anh đột nhiên mở miệng: “Dừng một chút”

Từ Bình Quân nhìn về phía Kiều Dụ: “Kiều bộ, thế nào vậy?”

Kiều Dụ trầm mặc một chút, kiềm chế để cho anh ta di chuyển lui về trang trước: “Tiếp tục đi”

Sau khi hội nghị kết thúc, Kiều Dụ nhấc chân đi được mấy bước liền dừng lại, xoay người: “Mấy tấm ảnh vừa rồi là do anh chụp ư?”

Từ Bình Quân không biết tại sao Kiều Dụ lại hỏi như thế, còn là chuyện cầu xin liền trả lời thật: “Là tôi và một đồng nghiệp đi”

Kiều Dụ không hỏi nữa, cười hỏi: “Lát nữa đem cho tôi cái slide đó được không?”

Từ Bình Quân lấy lại nụ cười: “Đương nhiên”

“Cám ơn”

Lúc Kiều Dụ rời đi, Từ Bình Quân đang nhận một cuộc điện thoại: “Lão nhân gia ngài xuất thủ, tự nhiên bắt phạm. Đúng rồi anh rút cuộc khi nào thì đến?”

Đầu dây bên kia không biết nói cái gì, Từ Bình Quân mỉm cười: “Được, đến lúc đó gặp”

Sau khi trở lại phòng, Kiều Dụ ngồi sau bàn làm việc xuất thần.

Không phải là không có nhìn lầm.

Đêm Giáng sinh năm ấy, chính phủ thành phố ở quảng trường lớn đốt pháo hoa, người của toàn bộ quảng trường đều mang mặt nạ, che nửa khuôn mặt, mời hai ngôi sao chính trị mới nổi Kiều Dụ và Tiêu Từ Uyên đốt quả đầu tiên.

Pháo hoa nở đầy trời lẫn trong tiếng hét đỉnh tai nhức óc, Kiều Dụ đứng trên đài cao cúi đầu một cái, trong lúc lơ đãng tựa hồ thấy được Ký Tư Tuyên, mặc dù bị lớp mặt nạ mỏng che nửa khuôn mặt, nhưng nụ cười ngọt ngào kia, đôi mắt câu hồn nhiếp phách ấy, cùng chớp mũi xinh xắn, rõ ràng chính là cô ấy.

Nhưng chỉ chớp mắt đạo bóng dáng kia liền biến mất trong đám người, Kiều Dụ đứng ở trên đài chủ tịch tìm kiếm một hồi, cũng không thấy gương mặt đó nữa.

Trái tim anh đập hỗn loạn, xoay người muốn đi tìm, liền bị Tiêu Từ Uyên kéo lại: “Phía dưới nhiều người nhìn đấy, anh làm gì?”

Kiều Dụ nhẫn nhịn lại, gấp gáp hỏi Tùy Úc đang đứng cạnh Tiêu Từ Uyên: “Cô ấy trở lại phải không?”

Tùy Úc mới đầu không nghe được gì, Kiều Dụ lặp lại lần nữa, cô lắc đầu một cái.

Tùy Úc tự nhiên biết “cô ấy” trong miệng Kiều Dụ là chỉ người nào.

Kiều Dụ tựa hồ cũng không tin trầm mặc nửa ngày, cau mày như đề nén khổ sở: “Anh sẽ không đi quấy rầy cô ấy, anh chỉ muốn biết mới vừa rồi nhìn thấy rút cuộc có phải cô ấy hay không?”

Tùy Úc và Tiêu Từ Uyên liếc mắt nhìn nhau, kiên trì trả lời như lúc này: “Kiều sư huynh, em thật không biết cô ấy có trở về hay không. Với quan hệ của anh và Từ Uyên, nếu cô ấy không muốn gặp anh thì chắc chắn không liên lạc với em”

Trong nhiều năm cô ra nước ngoài như vậy, anh cũng chỉ gặp cô một lần như vậy, cũng không biết rút cuộc có phải là cô ấy hay không, nhưng mới vừa rồi bóng lưng trên tấm ảnh kia rõ ràng là cô ấy.

Kiều Dụ ngồi trước máy tính, con chuột đặt trên đồng văn kiện kia, cũng chậm chạp chưa mở.

Kiều Dụ cảm thấy gần đây có cái gì không đúng, loại cảm giác này rất lâu rồi không có xuất hiện, có lẽ vừa rồi về nhà nhìn thấy nhiều đồ vật trước kia, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, làm anh có chút nhạy cảm, nhạy cảm đó làm anh có chút phiền não.

Phiền não của Kiều Dụ kéo dài một mạch tới bữa cơm trưa, rũ mi mắt nhìn chằm chằm thức ăn, sắc mặt có chút khó coi.

Đuẩn Hòa Sướng nhìn hồi lâu, thử thăm dò hỏi: “Kiều bộ, thế nào?”

Kiều Dụ rất nhanh hồi thần, cầm chiếc đũa mặt không biểu cảm gấp một món ăn trong khay thức ăn, tránh nặng tìm nhẹ chuyển đề tài: “Món ăn này quá

khó ăn, sau này đừng làm nữa”

Đuẩn Hòa Sướng cảm thấy khó nói, nhưng cũng rất nhanh đáp ứng: “Được, lát nữa tôi sẽ nói với người phụ trách phòng ăn”

Món ăn vô tội kia, từ nay tuyệt tích ở nơi phòng ăn này.

Trước giờ tan làm buổi chiều, Tiêu Tử Uyên lại xuất hiện ở phòng làm việc của Kiều Dụ, đứng ở cửa cũng không vào: “Buổi chiều Tùy Úc có ca phẫu thuật, hội nghị bên này của tôi chưa kết thúc, cậu rảnh rồi có thể giúp tôi một tay đón con tôi tan học được không?”

Công việc trong tay Kiều Dụ căn bản đã kết thúc một lúc, cầm chìa khóa xe lên đáp ứng: “Được, tôi đây đi ngay, đón cậu ta xong sẽ dẫn cậu ta đi ăn cơm, cậu bận rộn xong thì gọi điện cho tôi”

Tiêu Vân Tinh và Kiều Dụ coi như quen thuộc, thấy bố mẹ không đến cũng không có bùng phát tính khí, ngoan ngoãn đi theo Kiều Dụ.

Con trai phấn điều ngọc trác sau khi ăn uống xong, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Kiều Dụ.

(phấn điều ngọc trác: gương mặt đẹp như điêu khắc, mịn như ngọc được mài dũa)

Kiều Dụ lấy khăn ăn chùi khóe miệng cho cậu, mỉm cười hỏi: “Trên mặt nhiet thức có cái gì không?”

Tiêu Vân Tinh nhũn mày lại nhìn giống Tiêu Tử Uyên như đúc, dùng sức lắc đầu một cái.

Kiều Dụ cũng không để ý, cười cười, dụ dỗ Tiêu Vân Tinh nói đến cái khác.

Mãi tới khi vợ chồng Tiêu Tử Uyên đến đón con, Tiêu Vân Tinh dặt tay bố mẹ đi được vài bước mới chợt quay đầu lại mặt hưng phấn, hướng về phía Kiều Dụ mở miệng: “Con mới nhớ ra, tỷ tỷ xinh đẹp đó! Nhiet thức, con thấy qua chú và @#&%...chụp ...chung...”

Tiêu Tử Uyên chặn lại tay mát lạnh của con trai, mấy chữ máu chó bị Tiêu Vân Tinh nuốt ngược trở lại.

Kiều Dụ nhìn anh kỳ quái: “Vân tinh nói gì? Tỷ tỷ xinh đẹp?”

Tiêu Tử Uyên mang con trai vác lên vai, cười phong vân khinh đạm: “Không có gì”

Nhưng Kiều Dụ còn là rất nhanh sẽ biết tỷ tỷ xinh đẹp mà Tiêu Vân Tinh nói là ai.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nữ vương như tư

Ngày đó người của văn phòng thiết kế kiến trúc qua đây tiếp tục bàn bạc phương án, trên đường đi tới phòng họp Kiều Dụ nghe thấy có người cấp dưới nhỏ giọng thảo luận: “Thật là một mỹ nữ, đặc biệt đặc biệt xinh đẹp”

Đuẩn Hòa Sướng bình thường tuy có thể giữ vững sự trầm mặc, nhưng rốt cuộc vẫn còn trẻ tuổi, tò mò hỏi: “Người nào đặc biệt đặc biệt đẹp vậy?”

“Chính là người của văn phòng thiết kế kiến trúc, lần này so với lần trước nhiều người hơn, trong đó có một mỹ nữ đặc biệt đặc biệt xinh đẹp”

Kiều Dụ thuận miệng tiếp một câu: “Rồi cuộc là xinh đẹp nhiều như thế ư, các cậu thảo luận náo nhiệt như vậy”

Khi Kiều Dụ đẩy cửa bước vào, Kỳ Tư Tuyền đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, nghe thấy sau lưng có tiếng động tự nhiên xoay người nhìn sang.

Tiếp đó, hai người như có sừng sốt sùng sờ đứng tại chỗ.

Phản ứng đầu tiên của Kiều Dụ là trả lời câu hỏi vừa rồi của mình, ừm, quả thật đặc biệt đặc biệt xinh đẹp.

Từ Bình Quân đang định giới thiệu một chút, nhìn thấy phản ứng của hai người cũng bất ngờ một chút, thử thăm dò một câu: “Hai người có quen biết ư?”

Kỳ Tư Tuyền rất nhanh hồi thần, cúp điện thoại, nở nụ cười: “Kiều sư huynh, đã lâu không gặp”

Cô đứng bên cửa sổ, gió thổi tung mái tóc trên trán của cô, khuôn mặt kia xuất hiện trước mặt không hề báo trước, Kiều Dụ bỗng nhiên có chút không thờ nổi, cô ấy không thay đổi, tuy rằng cho tới bây giờ không quên ghi nhớ khuôn mặt này như thế nào, có thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt, vẫn là kết quả bị kinh diễm một phen. Năm đó mình mị yêu nhiều, hiện tại lại hơn vài phần quyến rũ tinh xảo, cùng một bộ động lòng người.

Kiều Dụ giật mình, khi gặp lại cô, trong lòng có gió xuân, thổi khắp đồi núi.

Anh rất nhanh vươn tay tới, nhẹ giọng đáp lời: "Đã lâu không gặp"

Kỷ Tư Tuyền nhẹ nhàng kín đáo hít vào một hơi, trong không khí mới ban đầu là mùi hương cỏ xanh nhẹ nhàng khoan khoái, sau là mùi mộc hương trắng hoa cuối cùng là tuyết tùng hương, bàn tay đưa tới trước mặt mình kia thon dài sạch sẽ, cổ tay áo màu trắng vừa vặn đến cổ tay, phối hợp với khuy áo màu đen, càng lộ ra khí chất tao nhã.

Kỷ Tư Tuyền mỉm cười, đưa tay dùng đầu ngón tay nhẹ nắm lấy bàn tay trước mặt, lại cực nhanh thu hồi lại, con người suy nghĩ rồi xuống không buồn nhìn tới anh lộ ra vài phần lễ phép xa cách, mấy năm không gặp, người đàn ông này quả nhiên càng ngày càng quyền rũ người rồi.

Trước khi Kiều Dụ mở miệng Kỷ Tư Tuyền quay đầu nói với Từ Bình Quân: "Chúng tôi là bạn học thời đại học, năm đó tôi từ học viện y chuyển tới khoa kiến trúc, Kiều sư huynh dạy tôi không ít thứ"

Nói tới đây Kỷ Tư Tuyền bỗng dừng một chút, nhìn về phía Kiều Dụ giọng điệu có chút kỳ quái tiếp tục mở miệng: "Chỉ là khi đó không hiểu chuyện, không biết Kiều sư huynh xuất thân danh môn, lời nói cử chỉ có nhiều đặc tội, hy vọng Kiều sư huynh không muốn để ở trong lòng"

Mấy câu Kỷ Tư Tuyền nói sạch sẽ xinh đẹp, vừa khéo nói quan hệ lại tán tụng Kiều Dụ, nên đáy lòng của Kiều Dụ có chút khó chịu, khẽ cúi đầu mỉm cười. Năm ấy muốn cô gọi một tiếng sư huynh không biết bao nhiêu là khó khăn, bây giờ lại cứ mở miệng là vui vẻ gọi một tiếng sư huynh, đây là cùng với anh phân rõ giới hạn sao?

Cô không có làm bộ không quen anh, cũng không có cố ý che dấu điều gì, tựa hồ anh thật sự chỉ là một sư huynh của cô mà thôi.

Từ Bình Quân và Kỷ Tư Tuyền là cộng sự nhiều năm, đối với tính tình cách của cô cũng coi như hiểu biết, Kỷ Tư Tuyền đối với khách hàng từ trước đến nay là không cúi đầu không kiêu ngạo, còn có vài phần khí phách cậy tài khinh người, nhưng vừa rồi nói mấy câu kia nghe thoáng qua là đang lập quan hệ, cẩn thận suy xét lại, hành vi của cô quả thật khác thường quý dị, lại nhìn về mặt của Kiều Dụ, trên đó mặc dù không nhìn ra cái gì, nhưng dù sao vẫn cảm thấy được chỗ nào đó không đúng, anh cũng không nói toạc ra, cười mở miệng: "Nếu là người quen vậy quá tốt, tôi nghĩ lần hợp tác này của chúng ta rất vui vẻ"

Có lẽ là cảm thấy sự tồn tại của Kiều Dụ và Kỷ Tư Tuyền quá mạnh mẽ, hai người trầm mặc khiến cho trong phòng họp xuất hiện áp suất thấp không thể giải thích, Từ Bình Quân vì muốn làm dịu không khí liền giới thiệu cho Kỷ Tư Tuyền lần lượt nhân viên trong đoàn đối phương.

Nhưng vừa mới giới thiệu Kỷ Tư Tuyền liền buồn bực....

Lưu Hạo Nhiên chính là trong đám người vừa rồi khen Kỷ Tư Tuyền xinh đẹp hăng say nhất, lập tức nhảy ra cười đến trên mặt đầy hoa đào nở: "Kỷ công, xin chào xin chào, tôi là Lưu Hạo Nhiên, chính là Hạo Nhiên trong tên của thí sinh Mạnh Hạo Nhiên"

Tay Kỷ Tư Tuyền giờ ra đến giữa chừng bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi thu hồi lại, cười như không cười nhìn anh ta không nói lời nào.

Trong đám người bên này của Kỷ Tư Tuyền đã có người nhìn không được cười nhạo, Từ Bình Quân bụm mặt tỉnh lại, lại quên không báo trước rồi.

Ngay cả Kiều Dụ luôn ôn trọng cũng về mặt cổ quái nắm tay lại đặt ở bên môi ho nhẹ che dấu, hai vai còn hơi run run.

Chỉ riêng Lưu Hạo Nhiên còn về mặt chưa tự biết: "Làm sao vậy?"

Kỷ Tư Tuyền hít một hơi thật sâu, cố gắng an ủi chính mình, dù sao không thể lần đầu tiên liền nổi bão, thật sự là tổn hại chính hình tượng của mình, về sau hợp tác diễn ra thật phiền toái, cô cố gắng nở ra một nụ cười nhẹ, cười đến có thâm ý khác: "Lưu Hạo Nhiên ư, tôi nhớ kỹ anh"

Lưu Hạo Nhiên còn chưa kịp mừng thầm, đã thấy Kỷ Tư Tuyền thu liễm nụ cười hướng mọi người chào hỏi: "Tôi đi toilet"

"Kỷ công" vừa mới ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng cười vang trong phòng họp.

Người trong hai đoàn đều sắp xỉ tuổi nhau, vốn đã có tiếng nói chung, bởi vì "Tế công" mà quan hệ càng hòa hợp.

"Cậu thế mà lại.....ha ha ha ha...."

"Làm sao vậy, tôi không phải là đã kêu một tiếng..." Lưu Hạo Nhiên tiếp đó bừng tỉnh hiểu ra: "À, Tế công!"

Nói xong chính mình cũng cười đến không thể tự kiềm chế.

Người của Kiều Dụ bên này cũng chưa phản ứng kịp, nhờ anh giải thích, tất cả đều bật cười.

Từ Bình Quân chủ động kiểm điểm: "Là lỗi của tôi, không nói trước với mọi người. Đã nhiều năm qua chưa ai gọi cô ấy....., cho nên tôi quên mất"

Một đám người cười trái lại cười phải: "Vậy bình thường các anh gọi cô ấy là gì?"

Một Người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh Từ Bình Quân cười mở miệng: "Giới kiến trúc có quyền tạp chí rất nổi tiếng, có một kỳ đã phỏng vấn cô ấy. Trong đó có một đoạn viết như vậy, trong quốc gia bê tông cốt thép của đàn ông này có vị nữ vương, tuổi còn trẻ đã ngang cầm ngạo thị cả giới kiến

trúc, lớn mật quả cảm lại không thiếu tinh tế, độ mặn cảm rất cao, đánh thẳng vào chỗ sâu nhất của tâm hồn, có thể nói điêu luyện sắc sảo. Mỗi ngày mang khuôn mặt mộc 'hại nước hại dân', khoác áo choàng da dê màu đen, đi giày cao gót 10cm, phiêu dật lại trầm tĩnh đi qua, không ai còn dám cười vì danh xưng 'tể công' của cô, đều cung kính xưng cô một tiếng 'tuyền hoàng'. Kỷ Tư Tuyền, nữ vương như 'tư', chỉ có một người"

(tuyền hoàng: vua Tuyền; nữ vương như tư: nữ vương họ Tư)

"Tại sao anh không nói sớm!"

"Ai biết các anh không nhanh mắt như vậy!"

Bọn họ còn đang cười bất nháo, nhưng nụ cười trên mặt Kiều Dụ lại âm ảm đi vài phần.

Tuyền hoàng

Tiểu nha đầu kia năm nào còn quần quít lấy anh dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào buộc anh về thay rôt cuộc có thể một mình đảm đương được rồi, thuyết minh của cô cách giấc mộng của cô ngày càng gần, thuyết minh của cô rôt cuộc cường đại đến không hề cần sự che chở của anh, sự lo lắng lúc đầu của anh qua nhiều năm như vậy đều là dư thừa, cô rất tốt, thật tốt.

Chờ Kỷ Tư Tuyền trở lại, thần sắc khôi phục bình thường, hội nghị tiến vào chủ đề chính.

Kỷ Tư Tuyền thao tác máy tính, hình ảnh trên màn chiếu từng trang lướt qua, mỗi trang cô đều giải thích, tầm mắt lướt qua mỗi người, ngẫu nhiên dừng lại trên mặt Kiều Dụ, cũng là thần sắc như thường, không có một tia tâm trạng hỗn loạn mất tự nhiên bên trong nào.

Tầm mắt Kiều Dụ vẫn đặt trên màn chiếu, nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng nghiêng đầu nói một hai câu với người bên cạnh, cùng Từ Bình Quân ra hiệu một chút, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Khi kết thúc, Kỷ Tư Tuyền bỗng nhiên cười nhìn về phía Kiều Dụ trêu chọc nói: "Kiều sư huynh tuy nói là xuất thân chính quy, nhưng dù sao ngài cũng ở địa vị cao, nhiều năm không tiếp xúc như vậy, nghe còn hiểu không?"

Một câu nhìn như khách khí lại bao hàm ác ý, trong phòng hội nghị bỗng nhiên an tĩnh lại, tầm mắt mọi người hết quét qua Kiều Dụ lại nhìn sang Kỷ Tư Tuyền, nào bộ bắt đầu bất quá đối với sư huynh muội này có vấn đề gì?

Từ Bình Quân hướng Kỷ Tư Tuyền nháy mắt, anh ta thật không biết cái vị bộ trưởng ôn nhu nhào nhả này làm sao khiến cho Kỷ Tư Tuyền không thoải mái, làm cho cô vừa đến liền khiêu chiến đại Boss của đối phương, vạn nhất Kiều Dụ trở mặt, sự tình nào loạn trách cứ đến tổng bộ, hai người bọn họ đây liền chuẩn bị đóng gói hành lý chạy trốn về đi thôi.

Trên con đường này đã lâu, Kiều Dụ trận địa nào mà chưa thấy qua, hướng chỉ đối phương là phụ nữ, tính kiêu chề và phong thái của anh khiến cho anh khẽ cười một chút, vào cửa lâu như vậy lúc này là lần đầu tiên anh quang minh chính đại nhìn về phía Kỷ Tư Tuyền, cặp con ngươi kia thâm thúy như mực, ẩn ẩn hàm ý cười cùng khoan dung.

Ánh mắt này rất quen thuộc, bộ dạng tựa như năm đó nhìn mình khi cô đùa giỡn anh, như là đang nhìn tiểu cô nương muốn làm trò, ôn hòa bao dung, lại so với năm ấy hơn vài phần khí định thần nhàn*.

(*:Bình tĩnh)

Sự quen thuộc ấy làm tâm tình Kỷ Tư Tuyền rơi xuống đáy vực.

Lần gặp lại không hề chuẩn bị này, trên mặt hai người đều là phong vân khinh đạm, nhưng sau khi chấm dứt, một người ngồi trong phòng hội nghị xuất thần, một người ngồi trên xe trở về nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Bình Quân liếc mắt nhìn Kỷ Tư Tuyền một cái: "Làm sao vậy? Thực bởi vì cái xưng hô kia mà tức giận?"

Kỷ Tư Tuyền mắt cũng không mở, lười biếng mở miệng: "Bực tức là đúng rồi, tôi luôn luôn là có thù tất báo"

Trên hội nghị vừa rồi Kỷ Tư Tuyền liên tiếp xuất thần, Từ Bình Quân liếc nhìn cô cái nữa: "Cô hôm nay có điểm không thích hợp nha"

Kỷ Tư Tuyền bỗng nhiên mở mắt, mở cửa sổ, nhìn ra ngoài, thanh âm của cô hòa lẫn trong gió mơ hồ vô lực: "Không có gì, đánh trận không chuẩn bị vũ khí một hồi, thể xác và tinh thần mỏi mệt"

Từ Bình Quân trấn tĩnh cô: "Kỳ thật tôi cảm thấy được con người Kiều Dụ này cũng không tệ lắm, lại cùng là bạn học với cô, cô không cần mang theo định ý lớn như vậy"

Kỷ Tư Tuyền liếc mắt lại nhìn anh ta một cái, lạnh lạnh mở miệng trêu chọc: "Không phải mới gặp mặt qua hai lần sao, Từ đại tổ trưởng đã bị thu mua? Viên đạn bọc đường thật sự khó lường. Năm đó không biết ai đã dạy những người cấp dưới, khách hàng chính là khách hàng, vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu"

Từ Bình Quân cười rộ lên: "Cô cũng biết tôi không phải loại người đó, tôi là thật sự cảm thấy được con người của Kiều Dụ này rất không tồi, không có cái thói vênh vào tự đắc của quan viên chính phủ, hơn nữa đối với chuyên môn cũng rất am hiểu, hợp tác thực thoải mái"

Kỷ Tư Tuyền trầm mặc hiếm có, nhìn ta ngoài xe không đáp lại.

Đúng vậy, con người Kiều Dụ không tồi, có thể nói rất không tồi, điều này làm sao cô lại không biết.

Trong phòng hội nghị lúc này chỉ còn hai người một đứng một ngồi, ngón tay Kiều Dụ nhẹ nhàng gõ xuống trên tập tài liệu bên tay, đầu ngón tay chạm nhẹ giấy trắng, phát ra thanh âm ma xát rất nhỏ.

Kiều Dụ trầm mặc rất lâu, rốt cuộc mở miệng: "Về chuyện này.....cậu không nghĩ nên giải thích với tôi một chút sao?"

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng chậm chạp thả lỏng, nghe không ra khó chịu, lại làm cho Duẩn Hòa Sướng đỏ mặt hơi lạnh: "Chuyện này quả thật là tôi sơ suất, không kịp thời nắm tin tức đối phương thay đổi nhân viên, Kiều bộ, thật xin lỗi"

Duẩn Hòa Sướng ở bên Kiều Dụ mấy năm nay, hiếm có sai lầm như vậy, Kiều Dụ đột nhiên cảm thấy được, có lẽ đây là số mệnh, anh nhẹ thờ dài, lại không biết nói cái gì, một lúc lâu sau mới lại mở miệng: "Chuyện như vậy lần sau không được tái diễn nữa"

Bởi vì tôi không biết nếu lặp lại một lần nữa, tại tình huống không hề phòng bị như vậy, tôi còn có bình tĩnh cùng cô ấy tán gẫu phong khinh vân đạm lâu như vậy hay không. ...

Kiều Dụ ra khỏi phòng họp liền đến thẳng văn phòng của Tiêu Tử Uyên, cửa cũng chưa gõ trực tiếp xông vào.

"Cô ấy đã trở về, cậu đã sớm biết?"

Tiêu Tử Uyên đoán được đại khái, từ trong đồng văn kiện ngừng đầu khí định thần nhân: "Đúng vậy, ngày đó Tùy Úc hẹn cô ấy đến nhà ăn cơm"

Kiều Dụ gắt gao cau mày, vẻ mặt không thể tin: "Cậu tại sao không nói cho tôi biết?"

Tiêu Tử Uyên có chút vô tội: "Tôi đã gọi cậu cùng ăn, còn gọi hai lần, cậu không nhớ rõ sao?"

"Tôi....." Kiều Dụ nhẫn nhịn, một lúc sau nghẹn ra mấy từ: "Tiêu Tử Uyên, xem như cậu lợi hại"

Tiêu Tử Uyên sờ sờ cằm, sâu xa mở miệng: "Quen biết nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nói kiểm chế nha"

Kiều Dụ lại nghĩ ra: "Cho nên, Vân Tinh gọi tỷ tỷ xinh đẹp cũng là cô ấy?"

Tiêu Tử Uyên không hề áy náy gật đầu: "Đúng vậy, trong mấy bức ảnh Tùy Úc chụp chung, Vân Tinh có nhìn qua"

"Tiêu Tử Uyên "

Nháy mắt tiếng rống giận dữ của Kiều Dụ vang lên tận nóc nhà.

Cùng ngày văn phòng liền có chuyện phiếm mới: Tiêu bộ trưởng cùng Kiều bộ trưởng không biết bởi vì sao, ở văn phòng làm cho rối tinh rối mù, cuối cùng Kiều bộ trưởng lật bàn đá cửa mà đi.

Tiêu Tử Uyên ở trong lòng bổ sung: các người đều thấy rồi chứ? Bộ mặt đích thực của Kiều bộ trưởng thanh phong nguyệt lãng kỳ thật là như vậy, lật bàn đá cửa gì gì đó thật là rất thô lỗ ! ‘Như một cơn xuân phong’? Mùa xuân nổi lên lốc xoáy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thẩm thái hậu

Sau khi Kỷ Tư Tuyền ở chỗ Kiều Dụ lộ mặt liền trở về khách sạn, sau đó mang theo vali về nhà, nhà cô vốn ở thành phố X, sở dĩ sau khi trở về ở khách sạn không về nhà trước, là có nguyên nhân.

Trước khi mở cửa cô áp tai trên cửa nghe ngóng hồi lâu, xác nhận bên trong không hề có động tĩnh mới lấy ra cái chìa khóa mở cửa ra, đi bước nhỏ ló đầu vào nhìn, nhìn thấy sinh vật đang hít thở phoi nằng trên ban công liền hạ giọng gọi tới: "Đại miêu! Đại miêu!"

Con mèo nhà béo ú trên ban công lười biếng mở mắt liếc nhìn cô một cái, lại cao quý lãnh diễm nhắm lại, lông trên người bị phoi nằng đến xỏa tung, một gương mặt lớn lộ ra càng tròn.

Kỷ Tư Tuyền cũng không để ý tiếp tục nhẹ giọng hỏi: "Thẩm thái hậu có ở nhà không?"

Vừa dứt lời một cây bút chì liền phi qua, bên tai vang lên thanh âm lạnh như băng: "Con điên khùng ở ngoài mấy năm không biết trở về, còn có thể trông cậy vào nó nhận ra con?"

Con mèo trên ban công lúc này kêu meo meo hai tiếng, tựa hồ đồng ý với giọng nói kia.

Kỷ Tư Tuyên sau khi né được lập tức vứt bỏ vali chạy thẳng ra ngoài.

Kỷ Tư Tuyên ở bên ngoài giương nanh múa vuốt nhiều năm như vậy, nếu nói còn có người nào không kiêng dè áp chế lời nói của cô, vậy thì không phải Thẩm thái hậu Thẩm Phồn Tinh này sao.

Kỷ Tư Tuyên là con gái của vợ chồng Kỷ Mặc và Thẩm Phồn Tinh, có thể nói lớn tuổi có con, nhưng Kỷ Tư Tuyên sinh ra chưa tới vài năm, hai vợ chồng quá quen ngày nhân văn đã hạc* cảm thấy đây là ràng buộc. Từ khi Kỷ Tư Tuyên học trung học có thể tự gánh vác cuộc sống của mình, tự ý thức bảo vệ được mình, vợ chồng Kỷ Mặc và Thẩm Phồn Tinh đều là họa sĩ liền thường xuyên thoải mái yên tâm tay trong tay ra ngoài điên ngoan, mười ngày nửa tháng không nhận nhà, nôm na gọi là, sưu tầm phong cảnh. Thường xuyên lưu lại tờ giấy, người thì không thấy bóng dáng tăm hơi, cho nên có thể nói Kỷ Tư Tuyên là bị thả nuôi lớn lên.

(*mây trôi nhân nhả, tự do)

Kỷ Tư Tuyên dần dần lớn lên, thừa kế tất cả ưu điểm dung mạo của cha mẹ, và lại hậu sinh khả úy. Cho đến ngày nào đó khi Thẩm thái hậu hậu tri hậu giác ý thức được cô có chút hành vi phóng đảng, đã là lúc muộn, Kỷ Tư Tuyên niên thiếu hé ra một bộ mặt hại nước hại dân đã đem những thứ thuận mắt không thuận mắt trong tiểu khu thậm chí tiểu khu gần đó thu thập một lần, ngay cả a miêu a cầu thấy đều phải đi đường vòng.

Lúc đó Thẩm thái hậu còn bị gọi đến trường học một lần.

Nghe nói ngày nào đó Kỷ Tư Tuyên ở tiết nào đó công khai lên lớp, nhấp nháy đôi mắt to trong veo làm ra bình luận thiên chân vô tà*: "Thầy giáo Dương giảng bài đặc biệt tốt, mỗi lần thầy giảng bài, số trang trên sách giáo khoa của các bạn học ngồi ở trước sau trái phải bàn của con đều không giống nhau, nhưng bọn họ đều có thể nghe hiểu được thầy giáo nói cái gì"

(*ngây thơ)

Ngay cả thầy giáo cũng không buông tha, so với hành vi dửng dưng của cô, Thẩm Phồn Tinh khi còn trẻ cũng không dám với tới.

Kỷ Tư Tuyên năm đó xuất ngoại du học là tự ý của mình tự mình đánh nhịp tự mình thực hiện, thẳng tới khi chính mình đã sang đến bờ bên kia đại dương dân xếp tất cả mọi thứ ổn thỏa rồi mới gọi điện thông báo cho hai vị trưởng bối, Thẩm thái hậu phần nộ có thể nghĩ mà biết, lửa giận theo đầu này điện thoại một đường tới đầu bên kia đại dương, nếu không phải vì phải mở triển lãm dứt không ra được, phỏng chừng Kỷ Tư Tuyên cũng là khó tránh khỏi kiếp nạn.

Lúc đi không nói, khi về tự nhiên cũng không cần nói. Kỷ Tư Tuyên cho rằng là như vậy, nhưng cô cũng hiểu rõ Thẩm thái hậu nháy mắt lực phá hoại mạnh mẽ, lửa này đè ép vài năm, một lần bộc phát ra giá trị thương tổn rất cao, cho nên vừa lúc hai người đi ra ngoài sưu tầm phong cảnh may mắn không ở nhà, tâm lý tính toán về trước nghiên cứu địa hình một chút, ai ngờ đúng lúc chạm vào huyệt sủng.

"Quay lại!"

Thanh âm phía sau ôn hòa, Kỷ Tư Tuyên lại ngoan ngoãn dừng lại, chậm rãi xoay người cười nịnh nọt: "Ha ha ha, mẹ, mẹ ở đâu?"

Người phụ nữ đứng giữa sảnh, cho dù người qua trung niên cũng là phong vận như tòn*, búi tóc không rời sợi nào, bộ sườn xám cắt vừa thích hợp với người, giày cao gót cao vừa phải, lưng áo phẳng phiu, cho dù ở nhà cũng là trang điểm khuôn mặt tinh xảo, sườn xám trên người một nếp uốn đều không có, giải thích hoàn hảo cho những gì là sang trọng và tao nhã, giờ phút này là cười như không cười nhìn Kỷ Tư Tuyên.

(*thướt tha)

Kỷ Tư Tuyên biết tai vạ khó chạy, vừa rướn cổ hướng vào thư phòng vừa cười: "Cái kia.....cha con đâu?"

Thẩm thái hậu hừ lạnh: "Đừng hy vọng cha con có thể cứu con, ông ta để lại tờ giấy đã không thấy tăm hơi, nói là đi ra ngoài tìm cảm hứng, đi gần một tháng rồi"

Kỷ Tư Tuyên một không để ý nói lời trong lòng ra: "Người như thế nào mà lại không cùng đi?"

Thẩm thái hậu nắm trong tay dao trang trí, bỗng nhiên cười đến dịu dàng: "Ta đi rồi làm thế nào tóm được con?"

Kỷ Tư Tuyên vừa nghe thấy tín hiệu bất thường nhanh nói sang chuyện khác: "Lão Kỷ cũng thật là! Như thế nào có thể như vậy? Nói đi là đi, lão quay trở lại con sẽ giúp ngài nói lão"

Vừa nói còn vừa cực có mắt nhặt lên cái bút chì trên mặt đất, bước từng bước nhỏ đi qua vẻ mặt vốc đáng tiếu tụy hai tay cầm lấy dao trang trí trong tay của Thẩm thái hậu, lại nhỏ bước quay lại, ngồi chồm hóm tại chỗ nghiêm chỉnh bắt đầu gọt bút chì.

Giờ phút này trong lòng cô vạn phần cảm tạ Thẩm thái hậu, bởi vì bà vừa rồi ném ra chính là bút chì không phải dao trang trí.

Thẩm thái hậu cũng không bởi vì hành vi cố ý lấy lòng của cô mà dịu đi sắc mặt ngược lại nổi giận: "Trước tiên là nói về chính con đi! Cha con tốt xấu còn biết lưu lại tờ giấy! Còn con! Nói xuất ngoại là xuất ngoại! Đến rồi mới gọi điện cho ta!"

Đại miêu ngoài ban công phoi nắng bị thanh âm đột nhiên cất cao hoảng sợ, giương mắt nhìn qua, lại meo meo hai tiếng.

Kỷ Tư Tuyên một thân mồ hôi lạnh, không biết nói tiếp như thế nào.

"Tại sao không nói lời nào? Ta nói con, con còn không chịu thua?"

Kỷ Tư Tuyên nào dám, ngẩng đầu về mặt chân thành: "Chịu thua chịu thua! Đặc biệt chịu thua! Mẹ, người nói đặc biệt đúng, đều là con sai"

"Ta nói một câu con có một trăm câu chờ, thế nào, chuyện dài sao?"

Kỷ Tư Tuyên dờ khóc dờ cười, mình rốt cuộc có thể nói hay không a?

Thẩm thái hậu bỗng nhiên cười lạnh, cũng nghiêng đầu nhìn ra phía sau Kỷ Tư Tuyên: "Ông còn biết trở về sao?"

Kỷ Tư Tuyên vội vàng quay đầu lại tìm kiếm đồng minh, nhìn đến người đàn ông mang theo hành lý, kêu một tiếng nước mắt như rơi xuống: "Cha!"

Kỷ Mặc nhìn nhìn phu nhân của mình, lại nhìn con gái của mình, rất nhanh chóng cách xa phương hướng của Kỷ Tư Tuyên đi chuyển hai bước thể hiện rõ lập trường.

Thẩm thái hậu đại phát từ bi: "Vào đi, niệm tình ông còn biết lưu lại tờ giấy, hôm nay trước thà ông, chờ tôi giải quyết xong vấn đề của con gái ông, sẽ nói lại vấn đề của ông"

"Được!" Kỷ lão gia lập tức mặt mày hớn hờ mang hành lý đi thẳng vào trong, khi đi ngang qua Kỷ Tư Tuyên bị cô chặn ngang giữ chặt.

Kỷ Tư Tuyên diễn rất thật: "Cha! Đầu nói con gái là áo bông nhỏ tri kỉ của cha, cho dù thời tiết hiện tại nóng, cha cũng không thể vứt bỏ áo bông nhỏ mà không để ý!"

Kỷ lão gia cũng cực kỳ phối hợp, khó xử nửa ngày thờ dãi: "Khuê nữ à, con gái của nhà người khác là áo bông nhỏ của cha, ở nhà chúng ta, con chính là áo chống đạn của cha a! Nếu không phải con trở về, hôm nay đứng ở nơi bị pháo oanh tạc này chính là cha!"

Nói xong vô tình đẩy tay Kỷ Tư Tuyên ra, đi thẳng vào nhà đầu cũng không quay lại, tắm rửa thay quần áo.

Kỷ Tư Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi: "Thực không có nghĩa khí!"

Thẩm thái hậu cũng xót con gái, rất nhanh thả ra: "Được rồi, vào đi"

Kỷ Tư Tuyên mới vừa thờ phào mang theo vali vào cửa, nhưng Thẩm thái hậu nói tiếp một câu khiến cô trực tiếp quỳ gối trên mặt đất.

"Con đi tắm rửa trước đi, mẹ đi làm cho con vài món ăn"

Kỷ Mặc và Kỷ Tư Tuyên cực có ăn ý ném đi cái gì có trong tay chạy tới ngăn cản Thẩm thái hậu, mỗi người một bên lôi kéo cánh tay của Thẩm thái hậu.

"Chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi mời, đón tiếp con gái!"

"Không cần, không cần! Con không đói!"

Thẩm thái hậu cắt ngang liếc hai người một cái: "Hai cha con các người có ý tứ gì?"

Kỷ Mặc rất nhanh thu hồi tay lại, cực nan giải nói mấy câu gạt bỏ: "Không có ý tứ gì, nấu cơm hại tay"

Kỷ Tư Tuyên về mặt thống khổ: "Khó dầu....hại làn da"

Thẩm thái hậu đá văng hai người đang chặn đường, hùng dũng oai vệ khí phách hiện ngang đi vào phòng bếp: "Tránh ra!"

Kỷ Tư Tuyên mắt thấy sẽ thất thủ, tìm cái lý do gượng ép hướng ra ngoài cửa chạy: "Mẹ, con bỗng nhiên nhớ ra con còn có việc, con đi ra ngoài trước một lát, cha mẹ ăn trước không cần quan tâm con"

Kỷ Mặc cũng muốn trốn chạy: "Cha lái xe đưa con đi"

Thẩm thái hậu đầu cũng không quay lại, thanh âm chậm rãi từ phòng bếp truyền ra: "Các người tùy ý, bất quá nếu tôi làm xong cơm đi ra nhìn không thấy các người ngồi ở trước bàn cơm, hai người các người nhất định phải chết!"

Vài giây sau, hai cha con ngoan ngoãn trở về, ngồi trước bàn ăn vô tình mắt to trừng mắt nhỏ.

Tốc độ của Thảm thái hậu rất nhanh, nửa giờ sau, trên bàn ăn liền mang lên bốn mẹt một canh, bữa cơm tối của một nhà ba người hòa thuận vui vẻ.

Hai cha con, con nhìn cha, cha nhìn con, chính là bất động chiếc đĩa.

Thảm thái hậu 'keng' một tiếng quăng bỏ đôi đĩa: "Thế nào, muốn tôi ăn các người?"

Kỷ Mặc trước áp chế người, chủ động gấp thức ăn cho Kỷ Tư Tuyên: "Con gái, ăn nhiều một chút, con xem con gầy rồi"

Chẳng qua công phu trong nháy mắt, đồ ăn trước mặt Kỷ Tư Tuyên liền xếp thành núi nhỏ.

Kỷ Tư Tuyên dừng một chút, quay đầu gấp món ăn cho Thảm thái hậu: "Mẹ, người vất vả rồi, ăn nhiều một chút"

Thảm thái hậu chậm rãi nếm một miếng, đồ ăn vừa mới vào miệng cả người liền cứng đờ, biến sắc, gắng gượng nuốt xuống, tiện đà bụng đĩa thức ăn gần bà nhét đồ toàn bộ vào trong bát Kỷ Mặc: "Ông đi ra ngoài sưu tầm dân ca lâu như vậy, ở bên ngoài khẳng định ăn không ngon, ăn nhiều một chút"

Kỷ Mặc về mặt u oán, muốn nói cái gì, nhìn thấy Thảm thái hậu há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu bắt đầu ăn như hổ đói, nhét vào miệng được hai miếng bắt đầu uống nước mạnh mẽ.

Kỷ Tư Tuyên thấy kinh tâm động phách*, thật cẩn thận nhìn Thảm thái hậu cực uyển chuyển đề nghị: "Mẹ, người xem về sau nấu cơm có thể cho ít muối hơn không?"

(*:chấn động)

Thảm thái hậu ngồi đoan trang, đứng lý hợp tình liếc nhìn cô một cái: "Con biết cái gì, cái này gọi là ăn mặn chút như nhạt chút! Ngại mặn ư, vậy ngừng lát rồi ăn lại"

Kỷ Tư Tuyên bĩu môi: "Đề nguội cũng mặn a."

"Thời gian sẽ làm loãng hết thảy." Thảm thái hậu liếc mắt nhìn Kỷ Tư Tuyên một cái như có thâm ý khác: "Dùng cho là mẹ không biết con vài năm trước chạy ra nước ngoài đi đánh chết cũng không trở về là bởi vì cái gì."

Kỷ Tư Tuyên chột dạ, lại không ăm ỉ đồ ăn mặn nữa, cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

Một bữa cơm ăn thật kinh tâm động phách, ăn cơm rửa sạch bát, cha con dắt tay ra cửa tản bộ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Một đạo đề toán học

Nói là đi tản bộ, nhưng đi xuống lầu hai cha con an vị ở ghế dài ở hoa viên tiểu khu ngắm sao, một bước cũng không chịu đi.

Kỷ Tư Tuyên than thở: "Lão Kỷ a, con cảm thấy được nếu cha năm đó dứt khoát theo đuổi Thảm thái hậu ít một chút, cha con chúng ta cũng không đến nỗi bị áp bách như vậy"

Kỷ Mặc đại khái là bị áp bức đã lâu, về mặt bình tĩnh chỉ ra sai lầm của Kỷ Tư Tuyên: "Năm đó là mẹ con theo đuổi ta"

Kỷ Tư Tuyên về mặt mang một bộ chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: "Vậy cha làm sao liền thỏa hiệp? Cha không được khuất phục uy quyền của mẹ, cha phải võ trang phản kháng a!"

Kỷ Mặc tiếp tục về mặt bình tĩnh gạt đầu đồng ý: "Là võ trang phản kháng a, súng ống đạn dược đầy đủ mọi thứ"

Kỷ Tư Tuyên trước mắt sáng ngời: "Còn sau đó? khởi nghĩa thất bại?"

Tầm mắt Kỷ Mặc từ sao chuyển dời đến mặt Kỷ Tư Tuyên, một bộ dạng biết vậy chẳng làm: "Sau đó ư..... Sau đó ở giữa hồng tâm, con đã sinh ra"

Kỷ Tư Tuyên đỡ trán, cái con nói là loại súng ống đạn dược này sao?!

Kỷ lão gia thở dài, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu chậm rãi mở miệng: "Con sinh ra được hai năm, khi mẹ con kiểm tra sức khỏe phát hiện một khối u trên dạ dày, lúc ấy cha cảm thấy bầu trời đều đổ sụp xuống, con biết cha trừ biết về mấy bức tranh ra, cái gì khác cũng không biết, khi đó cha còn chỉ là một họa sĩ nhỏ chưa nổi danh, mẹ con tuổi trẻ lại xinh đẹp căn bản có thể tìm người nào tốt hơn, nhưng mẹ con lại theo cha, sau khi kết hôn trong ngoài nhà đều do mẹ con lo liệu, cũng may sau khi phẫu thuật cũng kiểm tra ra là lành tính, ngày đó ra kết quả cha liền nói với chính mình, mẹ con về sau muốn làm cái gì liền làm cái đó, cha đều để mẹ con làm. Cha kiếp trước nợ mẹ con, kiếp này liền bị khi dễ"

Kỷ Tư Tuyên lười biếng tựa lưng vào ghế, giả vờ hấp hối: "Nhưng con không muốn bị áp bức a!"

"Con chưa từng nghe qua một câu nói cha nợ con gái đền sao?"

"... .."

Sau đó lấm muỗm quá, hai cha con ngăn cản muỗm vậy cản không được lại dất tay trở về.

Mới vừa vào cửa, chợt nghe âm điệu Thẩm thái hậu âm dương quái khí: "Ồ, cha con mưu đồ bí mật đã trở lại?"

Thẩm thái hậu ngồi trên sofa đọc sách, ánh mắt cũng không nhìn một cái, Kỷ Mặc lập tức đứng thẳng hồi báo: "Không có! Điều là con bé! Con bé này loạn thần tặc tử tám giờ ba phút hôm nay trái phải ở ghế dài thứ ba hoa viên tiểu khu xung đế, còn giết dây ta võ trang bức vua thoái vị! Bị lời nói chính nghĩa của tôi cự tuyệt cũng bị một cái tát của tôi diệt quốc rồi!"

Kỷ Tư Tuyên cực miệt thị nhìn A Cha nhà mình một cái: "Về phần cha không thể sao!"

Nói xong đi đến sofa ngồi xuống, ôm trầm lấy thắt lưng của Thẩm thái hậu không buông tay, kéo dài thanh âm nhõng nhẽo: "Mẹ !"

Thẩm thái hậu vẻ mặt ghét bỏ, nhưng không có đẩy cô ra, ngược lại đưa tay vỗ về đầu của Kỷ Tư Tuyên một chút một chút: "Àn.....Ngoan"

Kỷ Tư Tuyên giật mình, nửa ngày không nói chuyện.

Một lúc sau, Thẩm thái hậu thu tay lật trang sách tiếp theo, tay không để ở chỗ cũ, mà là đưa tới cằm của Kỷ Tư Tuyên gãi vài cái.

Kỷ Tư Tuyên hoảng sợ, ngồi sụp xuống vẻ mặt khiếp sợ: "Mẹ, mẹ làm gì!"

Thẩm thái hậu bị cô cả kinh một trận cũng hoảng sợ, rất nhanh khôi phục trấn định, nhẹ nhàng băng quơ trả lời: "A, sờ Đại Miêu thành quen rồi"

Chút cảm động nơi đáy lòng của Kỷ Tư Tuyên thật vất vả dâng lên liền như vậy tan thành mây khói....

Có một loại địa vị gia đình gọi là, con gái đi xa về không bằng mèo.

Sau khi Kỷ Tư Tuyên về nước, bạn cùng phòng đại học lần thứ hai tụ họp là ở quán ăn bình dân trên đường sau trường học.

Trời vừa mới tối, trong quán cơm bán địa này đã an vị đầy người, đồ ăn vừa bung lên, Kỷ Tư Tuyên ở trong một đám huyền não mở miệng: "Nói cho các cậu biết một việc"

Kỷ Tư Tuyên vừa dứt lời, ba người còn đang cười nháo lập tức buông đũa ngồi nghiêm chỉnh, Vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Tùy Úc, Tam Bảo, Hà Ca ba người đối với những lời này như có bóng ma.

Lần trước khi Kỷ Tư Tuyên nói những lời này là vài năm trước, hôm đó trước khi tốt nghiệp đại học, cũng là trên bàn cơm.

Lúc ấy là ở căn tin trường học, cô gấp mấy miếng cơm bỏ vào miệng nhai vài cái, phong khinh vân đậm mở miệng: "Nói cho các cậu biết một chuyện, tớ và Kiều Dụ chia tay, về sau gặp anh ấy đừng gọi bậy là em rể Kiều nữa"

Nói xong lúc sau lại phủ định chính mình: "A, tớ quên anh ấy đã tốt nghiệp, về sau cũng không gặp được"

Vừa dứt lời, hai đôi đũa cùng rơi xoạt xoạt trên bàn ăn, Tùy Úc bởi vì đã biết chuyện này cũng không có thật giật mình, yên lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Một lúc lâu sau, Hà ca cùng Tam bảo mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại.

Tam bảo thật cẩn thận hỏi: "Là bởi vì lần trước tớ bảo em rể Kiều mời chúng ta đi nhà hàng hải sản hơi quá đáng đúng không? Cậu nói với em rể Kiều, kỳ thật tớ hay nói giỡn, không cần đi nhà hàng hải sản, ở cổng trường học tùy tiện ăn một bữa là được rồi"

Kỷ Tư Tuyên vẻ mặt kim hãm, đúng vậy, lúc ấy khi bọn họ công bố tình cảm, Kiều Dụ đáp ứng mời bạn cùng phòng đi ăn hải sản, sau lại bởi vì các loại nguyên nhân không đi, hiện tại sợ là rốt cuộc không đi được.

Hà ca nắm tay thành quả đám: "Cần tớ đi đánh anh ta một trận không?"

Kỷ Tư Tuyên nở nụ cười, chỉ chỉ trên màn hình TV treo ở trong căn tin: "Các cậu biết ông ta là ai không?"

Ba người nhất tề quay đầu lại nhìn thoáng qua, đang là tin tức buổi trưa, xuất hiện một người đàn ông trung niên chiếm toàn màn ảnh: "Các cậu biết ông ta là ai không?"

"Kiều Bách Viễn a, làm sao vậy?"

Kỷ Tư Tuyên thần thái tự nhiên mở miệng: "Ông ta là cha của Kiều Dự"

Hà ca nhìn Tùy Ưc một cái, nhỏ giọng mở miệng: "Trước đây trong trường học có bát quái post bài con cháu cán bộ cao cấp, ngay cả bối cảnh thân thế của Tiêu sư huynh cũng bị đào bới ra, chưa nói ra Kiều sư huynh cũng là a....."

Kỷ Tư Tuyên hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt đen xinh đẹp tràn đầy tự giễu: "Đúng vậy, nhị công tử Kiều gia, che dấu thân phận thật sâu. Các cậu nói, con người anh ấy xuất thân như vậy, làm sao cùng tớ đi học kiến trúc này nọ, tớ lại có lý do gì ngăn cản tiền đồ của anh ấy? Lúc trước tớ cảm thấy lời nói cừ chi của anh ấy xuất chúng, còn cho là anh ấy gia giáo tốt lắm, hiện tại mới biết được, hóa ra là gia thế hiển hách, Kiều gia a, lai lịch và đức hạnh từ trên xuống tích lũy qua mấy thế hệ, làm sao có thể không xuất chúng. Hà ca, nghe nói bậc cha chú của anh ấy đều trong quân giới, từ nhỏ đã bị ném tới quân đội rèn luyện qua, cậu nói, cậu đánh thắng được anh ấy không?"

Năm đó một câu văn đậm phong kinhhin nói rõ cô và Kiều Dự chia tay, vài năm sau, ba người thật sự không nghĩ ra lần này cô định ném bom gì tới.

Kỷ Tư Tuyên nhìn đáng vẻ khản trương của các cô, cảm thấy buồn cười: "Đừng sợ, kỳ thật không có đại sự gì. Chỉ là tớ đã gặp Kiều Dự, hạng mục lần này, đối phương hợp tác chính là anh ấy"

Tùy Ưc cúi đầu, có chút oán thăm Tiêu Từ Uyên, không nghĩ tới thật sự bị anh nói trúng rồi, hạng mục này quả nhiên là Kiều Dự tiếp nhận.

Hà ca cùng Tam bảo nhìn nhau một cái, không nói nên lời.

Kỷ Tư Tuyên nâng cái chén trong tay nhấp ngụm rượu, mi mắt hạ xuống che lấp tâm tình nơi đáy mắt thần nhiên mở miệng: "Tớ nghĩ đã hiểu được rồi, năm đó là tớ làm kiêu quá, điều kiện Kiều Dự tốt như vậy, từng cùng ở một chỗ, nói như thế nào đều là tớ có lợi, lần này trở về gặp được, chỉ do tình cờ, nếu đã là công việc, thì nên chuyên nghiệp một chút, sau khi hạng mục chấm dứt, tớ liền đi ngay, thời gian rất nhanh, cũng không có gì"

Nói xong dừng một chút, rốt cục ngược mắt lên nhìn ba người một cái, cười mở miệng: "À, chính là như vậy."

Vài giây sau, vẻ mặt Tam bảo thật cẩn thận so với năm đó không có sai biệt: "Vậy. . . nhà hàng hải sản còn có thể đi không?"

Dưới bàn, Tùy Ưc, Hà ca lại cùng lúc đá Tam bảo một cước.

Bàn tay của Hà ca chụp lên đầu của Tam bảo: "Chỉ có biết ăn thôi! Trần sư huynh không cho cậu ăn no sao?"

Kỷ Tư Tuyên cười chuyển hướng đề tài: "Đúng rồi, Tam bảo, cái người cùng dấm chua không tương ngộ của cậu đâu? Tớ còn chưa gặp qua"

Tam bảo bởi vì uống rượu, gương mặt có chút hồng phe phẩy điện thoại đi động trong tay: "Anh ấy nói chờ chúng ta kết thúc sẽ tới đón tớ"

Kỷ Tư Tuyên cùng Hà ca lập tức ôm đầu khóc ròng.

Hà ca rơi nước mắt: "Lần trước đi nhà A Ưc bị thấy cảnh ân ái, học máu không ngừng"

Kỷ Tư Tuyên che mặt tiếp lời: "Thật vất vả nghỉ ngơi lấy lại sức lại bị Tam bảo đánh một cái trở tay không kịp"

Hai người trầm miệng một lời: "Còn để cho người ta sống không?"

Tam bảo chia tay chọc chọc Kỷ Tư Tuyên, khó có khi đứng đắn mở miệng: "Yêu nữ à, tớ vẫn chờ cậu trở về nhìn qua Trần Thốc"

Kỷ Tư Tuyên vẻ mặt ghét bỏ đẩy cô ra: "Nhìn cái gì? Nhìn cậu ân ái a?"

"Không phải a, A Ưc, Hà ca hai cô ấy đều gặp rồi, tớ muốn cho cậu gặp một lần". Tam bảo bị đẩy ra lại dính vào, dùng ánh mắt gần như cứng bái nhìn chăm chăm tay Kỷ Tư Tuyên: "Khi đó cậu nói với tớ, hỏi tớ mấy câu liền có thể đoán ra họ của người tớ thích, kết quả liền thật sự từ trong một đồng dòng họ lấy ra một chữ Trần, hơn nữa tuổi của anh ấy cậu đều đoán ra"

Nói xong lại cẩn thận từng li từng tí kéo tay Kỷ Tư Tuyên nhìn mấy lần: "Cậu đây là tay tiên nhân sao, thế nào lại linh như vậy?"

Kỷ Tư Tuyên hoàn toàn hết chỗ nói, liếc mắt nhìn Tùy Ưc, Hà ca vẻ nhần nại: "Hai người các cậu cho tới bây giờ chưa nói cho cậu ấy sự thật của sự kiện đó sao?"

Hai người đồng thời lắc đầu.

Kỷ Tư Tuyên do dự lắc đầu thần sắc phức tạp do dự một lúc lâu, gian nan mở miệng: "Kỳ thật.... ....Sự kiện năm đó.....Chính là một đạo đề số học, là chính cậu tự đem đáp án nói cho tớ biết. Lúc ấy tớ nói với cậu chính là, lấy thứ tự sắp xếp của dòng họ trong trăm họ nhân với 2, thêm 5, lại nhân với 50, thêm vài số nữa, lại trừ đi năm sinh của người cậu thích, sau đó cậu nói cho tớ biết một vài chữ"

Nếu giả thiết trong trăm họ dòng họ sắp xếp là X, giả thiết số thêm cuối cùng là A, đạo đề này chính là:

$$(2X+5)*50+A-(\text{năm sinh ra})=100X+250+A-(\text{năm sinh ra})$$

Mấu chốt ngay tại số A này, nhất định phải cam đoan $250+A=$ số của năm đó

Như vậy liền biến thành 100X+ số của năm đó - năm sinh ra

Hai con số cuối cùng này chính là tuổi của người cậu thích, mặt khác họ của anh ấy chính là thứ tự sắp xếp trong trăm họ. Năm đó sau khi cậu nói cho tớ biết kết quả dự định, tớ chỉ biết sắp xếp của anh ấy là 10, dòng họ xếp thứ 10 trong trăm họ chính là Trần."

Tam bảo phản ứng nửa ngày, cầm bút viết lung tung trên giấy hồi lâu mới bùng tỉnh ngộ: "Cậu thế mà lại gât tớ!"

Kỷ Tư Tuyên cũng là về mặt ghét bỏ, "Ai biết một đạo đề toán tiểu học có thể lừa cậu nhiều năm như vậy. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nhị ca quốc dân

Hà ca cười đến đập vỡ cả bàn. Tam bảo lôi kéo Kỷ Tư Tuyên và Hà ca chơi xấu không đồng ý không buông tha.

Tùy Ưc im lặng ngồi ở chỗ đó, nhìn ba người âm ỉ, nhưng cũng không tránh được bị cuốn vào trong.

Kỷ Tư Tuyên quay đầu hỏi cô: "Không gọi Tiêu Từ Uyên qua đây đón cậu diễn một chút ân ái cho hai người độc thân chúng tớ đau lòng một thể"

"Không được". Tùy Ưc cười rất dịu dàng, nhẹ giọng mở miệng: "Lúc này Vân Tĩnh cần ngủ, anh ấy phải ở nhà dỗ con đi ngủ"

Kỷ Tư Tuyên, Tam bảo, Hà ca sừng sốt vài giây, lại lần nữa thành một khối: "Ô ô ô, đã biết cậu không tốt bụng như vậy!"

Khi Trần Thốc tới đón Tam bảo, liền nhìn thấy một bức tranh tình cảnh kỳ quái.

Ba người phụ nữ hợp thành một đoàn về mặt u oán nhìn sang người phụ nữ bên cạnh cười đến dịu dàng phúc hắc.

Kỷ Tư Tuyên là người đầu tiên phát hiện có người đến gần, ho nhẹ một tiếng, lập tức ngồi thẳng lên chỉnh sửa mái tóc dài.

Hà ca làm bộ không nhìn thấy Trần Thốc, quơ đũa thúc giục mọi người: "Mau ăn mau ăn, lát nữa nguội mất"

Tam bảo cười hi hi đứng lên lôi kéo Trần Thốc giới thiệu với Kỷ Tư Tuyên.

"A Ưc, Hà ca anh đều quen biết rồi, đây là bạn cùng phòng đại học, Kỷ Tư Tuyên, bọn em đều gọi cô ấy là Yêu nữ. Yêu nữ, đây là bạn trai tớ, Trần Thốc"

Kỷ Tư Tuyên hí mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, ánh mắt có chút càn rỡ, Trần Thốc cười, khẽ cúi đầu một chút, đứng cạnh Tam bảo thoải mái cho cô tùy ý đánh giá.

Tam bảo đứng ở một bên về mặt chờ mong kết luận.

Kỷ Tư Tuyên nhìn Tam bảo miễn cưỡng gật đầu: "Uh, không tồi, sánh đôi với cậu có cửa ăn của đề"

Tam bảo lập tức mặt mày hớn hở, nhưng Trần Thốc nghe xong mấy lời này tựa hồ có chút không vui, nụ cười trên mặt thu liễm vài phần, nắm tay Tam bảo thật chặt.

Hà ca quen thói câu thả, không chú ý, Kỷ Tư Tuyên và Tùy Ưc đều thấy được, liếc nhìn nhau một cái, cực có ẩn ý nhếch môi cười.

Tam bảo và Hà ca ở ký túc xá của bệnh viện, hai người cùng Trần Thốc đi về, sau khi ba người rời đi, Tùy Ưc mới ngồi xuống bên cạnh Kỷ Tư tuyên: "Tớ thử qua rồi, Trần sư huynh đối với Tam bảo là nghiêm túc"

Lúm đồng tiền bên má trái của Kỷ Tư Tuyên xoáy càng sâu, nghiêng đầu nhìn Tùy Ưc: "Nghe thấy tớ châm biếm Tam bảo nên không vui, rõ ràng trong lòng anh ấy cũng không cảm thấy Tam bảo trào cao, nhưng lại chưa nói ra, cho Tam bảo cùng tớ mặt mũi, xem ra anh ấy so với Tam bảo trưởng thành hơn, có năng lực che chở Tam bảo, nha đầu Tam bảo này, quả nhiên là gốc nhân có gốc phúc"

Tùy Ưc có chút buồn cười: "Cậu cũng không sợ Trần Thốc mất hứng"

Kỷ Tư Tuyên từ trước đến nay tiêu sái tùy tính*: "Tớ vốn cũng không phải là người tốt đẹp gì, các cậu không phải đều gọi tớ là Yêu nữ sao? Gọi là Yêu nữ thì có thể là người tốt sao?"

(*tự nhiên, phóng khoáng)

Kỷ Tư Tuyền quay đầu lại muốn gọi một chai rượu, bị Tùy Ước ngăn lại: "Uống ít một chút, cậu là dựa vào hai tay này ăn cơm, tốt xấu gì cậu cũng ở học viện y một năm, không biết uống rượu nhiều là tay run sao?"

Kỷ Tư Tuyền nghiêng đầu híp mắt hướng về phía Tùy Ước cười, đôi mắt xinh đẹp như tơ, cho dù Tùy Ước là phụ nữ cũng không nhìn được đầu hàng.

Sau khi rượu đưa tới, Kỷ Tư Tuyền trước tiên rót cho Tùy Ước, ly rượu của Tùy Ước căn bản không động qua, nhưng Kỷ Tư Tuyền cứ cách một lúc lại rót cho cô một chút, số lần rót nhiều dần, rượu liền đầy chén tràn ra, nhưng cô không thêm để ý.

Tùy Ước cầm khăn tay lau ly rượu trên bàn nói: "Không phải người tốt cũng tốt, dù sao Kiều Dự là người tốt, bổ sung thôi. Tớ là sau khi nghe Từ Uyên nói, khi bọn họ còn nhỏ, tính ra Kiều Dự tính tình ôn hòa nhất, tính cách cũng tốt nhất, anh ấy ở nhà lại đứng hàng lão Nhị, cho nên trong đại viện, những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn anh ấy đều gọi anh ấy một tiếng Nhị ca, khi ấy người lớn đều đùa giỡn gọi anh ấy là Nhị ca quốc dân. Hiện tại đã thăng cấp thành Nhị thúc quốc dân rồi, Vân Tình không thích thân cận người, nhưng mỗi lần nhìn thấy Kiều Dự đều cười ha ha gọi một tiếng Nhị thúc"

Kỷ Tư Tuyền nghe được cái kia tên dường như không nghe đến, vừa uống vừa cười: "A Ước, cậu từ khi nào thì bắt đầu nói nhiều như vậy?"

Tùy Ước dừng lại một chút, cười chuyển đề tài: "Tính tình của phụ nữ có thai có chút kỳ quái, bình thường nói ít, đã có thai sẽ nói nhiều a"

Kỷ Tư Tuyền bỗng nhiên thu lại nụ cười nghiêm túc, sau đó trầm mặc, cầm ly rượu uống hết sạch, lại cầm cái chén của Tùy Ước đến uống, uống xong nằm bò trên bàn, chăm rì rì mang theo ý cười nhìn về phía Tùy Ước, sau một lúc mới bùng nổ nói giọng: "A Ước à, mấy năm trước thì tớ không biết sống chết chủ động đi tiêu chọc một hồi, thiếu chút nữa để sự nghiệp nhiều năm của tớ hủy hoại trong chốc lát. Hiện tại thật vất vả đường thương tốt rồi, như thế nào còn dám đi mạo phạm anh ấy, quả thật là không muốn sống nữa sao? Có câu nói đúng, phu quân và việc tốt, một khi ném đi, là tuyệt không dám quay đầu lại nhìn một cái"

Tùy Ước âm thầm trầm mặc.

Kỷ Tư Tuyền uống nhiều mụ mụ rượu làm căn đi theo Tùy Ước về nhà, dọc theo đường đi ôm chặt Tùy Ước không buông tay: "A Ước à, đêm nay để Tiêu Từ Uyên ngủ thư phòng, cậu giúp tớ ngủ nha"

Tùy Ước vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Kỷ Tư Tuyền ngã trái lại ngã phải, một bên tìm chìa khóa trong túi mở miệng: "Được được được, trước tiên cậu đứng vững đã, đừng ngã, tớ lấy cái chìa khóa mở cửa"

Chìa khóa của Tùy Ước còn chưa lục thấy, cửa liền tự mở.

Kỷ Tư Tuyền lười biếng ngẩng đầu nhìn qua, nháy mắt thanh tỉnh, từ trên người Tùy Ước đứng thẳng, lách qua vẻ mặt thanh tỉnh của người đàn ông mở cửa cho các cô, hướng vào Tiêu Từ Uyên đang ngồi ở ghế sofa phòng khách mở miệng nói rõ ràng: "Uy, Tiêu sư huynh, lão bà nhà anh em đã đưa về an toàn, em đi trước"

Giọng nói còn chưa xuống thấp đã nhìn thấy có cái đầu tóc xù từ mặt sau lưng ghế sofa nhô lên, chớp chớp mắt, sau đó chỉ vào Kỷ Tư Tuyền cao hứng phấn chấn mà nói với Kiều Dự: "Nhị thúc, chính là tỷ tỷ xinh đẹp này! Con đã nhìn thấy các người chụp ảnh chung! Ở tập album trong thư phòng!"

Kỷ Tư Tuyền tựa hồ nhìn thấy trên đầu của Tiêu Vân Tình nháy mắt dài ra hai cái sừng của tiểu ác ma, cả người cứng đờ, quay đầu bước đi.

Thang máy vẫn đang dừng ở tầng lúc trước, Kỷ Tư Tuyền ấn nút đi xuống, thang máy mở cửa, cô liền đạp một cước đi vào, thang máy hạ xuống tầng trệt, cô từ trong thang máy lao ra, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

Tiếng bước chân phía sau vừa vãn ngày càng gần, trên cánh tay rất nhanh cảm nhận được lực cản, một đạo thanh âm mang theo ý cười vang lên ở sau lưng: "Kỷ Tư Tuyền, em chạy cái gì?"

Thanh âm quen thuộc, luồng âm thanh trầm thấp trong suốt, mặc dù là thờ hỏn hển cũng không nghe ra một tia bối rối cùng chột vạt.

Kỷ Tư Tuyền khôi phục hô hấp, chậm rãi xoay người về mặt trong sáng vô tội nhìn Kiều Dự: "Kiều bộ, tôi không có chạy"

Kiều Dự nhìn cô mấy giây: "Uống rượu? Tôi đưa em về"

Kỷ Tư Tuyền có chút vụng về, đứng không được ngay ngắn, giọng điệu vô cùng khách sáo: "Không cần, tôi gọi xe là được rồi, sẽ không làm phiền Kiều bộ"

Kiều Dự cũng không giận, cười đến nhân súc vô hại*, không nhanh không chậm mở miệng: "Em gọi tôi một tiếng sư huynh, sư huynh tiễn sư muội không có gì là phiền toái?"

(*cả người lẫn vật vô hại)

Kỷ Tư Tuyền làm cho nụ cười của chính mình hết sức tự nhiên chân thành: "Đúng vậy, xe của Kiều sư huynh ở đâu? Chúng ta lên xe thôi"

Trong lòng lại yên lặng phun trào, mẹ nó! mấy năm không gặp, người đàn ông này thăng cấp hệ thống nhanh quá!

Kỷ Tư Tuyên nhìn đến chiếc xe màu trắng kia, bỗng nhiên dừng lại cười đến cổ quái, luôn miệng đều là âm dương quái khí: "Tôi nhớ trước kia đến trường, anh đã nói sau này muốn mua một chiếc xe như vậy, nhìn đáng chiếc xe này, hẳn là mua mấy năm rồi. Kiểu sư huynh, kiến trúc sư là một ngành đối với kinh nghiệm yêu cầu cao, chậm chậm trường kỳ tích lũy mới lớn dần, mấy năm nay tôi đã thấy qua rất nhiều người không chịu được đi vòng vo, lựa chọn lúc trước của anh là đúng, nếu thật sự làm kiến trúc sư, có thể mấy năm trước anh còn không mua được cái xe này."

Kiều Dụ đứng dưới ánh đèn nhìn Kỷ Tư Tuyên, Kỷ Tư Tuyên bộ dạng giương cao cằm một bộ không khom mình, không siểm nịnh, đáy mắt anh đen tối không rõ.

Dưới sự khiêu khích không tiếng động của Kỷ Tư Tuyên, Kiêu Dụ bỗng nhiên nở nụ cười, chậm rãi uốn nắn cô: "Kiến trúc sư là một ngành đối với kinh nghiệm yêu cầu cao, chậm chậm trường kỳ tích lũy mới lớn dần, điều này tôi thừa nhận, chỉ là, chiếu theo lo-gic của em, tôi sợ đi lựa chọn nghề nghiệp hiện tại là bởi vì tôi là Nhị công tử Kiều gia, nếu tôi là nhị công tử Kiều gia, vậy vô luận tôi làm nghề gì, cái xe này đều mua được. Kỷ sư muội, vài năm không gặp, lo-gic của em kém đi rất nhiều"

Kỷ Tư Tuyên vốn định châm chọc khiêu khích Kiêu Dụ một phen, ai biết lại là sử dụng nắm đấm dốc ra toàn lực đánh vào bông vải, anh không buồn bực cũng không giận, vẻ mặt còn thật sự uốn nắn sai lầm của cô, như thế lại không có chỗ nào là phong cách của Kiêu Dụ, cô trở tay không kịp, lạnh nhạt nghiêm mặt mở cửa lên xe, cửa xe đóng đến rung vang trời.

Kiều Dụ đứng ở ngoài xe nhìn cười nửa ngày, thật vất vả điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt mới lên xe, thuận tiện chuyển bình nước ấm cho kỷ Tư Tuyên.

Kỷ Tư Tuyên nhìn về phía ngoài cửa sổ làm bộ không thấy, không nhận.

Nụ cười mà Kiêu Dụ vất vả nhìn xuống lại xuất hiện trên mặt, anh cúi đầu thu lại nụ cười vụn vặt bình, một lần nữa đưa qua.

Kỷ Tư Tuyên lần này nhận lấy, nhấp một ngụm, cũng không nói lời nào.

Tùy Ưc đứng trên ban công nhìn thấy đèn xe của Kiêu Dụ biến mất trong bóng đêm, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Tiêu Từ Uyên đứng ở phía sau đưa chén nước tới cho cô: "Thế nào, sợ hai người họ cãi nhau sao?"

Tùy Ưc uống ngụm nước rồi mới trả lời: "Kiểu sư huynh đương nhiên sẽ không cãi nhau với Yêu nữ, em là sợ Yêu nữ a..... Anh biết mà, tính tình cô ấy đã như vậy, vừa cay nghiệt, vừa nói lời ác độc"

Tiêu Từ Uyên trái lại là một bộ dáng khí định thần nhàn: "Em là chưa nghe thấy lời nói vừa rồi của Kiêu Dụ, nghe được lời đó em sẽ không lo lắng, Kiêu Dụ bây giờ làm sao còn là tiểu tử ngốc lúc trước tùy ý đề Yêu nữ khi dễ được"

Nói xong quay đầu gọi một tiếng: "Vân Tinh, lại đây thuật lại cho mẹ một chút, vừa rồi Nhị thúc nói gì đó"

Bạn nhỏ Tiêu Vân Tinh trí nhớ kinh người, chớp chớp mắt hồi tưởng một chút liền bắt đầu thuật lại: "Ba hỏi Nhị thúc rốt cuộc nghĩ như thế nào. Nhị thúc uống trọn một ấm trà lớn mới trả lời. Nhị thúc nói, nếu cô ấy trở về, tôi sẽ không thể để cô ấy đi lần nữa. Tôi biết trong lòng cô ấy oán trách tôi, cho nên cô ấy thấy tôi một mực kêu một tiếng sư huynh. Bọn họ gọi cô ấy là Tuyên hoàng, mấy năm nay cô ấy ở trong giới kiến trúc biểu hiện không tồi, thành tựu của cô ấy càng cao, trong lòng lại càng hận tôi, toàn bộ những gì cô ấy làm hôm nay, đều là những gì năm đó chúng tôi nói sẽ cùng nhau thực hiện, khẩu khí trong lòng cô ấy không nói ra được, sẽ không thể thoải mái. Năm đó là vấn đề của tôi, chúng tôi mới tách nhau ra, hiện giờ cô ấy trở về, dù là cái gì liên cái gì cũng không thể ý tiếp nhận tôi? Chuyện này đây, cũng nhanh không được, chỉ có thể lừa cô ấy từ từ thả ra hơi mới có thể đi xuống được"

Sau khi thuật lại xong, bạn nhỏ Tiêu Vân Tinh ngửa đầu hỏi: "Nhưng mà, mẹ à, cái chén mà Nhị thúc uống nước kia là của con, chú ấy cũng chưa phát hiện, cái chén của chú ấy ở bên kia. Còn nữa, Tuyên hoàng là ai?"

Tùy Ưc dừng lại, bỗng nhiên nhớ tới điều gì: "Nguy rồi, thật là người đàn bà ngốc ba năm, em hình như quên nói với yêu nữ năm đó Kiêu Dụ vì cái gì mà không cùng cô ấy đi du học rồi"

"Tuyên hoàng chính là tỷ tỷ xinh đẹp kia". Tiêu Từ Uyên sờ sờ đầu con trai trả lời, sau đó mới nhìn Tùy Ưc với vẻ mặt không sao cả: "Chưa nói thì chưa nói, chính Kiêu Dụ còn chưa nói, chúng ta vội cái gì, em à, đừng nghĩ nhiều, an thai thật tốt, hôm nay Vân Tinh còn nói với anh, con muốn một tiểu muội"

Sau cuộc họp hôm đó, đây là lần thứ hai hai người gặp mặt, khi đó đông người quá, rất nhiều lời không nói được, hiện tại chỉ có hai người bọn họ, Kiêu Dụ nhìn tình hình giao thông phía trước: "Trở về lúc nào vậy?"

Kỷ Tư Tuyên không mặn không nhạt mở miệng: "Mấy ngày trước"

Rõ ràng chống cự yếu ớt làm cho Kiêu Dụ quay đầu nhìn cô một cái: "Làng du lịch đó em đã qua chưa? Trước đây trường học tổ chức đi vào trong đó sưu tầm phong cảnh, em còn nhớ rõ không?"

Kỷ Tư Tuyên giống như còn thật sự suy nghĩ vài giây: "Không nhớ rõ"

Kiều Dụ cũng không để ý đến đáp án của cô tiếp tục mở miệng: "Nơi đó biến đổi nhiều rồi. Xây dựng trường học, còn an bài giáo viên cho bọn nhỏ"

Kỷ Tư Tuyên ngồi nghiêm chỉnh, trong giọng nói mang theo châm biếm không đổi: "Đầy đủ là nhờ vào phúc của Kiều bộ, không có Kiều bộ, đại khái

cục giáo dục cả đời đều không nhìn tới nơi đó"

"Cho nên.... .....". Trong thanh âm Kiều Dụ mang theo ý cười rõ ràng: "Em thật sự đã đi qua?"

"... .."

Kỷ Tư Tuyền nghiêng đầu híp mắt nhìn kỹ người đàn ông trước mặt mình một lần nữa, là hôm nay cô uống nhiều rồi sao? Vì sao cô cuối cùng cảm thấy được, tuy rằng Kiều Dụ vẫn là bộ dạng ôn hòa, nhưng lại có chỗ nào không giống? Có chút.... ..... phát hiện cường thế và phức tạp? Còn có, tình cảnh này tại sao lại quý dị như vậy, chỗ nào đó giống như bộ dáng xa cách đã lâu gặp lại?

Nhưng làm thế nào cường thế đó biết cùng Kiều Dụ ngồi một bên, cô lắc đầu, xác định chính mình hôm nay uống nhiều một chút, không thích hợp ngênh chiến, dứt khoát ngậm miệng, tựa lưng vào ghế ngồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phụng nhược thần minh

Suối mắt của người đàn ông in trên cửa sổ, đường cong rõ ràng xinh đẹp, thật là đẹp mắt.

Kỷ Tư Tuyền một bên ở trong lòng phi nhỏ chính mình, một bên thưởng thức sắc đẹp, Kiều Dụ quay đầu nhìn cô một cái, khóe miệng hơi cong cong.

Kỷ tư tuyền biết chính mình mang theo mùi rượu trở về sẽ bị Thẩm thái hậu mắng, nghĩ muốn ở bên ngoài tản bớt mùi rượu ra: "Thả tôi ở phía trước là được rồi"

Kiều Dụ đang đợi đèn đỏ quay đầu nhìn sang cô: "Tôi nhớ rõ nơi này cách nhà em còn rất xa, trẻ thế này rồi còn không trở về?"

"Kiều sư huynh quản nhiều quá rồi? Buổi tối sư muội đi đâu, cái loại chuyện này cũng do sư huynh quản sao?". Nói xong, Kỷ Tư Tuyền đã tháo dây an toàn, động tác linh hoạt mở cửa xe nhảy ra ngoài: "Sư huynh, chúc ngủ ngon"

Kiều Dụ muốn đuổi theo, vừa lúc đèn tín hiệu chuyển màu xanh, tiếng còi ô tô phía sau kêu liên tục, Kiều Dụ quay đầu nhìn đạo bóng dáng kia hòa tan trong bóng đêm, thở dài, đập chân ga.

Kỷ Tư Tuyền đi rất lâu rồi mà mùi rượu trên người vẫn không tán hết, cũng may khi trở về Thẩm thái hậu đã đi ngủ, cô tắm giặt sạch sẽ nằm trên giường gọi điện thoại.

"Tôi nói này, Từ đại tổ trưởng, tên Vi Hân kia rốt cuộc khi nào thì đến vậy?"

Từ Bình Quân lục lợi bưu kiện trong hòm thư: "Theo như kế hoạch thì sáng ngày mai đến, anh ta gửi bưu kiện nói sẽ trực tiếp đến thẳng hội nghị"

Kỷ tư Tuyền nghĩ nghĩ: "A, hội nghị ấy sáng ngày mai hủy bỏ đi, đổi thành buổi chiều"

Từ Bình Quân đối với Vi Hân tựa hồ cũng không cần gấp, rất nhanh trả lời: "Đồng ý"

Buổi sáng hôm sau, Kiều Dụ ở trên hành lang nhìn thấy một người thanh niên kéo vali hành lý đứng ở cửa phòng họp hết nhìn đông lại nhìn tây.

Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Dụ liền mở miệng hỏi: "Xin hỏi hội nghị của văn phòng kiến trúc DFS không phải ở trong này sao?"

Một gương mặt người Trung Quốc, tiếng Trung lại nói có chút không được tự nhiên.

Kiều Dụ đại khái đoán được: "Hội nghị tạm thời bị hủy rồi, lùi lại đến buổi chiều, ngài là..... người phụ trách kết thúc hạng mục ở nước ngoài kia?"

Người nọ cúi đầu mắng một tiếng, một cái mũi đinh trên vành tai trái rạng rỡ phát sáng, sau đó ngẩng đầu lên giới thiệu chính mình: "Đúng vậy, tên tôi là Vi Hân"

Kiều Dụ mỉm cười vươn tay hướng tới vị phụ trách hạng mục vừa xong: "Xin chào, tôi là Kiều Dụ"

Người thanh niên nhả nhận gương mặt thanh tú sau một giây nhảy dựng lên, vẻ mặt khoa trương mở to hai mắt nhìn anh, kêu to: "Kiều Dụ? Kiều Dụ? !Kiều Dụ! Thần hộ mệnh! Trời ơi, trời ơi!"

Kiều Dụ nhìn người thanh niên xoay quanh trước mặt mình không rõ nguyên do: "Làm sao vậy? Tên của tôi rất kỳ quái sao?"

Vi Hân rất nhanh khôi phục bộ dạng tao nhã trước đây, nhìn chằm chằm Kiều Dụ hồi lâu, khóe miệng chứa đầy ý vị thâm trường, không đầu không đuôi

mở miệng: "Học viện kiến trúc có một tòa nhà kiến trúc, được xưng là thần đàn của hệ kiến trúc, hàng năm vào kỳ thi kiến trúc sư đều có sinh viên đi vào trong đó treo thẻ, nội dung đại khái giống nhau, đơn giản là có thể qua kỳ thi, nhưng mà cái thẻ Kỳ Tư Tuyền treo không giống người khác, vừa đúng thành tích của cô ấy trong mỗi kỳ thi đều tốt đến mức khiến kẻ khác phẫn nộ, vì thế liền có người hiểu chuyện hái thẻ của cô ấy xuống xem, nhưng lại không hiểu tiếng Trung, vì thế mang tới cho tôi xem, hỏi là ý gì, anh đoán Tuyền hoàng của chúng tôi viết cái gì? A, đúng rồi, chính là Kỳ Tư Tuyền, chúng tôi đều gọi cô ấy là Tuyền hoàng"

Kiều Dụ trong lòng run lên: "Viết cái gì?"

Vi Hân cười, môi lạnh khê mờ: "Hai chữ, Kiêu Dụ"

Vi Hân không để ý Kiêu Dụ trầm mặc, tiếp tục nói: "Người khác hỏi tôi Kiêu Dụ trong tiếng Trung nghĩa là gì? Có phải cùng loại với tiếng cầu nguyện A-men linh tính không. Khi đó tôi không biết Kiêu Dụ chính là anh, chỉ là cảm thấy chắc là cái tên, nhưng người nước ngoài giúp kia lại hiểu sai ý, tưởng thần hộ mệnh, anh không biết từ sau lúc đó, mùa thi hàng năm, tên của anh liền treo đầy tòa kiến trúc đó, phải gọi là đồ sộ. Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, vậy mà sau khi treo tên của anh thật sự có rất nhiều người qua cuộc thi, từ đó về sau càng không thể sửa chữa. Cái tên Kiêu Dụ này cơ hồ bị tất cả sinh viên kiến trúc tôn thờ, kéo dài không thôi, cho dù sau khi tôi và Kỳ Tư Tuyền tốt nghiệp vẫn là như thế, Kiêu bộ nếu rảnh có thể đi xem xem"

Kiều Dụ đắm chiêu suy nghĩ, không biết suy nghĩ cái gì, bên tai lại vang lên giọng nói đùa giỡn của cô gái.

"Ài, Kiêu Dụ, anh nói khi đi thi em quần trên mặt viết em là bạn gái của anh, thầy giáo có thể cho anh chút mặt mũi mà để cho em qua không?"

"Àn... Ý tưởng thật sự, anh là thần hộ mệnh của em sao?"

"Anh vốn chính là thần hộ mệnh của em mà"

Ký ức phá vào mặt mà đến, thần sắc Kiêu Dụ không biến đổi, chỉ là con ngươi giữa mắt lẳng lẳng chảy dòng nước, ai cũng nhìn không thấy ẩn nhẫn nơi đó.

"Thật là một chuyện khôi hài đúng không, nhưng buổi tối ngày tốt nghiệp tôi nhìn thấy Tuyền hoàng đứng ở trước tòa kiến trúc về mặt bị thương, im lặng đứng yên thật lâu. Tôi cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua loại biểu cảm này trên mặt cô ấy, cô ấy luôn là....." Vi Hân tạm dừng một chút, tựa hồ đang suy nghĩ hình dung từ: "Tươi đẹp, tiêu sái, hào quang vạn trượng, đúng, chính là hào quang vạn trượng! Về sau tôi một mực nghĩ rằng, một người phải có nhiều thương tâm trên mặt mới có loại biểu cảm này. Bây giờ thì tôi đã hiểu, đó là bởi vì anh, Kiêu Dụ"

Đó là bởi vì anh, Kiêu Dụ.

Mãi cho đến trước cuộc họp buổi chiều, bên tai Kiêu Dụ còn vờn quanh những lời này.

Nói là ba vị phụ trách, nhưng Kỳ Tư Tuyền và Từ Bình Quân tựa hồ đối với Vi Hân phá lệ không cần gấp, anh một lời tôi một lời kẹp súng mang gây tấn công anh ta.

Từ Bình Quân cầm bút chỉ chỉ vào Vi Hân giới thiệu với người trong bộ Kiêu Dụ: "Vị này nhìn qua thời thượng lại soái khí, thanh niên chưa vợ có tài hoa lại phong tao, chính là kiến trúc sư chủ sáng tạo của chúng tôi, Vi Hân, Vi công"

Kỳ Tư Tuyền bổ sung: "Vi trong Vi Tiểu Bảo, Hân trong Dịch Hân, dù sao cũng không là người tốt đẹp gì, thêm ở cùng một chỗ lại càng không là người tốt đẹp gì"

Từ Bình Quân gật đầu: "Vi công là người Hoa quốc tịch Anh, tiếng Trung nói không được tốt lắm, cho nên thông thường dưới tình huống nói không nên lời với người nào đó, mọi người không đếm xỉa là tốt rồi"

Vi Hân không đợi Kỳ Tư Tuyền tiếp tục bổ sung liền tức nổ tóc, chỉ tiếc tiếng Trung phát âm như trước không chuẩn mực: "Chúng ta đã gặp qua rồi khôe khôe? ! Chúng ta trò chuyện thật vui, là đi, Kiêu bộ? Tiếng trung của tôi nói tốt lắm được!"

Người của Kiêu Dụ bên này nghẹn cười, chỉ cảm thấy văn phòng kiến trúc DFS phải tới ba vị này thật là rất có ý tứ. Một người là loại đứng đắn, một người là nữ vương đại nhân xinh đẹp, hiện tại lại tới nữa một người soái khí vui vẻ, bọn họ đối với hạng mục sắp bắt đầu tràn ngập chờ mong.

Kiều Dụ quay đầu có thâm ý khác nhìn Kỳ Tư Tuyền một cái, sau đó mới cười nhìn về phía Vi Hân: "Đúng vậy, Vi công"

Một hội nghị buổi chiều phức tạp mà dài dòng, sau lại bởi vì Kiêu Dụ bị chuyện khác gọi đi mới kết thúc trước giờ, trước khi kết thúc quyết định hai ngày sau đi làng du lịch thực địa khảo sát.

Khi tan họp, Vi Hân tiến đến trước mặt kỳ Tư Tuyền, ý bảo cô nhìn Kiêu Dụ đang vội vàng rời đi: "Cô nhân gặp lại, thế nào?"

Từ Bình Quân kỳ quái: "Anh làm thế nào biết cô ấy và Kiêu Dụ là bạn học?"

Vi Hân về mặt đắc ý: "Hừ, tôi cùng Tuyền hoàng nghiên cứu sinh chính là bạn học cùng lớp, biết rất nhiều, anh không biết sự tình đâu, lão nhân gia!"

Từ Bình Quân lập tức trở mặt: "Tôi so với cậu lớn hơn mấy tuổi mà thôi, ai cho hai người các cậu nhảy bậc !"

Kỷ Tư Tuyền trắng bệch nhìn Vi Hân một cái: "Đến muộn như vậy còn nói nhiều như vậy!"

Vi Hân tiếp tục nháy mắt ra hiệu: "Kỳ quan thần đàn của học viện kiến trúc a"

Chung quanh đã có người vây lại đây, tò mò hỏi: "Cái gì kỳ quan vậy?"

Kỷ Tư Tuyền kéo cánh tay của Vi Hân đến góc phòng, đè nặng âm thanh hung tợn mở miệng: "Tôi cảnh cáo anh, Vi Hân, anh nếu dám ở trước mặt Kiều Dụ nói lung tung, tôi sẽ khiến anh có đến mà không có về! Một người Hoa quốc tịch Anh đến địa bàn của người Trung Quốc còn dám giương oai?!"

Vi Hân mở to hai mắt, quơ cánh tay cầu cứu: "Uy, xin hỏi, đại sứ quán gần nơi này nhất ở đâu, tôi phải tìm kiếm cứu trợ! Có người đe dọa tôi!"

Kỷ Tư Tuyền buông anh ta ra, vênh vào tự đắc trừng anh ta một cái, sau đó ngẩng đầu sai bước đi.

Khi Kiều Dụ đến thăm Nhạc Chuẩn trời cũng đã tối rồi, Kiều Dụ mới xuống xe liền nhìn thấy Nhạc lão phu nhân đứng dưới ánh đèn mờ lung trước cửa nhà chờ anh.

"Bà ngoại!". Kiều Dụ bước nhanh qua dìu lão phu nhân đi vào trong, cười mở miệng: "Thế nào lại ở chỗ này chờ vậy, con cũng không phải không biết đường đi"

Nhạc lão phu nhân khi còn trẻ là một mỹ nhân, tính tình tính nét lại không thể chê, Nhạc lão gia một đời ngựa chiến khung thép boong boong, duy chỉ với phu nhân nói gì nghe đấy, có thể thấy được.

Nhạc lão phu nhân vỗ vỗ tay của cháu ngoại, vẻ mặt hiền lành: "Mới vừa ăn cơm, cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút, thuận tiện chờ con. Ông ngoại con nhắc tới con đã nửa ngày, đang trong thư phòng, mau vào đi"

Kiều Dụ gật gù đầu, quay đầu ý bảo người phía sau đi lên dìu Nhạc lão phu nhân, mới đi vài bước lại bị gọi lại.

Nhạc lão phu nhân rót cuộc xốt cháu ngoại, ra hiệu cho Kiều Dụ: "Ông ngoại con dạy con mấy thứ, con còn nhớ không?"

Từ nhỏ đến lớn, thứ mà Nhạc Chuẩn dạy anh nhiều vô kể, Kiều Dụ bị hỏi không hiểu ra sao, chờ vào thư phòng nhìn thấy Nhạc lão gia đang viết chữ bút lông mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nhạc Chuẩn đang viết cách ngôn mười điều vô ích của Lâm Tắc Từ, nghe thấy tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu, chữ dưới tay mờ ra lu loát, lại không mất khí khái, Kiều Dụ đứng lại ở ngoài mấy bước còn thật sự nhìn thấy.

Nhạc Chuẩn viết một lát sau bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Huynh đệ bất hòa, giao hữu vô ích, câu tiếp theo là gì?"

Trầm tĩnh nội liễm như Kiều Dụ khi còn trẻ cũng có lúc nghịch ngợm, thời kì trẻ con Kiều Dụ không biết bị chép phạt cách ngôn mười điều vô ích này bao nhiêu lần, trí nhớ khắc sâu, phản xạ có điều kiện trả lời: "Hành chi bất đoan, độc thư vô ích, tố sự quai trương, thông minh vô ích."

(Hành tung không hợp, đọc sách vô ích, làm việc quái đản, thông minh vô ích)

Động tác dưới ngòi bút Nhạc Chuẩn rất nhanh, tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

"Tâm cao khí ngạo, bác học vô ích; vi phú bất nhân, tích tụ vô ích; xảo thủ nhân tài, bố thí vô ích; bất tích nguyên khí, phục dược vô ích; dâm dật kiêu xa, sĩ đồ vô ích."

(Tâm cao khí ngạo, bác học vô ích; vi phú bất nhân, dâm dật vô ích; xảo thủ nhân tài, bố thí vô ích; không tiếc nguyên khí, uống thuốc vô ích; dâm dật kiêu xa, con đường làm quan vô ích)

Nhạc Chuẩn viết xong câu cuối mới buông bút, ngẩng đầu cười nhìn Kiều Dụ, tiếp đón anh: "Lại đây uống trà"

Kiều Dụ biết đây là lọt qua cửa.

Nhạc Chuẩn nhấp ngụm trà chậm rãi mở miệng: "Hôm nay thăm anh trai con, sắc mặt nó thật không tốt, ta biết nó không nói thật, làm trò trước mặt bà ngoại con, ta không hỏi, sợ bà ấy lo lắng"

Kiều Dụ biết Nhạc Chuẩn đang muốn hỏi cái gì, nhúu nhúu mày, ông cụ dù sao tuổi tác đã cao, anh đoán hỏi lâu mới mở miệng: "Tình hình không được tốt lắm"

"Cha con biết không?"

"Không biết, anh giấu mọi người"

Tuy là Nhạc Chuẩn ở trên chiến trường nhìn quen sinh tử, cũng không tránh khỏi có chút xúc động, suốt một lúc lâu sau không nói ra một từ.

Trong lòng Kiều Dụ cũng khổ sở, nhìn thấy ông cụ như vậy vốn định trấn an hai câu, nhưng càng nghĩ càng không tìm thấy câu nào thích hợp, đáy lòng càng thêm buồn bực.

Nhạc lão phu nhân gõ cửa, rất nhanh đẩy cửa tiến vào, trên tay bưng khay, trên khay là hai bát canh ngọt, cười hỏi: "Hai ông cháu đang nói cái gì, sắc mặt khó coi như vậy?"

Cây gậy trong tay Nhạc Chuẩn hạ xuống đánh nhẹ vào chân Kiều Dự: "Bị tiểu tử này làm tức chết rồi! Lớn như vậy cũng không biết dẫn cháu dâu trở về"

Kiều Dự cũng rất phối hợp, đứng lên cầm lấy khay trên tay bà ngoại, cười trả lời: "Ông ngoại nói, nha đầu Nhạc Hi kia đều đã làm mẹ rồi, bảo con nắm chặt!"

Nhạc lão phu nhân rất đồng ý, về mặt oán trách: "Con a, tuổi không còn nhỏ rồi, có thể nói chuyện yêu đương rồi, thái độ tích cực một chút"

Kiều Dự cười khổ không được, nhìn hai vị lão nhân về mặt bất đắc dĩ: "Tích cực như thế nào ạ? Một lần tán hai cô?"

Gậy của Nhạc Chuẩn rất nhanh lại giáng xuống: "Tiểu tử này!"

Nói xong ba người cười ha ha.

Kiều Dự lại cùng hai vị lão nhân này trò chuyện một lát mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Máy thu hoạch trái tim thiếu nam

Ra khỏi cửa, Kiều Dự quay đầu nhìn lại, ngọn đèn màu cam mờ lung ánh. Đèn của thư phòng tầng hai vẫn còn sáng, năm đó, anh cùng Kiều Diệp cao hơn anh nửa cái đầu trong thư phòng nghe Nhạc Chuẩn dạy bảo tựa hồ vẫn là chuyện của ngày hôm qua.

Mẹ của Kiều Dự sớm qua đời, cha lại bận công tác, Nhạc Chuẩn ở trên con đường nhân sinh của bọn họ làm người khai thông và người dẫn đường lúc ban đầu.

Ngày mùa hè nóng bức mà dài đằng đẵng, tiếng kêu ngoài cửa sổ không ngớt, tiếng cười của bọn nhỏ còn ở bên tai, trong phòng oi bức không chịu nổi, Nhạc Chuẩn ở trong thư phòng một bên bước đi thông dong, một bên suy nghĩ gì đó, anh cùng Kiều Diệp đứng ở trên cái ghế nhỏ mới miễn cưỡng với tới cái bàn, cầm bút lông viết lời của Nhạc Chuẩn nói.

Thanh âm trung khí mùi phấn của Nhạc Chuẩn mờ mờ ảo ảo còn vang vọng bên tai.

"Học thư tu tiên giai pháp, chỉ tự tất tiên đại tự. Chữ lớn lấy nhan vi pháp, chữ Khải vừa lấy âu vi pháp, chữ Khải vừa ký thực, sau đó liễm vi chữ nhỏ, lấy chung vương vi pháp. Chữ to khó ở chỗ chặt chẽ mà khẳng khít, chữ nhỏ khó ở chỗ rộng rãi có thừa. Thư pháp lại phân phái Nam-Bắc, sách căn bản của phái Bắc, bút pháp cổ sơ sức lực là chính, mà phong cách chất phác phương nghiêm, chuyên viết cáo thị, thư pháp của phái Nam, nhiều phóng túng nghiên diệu, chuyên viết thư từ. Sách Bắc kiên cường, sách Nam hàm súc, tính có khác biệt, đều đạt tới kỳ diệu, không phân cao thấp."

"Nhân chi sơ, tính bản thiện. . . . ."

Cậu bé nhỏ nhỏ viết viết bỗng nhiên cố sức nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi cậu bé lớn hơn một chút ở bên cạnh: "Anh, câu của câu thả bắt giáo là câu nào, viết như thế nào vậy?"

Cậu bé lớn hơn một chút dừng bút lại suy nghĩ, trả lời rất khẳng định: "Hẳn là câu trong con chó nhỏ, con chó nhỏ không gọi a"

Cậu bé nhỏ tròn mắt chớp chớp: "Con chó nhỏ tại sao lại không gọi a?"

Giây tiếp theo, tiếng rống giận dữ tuyên truyền giác ngộ liên vang lên: "Cái gì mà chó không gọi! Không phải câu trong tiểu cầu, là câu thả trong cẩn thận tí mỉ! Cẩn thận tí mỉ chưa nghe nói qua sao?"

Hai anh em sợ đến mức đều rơi bút bắn tung tóe mực lên mặt, về mặt ngốc nhìn Nhạc Chuẩn nhất tề lắc đầu, mấy sợi tóc mới mọc cũng lắc lư theo, cùng mở miệng trả lời, lộ ra hàm răng sữa trắng nõn chính tề: "Chưa nghe qua ạ"

Nhạc Chuẩn trừng mắt: "Lần trước không phải đã dạy sao, câu bắt giáo, tính nãi thiên, là nói nếu từ nhỏ không giáo dục tốt, bản tính thiện lương sẽ bị làm hư! Ghi nhớ chưa?"

Hai cậu bé trắng trẻo dùng sức gật đầu: "Nhớ rồi ạ!"

"Viết một trăm lần!"

Hai anh em lại bị sợ tới mức ngẩn ra, ánh mắt mở thật to nhìn Nhạc Chuẩn không dám nói lời nào.

Nhạc phu nhân vẫn im lặng ở bên cạnh lặng lẽ đọc sách ho nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Nhạc Chuẩn hòa hoãn, buông lời: "Thôi được, viết mười lần!"

Khi lớn hơn một chút, anh và Kiều Diệp rốt cuộc đã biết cái gì cầu bất giáo, từ Tam tự kinh đến Giới tử thư, nhận thức lại càng nhiều chữ, Nhạc Chuẩn lại dạy bọn họ cái gì là thư vị thâm giả, mặt tự túy nhuận*.

(* :Người đọc sách hiểu biết sâu, khuôn mặt tự khắc thuần khiết)

Vì thế anh và Kiều Diệp càng đem sách trên giá sách vuốt chùng một lần, thiếu chút nữa đem giá sách hủy đi.

Sau lại lớn thêm một chút, Nhạc Chuẩn dạy bọn họ cái gì là giáo dưỡng cùng gia phong.

Lại sau đó, Kiều Diệp thành thiếu niên, Nhạc Chuẩn đối với anh yêu cầu càng ngày càng cao.

"Lời nói phải hoãn, khí độ phải hoành, ngôn động phải cẩn."

"Quy tắc, nên mang hòa khí. Xử thế, cần mang xuân phong."

"Người cần học ăn nhai cùng tích lũy, nuôi dưỡng rễ thâm sâu, ngày sau mới có thể làm phồn thịnh họ Diệp."

Năm ấy anh thuyền chuyển đi phía nam, trước khi đi đến thăm Nhạc Chuẩn, khi đó xảy ra quá nhiều chuyện, sức khỏe Kiều Diệp ngày càng xấu đi, anh vứt bỏ giấc mộng của mình, lại muốn đi xa, Kỳ Tư Tuyên xuất ngoại có thể sẽ không thể gặp lại nữa, anh càng trầm mặc hơn, cùng Nhạc Chuẩn ngồi trong thư phòng một giờ đồng hồ, cho tới khi nghệ thuật uống trà của Nhạc Chuẩn hoàn toàn chấm dứt cũng không có mở miệng nói qua một câu.

Nhạc Chuẩn cầm cái chén đưa qua: "Lúc trước tên của con là do ta chọn, vì sao là Dự? Sách cổ nói, học cường hòi hay viết Dự, khoan nhân đắc chúng viết Dự; tính lượng khoan bình viết Dự; nhân huệ khắc quảng viết Dự; khoan dung không bức bách viết Dự; khoan dung tự đắc viết Dự, dự người, nhân chi chi cũng. Lâm Ngữ Đường tiên sinh nói, tám vị tâm tình, nùng trà một ly. Uống hết ly trà này thì đi đi"

Chén trà đó đại khái là một ly trà 'khó uống nhất' mà anh uống qua, tâm loạn như tơ vò, ngũ vị trần tạp, căn bản không biết tư vị của trà.

Chuyện cũ gần ngay trước mắt, Kiều Dự quay đầu tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó có chút đâm chiều thấp giọng lặp lại một câu: "Thái độ tích cực một chút....."

Anh dừng lại lấy ra di động, tựa vào xe bắt đầu gọi điện thoại.

Tiếng chuông rất nhanh chấm dứt, thay vào đó là một giọng nữ lười biếng trả lời: "Alo, vị nào vậy?"

Kiều Dự dừng một chút, tự giới thiệu: "Kiều Dự"

Kỳ Tư Tuyên phản ứng cực nhanh, không sợ hãi mở miệng: "A, Kiều bộ ư, thật ngại quá, tôi đã hết giờ làm, có việc ngày mai nói lại sau"

Nói xong ba một tiếng cúp điện thoại.

Kiều Dự vốn không biết gọi điện cho Kỳ Tư Tuyên nói cái gì, nhưng bị cô cúp điện thoại như vậy cũng lờ mờ, sừng sốt vài giây, bỗng nhiên bật cười, cất di động lên xe về nhà.

Kỳ Tư Tuyên cúp điện thoại xong liền nhìn chăm chăm vào di động của mình xuất thần, lật qua lật lại màn hình và lịch sử cuộc gọi.

Thắm thái hậu xem TV, quét tầm nhìn liếc nhìn cô một cái: "Chờ điện thoại sao?"

Kỳ Tư Tuyên lập tức cầm điện thoại ném sang một bên, sau khi ném xong lại cảm thấy tự mình phản ứng quá khích, nhanh tay nhanh chân nhặt về, nhìn nhìn sắc mặt của Thắm thái hậu mới trả lời: "Không có"

Thắm thái hậu bí hiểm nhìn cô một cái, chậm rãi mở miệng: "Không có thì tắt máy đi ngủ đi, ngày mai không phải muốn đi thực địa khảo sát, con thức dậy đi sao?"

Kỳ Tư Tuyên hướng mắt lên đồng hồ báo thức trên tường, lập tức vội vã nhảy dựng lên: "Ngủ ngủ!"

Kỳ Tư Tuyên để cuộc điện thoại của Kiều Dự quá nhiều đến tâm thần không yên, nằm trên giường thôi miên nửa ngày cũng không ngủ, vì thế bắt đầu phân tích lý trí.

Kiều dự, sư huynh, Kiều gia nhị công tử, Kiều bộ trưởng, luồng chính trị tân quý chạm tay có thể bùng, đối tượng hợp tác. Từ góc độ sư muội, anh từng dạy cô không ít thứ này nọ, từ góc độ hợp tác, đối nhân xử thế chính trực, tính tình bình thản, không có đáng về kiêu ngạo của quan lớn, lại là xuất thân chuyên nghiệp, hợp tác vô cùng tốt. Từ góc độ phụ nữ có kinh nghiệm, diện mạo, đáng người, bối cảnh, tu dưỡng, phong thái, bản tính, mọi thứ đều

đỉnh, có thể nói là nam thần trong nam thần. Từ góc độ bạn gái trước đây.....

Kỷ tư Tuyền kéo chân lên đầu, năm đó cô như thế nào từ bạn gái biến thành bạn gái cũ?

Đơn giản, cầu huyết.

Anh là người ôn hòa, liền ngay cả chia tay cũng nói được uyển chuyển.

"Tư Tuyền, anh không thể cùng em đi du học"

"Cha anh đã an bài công tác cho anh, một khi anh tốt nghiệp sẽ phải qua đó. Cha anh.... Em có thể đã nghe qua tên của ông ấy, ông ấy là Kiều Bách Viễn"

Khi đó cô mới chính thức biết, người con trai ở cùng cô một chỗ lâu như vậy rốt cuộc là ai, đúng vậy, cô đã nghe qua, cô làm sao chưa từng nghe qua được, Kiều Bách Viễn, Kiều gia, nhị công tử Kiều gia làm sao có thể cùng cô làm kiến trúc sư được.

Cô giống như kẻ ngốc, còn muốn cái gì thiên trường địa cửu.

Người kia cùng cô hứng trí bừng bừng thảo luận kế hoạch du học, người con trai nói đến giải thưởng kiến trúc Pritzker thần thái liên bay lên trời, người con trai tài hoa hơn người nhìn tác phẩm của anh liền cảm thấy được âm áp, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ trong giấc mộng hết thấy đều đẹp đẽ, bỗng nhiên tỉnh lại cô thật sự khó chấp nhận, có lẽ người con trai tên Kiều Dự kia cùng cô nói giấc mộng kiến trúc của anh là thật, nhưng hôm đó, nói cho cô sự lựa chọn thật sự của anh cũng là thật, cho đến tận bây giờ, cô đối với Kiều Dự là lấy hay bỏ đều canh cánh trong lòng, cho nên mới ở trước mặt nhiều người như vậy châm biếm anh 'có nghe cũng không hiểu', cho nên khi nhìn chiếc xe kia mới châm biếm anh 'từ bỏ giấc mộng, lựa chọn một con đường tiền đồ thành thang'.

Cho tới nay, cô vẫn bội phục biểu hiện lúc đó của mình, bình tĩnh, đại khí, cho dù khổ sở trong lòng thiếu chút nữa không thở nổi cũng không có chút luống cuống, chỉ lẳng lặng nghe, nhìn Kiều Dự, chờ anh nói xong, bình tĩnh đáp một câu: "À, em biết rồi"

Sau đó xoay người rời đi, lại không chịu nhìn mặt anh một lần.

Nguyên do từ bạn gái trở thành bạn gái cũ chỉ cần một cái xoay người, quay người lại đã qua nhiều năm như vậy.

Một đêm lặn qua lặn lại, ngày hôm sau quả nhiên dậy muộn, vừa kịp giờ mọi người tập hợp.

Một đám người xa xa nhìn thấy Kỷ Tư Tuyền đeo kính râm, mặc một thân áo ngắn tay, quần dài màu trắng, tất trắng giày thể thao trắng, không nhanh không chậm vụt đến.

Từ Bình Quân nhất định là mệnh lao tâm khổ trí, đứng ở bên xe đợi đã lâu: "Đại tỷ, ngài đây là đi thực địa thăm dò hay là đi nghỉ phép vậy?"

Kỷ Tư Tuyền chậm chậm hạ kính râm xuống, híp mắt nhìn anh ta: "Anh gọi lại tôi một tiếng đại tỷ thử xem, lão niên nhân! Chẳng lẽ anh muốn cho tôi mặc váy, đi giày cao gót 10cm xuất hiện trước mặt anh?"

Từ Bình Quân không nói gì: "Tại sao bây giờ mới đến?"

Kỷ Tư Tuyền giơ tay nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Không phải không muộn sao? Vì tước gia cũng chưa đến, anh tóm tôi không tha làm gì?"

Từ Bình Quân cau mày lấy điện thoại di động ra chuẩn bị thúc giục một lần nữa: "Vua sĩ diện vạn năm kia có khi nào từng đúng giờ?"

Kỷ Tư Tuyền từ bên cạnh anh ta lướt qua: "Đúng vậy, anh tiết kiệm một chút sức lực này mà dạy bảo anh ta đi! Trời nóng quá, tôi lên xe trước"

Nói xong kéo kính râm lên, tiếp tục lên xe.

Người của bọn họ hơi đông, Duẩn Hòa Sướng liền bố trí xe khách, phương tiện như vậy cũng có lợi, ngồi cùng xe đứng lên trao đổi cũng thuận tiện.

Duẩn Hòa Sướng sắp xếp nữ ngồi hàng đầu, cánh nam bọn họ ngồi ở ghế sau.

Kỷ Tư Tuyền sau khi lên xe nhìn nhìn, Kiều Dự ngồi ở cuối xe, Duẩn Hòa Sướng đang ngồi bên cạnh anh nhỏ giọng nói cái gì đó với anh, cũng không chú ý đến cô, những người khác ngồi tốp năm tốp ba cùng nhau nói chuyện phiếm, cô hướng mắt qua mọi người nở nụ cười xem như chào hỏi, sau đó chọn cái ghế trống ngồi xuống ngủ tiếp.

Có người tiến đến trước mặt người trong tổ Kỷ Tư Tuyền nhỏ giọng hỏi: "Tuyền hoàng có bạn trai hay không?"

Người cấp dưới của Kỷ Tư Tuyền đã đi theo cô khoảng thời gian không ngắn, nghe thấy câu hỏi này như mắc xương trong cổ, ra sức lắc đầu.

Mọi người khó hiểu: "Điều kiện Tuyền hoàng như vậy tại sao có thể chưa có bạn trai?"

"Người anh em, nghe các anh khuyên một tiếng, ngàn vạn lần đừng ra tay, Tuyền hoàng đây, xinh đẹp là xinh đẹp, có tài cũng quả thật có tài, đối với

chúng ta vô phúc hưởng thụ a. Kỳ thật cô ấy còn có biệt danh khác, là máy thu hoạch thiếu nam, cậu có biết quy trình kỹ thuật của máy thu hoạch không? Cậu dám giao trái tim qua, cô ấy liền dám thu hoạch, nghiền ép, quay cuồng, sau đó đem trái tim cậu vỡ thành mẩu vụn đóng gói ném ra phía sau. Mấy năm nay người theo đuổi Tuyền hoàng thương vong nặng nề, người nhẹ tim giải nhân khác, người nặng đối với quần thể phụ nữ này đều mất đi tin tưởng, tìm lang quân khác"

"Không đến mức vậy chứ?"

"Thật đến nỗi đó, cho nên, cái gọi là nữ vương, chỉ có thể ngắm từ xa, không thể khinh nhờn"

Về mặt mọi người đột nhiên ưu sầu, hướng về phía Kỳ Tư Tuyền nhìn nhìn, khối tình xuân đang sắp nở thì bị nỗi khiếp sợ trong lòng kiềm chế xuống.

Kiều Dự nói chuyện với Duãn Hòa Sướng xong vừa ngẩng đầu lên đã thấy Kỳ Tư Tuyền tới rồi, hai tay ôm trước ngực đang ngủ, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu trên gương mặt trắng nõn của cô, lưu lại một mảng vàng óng ánh đẹp mắt, lại nhìn đám người một bên hướng cô nói cái gì, cúi đầu khẽ cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bạn gái

Vi Hân vẫn trước sau như một tới muộn, Từ Bình Quân túm anh ta lên xe từ đầu xe một đường giải thích đến đuôi xe, Vi Hân dùng sức giẫy dụa tách tay của Từ Bình Quân ra: "Áo sơ mi của tôi! Vừa mới mua! Nhấn rồi! Buông tay!"

Mấy ngày ở chung vừa qua, mọi người cũng quen thuộc rồi, liền ghé vào nhau bát quái, nói nói cười cười trong chốc lát. Mỹ nữ cho tới bây giờ vẫn làm người khác chú ý, không bao lâu liền có người kéo Kỳ Tư Tuyền nói chuyện.

"Tuyền hoàng, cô cùng Từ công, Vi công liên tục là cộng sự à?"

Kỳ Tư Tuyền quay đầu nhìn Từ Bình Quân và Vi Hân đang ở đuôi xe trò chuyện vui vẻ với Kiều Dự: "Gần giống vậy, số lần hợp tác tương đối nhiều, bọn họ một là chủ nghĩa lý luận, một là phái thực chiến, hợp tác với nhau đã va chạm tình cảm mạnh mẽ cũng không thể thiên mã hành không*, đều là người hợp tác tốt"

(*: ung dung tự tại phóng ngựa phi nhanh)

"Còn gì nữa?"

"Còn có?" Kỳ Tư Tuyền hạ kính râm xuống cẩn thận suy nghĩ: "Một người muốn tiền, một người muốn chết, Vi công ở trên khoản thiết kế không ai có thể đuổi kịp, Từ công áp bức người cấp dưới không chút nương tay"

Một trận cười vang lên, lại có người hỏi: "Vậy điểm giống nhau đâu?"

Cô gái trẻ ồn ào: "Đương nhiên là đều rất tuấn tú rồi!"

"Giống nhau một điểm thôi, chính là đều không cần khuôn mặt". Kỳ Tư Tuyền hí mắt nghĩ nghĩ, nghiêm túc mở miệng: "Ví như cậu đi hỏi Vi công, Vi công Vi công, tại sao anh lớn lên đẹp trai như vậy, anh ta sẽ trả lời, đó là trời sinh, ước ao không tới. Nếu cậu đi hỏi Từ công, Từ công Từ công, tại sao anh lớn lên đẹp trai như vậy, Từ công sẽ hỏi cậu, bảo cậu chuẩn bị phương án làm tốt cơ mà, lấy đến tôi xem!"

"Ha ha ha ha. . . . ."

"Tuyền hoàng, có phải bình thường có người nói cô xinh đẹp hay không?"

Kỳ Tư Tuyền về mặt đương nhiên: "Đúng vậy."

"Có cảm giác gì?"

Kỳ Tư Tuyền có chút hứng trí: "Tôi vẫn biết tôi xinh đẹp mà, không cần người khác nói"

Mọi người vui vẻ: "Ha ha ha...."

"Tuyền hoàng, cô cùng Kiều bộ của chúng tôi là bạn học à, khi anh ấy học đại học có phải có rất nhiều cô gái theo đuổi không?"

"À....." Kỳ Tư Tuyền vốn còn đang vạch ra tổn hại người khác, nghe đến đây bỗng nhiên chột dạ, đeo lại kính râm che dấu ánh mắt mập mờ.

Tiếng cười sớm đã khiến cho hàng ghế sau chú ý, Vi Hân là người duy nhất hiểu sự tình cười đến run rẩy cả người, hạ lỏng mày nhìn cô lựa chọn, tựa hồ muốn nói, xem cô trả lời như thế nào.

Riêng Kiều Dụ còn vẻ mỉm cười dù bản rộn vẫn ung dung xem nào nhiệt.

Từ Bình Quân ngẩng đầu nhìn một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu nhìn chăm chăm máy tính.

Có lẽ Kiều Dụ cũng không ngăn được thái độ cổ vũ của một đám người bát quái, tiếp tục nhìn thâm sâu.

"Trong thời đại học anh ấy không có bạn gái?"

Kỷ Tư Tuyên có chút ngồi không yên, mạnh mẽ giả bộ trấn định trả lời: "Có..... có rồi...."

"Có mấy người? Có xinh đẹp không?"

Kỷ Tư Tuyên thật sự sụp đổ, còn kém hung hăng nói dối, nói với bọn họ kỷ thật tôi và Kiều bộ các người khi học đại học thật sự không phải rất quen biết, nhưng mà không có dũng khí để nói, chính là không biết làm thế nào tiếp chiêu khi thanh âm Kiều Dụ mang theo ý cười chậm rãi vang lên: "Có một người, đáng rất xinh đẹp"

Vi Hân trong một đám tiếng nói ồn ào bắt đầu chăm ngời thổi gió, ra vẻ tò mò hỏi: "Xinh đẹp lắm không? Có bằng Tuyên hoàng xinh đẹp không?"

Kiều Dụ sau khi nghe xong hơi nghiêng đầu nhìn về phía Kỷ Tư Tuyên, ánh mắt chăm chú, tựa như thật đang so sánh dung mạo hai người.

Kỷ Tư Tuyên ý vào có kính râm che mắt không kiêng nể gì đối diện với anh.

Lúc này đại khái là khi xa cách nhiều năm như vậy, cô lần đầu tiên không kiêng kị gì nhìn anh như vậy, từ khóe mắt, đuôi lông mày đến khóe môi xuống cằm, phác họa hình dáng đường nét khuôn mặt tinh tế một lần. Kỷ thật hình dáng mặt mày của Kiều Dụ đặc biệt đẹp, mắt phượng hiem thấy, hẹp dài tối đen, đuôi mắt bay xéo nhập vào tóc mai, thâm thúy hữu thần. Khi mỉm cười, khóe miệng khẽ nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển, trong suốt sáng ngời, tự nhiên làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Chẳng qua là vài giây ngắn ngủi, rốt cuộc cô thừa nhận, người đàn ông này... Vô luận là diện mạo hay khí chất, vẫn như cũ là đồ ăn của cô, nhưng cô đã sớm không còn can đảm và dũng khí của thời còn trẻ hết sức lông bông trước kia, rốt cuộc cũng không làm ra được loại chuyện trước mặt mọi người tuyên bố anh thuộc sở hữu của cô.

Lại qua vài giây, Kỷ Tư Tuyên liền nhìn thấy Kiều Dụ đón tầm mắt của cô chậm rãi mở miệng: "Bạn gái tôi càng đẹp hơn"

Cô bỗng nhiên không dám cùng anh đối diện nữa, kỷ thật cô đeo kính râm, Kiều Dụ căn bản không nhìn thấy tầm mắt của cô dừng ở nơi nào, có lẽ hết thấy đều do cô chột dạ.

Vi Hân nín phả hoạt: "Lời của một nhà không đủ để tin, Tuyên hoàng cô khẳng định cũng gặp qua bạn gái của Kiều Dụ rồi, có xinh đẹp như cô không?"

Kỷ Tư Tuyên nghe Kiều Dụ nói xong không biết là thờ phào nhẹ nhõm hay là tự mình tức giận với mình, ý nghĩa lời nói này của anh là nói, mình không xinh đẹp bằng năm đó?

Tóm lại một lời nói nửa vơi đến mức cô phiền lòng, liếc mắt nhìn Vi Hân một cái, sau đó ôn hòa mở miệng: "Đương nhiên là bạn gái Kiều bộ xinh đẹp, nếu tôi nói tôi xinh đẹp, chẳng phải đắc tội với Kiều bộ sao"

Vi Hân vẻ mặt không phục: "Nhưng cô cũng không được nguyên ý ủy khuất con người của chính mình a"

Kỷ Tư Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi: "Vi Hân, một người đàn ông như anh thế nào lại bát quái như vậy!"

Từ Bình Quân rút cuộc từ máy tính ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Dụ, nhìn Kỷ Tư Tuyên, lại Vi Hân vô cùng hưng phấn, đột nhiên giống như phát hiện ra điều gì.

Một hồi bát quái lấy Kỷ Tư Tuyên và Vi Hân đấu võ mồm mà trên họa vẽ dấu chấm tròn.

Khi Kỷ Tư Tuyên quay đầu có thâm ý khác từ trên mặt Kiều Dụ nhìn lướt qua, lại cùng tầm mắt của anh không hẹn mà gặp.

Nhanh tới giữa trưa cũng vừa tới nơi, quả thật là một nơi non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, không khí tươi mát, đồng hành chung một đường một nhọc, Kỷ Tư Tuyên đi theo một đám người hi hi ha ha xuống xe, ánh mắt qua kính râm hơi nheo nheo lại thấy rừng cây cách đó không xa.

Nơi này Kỷ Tư Tuyên không phải đến lần đầu, cách đây không lâu vì chụp ảnh cô mới đến qua. Kỷ thật, lần đầu tiên cô đến là đã lâu trước kia.

Mùa xuân năm đó trong viện tổ chức vẽ cảnh thực, chính là tới nơi này, cũng chính ở chỗ này, cô lần đầu tiên biết đến Kiều Dụ phát hỏa là bộ dạng như thế nào.

Khi đó đã tới mấy ngày cuối của vẽ cảnh thật, cô bởi vì sự chăm biếm của Kiều Dụ đã hoàn thành bài tập trước thời hạn, mỗi ngày ở chốn bồng lai tiên cảnh non xanh nước biếc này tán loạn, nhân nhả nhìn người khác điên cuồng đuổi theo bài tập.

Buổi chiều hôm đó, cô đang ngủ trưa mê man, khi tỉnh lại đã bốn giờ, rửa mặt đi ra chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong thôn: "Các người đừng bắn

nó, trong nhà của tôi có gà, các người muốn ăn tôi đem gà cho các người được không?"

Ngay sau đó là tiếng mắng tức giận của mấy người trưởng thành hung ác: "Cút ngay! Ai chẳng biết trong thôn nhà mày là nghèo nhất! Làm sao có gà!"

Khi Kỷ Tư Tuyền tìm được nơi phát ra âm thanh, chung quanh đã vây quanh không ít bạn học, trong đám người là mấy người đàn ông trưởng thành cảm sùng hơi, đứng bên cạnh còn có một cậu bé sáu bảy tuổi, xem chừng đều là người trong thôn.

Cậu bé ôm chân của một người đàn ông trong số đó: "Nhà của tôi thật sự có gà! Tôi không lừa mấy người!"

"Có chuyện như vậy sao! Chim đều bị dọa chạy, mày đèn nổi không?!" Người đàn ông tựa hồ không kiên nhẫn, một cước đá văng đứa nhỏ ra, cảm sùng hơi nhắm vào chim trong rừng.

Kỷ Tư Tuyền nhìn thấy cả trai lẫn gái xung quanh, tâm tình chỉ do xem náo nhiệt, có chẳng nhìn thấy cậu bé kia bị ăn hiếp không đành lòng, nhưng lại ngại mấy người đàn ông hung ác kia không dám tiến đến.

Cô có chút tức giận, vừa định tiến lên thì nhìn thấy Kiều Dụ từ một đám người phía khác đi ra, nâng chú bé ngã trên mặt đất dậy: "Khuyến quân mặc đũa tam xuân điều, từ tại sào trung đãi mẩu quý*. Ngay cả cậu bé còn hiểu đạo lý này, các người không hiểu sao?"

(*: mùa xuân xin chó bắn chim, trong tổ con đang mong mẹ về)

Mấy người đàn ông nhìn Kiều Dụ, đại khái cảm thấy sinh viên này trắng trẻo tinh tuem, gầy yếu không có lực uy hiếp, vẻ mặt khinh thường: "Mày là ai vậy? Chuyện của thôn chúng tao mày dựa vào cái gì mà quản?"

Kiều Dụ nửa ngồi xồm trên mặt đất phúi bụi trên người cậu bé, cũng không thèm nhìn bọn hán một cái, vẻ mặt bình tĩnh mở miệng: "Các người đã làm chuyện sai, người khác còn không quản được?"

Kiều Dụ vỗ vỗ tay đứng lên, đón ánh mắt khiêu khích nhìn qua, không vui không giận, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mấy gã đàn ông đánh giá Kiều Dụ mấy lần, vây thành một đám, nhỏ giọng thì thầm vài câu, sau đó có người hướng Kiều Dụ chìa tay ra: "Nghĩ quản cũng được, trả thù lao đi! Cho tiền, bọn tao sẽ không bắn chim"

Kỷ Tư Tuyền nhìn thấy thêm hứng trí, vốn tưởng rằng với tính cách vốn có của Kiều Dụ biết dùng phương thức ôn hòa nhất giải quyết, huống chi anh cũng không thiếu tiền, nhưng Kiều Dụ cười khẽ một tiếng, chậm rãi mở miệng: "Dựa vào cái gì cho các người tiền?"

Thanh âm của anh lạnh lạnh trầm thấp, trong mắt anh nhìn không ra tức giận, đường cong trên mặt vẫn như trước ôn hòa thả lỏng, ngay cả độ cong khoe miệng cũng cong cong vừa đủ, hết thảy như thường, lại làm cho người đứng đầu cảm thấy rõ ràng anh đang tức giận.

Trái tim thiếu nữ của Kỷ Tư Tuyền lập tức bị Kiều Dụ đang khai hóa toàn bộ cơn tức giận kích động, cảm đi động vào phòng chất của bốn người cùng phòng soạn tin.

Oa kha kha!

Ánh mắt của lão nương thật tốt đến bất ngờ a!

Bộ dạng người đàn ông đã đẹp rồi, nhân phẩm còn ngay thẳng như vậy!

Quả thực chính là không có thiên lý a!

Mới vừa soạn xong chợt nghe thấy Kiều Dụ gọi cô, chỉ chỉ cậu bé đứng bên cạnh: "Tư Tuyền, trước tiên em đưa cậu bé về nhà đi"

Kỷ Tư Tuyền còn chưa từ trong hưng phấn hoàn hồn, ngoan ngoãn gật đầu, đi qua nắm tay cậu bé, vừa hỏi nhà cậu ở đâu vừa đi ra ngoài.

Chờ Kỷ Tư Tuyền đưa cậu bé về nhà, quay trở lại, đám người đã tản đi, bởi vậy cô đã bỏ lỡ lần đầu tiên đánh nhau của Kiều Dụ sau khi trưởng thành.

Cô cùng mấy người đàn ông trên mặt đầy vết thương đối diện đi qua, tuy rằng không thể tin được vẫn chưa từ bỏ ý định giữ chặt mấy bạn học biết sự tình bên cạnh: "Kết thúc rồi? Các cậu có quay lại không?"

Mấy người kia rõ ràng còn ở trong khiếp sợ, đáp phi sở vấn*: "Về sau ngàn vạn lần đừng nên đắc tội với Kiều Dụ"

(*: Hỏi một đằng, trả lời một nẻo)

"Đứng đứng đứng"

"Cậu ta vừa ra tay là đã biết từng luyện qua"

"Đứng đứng đứng"

"Kiều sư huynh ôn nhu đã đẹp trai như vậy, không ngờ đánh đến đơn giản thô bạo so với bình thường còn đẹp trai hơn!"

"Ôi ôi ôi, nữ sinh các người không phải nói không thích đàn ông đánh nhau sao?"

"À, kỳ thật loại chuyện này vẫn là xem mặt"

"... .."

Kỷ Tư Tuyên về mặt chờ mong nhìn bọn họ, mấy người nhất tề lắc đầu, "Sự tình phát sinh quá đột nhiên, hình ảnh thật đẹp, chúng ta chưa kịp quay"

Nói xong lại có người về mặt đồng cảm nhìn cô: "Kỷ sư muội, em có lẽ đã bỏ lỡ một trong những hình ảnh đẹp trai nhất của Kiều sư huynh rồi."

Kỷ Tư Tuyên về mặt hồi hận chạy đi, khi tìm được Kiều Dự, anh đang ngồi ở trên bó trúc, cầm bông khỉ trùng vết thương trên tay, có lẽ là rất đau, mặt mày của anh nhăn thành một đoàn.

Nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy cô, khóe miệng kéo ra cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ve kêu réo rất hoa hòe rơi

Kỷ Tư Tuyên lúc này mới phát hiện khóe miệng của anh cũng sưng lên, tuy rằng so với mấy gã đàn ông gây sự kia tốt hơn không ít, nhưng dù sao lấy ít địch nhiều, kết quả cũng vẫn bị trúng mấy quyền.

Cô đi qua nhận lấy bông băng trong tay anh, đứng ở trước mặt anh giúp anh sát trùng vết thương, về mặt mắt húng: "Tại sao các bạn học nhìn thấy anh và bọn chúng đánh nhau cũng không giúp anh vậy?"

Kiều Dự thay bọn họ gỡ tội: "Là anh bảo bọn họ đừng động, đánh nhau bị thầy giáo biết sẽ bị ghi tội"

Kỷ Tư Tuyên nhẹ nhàng nâng cằm của Kiều Dự làm cho anh hơi ngẩng đầu lên, cầm bông nhẹ nhàng chấm vào chỗ sưng đỏ ở khóe miệng: "Bọn chúng chính là muốn tiền thôi, cho bọn chúng là được rồi"

Hai người một đứng một ngồi, Kiều Dự lại bị cô nâng cằm ngửa đầu, tư thế có chút kỳ quái, anh đưa tay nheo nheo khuôn mặt của cô: "Bởi vì có cậu bé ở đó, cậu bé không nhìn cũng không có xác minh rõ như vậy, nếu thật trả thù lao xong việc, sẽ làm cho cậu bé cho rằng mình làm không đúng. Nhưng trên thực tế, cậu ấy không có gì sai"

Kỷ Tư Tuyên còn tại vì chưa nhìn thấy tình huống tại chỗ mà canh cánh trong lòng: "Cho nên anh bảo em đưa cậu bé đi, sợ cậu bé nhìn thấy anh dùng nắm đấm giải quyết vấn đề?"

Kiều Dự cong cong khóe môi: "Không hoàn toàn bởi vì cậu bé, cũng là không muốn để em nhìn thấy, dù sao đánh nhau cũng không đúng"

Kỷ Tư Tuyên bị một câu nói lừa của anh mà như mở cờ trong bụng, tuy rằng vẫn như trước phụng phịu, động tác dưới tay lại càng lúc càng nhẹ nhàng: "Vậy anh còn đánh?"

Kiều Dự lại nhẹ tay đặt lên lưng của cô: "Nhóm người này không nói đạo lý, anh trời sinh tính ngu dốt, nghĩ không ra biện pháp tốt nào"

Khi đó, họ ở bên nhau chưa lâu, lúc trước cũng chẳng qua là nắm nắm tay ôm ôm một cái mà thôi, giờ phút này động tác của anh tự nhiên, hai người lại kề sát quá gần, như là bị anh ôm trong ngực, Kỷ Tư Tuyên cũng bắt đầu càn quấy: "Em mặc kệ, Kiều Dự, em cũng chưa nhìn thấy! Bọn họ đều thấy rồi! Anh phải đánh một lần cho em xem!"

Kiều Dự bất đắc dĩ: "Còn đánh, em sẽ không sợ anh bị chán ghét sao?".

Kỷ Tư Tuyên ném bông băng trong tay, nắm lấy cằm của anh cười xấu xa, cúi đầu chạm nhẹ trên môi của anh một cái kiểu chuồn cuộn lướt nước: "Được rồi! Đừng chạm nước"

Cô đứng ở nơi đó nhìn xuống khuôn mặt trước mặt, kỳ thật ở góc độ này đôi mắt bộ đường cong và ngũ quan yêu cầu đặc biệt cao, nhưng khuôn mặt này của Kiều Dự hiển nhiên qua được góc độ khảo nghiệm, cô nhìn thấy trong lòng không nhịn được cảm thán.

Kỷ Tư Tuyên từ nhỏ đã bị người khác khen bộ dạng xinh đẹp, nhưng nét đẹp của Kiều Dự và của cô không giống nhau. Liếc qua cũng không có nhiều điểm kinh điển, nhưng nhìn lâu sẽ cảm thấy chính mình lúc trước không có mắt nhìn người, mặt của anh góc cạnh rõ ràng, ngũ quan cũng là đường nét thâm thúy, tuần tú lại cảm lòng không được mà nhìn ngắm, trong ánh mắt kia một mảnh bình thần hấp dẫn từ chỗ khóe mắt tỏa ra làm chinh cả khuôn mặt, làm cho cả người anh nhìn qua ôn lương hợp lòng người, đại khái chính luồng khí chất này khiến cho người ta không thể xem nhẹ dung mạo của anh.

Tựa như con người anh cũng giống vậy, cái gọi là nhuận vật tể vô thanh*, đó là như thế.

(* vật nhu nhuận êm tiếng)

Kiều Dụ đại khái là không nghĩ tới cô lúc này còn không quên đùa giỡn anh một phen, sững sờ ở đó nhìn chăm chăm thẳng về phía cô.

Kỷ Tư Tuyên ho nhẹ một tiếng: "Anh..... Cái dạng này nếu thầy giáo hỏi thì làm sao bây giờ?"

Kiều Dụ đứng lên thờ dài: "Nói thật nói thật thôi!"

"Vậy không được! Đánh nhau sẽ bị phạt! Không bằng em chịu chút thiệt thòi, nói khi anh hôn em bị em cắn?"

"Phốc..... Rốt cuộc là ai chịu thiệt thòi vậy?"

"Ha ha ha....."

Cô ngẩng cao đầu không phục, sau lại rút cuộc ngưng ngừng, cau mày cúi đầu đi đến, gương mặt đỏ bừng.

Cho nên bỏ lỡ nụ cười cổ nén bên khóe môi của anh.

Đôi môi mềm mại bị cô cắn đến hơi phồng hồng, vừa rồi cô tiếp xúc rất gần, cảm giác hơi ngọt lạnh tựa hồ còn lưu lại, anh còn muốn nếm thử đôi môi mềm mềm nhu nhu kia, không chút suy nghĩ liền cúi đầu xuống.

Khi anh đưa đầu lưỡi ra thăm dò, cô rõ ràng cứng đờ, khi cạy mở đôi môi tìm đầu lưỡi của cô, cô lúng túng không biết làm sao, sau lại học theo thật cẩn thận động tác liếm của anh, lại làm cho hơi thở anh rối loạn, lại ôm cô dính chặt vào ngực anh.

Sau đó gương mặt cô ửng hồng hé ra đắm nhẹ anh, anh mới bằng lòng buông cô ra, tỳ vào trán của cô thở gấp cười khẽ.

Ánh mắt của cô ướt sũng, đôi môi hồng kia phát ra ánh sáng mê người, Kiều Dụ nhin không được nhẹ nhàng chạm thêm vài cái, lại càng phát nghiện.

Hoa hòe ngoài phòng vừa đứng dịp ra hoa, gió nhẹ thổi qua, trong mũi đều là mùi hoa, còn có cả hơi thở của anh.

...Sớm đã qua mùa hoa hòe, Kỷ Tư Tuyên hít một hơi thật sâu, tựa hồ còn có thể ngửi thấy mùi hoa hòe trong không khí.

Đoàn người của Kiều Dụ phải trao đổi với cán bộ và người dân trong thôn về những việc liên quan đến xây dựng khu du lịch, Kỷ Tư Tuyên, Vi Hân và Từ Bình Quân phải thăm dò thực địa và đo đạc các số liệu cần bản, vì thế phân công nhau hành động.

Chạng vạng tối hai tốp người mới gặp lại nhau mở một cuộc họp ngắn, một hôm một ngày, buổi trưa cũng không ăn tử tế, Kiều Dụ nhìn thấy đại bộ phận mọi người đều buồn bã ỉu xiu bên kết thúc sớm cuộc họp, tập thể đi đến nhà thôn trưởng ăn cơm.

Bọn họ nhiều người, khi đến thì cơm còn chưa làm xong, một đám người lại như u hồn chậm rãi tản ra các nơi.

Kỷ Tư Tuyên dọc theo đường nhỏ trong thôn đi dạo, mấy năm nay nơi này thật sự không phát triển, hết thấy toàn bộ tựa hồ đều dừng lại ở hình ảnh khi lần đầu tiên cô đến đây, không có gì biến hóa.

Cô nhớ tới lần đầu tiên khi nghe nói xây dựng trường học ở nơi này, là Kiều Dụ nhắc tới khi ngồi trên xe lúc trước, vì thế muốn đi xem, nhưng mà đi tới đi lui lại có chút lạc đường, đang buồn bực chợt nghe thấy phía sau có người gọi cô: "Là chị Kỷ sao?"

Kỷ Tư Tuyên quay đầu lại, nhìn thấy một cậu bé mười mấy tuổi đang gọi cô, trên lưng còn đeo cặp sách, hình như vừa tan học.

Cô chăm chú nhìn cậu bé, bỗng nhiên nở nụ cười: "Khi đó em còn nhỏ, vậy mà lại nhớ chị sao?"

Cậu bé ngai ngừng cười cười: "Khi ấy chị và đại ca ca giúp em, em sẽ nhớ cả đời"

Cậu bé thuần phác làm cho Kỷ tư Tuyên cảm thấy ấm áp, cười tiến lại gần: "Sau đó còn có ai ức hiếp em nữa không?"

"Không có ạ. Khi đó, trước khi đi, đại ca ca còn cố ý đến thăm em, nói cho em biết em làm vậy là đúng". Cậu bé có chút mất tự nhiên nắm chặt góc áo: "Cho dù người khác dùng nắm đấm tạm thời áp chế em, nhưng đúng chính là đúng, chính nghĩa luôn đứng về phía em, em không thể bởi vì sợ người khác khi dễ mà không phân biệt được. Đại ca ca còn cho mẹ em tiền, còn cắm cây bút đưa cho em"

Những chuyện này Kỷ Tư Tuyên cũng không biết, thì ra còn có người giống như cô nhớ rõ sự tình năm đó: "Em biết không, có một câu nói là, tặng nhân nấn côi, thủ hữu dư hương*. Nói đúng ra là, giúp đỡ em, đại ca ca chính mình cũng cảm thấy hạnh phúc"

(*: tặng người hoa hồng, trên tay có thừa mùi hương)

Cậu bé gật gật đầu: "Mấy năm nay, đại ca ca vẫn liên tục đến thăm chúng em, còn mang theo rất nhiều sách, nói là chị Kỷ tặng cho chúng em, nói chị bận quá, liền nhờ anh ấy mang cho chúng em"

Nụ cười của Kỳ Tư Tuyên bị kim hãm, có chút cô đơn lóe qua nơi đáy mắt.

"Thôn trưởng nói, chờ làng du lịch được xây dựng xong, chúng em sẽ giàu có hơn, là thế thật sao?"

"À"

"Chị Kỳ, phía trước chính là nhà của em, chị muốn đến chơi một lúc không, mẹ em nhìn thấy chị sẽ rất vui"

Kỳ Tư Tuyên nghĩ nghĩ : "Được!"

Kỳ Tư tuyên còn có chút ấn tượng với mẹ của cậu bé, nhưng cô không nghĩ tới, vài năm không gặp, người phụ nữ ấy lại bệnh nặng như vậy.

Mẹ của cậu bé nhìn thấy Kỳ Tư Tuyên quả thật rất vui mừng, có lẽ rất kích động, ho khan đến không dứt được, cậu bé luống cuống tay chân mang cho mẹ cốc nước.

Mẹ cậu bé uống nước xong cuối cùng cũng ngừng ho khan, liền sai cậu bé đi làm bài tập.

Cậu bé nghe lời ra ngoài.

Kỳ Tư Tuyên có chút buồn phiền: "Đã đến bác sĩ khám chưa?"

Mẹ cậu bé về mặt bình thản: "Đã đến rồi, Kiều tiên sinh và thôn trưởng đã đưa tôi đi bệnh viện khám rồi, thật sự không chữa được, ở đó chờ chết, không bằng trở về chăm sóc con nhỏ. Nhìn thấy nó, tôi cũng vui"

Kỳ Tư Tuyên chưa từ bỏ ý định: "Có bệnh án không, tôi có thể xem qua không?"

Mẹ cậu bé chỉ chỉ ngăn tủ đối diện giường: "Ở đó, thật ngại quá, cô gái, phiền cô lấy giúp một chút"

Kỳ Tư Tuyên xem qua chẩn đoán ung thư trong lòng càng buồn.

"Cô gái, bộ dạng cô rất đẹp, tấm lòng cũng tốt. Kiều tiên sinh cũng thế, các người đều là người tốt"

Mẹ cậu bé tuy là tùy ý nói lời này, lại làm trong lòng Kỳ Tư Tuyên gợn sóng.

Trong mấy năm đã qua, cô ở nước ngoài, cuộc sống cứ thế trôi đi, không ai nhắc qua Kiều Dụ với cô, lại càng không thể đem bọn họ liên quan đến nhau. Nhưng trở lại nơi này, tựa như tất cả của năm đó đều trở lại, mỗi người khi cùng cô nói chuyện phiếm đều sẽ rất tự nhiên mà nhắc tới Kiều Dụ, thật giống như, vài năm nay bọn họ chưa từng tách nhau ra.

Có lẽ do uống thuốc, mẹ cậu bé nói chuyện với cô xong bỗng nhiên ngủ, Kỳ Tư Tuyên nhẹ bước đi ra, đi đến gian phòng bên cạnh.

Cậu bé đưa sách vở cho Kỳ Tư Tuyên: "Kỳ tỷ tỷ, chị giúp em xem, em làm đúng không?"

Kỳ tư Tuyên nhận sách giáo khoa, dường như không có chuyện gì mở miệng: "À, chị xem chút, trước tiên em hãy làm bài khác đi"

Nói xong giống như còn thật sự kiểm tra, chậm rãi đi ra phía sau cậu bé, lặng lẽ đem tiền kẹp vào trong sách đưa trở lại: "Ồ, làm đều đúng, lát nữa đưa cho mẹ em xem, mẹ em thấy em thông minh như vậy nhất định sẽ rất vui"

Cậu bé cười ngây thơ, nhận lại sách vui vẻ chạy đi tìm mẹ.

Kỳ Tư Tuyên cũng lặng lẽ rời đi.

Nhưng đi không xa đã bị cậu bé đuổi kịp, trong tay cầm một khối khăn tay, bên trong là gì Kỳ Tư Tuyên biết rõ.

Ánh mắt cậu bé đỏ mọng: "Mẹ nói, chị và đại ca ca đã giúp nhà em rất nhiều, không thể lại nhận tiền của chị được"

Kỳ Tư Tuyên lại nửa ngồi xồm: "Tiền này không phải đưa cho em, em biết không, chị thích đầu tư, ý nghĩa của đầu tư, chính là chị hiện tại bỏ ra một lượng tiền nhỏ, về sau sẽ thu lại một lượng tiền lớn. Số tiền này là chị cho em mượn, chờ em sau này lên đại học làm việc khẳng định sẽ trả lại cho chị, hơn nữa sẽ trả lại cho chị càng nhiều hơn, đúng không?"

Cậu bé dùng sức gật đầu: "À! Đúng!"

Kỳ Tư Tuyên cười đứng lên: "Cho nên, sau này mẹ em không khỏe, em cầm số tiền này đưa mẹ đi khám bệnh, sau này chị cũng thường xuyên đến đây, nếu không đủ em phải đi ra bãi đất trống xây dựng làng du lịch kia tìm chị"

Cậu bé cúi đầu không trả lời.

Kỳ Tư Tuyên biết, cậu bé sẽ không tìm cô. Cậu bé vẫn chưa thể gọi là "đàn ông" này, cũng có kiêu ngạo của cậu.

Trầm mặc một lát, cậu bé bỗng nhiên ngẩng đầu: "Chị, về sau em nhất định trả lại cho chị!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bóng theo tâm mà động

"Được!". Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên có chút ngưng ngượng, cau mày thực khó xử hỏi: "Cái kia.... Chị muốn đến trường học của các em, cần phải đi như thế nào?"

Kỳ Tư Tuyên dưới sự chỉ dẫn của cậu bé quanh quẩn một hồi, cuối cùng đã nhìn thấy cổng trường.

Cô là nhóm máu vậy gọi muối, mặc dù mặc quần dài, vẫn là bị đốt đầy chân.

Khi Kiều Dụ tìm thấy cô, xa xa đã nhìn thấy cô ngồi trên xà đơn ở sân vận động, hai chân đung đưa, mắt híp lại khẽ hát, một tay chống trên xà đơn, tay kia thì qua quần gãi cái gì đó.

Khi hợp đã thấy cô ngồi không an tĩnh, đặc biệt đi mua dầu thơm đến tìm cô, ai biết cô vậy mà chạy đến nơi này.

Lúc đó, anh thích lấy chuyện này đùa giỡn cô.

"Kiều Dụ, buổi tối cùng đi phòng vẽ tranh vẽ đi"

"Được"

"Thật không? Anh không chê em ảm ỉ sao?"

"Em mà đi, muối sẽ không đốt anh. Anh có thể yên tâm về"

"....."

Kiều Dụ cúi đầu cười cười, chậm rãi đến gần, đứng ở trước mặt cô, cô bỗng nhiên mở to mắt, cúi đầu nhìn nhìn, mở miệng gọi anh: "Kiều Dụ"

Kiều Dụ nhìn cô: "Ừ"

Kỳ Tư Tuyên khoát tay: "Lùi ra phía sau một chút"

Kiều Dụ nghe lời lùi từng bước.

"Được rồi được rồi, đứng ở đó". Kỳ Tư Tuyên nói xong quơ quơ chân, bóng dáng dưới chân theo động tác của cô mà động, đá một chút một chút vào cái bóng của Kiều Dụ trên mặt đất.

Kiều Dụ, mấy năm nay mỗi lần em nhìn thấy bóng của chính mình liền muốn nghĩ, khi nào thì anh có thể đứng ở nơi bàn tay em có thể chạm vào, cái bóng của anh ở gần ngay dưới chân của em, em đuổi chân ra có thể chạm tới.

Trong lòng của cô chưa chút khó nhẹn, trên mặt lại mang theo nụ cười xinh đẹp, cúi đầu độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn, cuối cùng cười ra thành tiếng.

Kiều Dụ lại không có cười, yên lặng hướng cô vươn một bàn tay tới: "Xuống đây đi"

Kỳ Tư Tuyên về mặt ghét bỏ khoát tay: "Tránh ra tránh ra, tôi tự mình có thể xuống"

Nói xong hơi hơi dùng sức, nhảy xuống, sau đó ngồi xồm trên mặt đất không đứng dậy.

Kiều Dụ lập tức khấn trương khom lưng vỗ vỗ lưng của cô: "Làm sao vậy? Trẹo chân rồi sao?"

Cô vui đầu nửa ngày không ra tiếng, bỗng nhiên đứng lên, dương cầm liếc anh một cái: "Kiều Dụ, tại sao anh vẫn bị lừa dễ dàng như vậy?"

Kiều Dụ biết cô cậy mạnh, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, anh biết em không bị thương, qua bên kia ngồi một chút đi"

Kỳ Tư Tuyên vẫn là mang bộ dạng trên cao nhìn xuống chỉ huy Kiều Dụ: "Anh đi lên trước mặt, không được quay đầu lại"

Kiều Dụ mới xoay người, khuôn mặt của cô lại nhẵn thành một đoàn, xoa mắt cá chân từng bước từng bước đi chuyển qua.

Sau khi Kỳ Tư Tuyên ngồi xuống bậc thềm, Kiều Dụ bỗng nhiên nửa ngồi xổm trước mặt cô, nắm lấy mắt cá chân của cô nhẹ nhàng xoa vài cái.

Cô ngo ngoáy hai cái, thanh âm Kiều Dụ bình tĩnh mở miệng: "Đừng nhúc nhích!"

Kỳ Tư Tuyên tự biết thực lực nam nữ cách xa nhau, chủ động vứt bỏ phản kháng.

Sau khi Kiều Dụ xoa nhẹ vài cái, đem ống quần của cô vén lên trên, tiếp đó liền nhìn thấy đầy chân cô đều là điểm đỏ, có cái đã sưng phù lên, có cái bị cô gãi đến chảy máu.

Kiều Dụ cúi đầu bôi thuốc từng nốt từng nốt một: "Ngứa không?"

Kỳ Tư Tuyên không giãy dụa, cũng không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn.

Kiều Dụ đợi nửa ngày không có hồi âm, ngẩng đầu nhìn qua, Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên quay đầu nhìn về một bên, giống như không tập trung ‘ừ’ một tiếng.

Ngứa, lòng rất ngứa.

Kiều Dụ bỗng cười rộ lên, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Kỳ tư Tuyên?"

Âm cuối của anh mang theo ý cười, giọng nói thanh khiết ôn nhu, giống một cây lông chim nhẹ nhàng ở trong lòng cô gãi gãi, hình như sau khi cô trở về đây là lần đầu tiên anh ôn hòa nhã nhặn gọi tên của cô.

Kỳ Tư Tuyên càng không dám nhìn anh, cái cổ xoay đến độ nhanh rút gân, hết sức bình ổn lại ‘ừ’ một tiếng.

Trong thanh âm Kiều Dụ mang theo ý cười rõ ràng: "Xong rồi"

Cái đầu dài của Kỳ Tư Tuyên quay trở về, anh vẫn như cũ mỉm cười nhìn cô.

Về mặt cô như không hiểu nhìn thấy anh vẫn còn ngồi xổm tại chỗ: "Xong rồi tại sao anh còn không đứng lên?"

Về mặt Kiều Dụ ần nhẩn: "Chân tê rồi. . . ."

". . . ."

Sau đó hai người ngồi sóng vai trên bậc thềm của sân vận động, ai cũng không nói chuyện. Hương vị dầu thơm ở trong gió dần dần tiêu tan, nhưng thay vào đó lại là hơi thở thơm mát trên người anh.

Qua thật lâu, Kiều Dụ mới phá vỡ yên lặng: "Em không có số điện thoại của anh?"

Kỳ Tư Tuyên nhớ tới cuộc gọi tối hôm qua liền bực bội, mở miệng trả lời theo kiểu quan chức: "Liên hệ với khách hàng luôn là Từ Bình Quân và Vi Hân vô tích sự, tôi không cùng khách hàng trực tiếp giao thiệp, cho nên bình thường không lưu lại phương thức liên hệ của khách hàng"

Kiều Dụ quay đầu hỏi: "Vì sao?"

Kỳ Tư Tuyên đứng lên, từ cao nhìn xuống liếc anh một cái: "Bởi vì bộ dạng quá đẹp, sợ khách hàng quên mất dự án, mai một tài hoa của tôi"

Kiều Dụ xi một tiếng cười ra, thấy sắc mặt kỳ Tư Tuyên càng ngày càng khó coi mới nhin ý cười: "Anh là nói, số điện thoại di động của anh không đổi, tại sao em không có?"

Kỳ Tư Tuyên còn muốn nói cái gì đó, di động đột nhiên vang lên đúng lúc, nhận điện rồi ‘ừ’ một tiếng cúp máy.

Cúp điện thoại cô cũng lười tranh luận cái gì với anh, xoay người đi về: "Ăn cơm rồi"

Kiều Dụ đi đến trước phòng khám trong thôn, bỗng nhiên dừng lại, bảo cô ở cửa chờ anh một chút.

Anh quay lại rất nhanh, trong tay cầm một túi to, đưa cho Kỳ Tư Tuyên.

Kỳ Tư Tuyên cầm ở trong tay bóp bóp, cúi đầu ngửi ngửi, sau đó cau mày về mặt ghét bỏ nhét trở lại: "Vị gì vậy?"

Kiều Dụ lại lần nữa đưa cho cô: "Ngải diệp và dấm chua. Ngải diệp có tác dụng hành khí lưu thông máu, ôn kinh thông lạc rất công hiệu, sau khi trở về em dùng lò vi sóng hâm nóng một chút, đắp lên chân, chân sẽ không đau. Em hiện tại là không đau, nói không chừng buổi sáng ngày mai sẽ sưng phù lên."

Kỳ Tư Tuyên cử động chân vài cái, quả thật lâm râm đau, cô liền thành thật nhận lấy: "Anh còn hiểu cái này?"

Kiều Dụ cười cười: "Là Ôn Thiệu Khanh dạy"

"Ôn Thiếu Khanh?". Kỳ Tư Tuyền nghĩ nghĩ: "Anh ấy cũng không học Trung y mà?"

Kiều Dụ vừa đi vừa chậm rãi giải thích cho cô: "Trong nhà Ôn Thiếu Khanh đều là thầy thuốc, ông nội là bậc Trung y, tới thế hệ của cha mới bắt đầu đề cập tới Tây y, kỳ thật cậu ta từ nhỏ đã tiếp xúc với Trung y. . . ."

Hai người từ xa đi tới, một người nhẹ giọng nói cái gì, một người cúi đầu nghe, ánh mắt ngẫu nhiên trao đổi một chút.

Một đám người nhìn trong chốc lát, Lưu Hạo Nhiên bất quá nháy mắt ra hiệu: "Ài, mọi người có cảm thấy hai người kia. . . . Không đơn giản như vậy?"

"Có có có! Tuyền hoàng là một người khí tràng mạnh mẽ như vậy, cậu xem Kiêu bộ a, bình thường là một người ôn nhu, nhưng hiện tại đứng ở bên cạnh cô ấy, một chút cảm giác bị áp chế cũng không có, riu ra riu rít, ngược lại cảm thấy khí tràng của hai người rất hợp"

"Đúng vậy đúng vậy, cậu nhìn Kiêu bộ, mặc áo sơ mi trắng thật sự là ánh mặt trời rất soái khí a!"

"Lúc trước tôi vẫn nghĩ nam thần áo sơ mi trắng là Vi tước gia, thì ra Kiêu bộ mới là sát thủ áo sơ mi trắng a, trái tim thiếu nữ của tôi"

Vi Hân ý không vui: "Ồi ôi ôi, không được làm tổn thương đến người vô tội chứ?"

"Ha ha ha, không phải ý đó, Vi tước gia cũng rất tuần tú!"

"Bây giờ khen tôi muộn rồi!"

Đuẩn Hòa Sướng đứng ở một bên nghe xong một hồi, bắt đầu nhũn mảy, nhưng khi ngẩng đầu nhìn, lại không thể không thừa nhận, hai người đứng chung một chỗ quả thật xứng đôi.

Khi ăn cơm, bởi vì cái bàn không lớn như vậy, bọn họ liền chia ra mấy bàn, ngồi phân tán trong đại viện của nhà thôn trưởng.

Tuân theo thông lệ quốc tế ưu tiên phụ nữ, nhóm nữ sĩ ngồi xong, nhóm nam sĩ còn đứng ở bên phụ giúp chờ bụng thức ăn lên.

Đới Tiểu Hàn tiến đến trước mặt Kỳ Tư Tuyền: "Tuyền hoàng, các cô có hợp mặt bạn học gì đó không, cô có biết Kiêu bộ hiện tại có bạn gái không vậy?"

Đới Tiểu Hàn là trong tổ của Từ Bình Quân, khó có được cấp dưới làm việc điên cuồng lại còn thích bất quá, Kỳ Tư Tuyền vừa mới định trả lời cho xong, nhưng vừa ngẩng đầu liền hoảng sợ. Người bên này của cô không biết đã đánh, mấy tiểu cô nương cấp dưới của Kiêu Dụ cũng bộ dạng bong bóng màu hồng đầy trong mắt.

Kỳ Tư Tuyền cắn cắn môi, về mặt nghi hoặc: "Tôi không biết, thế nào, các cô cũng không biết?"

Mấy tiểu cô nương về mặt thất vọng: "Chúng tôi không dám hỏi, cho dù hỏi Kiêu bộ cũng là cười cười không nói lời nào"

Kỳ Tư Tuyền nhấp ngụm nước lạnh, nhẹ nhàng băng quơ phân tích: "Thái độ mờ ám như vậy, hơn phân nửa là có rồi? Loại đàn ông này bên người không có phụ nữ quay xung quanh mới là kỳ quái"

Lời vừa mới nói ra liền bị Đuẩn Hòa Sướng đi ngang qua nghe thấy, anh ta nhũn chặt lông mày: "Cô đừng nói vậy, bộ trưởng của chúng tôi rất giữ mình trong sạch!"

Kỳ Tư Tuyền về mặt trêu tức: "Giữ mình trong sạch? Vậy thì có bệnh không tiện nói ra"

Lông mày của Đuẩn Hòa Sướng nhũn lại càng chặt, đại khái là ngại Kỳ Tư Tuyền là đối phương hợp tác khó mà nói cái gì, hồi lâu nghẹn ra hai chữ: "Nói vậy!"

Kỳ Tư Tuyền buồn cười nhìn anh ta: "Làm sao cậu biết tôi nói vậy? Cậu thử qua?"

"Ha ha ha"

"Đuẩn thư ký, hay là quên đi, cậu không phải đối thủ của Tuyền hoàng đâu"

"Nói thật, Đuẩn thư ký, Kiêu bộ rốt cuộc có bạn gái không?"

Khuôn mặt của Đuẩn Hòa Sướng kìm nén đến mức đỏ bừng: "Tôi không biết!"

"Cậu là thư ký của Kiêu bộ nha, đồ ăn thức uống cuộc sống thường ngày đều là cậu phụ trách, tại sao cậu có thể không biết?"

Con người của Kỳ Tư Tuyền nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hướng về phía người nào đó bên cạnh bàn mở miệng: "Ồ, Kiêu bộ, mấy tiểu cô nương bên này của chúng ta muốn biết anh có bạn gái hay không?"

Kiều Dụ đang nhận chén đĩa từ trong tay thôn trưởng, thôn trưởng thuận phác thành thật nghe xong tay liền run lên, thiếu chút nữa đem chén đĩa vứt đi,

Kiều Dụ tay mất nhanh nhẹn nhận lấy, sau đó bung chén đĩa đi tới, cuối cùng đứng bên cạnh Kỷ Tư Tuyên, khom lưng đặt chén đĩa ở giữa bàn, mới mở miệng trả lời: "Có bạn gái"

Cái bàn có chút thấp, anh bởi vì đặt chén đĩa cho nên khom lưng lại bởi vì đứng bên cạnh cô, trong lúc nhất thời hai người sát lại rất gần, thật giống như anh ghé vào bên tai cô nói chuyện, còn có vành tai và tóc mai chạm vào nhau rất có ý vị, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh phun ra.

Chỉ là vành tai và tóc mai chạm vào nhau mà nói lời âu yếm, giờ phút này mấy chữ ngắn ngủn anh nói là mang dao nhọn.

Cả người Kỷ Tư Tuyên cứng đờ, cảm xúc nước trong tay dùng sức bóp mạnh, sau một lúc đưa lên bên miệng nhấp một ngụm.

Bên tai đều là tiếng kinh hô, chung quanh giống như lại vây tới vài người, bất quá tin tức này, nhưng Kỷ Tư Tuyên lại dần dần nghe không được, cô cảm thấy chính mình giống như kẻ ngốc, mấy năm trước là vậy, hiện tại cũng là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trong mộng tìm anh, trăm ngàn lần

Kiều Dụ tựa hồ như còn muốn nói gì nữa, nhưng Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên đứng lên, cũng không thèm liếc anh một lần liền đi ra.

Lời nói mà Kiều Dụ muốn nói mãi cho đến khi ăn cơm tối xong cũng không tìm được cơ hội để nói ra miệng.

Trên đường trở về, trời đã rất tối, mỗi người ngồi trên xe đều một bộ dạng trong tình trạng kiệt sức, dđlqđ Kỷ Tư Tuyên ngồi ở góc riêng biệt nhất của xe ngủ tiếp, những ngọn đèn ngoài xe không ngừng chiếu vào, cô ngồi dậy từ trong túi lấy ra cái chụp mắt đeo lên tiếp tục ngủ.

Âm thanh sột soạt phía sau chấm dứt, Kiều Dụ cong cong khóe miệng nở nụ cười không thành tiếng, cô vẫn là bộ dạng đó, khi ngủ say tỉnh tỉnh xấu đến lạ thường, đều không cho ai mặt mũi.

Khi còn đi học, thỉnh thoảng bị cô lôi kéo cùng cô lên lớp, trong phòng học nhiều người như vậy, cô công khai lớn tiếng trách cứ: "Bạn học phía sau nói chuyện nhỏ tiếng một chút được không, không nên ảnh hưởng đến giấc ngủ của bạn học phía trước"

Quay đầu mới phát hiện thầy giáo trên bục giảng tròn mắt há hốc mồm nhìn cô, cô mới miễn cưỡng nói một lần nữa: "Không nên ảnh hưởng. . . . thầy giáo giảng bài"

Vừa may thầy giáo đó quen biết anh, nhìn anh, lại nhìn sang cô, muốn nói cái gì đó, lại tựa như không biết nói cái gì, sắc mặt cực kỳ phản kích. dđlqđ Hai người bọn họ kỳ thật là hai loại người, anh đi chuyên là tuyến đường trong quy trong củ, cô chấp hành chính là phương châm kiểm tẩu thiên phong*, anh đi học cho tới giờ đều là sinh viên nghiêm túc nghe giảng, mà cô vẫn đều đang ngủ, cũng có ý kiến của riêng mình, các tác phẩm từ trong tay của cô vẽ ra có linh khí, đánh thẳng vào lòng người, tựa như con người cô.

(* Không theo quy tắc bình thường)

Không biết tiếng chuông di động của ai vang lên, rất nhanh có người nhận, giọng nói không to, nhưng lại dây dưa chit chít không chịu cắt đứt.

Kỷ Tư Tuyên không an phận trở mình vài lần, đại khái thật sự kiên nhẫn đến cực điểm rồi, nghiêng răng âm trầm mở miệng: "Bỏ điện thoại, hoặc là bỏ cậu, chính mình chọn một cái đi"

Vào tổ đã lâu, đều biết tác phong bản lĩnh của Tuyên hoàng, người gọi điện thoại lập tức nín lặng cúp điện thoại.

Mới im lặng không bao lâu, di động lại rung lên không ngừng, Kiều Dụ cau mày ấn phím tắt, quay lại soạn tin nhắn ngắn, bảo người gọi điện gọi lại sau.

Soạn tin nhắn ấn gửi đi, trong hòm thư chỉ có mấy tin nhắn ngắn ngủi, anh cũng không thích cùng người khác gửi tin nhắn, dù sao vẫn cảm thấy chữ viết lạnh như băng không thú vị, hơn một nửa đều là người khác gửi cho anh, anh lười gửi lại. d.đ.l.q.đKéo thẳng xuống không đến mấy cái, liền nhìn thấy một người liên quan, mở ra một chút, bản ghi chép cuộc nói chuyện dài dài lẳng lẳng nằm ở đó.

Tiếng hít thở phía sau đều đều kéo dài, đại khái mấy ngày nay một muốn chết rồi, nhưng Kiều Dụ lại không ngủ được.

Mấy năm nay anh đổi điện thoại, mỗi lần đổi điện thoại bản ghi chép này vẫn dành riêng lưu trong điện thoại mới, cảm thấy chữ viết lạnh như băng không thú vị, nhưng tin nhắn của người này gửi cho anh lại làm anh cảm thấy được ấm áp hứng thú, từ sự đùa giỡn lúc ban đầu của cô cho đến sự làm nũng vô lại của cô, lại đến sau này, cô gửi cho anh một tin nhắn cuối cùng.

“Kiều sư huynh, thời gian bốn năm, quý rầy rồi, tạm biệt.”

Thời gian ngừng lại ở mấy năm trước, hôm đó cô xuất ngoại du học, lúc ấy anh ngồi trong phòng giám sát ở sân bay cách cô không xa, anh không trả lời, một câu quây rầy đầy lễ phép xa cách đối với người xa lạ, có lẽ trở lại quan hệ người xa lạ lúc ban đầu với anh mà nói đều là hy vọng xa vời. Anh biết cô cũng không phải đang nói lời từ biệt với anh, cô là đang cùng những năm tháng ấy nói lời từ biệt, từ nay về sau, trời cao biển rộng, trong thế giới của Kỳ Tư Tuyên không có Kiều Dụ nữa.

Xe đang chạy bỗng nhiên phanh đột ngột, Kỳ Tư Tuyên đột nhiên bừng tỉnh, giấy tiếp theo liền ngồi thẳng dậy tháo xuống cái chụp mắt ra, hai chữ Kiều Dụ liền tự nhiên như vậy mà thốt ra.

Mấy giây sau, cô nâng tay che nửa khuôn mặt, lùi về trong góc.

Một khắc kia trong lòng Kỳ Tư Tuyên có loại số mệnh hoang liêu, cực nhẹ cực bất đắc dĩ thờ dài.

Mình làm sao vậy? Là hôm nay gặp lại người cũ? Nghĩ đến chuyện cũ nhiều quá? Vẫn là bị một câu "có bạn gái" của Kiều Dụ kích thích rồi?

Kỳ thật vừa rồi có chút hỗn loạn, thanh âm của cô cũng nhẹ, lại ngồi trong góc riêng biệt, cũng không có người nghe rõ.

Đó là một loại bản năng, bản năng muốn tìm người kia, Kiều Dụ khắc sâu vào nhận thức.

Xe lại tiếp tục chạy trên đường, Kiều Dụ ở trong một mảng tối mờ mịt cũng ngồi đến góc cuối cùng, im hơi lặng tiếng đem Kỳ Tư Tuyên ôm vào trong lòng.

Kỳ Tư Tuyên vùng vẫy vài cái, không biết là bức anh hay là bức chính mình, hạ giọng nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Anh làm cái gì vậy?! Tội nghiệp tôi sao? Anh đối với tôi như vậy, bạn gái anh biết không?"

Kiều Dụ nắm chặt tay cô không buông: "Anh không nhớ rõ chúng ta nói qua việc chia tay, anh chưa nói qua, em cũng chưa nói qua, cho nên chúng ta cho tới bây giờ chưa chia tay, em chính là bạn gái của anh"

Kỳ Tư Tuyên về mặt cười lạnh: "Loại chuyện này chẳng lẽ phải nói ra rõ ràng như vậy sao?"

Đáy mắt Kiều Dụ đều là nghiêm túc: "Loại chuyện này chẳng lẽ không nên nói ra rõ ràng sao?"

Kỳ Tư Tuyên bị bức không nói được câu nào, trong lời mờ, hai người đối mặt một hồi lâu, không ai nhường ai.

Kỳ Tư Tuyên thất bại hạ ánh mắt buông xuống, thờ dài nhẹ giọng mở miệng: "Kiều Dụ, anh có ý gì vậy?"

Kiều Dụ không đành lòng, ôm chặt cô cứng rắn đặt trước ngực.

Kỳ Tư Tuyên then quá hóa giận, cúi đầu trong thanh âm mang theo bức bối không áp chế được: "Kiều Dụ!"

Kiều Dụ ở trên đỉnh đầu cô nhẹ giọng mở miệng, mang theo trấn an và khuyên bảo: "Xuyt, ngoan, mau ngủ"

Cô đắm vào ngực anh một cái, dùng hết toàn lực, ánh mắt chưa xót khó nhẫn nại: "Buông tay!"

Kiều Dụ kêu lên một tiếng đau đớn, nắm tay nàng để ở ngực, cái loại đau đớn chân thật này làm cho anh an tâm, cho anh biết hết thảy mọi thứ này là thật, k.y có những năm tháng của cuộc sống, anh còn có thể ôm cô vào lòng.

Kỳ Tư Tuyên còn muốn giãy dụa nữa, nhưng giấy tiếp theo liền cứng đờ.

Cằm của anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, trong giọng nói mang theo sự yếu ớt vô lực: "Em coi như tội nghiệp anh"

Chỗ cổ tay, ngón tay anh ầm ập, dưới tay, tim anh đập như sấm, một chút một chút va chạm với lòng bàn tay cô, để cho cô kinh ngạc chính là giọng điệu của anh, mang theo dụ dỗ, mang theo sự nhũn nhặn khó có thể phát hiện, mang theo đôi chút. . . . run rẩy.

Cô rút cuộc an tĩnh lại, ngoan ngoãn rúc trong lồng ngực của anh.

Anh biết cái loại sau khi đột nhiên bừng tỉnh muốn tìm người kia nhưng tìm thế nào cũng là đến tuyệt vọng đều không thấy, ở giữa cảnh trong mơ và sự thật giằng co, lý trí dần dần chiếm cứ thượng phong, cái loại hư không và tuyệt vọng này cứ mãnh liệt mà tới, làm cho người ta không biết làm sao, chỉ muốn lùi về thế giới của chính mình lảng lảng liếm láp vết thương, vòng đi vòng lại, vĩnh viễn không phai mờ, anh đã ném qua nỗi đau này, cho nên không muốn lưu lại trên người cô.

Kiều Dụ nắm thật chặt cánh tay, vỗ nhẹ phía sau lưng cô, cô rút cuộc nhu nhược ở trong lòng anh, cái loại thỏa mãn này chưa từng có, chỉ là. . . . con đường này quá ngắn.

Anh không biết cô có ngủ hay không, nhưng khi sắp vào thành phố, cô bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, cúi đầu chải lại tóc, giọng nói cũng khôi phục bình tĩnh: "Sắp đến rồi, anh ngồi trở lại đi"

Thẳng đến khi xuống xe Kỳ Tư Tuyên đều là bộ dạng uể oải, người khác đều chỉ thấy cô mệt mỏi, k.y.l.q.đ cũng không hỏi nhiều.

Sau khi Kiều Dự trở về thay quần áo trong lúc vô tình mới phát hiện trước ngực có một vệt nước, sờ lên có chút ẩm ướt, anh không nhớ rõ dính nước khi nào, cũng hoặc là. . . .

Chỗ này vừa đúng chỗ lúc này Ký Tư Tuyền nằm úp sấp, cô. . . . khóc?

Cảm xúc bi thương của Ký Tư Tuyền cũng không kéo dài được bao lâu, về đến nhà khi mở cửa ra mới nhận thấy không thích hợp.

Trong nhà không có ai?

Cô bật đèn, chỉ nhìn thấy Đại Miêu ngồi xõm ở cửa ra vào, trông coi một túi du lịch để bên cạnh, trên bao hành lý còn có một tờ giấy gấp lại.

Ký Tư Tuyền bỗng nhiên không hề có dự cảm tốt, loại cảm giác này rất quen thuộc! Giống như là ngày nào đó cô tan học trở về phát hiện vợ chồng họ Ký lại không thấy! Cô cùng Đại Miêu nhìn nhau chốc lát, một người một mèo từ trong mắt đối phương đều thấy được sự ghét bỏ cùng bất đắc dĩ quen thuộc. Ký Tư Tuyền thở dài, xoay người cầm tờ giấy kia lên, ít ỏi mấy chữ.

“Chúng ta đi sưu tầm phong cảnh, chiếu cố tốt Đại Miêu, thứ nó cần dùng đều ở trong bao”.

Ký Tư Tuyền nhìn lại mắt Đại Miêu, một muốn không chiếu cố, một không muốn bị chiếu cố, một người một mèo cả hai tỏ vẻ chán ghét nhìn nhau ở cửa ra vào giằng co không thôi.

Ký Tư Tuyền chưa từ bỏ ý định, lấy di động ra gọi điện cho bố mẹ, đều tắt máy, cuối cùng đau thương kêu lên một tiếng vọt tới ghế sofa giả chết.

Đại Miêu vẫn như cũ lãnh diêm cao quý ngồi chồm hổm tại chỗ, bình tĩnh 'ngao' một tiếng.

Ngày hôm sau, Ký Tư Tuyền vừa ra đến cửa nhìn thấy Đại Miêu đang phơi nắng ngoài ban công, kiên quyết dẫn lòng trên giày cao gót ra khỏi cửa. k.y Nhưng chưa đi được mấy bước lại quay trở lại, cực không tình nguyện rồi lại không đành lòng: "Đại Miêu, tới đây, ta mang ngươi đi làm"

Bởi vì hạng mục còn chưa chính thức khởi động, cho nên Kiều Dự mang tất cả phòng làm việc còn trống của anh ở cùng tầng đó, tạm thời an bài cho đoàn người Ký Tư Tuyền ở trong đó làm việc.

Khi Ký Tư Tuyền từ trong thang máy đi ra, trong cái túi trên tay lộ ra cái đầu của một con mèo, lập tức thu hút sự chú ý, cô nhìn không chớp mắt đi qua, đẩy cửa phòng họp ra mới xoay người, ngoắc ngón tay: "Mời vào họp"

Sau khi mọi người ngồi xong, Vi Hân chỉ vào túi của Ký Tư Tuyền: "Tôi nói, Tuyền hoàng, ngài đây là. . . ."

Ký Tư Tuyền đem Đại Miêu từ trong túi ra đặt trên bàn: "Đến đây, gọi chú"

Vi Hân lập tức xua tay: "Đừng khách khí như vậy, gọi anh là được rồi, đem tôi gọi già rồi"

Ký Tư Tuyền về mặt không hiểu: "Tôi là bảo anh gọi nó là chú, chiếu theo độ tuổi của nó quy đổi thành độ tuổi của người, đại khái bốn mươi tuổi rồi"

Vi Hân nhìn Đại Miêu, lại nhìn Ký Tư Tuyền: "Cô bảo tôi phải gọi cái mặt bánh bao này là chú?"

Ký Tư Tuyền không thể nhìn người khác bắt nạt người của cô, và mèo của cô: "Nó không phải mặt bánh bao, chính là lông dài tương đối nhanh lại tương đối xõa tung mà thôi. Chính thức giới thiệu một chút, đây là mèo của tôi, tên tiếng Trung là Ký Tiểu Hoa, tên tiếng Anh là Great Meow Press Pluse Band*, tiểu danh Đại Miêu.

(* : Đại miêu áp mặt đất)

". . . . ."

Mọi người không nói gì, cái tên này. . . chúng ta làm sao không biết xấu hổ mà gọi ra.

Vi Hân vuốt cằm hỏi: "Nó không phải là đực sao, tại sao kêu Tiểu Hoa?"

Ký Tư Tuyền nghiêng đầu nhìn anh ta: "Bởi vì tôi nguyện ý, từ nguyện ý của tôi còn có thể gọi nó là con thỏ, một con mèo gọi là thỏ"

Vi Hân về mặt biến sắc, ghen nửa ngày vươn ngón tay cái hướng đến cô.

Ký Tư Tuyền đứng trước bàn hội nghị, nhìn quanh một vòng, chớp mắt hỏi: "Các người có ý kiến?"

Mọi người đều bắt đầu pha trò: "Không có không có, ha ha, vừa khéo vậy, con mèo này cũng họ Ký"

"Mèo của tôi đương nhiên theo họ của tôi". Ký Tư Tuyền đem Đại Miêu bỏ vào trong túi: "Đại Miêu, cùng cháu trai cháu gái tiếp đón, chúng ta đi"

Vi Hân thấy Ký Tư Tuyền ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi phòng họp, nhéo Từ Bình Quân bên cạnh: "Bệnh khuẩn! Tuyền hoàng mang mèo đến làm việc sao anh không quản?!"

Từ Bình Quân ngồi vững như núi Thái Sơn: "Mang hay không mang theo mèo tôi không thèm để ý, tôi chỉ biết Tuyền hoàng so với cậu chuyên nghiệp hơn nhiều, tối hôm qua đã mang bộ phận làm của cô ấy đến đây, xin hỏi Vi công, bộ phận của cậu đâu?"

Nói xong ngẩng đầu nhìn Vi Hân.

Một đám người thích nhất xem ba tổ trưởng tranh cãi, k.y từng đôi mắt lấp lánh.

Vi Hân nhìn mọi người, lôi kéo Từ Bình Quân ra ngoài, vừa đi một bên còn hạ giọng: "Nhiều người nhìn thấy như vậy, có thể cho ta một chút mặt mũi hay không?!"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bạc Quý Thi

Khi gần tới giữa trưa, Kỳ Tư Tuyền mới phát hiện không thích hợp, từ sáng đến trưa đều không thấy Kiều Dụ xuất hiện, ngay cả thư ký rõ ràng là một khuôn mặt búp bê lại giả bộ thâm trầm cũng không thấy bóng dáng.

Ngày hôm qua ở trong xe. . . .k.y. Sau đó anh cũng không dám xuất hiện?

Kiều Dụ là sáng sớm hôm nay đã lên máy bay, cùng Duẫn Hòa Sướng xuống máy bay đi thẳng tới khách sạn, Duẫn Hòa Sướng làm thủ tục nhận phòng xong quay người lại liền nhìn thấy một chiếc xe dừng ở cửa khách sạn, từ trên xe bước xuống một mỹ nữ dịu dàng, mỉm cười hướng Kiều Dụ đi tới: "Tại sao đến đây cũng không báo với em một tiếng?"

Kiều Dụ ngẩng đầu, cười một chút: "Không nói với em, em không phải là đã biết rồi sao?"

Bạc Quý Thi sừng sốt, tiện đà cười rộ lên: "Đây chính là địa bàn của em, anh là nghi ngờ năng lực của Bạc gia em sao?"

Kiều Dụ cười ôn hòa: "Không phải ý này, chỉ là hôm nay mệt mỏi, dự tính ngày mai lại đi thăm hỏi, em đã đến đây trước rồi, liền cùng nhau ăn cơm đi"

Duẫn Hòa Sướng làm một cái bóng đèn, nhìn thấy Kiều Dụ căn bản không có trao đổi im lặng ăn cơm cùng Bạc Quý Thi, ăn không biết vị giống như nhai sáp.

Ăn cơm được một nửa, Bạc Quý Thi đi ra ngoài nhận điện thoại, trở về nói phải đi trước.

Duẫn Hòa Sướng nhỏ giọng nhắc nhở Kiều Dụ: "Kiều bộ không tiễn Bạc tiểu thư một chút sao?"

Kiều Dụ đầu cũng không ngẩng lên, tiếp tục ăn cơm: "Tôi cùng cô ấy không có cái loại duyên phận này, không có lý do khác làm hại nhà người ta"

Duẫn Hòa Sướng ngẩng đầu nhìn Kiều Dụ, rõ ràng anh vẫn là bộ dạng ôn hòa đó, khóe miệng cong cong nở nụ cười yếu ớt không có biến đổi, thế nào anh ta lại bỗng nhiên cảm thấy được có chút lạnh nhạt.

Kiều Dụ cảm thấy anh ta kinh ngạc, uống ngụm canh nuốt đồ ăn trong miệng xuống mới chậm rãi mở miệng: "Từ máy bay xuống đến bây giờ cùng lắm chỉ hai tiếng đồng hồ, cô ấy đã có thể biết trên địa bàn của cô ấy ai đến ai đi rồi, cậu nói xem, cô gái như vậy, Kiều bí thư sẽ thích sao?"

Duẫn Hòa Sướng bĩu môi, người cao giọng giống như Kỳ Tư Tuyền vậy, Kiều bí thư đại khái cũng sẽ không thích.

Duẫn Hòa Sướng đi theo bên Kiều Dụ đã vài năm, vài năm này anh ta nhìn thấy Kiều Dụ càng ngày càng biểu hiện liêm khiết, kылđ cũng càng biểu hiện sự thâm trầm, khó có thể nắm lấy, hết thay đổi này là sau khi Kỳ Tư Tuyền xuất hiện lại càng thêm quỷ dị, dựa vào trực giác anh ta cảm thấy được cái gọi là sư huynh muội không đơn giản như vậy.

Nơi này Kiều Dụ đã từng lưu lại hai năm, lần này trở lại chốn cũ lần nữa chủ yếu là cùng đối phương đầu tư hạng mục làng du lịch đi tới thỏa thuận cuối cùng, khi đó đối phương tìm vừa đúng là Bạc gia.

Bạc gia ở phía nam xem như là gia tộc lớn, thân phận hồng đình thương nhân chiếm cứ ở một vùng duyên hải, quan hệ rộng rãi, xem qua toàn bộ đất đai, rất có hứng thú với chiếm đất làm vua.

Vốn là cộng sự, nhưng đương gia của Bạc gia là Bạc Chấn lại không hẹn ở thời gian làm việc cũng không hẹn ở công ty, mà hẹn Kiều Dụ buổi tối hôm sau tới nhà Bạc gia ăn cơm.

Kiều Dụ cũng thản nhiên nhận lời, ngày hôm sau chuẩn bị lễ vật đúng giờ đến nơi hẹn.

Xuống xe liền nhìn thấy Bạc Trọng Dương đang đứng ở bên ngoài chờ anh, vài năm không gặp, người đàn ông này ngược lại càng thêm rắn rỏi, cười qua đây chào hỏi, gọi một tiếng: "Nhị ca"

Bạc gia và Kiều gia khi Kiều Dụ còn nhỏ đều cùng ở trong một đại viện, k.y sau đó Bạc gia chuyển nhà đi nam, liền cắt đứt liên hệ, mãi cho đến khi Bạc Trọng Dương đi phương Bắc kiểm tra nước, bọn học mới liên hệ lại, liền xưng hô như lúc nhỏ, "Nhị ca quốc dân" Kiều Dụ hoàn toàn xứng đáng.

Kiều Dụ bất đắc dĩ: "Tôi so với cậu lớn hơn mấy ngày mà thôi, không cần gọi Nhị ca"

Bạc Trọng Dương cười cùng Kiều Dụ chậm rãi đi vào trong: "Lớn hơn một ngày cũng là lớn. Quý Thi ở trong phòng bếp giúp đỡ chuẩn bị đồ ăn, biết anh muốn đến, ở phong bếp bận rộn suốt buổi chiều"

Kiều Dụ nghe xong bất giác có chút buồn cười: "Năm đó cậu theo đuổi em gái tôi không thành, bây giờ lại muốn đem em gái cậu và tôi xếp đến cùng nhau, thế nào, liền như vậy muốn cùng tôi làm người một nhà?"

Bạc Trọng Dương về mặt bất đắc dĩ cười khổ, hạ giọng dặn: "Ngần vạn lần đừng nhắc chuyện này nữa, lão bà của tôi không biết như thế nào đã biết chuyện này, nắm chân tóc của tôi không tha, trong khoảng thời gian này thật vất vả để quên, ngàn vạn lần đừng nhắc tới với cô ấy"

Kiều Dụ nhìn Bạc Trọng Dương một cái, khẽ cười, gật đầu.

Kỳ thật, Bạc Trọng Dương và Bạc Quý Thi cũng không có tình nghĩa anh em như trong miệng anh ta nói, ngược lại là mọi người đều biết, bất hòa.

Bạc gia khi đặt tên cho con trai theo "Bá Trọng Thúc Quý", lấy từ lớn đến bé theo thứ tự, chỉ có đứa con làm Bạc Chấn vui vẻ mới được dùng bốn chữ này, nhưng chữ "Quý" này lại ngoại lệ đặt cho Bạc Quý Thi thân là con gái, có thể thấy được Bạc Quý Thi cũng không đơn giản. l.q.đ Vài năm nay hai anh em tranh đấu gay gắt không phải chuyện mới mẻ gì, một khi Kiều Dụ và Bạc Quý Thi cùng một chỗ, Bạc Quý Thi dựa vào thân phận người vợ chính thức của Kiều gia, liền có thể hãnh diện một phen, con người của Bạc Trọng Dương như vậy, làm sao có thể trơ mắt nhìn sự tình bất lợi với anh ta phát sinh?

Thái độ của anh ta bất thường hợp tác, ngược lại càng làm cho người ta sinh nghi.

Sau khi Bạc Trọng Dương đưa Kiều Dụ vào cửa liền trực tiếp đưa tới thư phòng.

Kiều Dụ đem lễ vật đưa qua, khiêm tốn gọi một tiếng: "Bạc đồng"

Bạc Chấn lập tức tiếp nhận, cười mở miệng: "Đều là người trong nhà, lại là ở nhà, giống như trước đây gọi ta là chú Bạc được rồi"

Kiều Dụ cười cười, cũng không phản bác, nhưng cũng không mở miệng.

Bạc Trọng Dương nhìn Bạc Chấn, lại nhìn Kiều Dụ, khóe miệng cong lên một đạo tinh xảo.

Tiếng gõ cửa rất nhanh truyền đến, Bạc Quý Thi đẩy cửa tiến vào, hỏi thử Bạc Chấn và Kiều Dụ: "Com đã xong rồi ạ, vừa ăn vừa nói chuyện đi?"

Bạc Chấn từ sau bàn đứng lên, như bậc trưởng bối thân thiết ôm vai Kiều Dụ đi ra ngoài: "Vừa ăn vừa nói chuyện"

Trên bàn ăn, Kiều Dụ cũng không chủ động nhắc tới mục đích tới, chẳng qua là tâm sự việc nhà.

Sau khi ăn xong, Bạc phu nhân sai Bạc Quý Thi mang hoa quả đến, Bạc Chấn lại tiếp Kiều Dụ ăn hoa quả.

Kiều Dụ cũng không nóng không vội, lại cực phối hợp bắt đầu ăn hoa quả, khí định thần nhàn cùng Bạc gia người một nhà từ tình hình quốc tế nói tới kinh tế trong nước, từ khác biệt nam bắc cho tới chuyện cũ khi xưa.

Bạc Chấn cẩn thận quan sát Kiều Dụ một chút, anh cũng không nói nhiều, trong ánh mắt vẫn phát ra vẻ trầm tĩnh càng rõ ràng, nụ cười đều thủy chung ôn hòa, khi nghe người khác nói đều nhìn ánh mắt đối phương, thỉnh thoảng mở miệng lời nói nói ra đều chính giữa hồng tâm.

Tựa như lúc trước, người thanh niên này mang theo hạng mục đến tìm ông, ông vốn cũng không tính toán đầu tư, không lâu sau Bạc Trọng Dương lên phương bắc kiểm tra nước, kết quả không có tốt như tưởng tượng của ông, ông là thương nhân, coi trọng lợi ích là tính trời, nhưng ông cũng không phải thương nhân bình thường, sao nhiều điểm lợi ích ông đều không để ý.

Nhưng một câu nói vô cùng đơn giản của Kiều Dụ liền làm cho ông chuyển biến tâm ý.

Kiều Dụ lúc ấy ngồi đối diện ông, cách cái bàn hội nghị thật dài, im lặng nghe ông chối từ, phía sau Kiều Dụ là Kiều gia và Nhạc gia, tuy nói cách khá xa, nhưng quan hệ hai nhà rắc rối khó gỡ, rút giây động rừng, mặc dù là ở trên địa bàn của ông, cũng không thể không cự tuyệt khéo léo một chút.

Kiều Dụ tựa hồ đối với cự tuyệt của ông cũng không giật mình, im lặng nghe xong chậm rãi mở miệng: "« Lão tử »nói, tương dục hấp chi, tất cố tương chi; tương dục nhược chi, tất cố cường chi; tương dục phế chi, tất cố hưng chi; tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi*. Cuối Thời Xuân Thu, các thế lực mới phát triển không ngừng lớn mạnh, ở Tân quốc, hình thành với Hàn, Triệu, Ngụy, Trí, Phạm, đại tộc Trung Hành cầm đầu, sử xưng "Lục khanh". Phạm,

Trung Hành sau khi bị thôn tính, Tri Bá liền hướng Ngụy Tuyên Từ đưa ra yêu cầu lãnh thổ, Ngụy Tuyên Từ lúc này cự tuyệt. Mưu sĩ của Ngụy Tôn Từ là Nhâm Chương lại hiến kế nói: Xin không cần chính diện cự tuyệt Tri Bá, không ngại thỏa mãn yêu cầu của hắn, hắn ném đến ngon ngọt rồi, nhất định sẽ kiêu ngạo đắc ý, càng thêm lòng tham không đáy, chia tay khắp nơi, đến lúc đó, thầy thuốc dĩ nhiên cũng bắt mẫn, do đó thúc đẩy các nhà liên hợp lại đi thu thập cô lập Tri Bá kiêu ngạo khinh địch, tính mạng của hắn còn có thể bảo vệ được sao? Ngụy Tuyên Vương nghe theo diệu kế của Nhâm Chương, vẽ ra một ít đất chia cho Tri Bá. Sau đó, Tri Bá quả nhiên bị ba nhà Triệu, Ngụy, Hàn ghét. Ngụy Tuyên Từ chẳng những thu lại đất đai bị mất, còn được chia thêm nhiều mảnh đất khác. Chuyện cổ này khẳng định Bạc đồng đã nghe qua? Ngài chẳng lẽ thật sự nghĩ đến mũi đinh hồng thương nhân có thể đội lâu dài sao? Bạc đồng nghĩ đến Bạc gia mấy năm nay phong sinh thủy khởi là bởi vì cái gì? Bạc gia năm đó từ phương bắc chuyển đi phương nam, sẽ không nghĩ tới ngày trở về? Bạc Trọng Dương ba phen vài lần đi phương bắc kiểm tra nước chẳng qua là trùng hợp? Cái hạng mục này cũng không phải vô lợi khả đồ, chỉ là muốn xem Bạc đồng coi trọng chính là cái "Lợi" gì"

(*Muốn làm cho cái gì chừng, trước hết phải căng nó ra cho thẳng. Muốn làm cho cái gì suy yếu, trước hết phải giúp cho nó mạnh thêm. Muốn vứt bỏ cái gì, trước hết phải làm cho nó hưng vượng. Muốn tước đoạt cái gì của nó, trước hết phải tặng nó cái gì đó (Đạo đức Kinh)

Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. kylqd

Vô lợi khả đồ: không có lợi nhưng có tiền đồ)

Bạc Chấn từ chuyện cũ hoàn hồn, uống ngụm trà, mở miệng: "Thời gian không còn sớm, ta và Kiều Dụ còn có việc muốn nói, vào thư phòng đi!"

Kiều Dụ gật đầu, rất nhanh đứng dậy, theo Bạc Chấn vào thư phòng.

Bạc Chấn mở cửa lấy ra hộp đồng: "Hộp đồng đã sớm chuẩn bị xong, ta đã ký tên rồi, tập đoàn sẽ mau chóng xác định chọn người qua phối hợp với cậu"

Kiều Dụ nhận lấy xem vài lượt, cười ngắc đầu: "Vậy cảm ơn Bạc đồng, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ"

Sau khi Kiều Dụ từ Bạc gia rời đi, Bạc Quý Thi gõ cửa đi vào thư phòng, thẳng vào vấn đề chính nói ra ý định của chính mình: "Cha, hạng mục này, con muốn phụ trách!"

Bạc Chấn nhìn ngoài cửa sổ, đèn xe của Kiều Dụ trong bóng đêm lóe sáng, rất nhanh biến mất không thấy, ông mới mở miệng: "Anh con cũng nói giống như vậy"

Bạc Quý Thi ngừng lại một chút, đột nhiên ngắc đầu lên nhìn Bạc Chấn, ánh mắt kiên định: "Con sẽ thắng từ trong tay anh ấy"

Bạc Chấn cũng không phát biểu ý kiến gì, như cũ đưa lưng về phía cô: "Có tài mà không vội, nhất định là đại tài, có trí mà hòa khí, đây mới là người thông minh. Kiều Dụ là đại tài, có trí tuệ, nếu là giúp đỡ anh ta, có chỗ nào đòi hỏi con cần vất vả như vậy?"

Bạc Quý Thi không nói tiếp, chỉ cúi đầu nở nụ cười.

Cách hành sự của Kiều Dụ, bị Kiều gia và Nhạc gia cùng ảnh hưởng nặng, ôn hòa có lễ độ, tài năng đều thu vào, không biểu hiện ‘son bất lộ thủy’, nhưng đó cũng không đại biểu người khác muốn làm gì thì làm ta cần ta cứ lấy, người như thế hoàn toàn cần cẩn thận nhất. kylqd Không phải yếu đuối, không phải nhường nhịn, mà là một loại im lặng cường đại.

Bạc Quý Thi còn nhớ khi Kiều Dụ mới được bổ nhiệm về đây, khi đó nền móng của anh chưa ổn định, sau khi nói ra dự thảo nghị quyết mấy người gọi là nguyên lão phía nam không nhìn đến khí chất phong độ mà gào thét, một điểm cũng không ủng hộ: "Đây là phương nam, không phải ở phương bắc các người!"

Kết quả sau đó rốt cuộc như thế nào cô cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ khuôn mặt Kiều Dụ trầm tĩnh ngồi ở chỗ đó, không chút bối rối không chút xấu hổ, hơi hơi nâng mắt quét qua một vòng. Cô đứng ở phía sau Bạc Chấn, chỉ một cái liếc mắt, cô liền biết, cái gì là khí tràng.

Quả nhiên mấy tháng sau không còn người dám ở trước mặt Kiều Dụ lớn tiếng nói một chữ, nhóm nguyên lão cật già lên mặt kia bị anh thoải mái vui vẻ thu thập đến dễ bảo.

Một người đàn ông như anh ấy, không cần có bao nhiêu con người tao nhã thâm trí, không cần có bao nhiêu miệng lưỡi lưu loát, chỉ cần ngồi ở chỗ đó, cũng đã nói năng khí phách.

Một người đàn ông như vậy, làm sao không rõ dụng ý của Bạc Chấn? Cô ở phía sau thuận thế mà lên, chẳng phải sẽ bị anh xem nhẹ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phân biệt như hai con mèo

Bạc Quý Thi mới từ thư phòng đi ra liền thấy Bạc Trọng Dương đang tựa vào cầu thang về mặt nhân nhả.

Khóe môi Bạc Trọng Dương kéo ra về mặt cười như không: "Từ tiểu thư, quý nhân mục tiêu xuất hiện, cần phải nắm thật chắc cơ hội a"

Bạc Quý Thi dịu dàng nhìn anh: "Anh hai lo lắng rồi, không còn sớm nữa, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi"

Hai anh em gặp nhau thoáng qua, nụ cười trên mặt tự nhiên bỏ đi, lưu lại một vẻ mặt lạnh lùng.

Ngày hôm sau, khi Duẫn Hòa Sướng chuẩn bị đi gọi Kiều Dụ ra sân bay thì đúng lúc nhận được điện thoại của Kiều Dụ.

"Tôi đi mua ít đồ, cậu không cần chờ tôi, chúng ta gặp nhau ở sân bay"

Duẫn Hòa Sướng cúp điện thoại không hiểu vì sao, cảm thấy hành vi gần đây của Kiều Dụ lệch khỏi đường đi của quỹ đạo, bất luận vì cái gì cậu ta trước tiên đem nguyên nhân quy kết trên người Kỳ Tư Tuyền.

Lúc Duẫn Hòa Sướng ngồi cùng Kiều Dụ ở trong sảnh sân bay chờ đăng ký, anh nhìn Kiều Dụ bên cạnh chuyên tâm xem văn kiện, muốn nói lại thôi, rốt cuộc khi cổ lấy hết dũng khí chuẩn bị mở miệng lại bị ngắt lời.

Một người đàn ông mặc đồng phục phi công băng qua sảnh lớn, trong cái nhìn của vạn người đi đến trước mặt Kiều Dụ, ngồi xuống.

Có lẽ do đồng phục hấp dẫn, hoặc là người đó vốn xuất sắc, mấy cô gái trẻ xung quanh đang hưng phấn thảo luận.

Kiều Dụ gấp lại văn kiện trong tay, cười mở miệng: "Tại sao cậu lại ở chỗ này?"

Thẩm Nam Du đá đá va li màu đen trên mặt đất: "Tôi đến đây huấn luyện, cùng một chuyến bay với cậu trở về, ở trong danh sách hành khách nhìn thấy tên cậu liền qua đây chào hỏi"

Kiều Dụ nhìn anh ta: "Là như vậy?"

Thẩm Nam Du bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn nửa ngày mới khép lại nụ cười, nghiêm trang mở miệng: "Niệm tình mấy năm huynh đệ, nhắc nhở cậu một câu, tam thiếu gia đột kích"

Kiều Dụ nghe thấy cái tên đó, nhũ nhũ chân mày. Ngay sau đó liền cùng Thẩm Nam Du 'tâm chiếu bất tuyên'* nhìn nhau cười.

(*: trong lòng đã rõ nhưng không nói ra)

Trên máy bay Kiều Dụ còn chưa ngồi ổn định, liền có một cô gái hương diễm, váy dài tung bay nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh, trong không khí ngập tràn hơi thở ngọt ngào. Sau khi cô gái ngồi xuống liền nghiêng đầu ngủ, máy bay còn chưa cất cánh, đầu của cô cũng đã dựa vào vai Kiều Dụ.

Kiều Dụ lễ độ đưa đầu của cô đỡ về cái gối dựa đầu trên ghế, nhưng chưa được bao lâu, cô ta lại trở lại, mấy lần trở đi trở lại như vậy càng lúc càng táo tợn hơn chỉ kém lần vào lồng ngực của Kiều Dụ.

Kiều Dụ nhìn lướt qua Thẩm Nam Nhân đang một mực ở bên cạnh xem náo nhiệt, thực bất đắc dĩ hơi cất cao thanh âm: "Trần Tam Nhi, cậu đùa giỡn đủ chưa?"

Rất nhanh từ chỗ ngồi cách hai dãy ghế lộ ra một cái đầu: "Tại sao cậu biết là tôi?"

Nói xong ra hiệu động tác tay, cô gái bên cạnh mới vừa giả bộ ngủ quả nhiên đứng dậy đi chỗ khác ngồi, sau đó Trần Mộ Bạch tiến đến ngồi cạnh Kiều Dụ.

Kiều Dụ có chút bất đắc dĩ liếc anh ta một cái.

Tổ tiên Trần gia là bát kỳ trong chính nhị bát kinh, tuy nói đã nhiều năm như vậy, nhưng trên người hẳn toát ra vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá khó cường thuộc loại hoàng gia, đương nhiên, con cháu bát kỳ cái loại lười biếng trẻ con như hắn cũng không đào thoát được.

Trần Mộ Bạch nhìn chằm chằm Kiều Dụ hồi lâu mới mở miệng: "Nhị ca, vốn bọn họ nói cậu không gần nữ sắc tôi còn không tin, hiện tại tôi thực sự vài phần hoài nghi cậu có phải là . . . . . Đoạn tụ chi phích*?"

(*: thích đàn ông)

Kiều Dụ có chút tự giễu hừ một tiếng sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Mộ Bạch thấy Kiều Dụ không phản ứng cũng không để ý, vượt cằm mở miệng nói ra mục đích của mình: "Lúc đó là Trần gia trước tiên thật xin lỗi em gái cậu, sau đó khi Trần gia gặp chuyện không may cậu lại trợ giúp như vậy, tôi cảm thấy thật có lỗi với cậu, cậu biết tôi không thích nợ nhân tình, tôi suy xét một vòng, tiền quyền cậu không thiếu, chỉ thiếu một mỹ nữ, nhưng mấy năm nay cậu bận rộn chưa tìm hiểu, nếu không tôi giới thiệu mấy người . . . ."

Kiều Dụ đối với Trần Mộ Bạch không nhìn được nữa, quay đầu liếc anh ta một cái: "Mộ thiếu, cậu không thấy cậu thiếu nốt ruồi bà mối sao?"

Khóe môi Trần Mộ Bạch giật giật, xoay người kéo ống tay áo của Thẩm Nam Du: "Cậu ấy làm sao vậy? Kiều Dụ trước kia là một người rất ôn hòa vô hại mà, làm sao tôi bỗng nhiên lại cảm thấy lạnh buốt vậy, cậu ta là đi cà đến sao? Vẫn là nói phía nam rất phức tạp? Làm Nhị ca yêu quý của tôi mang đi phá hủy rồi?"

Thẩm Nam Du nhìn mặt Kiều Dụ, lại hướng Trần Mộ Bạch về mặt hứng trí cười cười, anh biết Kiều Dụ không phải không gần nữ sắc, chỉ là hơn một nửa trong lòng đã có người, Trần Mộ Bạch còn cố tình không muốn sống đi chọc đúng chỗ đau của cậu ấy.

Anh vẫn còn nhớ rõ ràng vài năm trước, Kiều Dụ cố ý đến tìm anh, ở trong phòng giám sát của sân bay về mặt đau đớn không thôi tiền một cô gái lên máy bay, sự luyến tiếc trong đáy mắt của người đàn ông này ai cũng đều nhìn thấy, nhưng đến khi anh hỏi là muốn ngăn lại, lại bị Kiều Dụ cự tuyệt.

Anh cho tới lúc bấy giờ chưa nhìn thấy loại biểu tình đó trên khuôn mặt của người đàn ông ôn hòa nho nhã này.

Cậu ta ngồi trên ghế sofa nhìn chăm chăm không chớp mắt đạo bóng dáng trên màn hình kia, thật lâu sau trầm mặc, sau đó thậm chí không tự giác châm điều thuốc.

Chính anh vô tình ngăn lại, nhưng cậu ta vẫn quay đầu giải thích, mở miệng âm thanh khàn khàn: "Tôi biết nơi này không được hút thuốc, tôi chỉ hút một điếu, hút xong liền đi"

Nói xong tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, thẳng tới khi máy bay hòa vào chân trời, trong tay cậu ta sớm chỉ còn lại đầu mẩu thuốc lá, chỗ đó chỉ có khói bốc ra từ phần đuôi, cậu ta cũng chưa hút một lần. Thẩm Nam Du trơ mắt nhìn đốm lửa cách đầu ngón tay ngày càng gần, có lẽ do đau đớn ở giữa ngón tay buộc cậu ta hồi thần, Kiều Dụ rất nhanh đứng lên, thần sắc cũng khôi phục bình thường, nói với anh: "Cám ơn cậu, tôi đi đây"

Nói xong lại đưa mắt nhìn màn hình sớm đã không còn đạo bóng dáng duyên dáng kia lần nữa, rồi quả quyết xoay người rời đi.

Khi đó, Kiều Diệp vừa mới gặp chuyện không may, là thời gian chịu đựng khó khăn nhất của Kiều Dụ, thời điểm đó cậu ta tiến vào chính trị đã một thời gian không ngắn, đã sớm học được vui buồn không hiện ra sắc mặt, lại rất khó mà thấy được cậu ấy lộ ra loại thần sắc này, chỉ có lần đó, cậu ta phá lệ, mang theo bất đắc dĩ, mang theo không muốn, mang theo bất lực hư thoát cùng tuyệt vọng.

Thẩm Nam Du ở sân bay cũng đã lâu, thấy nhiều cảnh ly biệt, nếu một người ở tình cảnh đưa tiễn đặc biệt mới lộ ra cái loại biểu tình này, lại làm sao mà dễ dàng quên được.

Ngày hôm sau khi Kiều Dụ đi công tác về vừa đúng là cuối tuần, anh quên một tập văn kiện ở văn phòng nên quay lại lấy. Trong tòa nhà làm việc vắng vẻ, khi ở trên hành lang anh gặp một con mèo đang nghênh ngang đi qua ngay ra một lúc nhìn thoáng qua, quay đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt to của con mèo đứng trước cửa thang máy.

Kiều Dụ nhìn xung quanh, không biết con mèo này từ đâu tới, anh cười lắc đầu, tiếp tục đi lên phía trước.

Nhưng chờ đến anh cầm văn kiện từ văn phòng đi ra, con mèo kia thế mà vẫn còn ngồi xổm trước thang máy.

Anh đi qua ấn nút chờ thang máy đi lên, con mèo ấy liền cùng anh sóng vai chờ ở đó. Cửa thang máy rất nhanh mở ra, sau đó anh đi vào, con mèo kia ngồi xổm ở cửa thang máy nhìn nhìn anh.

Kiều Dụ ngăn cửa thang máy đang sắp đóng lại: "Người muốn vào ư?"

Con mèo kia rất nhanh đứng dậy, về mặt kiều ngạo uyển chuyển bước chân mèo nhẹ nhàng không nhanh không chậm đi vào thang máy.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Kiều Dụ đối diện nó, thử thăm dò hỏi một câu: "Người. . . đến tầng mấy?"

Con mèo nhìn mấy con số sắp xếp ở cửa thang máy về mặt phiền muộn, Kiều Dụ bất đắc dĩ, liền ấn tầng một.

Tới tầng trệt, Kiều Dụ ra thang máy, con mèo kia cũng theo ra cùng, sau đó vẫn đi theo Kiều Dụ đến bên cạnh xe.

Kiều Dụ quay đầu nhìn nó, thật sự không biết con mèo này là của ai, từ đâu tới đây, vì cái gì muốn đi theo anh. Anh liền như vậy mà bắt nó mang đi, chủ nhân của nó tìm không thấy nó thì làm sao.

Không có biện pháp, Kiều Dụ lại mang theo con mèo đi thang máy trở lại văn phòng, đơn giản không về nhà, liền ở văn phòng tăng ca.

Sau khi Ký Tư Tuyên làm việc một hồi, mới phát hiện Đại Miêu vốn vẫn ngồi trên cửa sổ phía trước phơi nắng lại không thấy đâu. Tìm một vòng căn bản không thấy bóng dáng của nó, lại phát hiện cửa văn phòng Kiều Dụ khép hờ.

Khi cô đẩy cửa vào, Kiều Dụ đang ngồi sau cái bàn bên cửa sổ xem văn kiện, thỉnh thoảng nâng mắt lên nhìn máy tính một cái, bên tay đơn giản đặt một cái bút chì, một chén nước.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu đến, Đại Miêu co mình nằm bên tay Kiều Dụ phơi nắng thái dương, nhắm mắt ngủ, bỗng nhiên mở to mắt nóng lòng ham muốn đi đến vớt con cá trong chậu cá cảnh góc bàn. Kiều Dụ mắt cũng không nâng, lại bỗng nhiên kéo khóe miệng, nâng tay vuốt ve lông của nó trấn an, Đại Miêu lập tức ngoan ngoãn nằm trở về, về mặt hưởng thụ nhắm hai mắt lại.

Ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ rất đẹp, trong phòng một gian yên tĩnh, tựa hồ hết thảy đều quen thuộc, tựa hồ hết thảy nên là cái dạng này, tựa hồ cảnh tượng này sớm đã xảy ra vô số lần, tựa hồ hết thảy đều rất tốt, nhưng ánh mắt của cô lại mơ hồ có chút đau.

Kiều Dụ rất nhanh phát hiện sự tồn tại của Kỳ Tư Tuyên, khi ngẩng đầu nhìn cô, Kỳ Tư Tuyên phản ứng cực nhanh nhắm mắt lại, chỉ vào Đại Miêu đã sớm đổi màu cờ căn bản không biết chủ nhân là ai kia: "Nó, là của tôi"

Người đàn ông ngược sáng hào quang vạn trượng, ánh sáng màu vàng nhạt nhợt nhợt mờ phác họa hình dáng anh, trong ánh mắt thâm thúy hẹp dài tràn ngập ý cười, Kỳ Tư Tuyên ở trong chính tiếng đập của trái tim mình nghe thấy tiếng nói của anh mà kinh hi.

"Nó là Kỳ Tiểu Hoa?!"

Kỳ Tư Tuyên nghiêng đầu, rốt cuộc thấy rõ mặt anh, thì ra anh còn nhớ rõ.

Lúc trước Kiều Dụ đã gặp qua Kỳ Tiểu Hoa.

Năm ấy vợ chồng họ Kỳ lại đi sưu tầm phong cảnh, Kỳ Tư Tuyên bị bắt đảm nhiệm công tác chiếu cố Đại Miêu, nhưng trường học không cho phép nuôi động vật, cô chỉ có thể cách một ngày về nhà một chuyến, có mấy lần Kiều Dụ đưa cô trở về.

Kỳ Tư Tuyên vẫn hết sức lôi kéo Kiều Dụ về nhà, nhưng Kiều Dụ trong xương cốt vẫn là thực truyền thống, cha mẹ bên gái lại không có nhà, làm cách nào cũng không nguyện lên lầu.

Nhưng số lần cô cố chấp nhõng nhẽo nhiều hơn, anh cũng liên dao động, cũng phải qua đó một lần, gặp qua như vậy một lần, chẳng qua lúc đó Kỳ Tiểu Hoa thật sự vẫn là đóa hoa nhỏ, cùng với khuôn mặt bánh bao hiện giờ "phân biệt như hai con mèo", cho nên anh mới không có nhận ra.

Không biết có phải vì Đại Miêu nhận ra anh tới mới một mực đi theo anh.

Cảnh tượng một người một mèo vừa rồi, Kỳ Tư Tuyên đã ảo tưởng qua vô số lần, chờ bọn cô kết hôn, sẽ mang Đại Miêu nhận vào trong nhà của mình, cô cảm nhận trên thế giới này tốt đẹp nhất chính là được bận rộn riêng họ, không làm phiền đến nhau, nhưng cô vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy anh, cùng phôi nắn với Đại Miêu, lại nhìn thêm một chút ôn nhu, hoàn mỹ trong đôi mắt của anh.

Chỉ là không nghĩ tới cảnh tượng đó thật sự xuất hiện trước mắt cô lại là sau nhiều năm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ có ảm đạm

Kỳ Tư Tuyên phiền muộn bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, đáy mắt dần dần tích lũy lạnh lùng và tự giễu, chẳng qua thời gian ngắn ngủi vài giây, Kiều Dụ liền nhìn một hồi trở mặt biểu diễn, anh có chút lơ mơ, thật cẩn thận hỏi: "Tại sao hôm nay lại tặng ca?"

Kỳ Tư Tuyên khôi phục lại bộ dạng lãnh điểm cao quý: "Tại sao tôi tặng ca hay không còn cần phải hướng Kiều bộ báo cáo? Trong hợp đồng có viết điều này sao?"

Kiều Dụ nhú mày: "Hiện tại không phải thời gian đi làm, không cần gọi anh là bộ trưởng"

Khỏe miệng Kỳ Tư Tuyên cong cong vừa phải, nhưng đáy mắt rõ ràng vẫn tối tăm như trước, không mặn không nhạt mở miệng: "Vậy xin hỏi Kiều công tử, còn có việc không?"

Kiều Dụ từ đầu đến giờ vẫn không rõ Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên trở mặt la vì cái gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân kia: "Em. . . . kì sinh lý?"

Khỏe miệng Kỳ Tư Tuyên lập tức co rút, vẻ mặt phức tạp trừng mắt nhìn Kiều Dụ một cái.

Kiều Dụ liền biết chính mình đoán sai, thực lý trí bắt đầu nói sang chuyện khác: "Mấy hôm trước đi công tác. . . . ."

Kỳ Tư Tuyên đột nhiên mở miệng ngắt lời, cũng không thèm nhìn Kiều Dụ, ngay cả giọng điệu cũng lạnh đi vài phần: "Kiều bộ đi công tác, cái loại chuyện này, không cần nói cho tôi biết"

Kiều Dụ bùng tỉnh ngộ: "Em là. . . . bởi vì anh đi công tác không nói với em, cho nên tức giận?"

Kỳ Tư Tuyên sừng sốt, nghiêng đầu quay sang một bên, nhú mày gượng gạo trả lời: "Anh suy nghĩ quá nhiều rồi"

Kiều Dụ rõ ràng nhìn thấy trên mặt cô mất tự nhiên, k.y.cười cười không có tiếp tục trả lời, từ trong ngăn kéo cạnh bàn lấy ra một cái bình nhỏ, đi đến trước mặt Kỳ Tư Tuyên đưa cho cô.

Kỳ Tư Tuyên nhận lấy xem một chút, thuốc mỡ màu trắng, thuyết minh cựa đơn giản, chuyên trị muỗi đốt.

Kiều Dụ tiếp tục nói tiếp nội dung vừa bị cắt đứt: "Mấy hôm trước đi phía nam công tác, muỗi phía nam so với phương bắc hung hăng ngang ngược hơn, loại thuốc này trị muỗi đốt đặc biệt hữu hiệu, liền mang một lọ cho em. Về sau bị muỗi đốt đừng dùng sức gãi, để lại sẹo sẽ không thể mặc váy đẹp được"

Hồ hấp của cô bị kim hãm, một câu rất quen thuộc, ngày đó cô lạt mềm buộc chặt, cô ý nói cho anh nghe, muốn làm anh đau lòng, bây giờ từ miệng anh nói ra, cái đau lại chính là trái tim của cô.

Kỳ Tư Tuyên cắn chặt răng, nở miệng cười đến đôi mắt cong cong lại đem lọ thuốc trong tay trở lại: "Kiều sư huynh có tâm rồi"

Kiều Dụ nhìn Kỳ Tư Tuyên, thật lâu sau cúi đầu, đầy bất đắc dĩ thở dài.

Anh vẫn biết, Kỳ Tư Tuyên từ trước tới nay là khó dỗ dành nhất.

Lòng của cô lại bởi vì tiếng thở dài của anh bỗng nhiên mềm xuống, vừa nhấc mắt liền có thể nhìn thấy một mảnh than chì trong đáy mắt anh, lại cúi đầu cau mày rồi rầm nửa ngày, bỗng nhiên từ trong tay Kiều Dụ đoạt lấy thuốc mỡ, thanh âm cứng ngắt: "Cám ơn"

Kiều Dụ nhìn cô một cái, cười cười dụ đi không khí: "Thời gian không còn sớm, đi ăn cơm đi"

Kỳ Tư Tuyên vốn là mang theo Đại Miêu đến nhà ăn bên này ăn chực cơm, nghe thấy anh nói như vậy, liền xoay người đi ra ngoài.

Hai người sau khi gặp lại lần đầu tiên ngồi cùng một bàn ăn cơm, tâm tình Kỳ Tư Tuyên không vui cúi đầu không nói lời nào, Kiều Dụ khó nói được nhiều lời.

"Cuối tuần khi có thời gian sẽ đến tặng ca, phúc lợi của tặng ca, có thể gọi món ăn.k.y. Anh sẽ gọi hai món ăn một món canh, một mặn một nhạt, mùa hè ăn canh bí đao lá sen, mùa đông ăn canh củ từ xương sườn"

Sau khi hai người ngồi xuống, rất nhanh có đầu bếp lại hỏi: "Kiều bộ lại tặng ca sao? Hôm nay muốn ăn gì?"

Kiều Dụ cũng không hỏi ý kiến của Kỳ Tư Tuyên, trực tiếp mở miệng: "Liền chiều theo bình thường đi, lại nhiều hơn một phần cơm"

Đồ ăn bung lên thật sự nhanh, Kiều Dụ cảm chiếc đĩa thừa ra ở trên bàn gấp đĩa rau cho Kỳ Tư Tuyên: "Đây là món ăn anh bình thường ăn qua, ném thử chút"

Kỳ Tư Tuyên không nói chuyện, hai người im lặng ăn xong bữa cơm.

Từ căn tin đi ra, Kỳ Tư Tuyên muốn về văn phòng lại bị anh kéo ra ngoài.

"Trong này có một con đường nhỏ có thể thông đến chỗ của anh, khi không lái xe anh sẽ đi đường này. Chỗ ở của anh hiện tại là phòng trong bộ phận, năm đầu tiên em đi, anh được điều về tây nam, sau khi trở về, liền chuyển đến đây"

Kỳ Tư Tuyên vẫn giữ nguyên vẻ mặt ghét bỏ: "Cuộc sống của Kiều bộ trưởng tôi thật sự không có hứng thú biết, xin hỏi tôi có thể trở về chưa?"

Kiều Dụ cũng không để ý tới cô đang nói cái gì, ôm Đại Miêu trong tay tiếp tục đi về phía trước: "Một lát nữa sẽ đi qua hồ nhân tạo, cảnh sắc cũng không tệ lắm, đi xem đi"

Kỳ Tư Tuyên đơn giản không đi: "Tôi không đi! Trả lại Đại Miêu cho tôi!"

Kiều Dụ quay đầu nhìn cô một cái, vẫn bộ dạng cười như trước, giọng nói êm ái dỗ dành cô: "Vẫn là đi xem đi"

Nói xong cũng không chờ cô đồng ý, tiếp tục đi thẳng.

Kỳ Tư Tuyên xù lông: "Kiều Dụ!"

Lần này, anh đầu cũng không quay lại, tốc độ dưới chân bước nhanh hơn: "Lập tức sẽ đến, nói mệt rồi kiên trì một chút, bên hồ có ghế dài, có thể nghỉ ngơi một chút"

Mất thấy anh muốn đi xa, Kỳ Tư Tuyên thở dài, chạy chậm mấy bước theo sau.

Sau đó, hai người ngồi trên ghế dài ven hồ, nhàn nhã dài rù xuống bên ghế, Đại Miêu rúc vào trong lòng Kỳ Tư Tuyên không an phận đi với lấy lá liễu, Kỳ Tư Tuyên tự biết phản đối không có hiệu quả, lấy một loại thái độ lạnh nhạt không bạo lực không phối hợp lộ ra khuôn mặt an an tĩnh tĩnh lắng nghe.

"Sáng sớm mỗi ngày anh đều chạy bộ quanh hồ vài vòng". Giọng nói của Kiều Dụ ở trong gió nhẹ nhàng chậm rãi vang lên: "Cháo của cửa hàng 'Bữa

sáng' bên kia không tệ, là bằng hiệu của bọn họ, có cơ hội có thể nếm thử. Cũng không phải mỗi ngày đều ăn, nếu hôm trước tăng ca hoặc xã giao muộn, sáng ngày hôm sau ngủ dậy, không kịp liền đi căn tin ăn"

Kỷ Tư Tuyên giương mắt nhìn, quả nhiên có cửa hàng, cửa hàng có bằng hiệu thật to, trên mặt viết hai chữ 'bữa sáng'

Kiều Dụ chỉ chỉ tòa nhà gần hồ nhất: "Anh ở tòa nhà kia, đi lên ngồi một lát?"

Kỷ Tư Tuyên giương mắt nhìn chằm chằm anh, anh từ khi mới bắt đầu đã không thích hợp, từ đầu tới cuối đem chính mình khai báo một lần, rốt cuộc vẫn muốn hỏi: "Anh đang làm cái gì vậy?"

Thần sắc Kiều Dụ nghiêm túc mà còn thành thật: "Anh là nghĩ muốn nói với em, mấy năm nay, mỗi ngày của anh trôi qua như thế nào?"

Kỷ Tư Tuyên hừ lạnh: "Không có hứng thú biết, xin hỏi tôi có thể trở về hay chưa?"

Kiều Dụ gật đầu, lại không dẫn cô đi theo đường cũ trở về, mà lại đi một con đường khác: "Buổi sáng đi làm anh thường sẽ đi xe, đi trên con đường này. Có khi Dẫn Hòa Sướng lái xe tới đón anh, có khi thì anh tự mình lái xe qua. Chiếc xe kia. . . . ."

Kiều Dụ nói tới đây bỗng dừng lại, quay đầu nhìn Kỷ Tư Tuyên một cái mới tiếp tục mở miệng: "Chiếc xe kia là mua vào năm thứ hai em đi, khi đó anh vừa mới từ tây nam trở về, đi qua cửa hàng 4s, bỗng nhiên nhìn thấy, không biết tại sao đã muốn mua, lựa chọn là màu sắc em thích"

Kỷ Tư Tuyên cúi đầu trầm mặc, là, lúc ấy bọn học từng thảo luận qua, Kiều Dụ thích màu đen, nhưng cô thích màu trắng, hôm đó bầu trời rất tối, nhưng cô vẫn nhìn ra chiếc xe kia màu trắng.

"Năm thứ ba em đi, một năm xảy ra thật nhiều chuyện, em gái anh xảy ra chút chuyện". Kiều Dụ nhẹ nhàng băng quơ nói, màu đen nơi đây mắt càng lúc càng đậm: "Sau đó sự việc lại không giải quyết tốt, nó muốn ra nước ngoài đọc sách. Ngày đó anh ra sân bay tiễn nó. Nó ôm anh khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, anh nhìn nó lại nhớ đến em. Anh biết nó không muốn đi, lúc ấy bạn trai nó ở ngay bên cạnh, nhìn thấy cậu ta anh tựa như nhìn thấy chính mình, muốn giữ, cũng không dám giữ. Ngày đó em đi, anh đi tiễn em, em không biết?"

Kỷ Tư Tuyên âm trầm trầm mặc, cúi đầu không nói lời nào, không biết suy nghĩ cái gì.

"Mùa xuân một năm kia anh được điều đi phía nam. Cuối năm lại triệu hồi về. Tiêu Từ Uyên và Tùy Úc kết hôn cũng là trong năm đó, anh cho rằng em sẽ trở về, nhưng mãi cho đến khi hôn lễ chấm dứt, em đều không xuất hiện"

"Năm thứ tư em đi, tin tức của em dần dần càng nhiều hơn. Khi gặp mặt bạn học, có bạn học vẫn còn trong giới kiến trúc sẽ nói về em, làm mấy đệ tử của giáo sư đóng cửa, ở mấy văn phòng lớn thực tập, ở nước ngoài lấy được nhiều giải thưởng, trên mạng cũng có thể nhìn thấy tác phẩm của em. Rất khéo léo, anh cũng ở một năm đó thăng chức một bậc. Trong năm này, Tùy Úc mang thai sinh ra Vân Tĩnh, anh còn nghĩ em sẽ trở về, nhưng em vẫn là không về"

"Năm thứ năm em đi, anh trai anh bởi vì sức khỏe không tốt đem công tác dần dần chuyển giao đến tay anh, rất bận, bận đến ngay cả thời gian ăn cơm đều không có. Áp lực cũng lớn, học biết hút thuốc, Tiêu Từ Uyên dạy. 1q.đ.Bởi vì xã giao và ăn uống không quy luật, nên hai lần nằm viện, từ sau lúc đó liền không dám khinh thường lại, bắt đầu cai thuốc, ăn cơm đúng bữa, rèn luyện thân thể"

"Năm nay là năm thứ sáu, xảy ra một chuyện rất tốt". Kiều Dụ khẽ mỉm cười nhìn về phía trước. "Em đã trở về"

"Còn em". Kiều Dụ quay đầu nhìn cô, sườn mặt cong cong nhu hòa, khóe mắt, đuôi mày đều mang theo ôn nhu ấm áp: "Có thể nói một chút mấy năm nay em như thế nào không?"

Ban đêm hôm đó trời mưa một trận to, ngày hôm sau vẫn âm u, Kỷ Tư Tuyên thức dậy rất sớm, nhìn chằm chằm vào ánh sáng xuyên qua tấm rèm cửa đây bên cửa sổ xuất thần.

Cô mơ mộng cả đêm, trong mộng đều là khuôn mặt Kiều Dụ, cười hỏi cô, còn em, có thể nói một chút mấy năm nay em như thế nào không?

Sau một lúc lâu, Kỷ Tư Tuyên lấy điện thoại di động ra, ấn dãy số, điện thoại thông mở miệng vào thẳng vấn đề: "Hôm nay tôi nghỉ một ngày"

Cô lười biếng nằm trên giường hơn nửa buổi sáng, gần tới trưa cô mới đứng dậy, sau khi cho Đại Miêu ăn lại nằm trên sofa ngẩn người, cuối cùng buồn bực ngồi dậy, cầm di động bắt đầu gọi người.

Buổi chiều, bốn cô gái nhàn nhã ngồi trong quán cà phê xem tạp chí uống trà chiều.

Tam bảo chỉ vào một tờ trên cuốn tạp chí hỏi: "Váy này được không?"

Kỷ Tư Tuyên nhìn cũng không nhìn: "Tam bảo, cậu nói cậu mặc váy gì cơ, phụ nữ mới mặc váy, cậu nói cậu ngoại trừ thân phận viết giới tính nữ trên chứng minh ra, cậu cùng phụ nữ còn có quan hệ gì?"

Tam bảo về mặt ủy khuất nhìn Kỷ Tư Tuyên, nhìn nhìn bỗng nhiên nở nụ cười: "Yêu nữ, cậu nói tớ giữ kiểu tóc này của cậu được không? Đợi tóc tớ dài đến lưng, thiếu niên cưới tớ được? Đến lúc đó Trần Thốc liền có thể cưới tớ!"

Kỷ Tư Tuyên miễn cưỡng ngẩng đầu, từ trên xuống dưới đánh giá Tam bảo nửa ngày, than thở lắc đầu: "Tớ thấy là không có hy vọng gì"

Tam bảo về mặt nghi hoặc: "Tại sao?"

Kỷ Tư Tuyên chậm rãi chế nhạo cô: "Bởi vì cậu không có thất lưng a"

Tam bảo trúng liền hai mũi tên, lập tức đem cuốn tạp chí ném đi, hai mắt đắm lệ cấp tốc lao vào lòng Tùy Úc tìm an ủi.

Hà ca nhìn cuốn tạp chí trong không trung trước mặt cô không biết như thế nào cho phải, ném đi không được, cầm cũng không xong, về mặt hoảng sợ nhìn Yêu nữ, thành khẩn cầu xin tha thứ: "Yêu nữ, niệm tình chúng ta ở cùng phòng năm năm, cầu xin cậu đừng nói . . . ."

Kỷ Tư Tuyên nhấp ngụm nước trái cây, không lưu tình chút nào ra chiêu: "Hà ca a, tớ nói cậu lại thân thiết không thành công rồi, liền tin Đạo cơ đốc đi!"

Hà ca run rẩy mở miệng: "Vì sao?"

Kỷ Tư Tuyên cười đến khuynh nước khuynh thành: "Bởi vì cái dạng này của cậu là có chúa rồi"

Hà ca cũng ném tạp chí bỏ nhào vào Tùy Úc bên cạnh run rẩy: "A Úc! Cậu xem cô ấy!"

Tùy Úc trái ôm phải ấp ngồi một bên cười: "Yêu tinh này tu hành rất cao, tớ sợ không chống đỡ được, nhanh gọi cứu viện thôi"

Tam bảo chưa từ bỏ ý định, yếu ớt phản kháng: "Yêu nữ, cậu thật sự quá gầy"

Kỷ Tư Tuyên không nhanh không chậm tiếp chiêu: "Thời điểm tám cân bốn lạng sao? Tam bảo, nói thật, cậu thắng là ở trên vạch xuất phát cuộc sống"

Tam bảo lại một lần nữa chui vào lòng của Tùy Úc, học máu bỏ mạng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cái bóng của anh

Hà Ca đẩy đẩy Tùy Úc, mưu đồ ngăn cản một phần hỏa lực: "Vì sao cậu không công kích Tùy Úc?!"

Kỷ Tư Tuyên nghiêng đầu cười xấu xa: "Bởi vì lão công của cô ấy là Tiêu Từ Uyên a, Tiêu Từ Uyên đó ai cũng có thể chêu trọc sao? Nếu không thì các cậu cũng tìm một lão công như Tiêu Từ Uyên đi, như vậy tớ cũng sẽ không công kích các cậu. Hơn nữa, thai phụ mà các cậu cũng ức hiếp, có nhân tính không vậy?"

Hà Ca vừa định mở miệng bỗng nhiên dừng lại, sau đó nhìn nhìn Tam Bảo nháy mắt ra hiệu với cô.

Tam Bảo chớp mắt về mặt ngây thơ, cho đến khi nghe thấy giọng nói phía sau mới đột nhiên mở to hai mắt, nhảy dựng lên chào hỏi: "Y tá trưởng, thật trùng hợp a"

Một người phụ nữ trung niên dẫn theo một cô gái hai mươi mấy tuổi cách mấy bước ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi: "Bác sĩ Nhậm, đây là cháu gái tôi, cô chưa gặp qua?"

Tam Bảo liếc mắt liếc đầu: "Chưa gặp qua, chưa gặp qua"

Người phụ nữ trung niên vỗ vỗ cháu gái của mình: "Đúng rồi, thầy của cô khi nào có thời gian rảnh, tôi muốn nhờ ông ấy xem giúp cháu gái của tôi, điều trị thân thể một chút, nó ý à, chính là quá gầy"

Nói xong lại đi véo thất lưng của Tam Bảo: "Bác sĩ Nhậm, nếu không cô dạy cho cháu gái tôi một chút, rốt cuộc ăn như thế nào có thể béo được như cô?"

Tam Bảo vui tươi hơn hồ cười ngây ngô, không để ý.

Kỷ Tư Tuyên lại nhìn không được, quay đầu hỏi: "Bác gái này là ai?"

Tùy Úc tiến sát lại nhỏ giọng bên tai cô trả lời: "Y tá trưởng rất có lai lịch, bên cạnh kia là cháu gái bà ta, nghe nói bà ấy vẫn muốn đem cháu gái giới thiệu cho Trần Thốc, kết quả Trần Thốc cùng Tam Bảo lại ở cùng một chỗ, liền sinh chuyện xem thường Tam Bảo"

Lòng Hà Ca cũng ưu sầu bổ sung: "Miệng đặc biệt độc!"

Kỷ Tư Tuyên giương cằm liếc mắt một cái: "À, nhìn là rất ác độc, tớ còn tưởng di ghê của cô bé lọ lem chứ"

Di ghê ác độc còn đang bỏ đao: "Cháu gái à, vẫn là gầy một chút mới đẹp. Cô xem cháu gái tôi có phải rất gầy rất đẹp không?"

"Đúng vậy, là rất gầy, cho nên a, cần đi khám 'thứ y'. Kỳ Tư Tuyên cao giọng, âm dương quái khí mở miệng: "Chúng ta có bạn học làm bác sĩ thú y đúng không, giới thiệu một người cho cô ấy"

Hà Ca đang uống nước trực tiếp phun ra: "Phốc. . . ."

Tùy Úc không khỏi thờ dài mấy cái, nữ vương tức giận rồi.

Cô gái phản nộ trừng mắt nhìn Kỳ Tư Tuyên: "Cô!"

Bác gái ác độc đến gần hai bước: "Một cô gái bộ dạng xinh đẹp tại sao nói ra những lời nói khó nghe như vậy?"

Kỳ Tư Tuyên dựa sát vào lưng ghế, dù nghiêm chỉnh nhưng vẫn ung dung nhìn hai người lai giả bất thiện*: "Vốn dĩ nói chuyện dễ nghe hay không với diện mạo có quan hệ sao? Chẳng trách tôi nghe bà nói chuyện khó nghe như vậy"

(* người đến không tốt lành gì)

"Cô nói ai khó coi?"

"Nói bà. Rõ ràng như vậy đều nghe không hiểu sao?"

"Cô là ai? Tôi cùng bác sĩ Nhậm nói chuyện liên quan gì đến cô?"

Kỳ Tư Tuyên không nhanh không chậm tiếp chiêu: "Không liên quan a, tôi có bệnh, chưa uống thuốc mà thôi, thế nào, bà cũng chưa uống thuốc?"

Bác gái trung niên tức giận đến cả người phát run, túm cháu gái của mình bỏ đi cũng không quay đầu lại. diễn đàn lê quý đôn.

Sau khi Tam Bảo quay trở lại, Kỳ Tư Tuyên đưa tay đến véo véo khuôn mặt của cô, véo mặt chỉ tiếc rên sát không rên thành thếp: "Cậu có phải là ăn nhiều bánh bao quá rồi không? Người khác ức hiếp cậu như vậy, cậu cũng không đánh trả?"

Tam Bảo vẫn là bộ dạng cười ha ha, hơi hơi đỏ mặt: "Tớ sợ Trần Thốc khó xử"

Kỳ Tư Tuyên kêu rên một tiếng: "Đi thôi đi thôi, chúng ta vẫn là đi dạo phố đi"

Bốn cô gái đi dạo một buổi chiều, ăn cơm tối xong lại đến một quán bar gần đó có rất nhiều rượu ngon tiêu phí thời gian.

Tam Bảo là uống chút rượu đã say, vẫn cứ khăn khăn mỗi lần đều phải uống, mới uống mấy ngụm liền ôm cả người Kỳ Tư Tuyên thanh lệ tè hạ: "Yêu nữ, cậu tại sao lại nhả tâm như vậy, đi nhiều năm như vậy cũng không trở về. . . . . Tớ rất sợ cậu nhất định không trở về. . . ."

Kỳ Tư Tuyên khó khăn đỡ lấy Tam Bảo không ngừng trượt xuống, lại bỗng nhiên quay đầu nói với Tùy Úc và Hà Ca: "Tớ vẫn không dám trở về, trở về nhìn thấy các cậu tớ sẽ nhớ tới trước kia, nhớ tới, Kiều Du. . . . ."

Cô vẫn là bộ dạng khê mỉm cười, ngọn đèn u ám chiếu xuống, ánh mắt trong veo không biến đổi, chói lọi như ngôi sao.

Nói ra cái tên kia không kiêng kị gì, trong lòng Tùy Úc run lên, Hà Ca lập tức đánh một cái lên người Tam Bảo: "Không có chuyện gì cậu nói tới cái đề tài này làm gì?! Đổi một cái!"

Tam Bảo mơ mơ màng màng nhìn ba người: "Đổi một cái! A, chúng ta đây khi nào thì đi nhà hàng hải sản? Tớ rất sợ nó một ngày nào đó bỗng nhiên đóng cửa, tớ mới chỉ đến qua một lần, ô ô ô. . . ."

Hà Ca lại muốn đánh một cái qua, lại bị Kỳ Tư Tuyên ngăn lại, cô cười đến mức không thể tự kìm chế: "Được rồi được rồi, cậu ấy uống nhiều rồi, căn bản không biết chính mình đang nói cái gì"

Sau đó Hà Ca lại theo gót Tam Bảo, một đầu ngã trên quầy bar ngủ đến trời đất tối sầm.

Tùy Úc thấy Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên an tĩnh lại: "Rốt cuộc làm sao vậy? Cả ngày hôm nay cậu cũng không thích hợp"

Kỳ Tư Tuyên đang nhìn chàng trai trên bục nhẹ giọng hát tình ca, nghe thấy giọng của Tùy Úc quay đầu lại nhìn, véo mặt còn thật sự hỏi: "A Úc, vì sao cậu lại thích Tiêu Từ Uyên? Anh ấy đã làm qua chuyện gì. . . .cho cậu đặc biệt cảm động?"

Tùy Úc suy nghĩ một chút: "Thích, đại khái là trên thế giới này chuyện độc đoán nhất không có nguyên tắc nhất, không phải cân nhắc lợi hại, không phải thấy màu này lòng tham, chính là đột nhiên có một người như vậy, để cậu nóng ruột nóng gan vứt bỏ không được. diendanlequydon. Tiêu Từ Uyên làm cho tớ cảm động không phải chỉ một việc, mà là thái độ của anh ấy đối với tớ, trong tất cả kế hoạch của anh ấy đều giữ vị trí cho tớ"

Nụ cười trên mặt của Kỳ Tư Tuyên dần dần biến mất, khép nhẹ mi mắt không nói lời nào.

Một người đàn ông không cần nói cái gì thì non hẹn biển, thành ý lớn nhất của anh ấy là chậm rãi nói với cô, ở trong thời gian không có cô ở đó, anh là như thế nào trải qua mỗi ngày. Tuy rằng cô không ở đó, anh cũng giữ lại vị trí của cô. Quá khứ là như vậy, tương lai cũng là như vậy.

Tùy Ưc đại khái đoán được: "Kiều Dụ lại làm gì?"

Kỷ Tư Tuyên hít sâu một hơi, hít mất vẻ mặt hoang mang suy nghĩ thật lâu: "Kỳ thật căn bản là cái gì cũng chưa làm. . . . "

Kỷ Tư Tuyên từ trong túi lấy ra một lọ thuốc mờ mát lạnh đưa cho Tùy Ưc xem: "Chính là đi công tác về cho tờ cái này, lời kéo tờ nói hươu nói vượn nửa buổi chiều, không có gì khác"

Tùy Ưc nhận lấy xem vài lần: "Thật sự chính là nói hươu nói vượn sao?"

Kỷ Tư Tuyên trầm mặc không nói.

"Không phải nói hươu nói vượn". Đáy mắt của cô tràn đầy đều là thất bại, không muốn thừa nhận nhưng không được không thừa nhận: "Trên đời này, phần lớn tình yêu kinh thiên động địa rung động lòng người cũng chưa có kết quả tốt đẹp gì, tình yêu đau khổ triền miên nhất chính là lấy thái độ nghiêm chỉnh bình bình thân thân mà qua ngày, vì chính mình cũng là trách nhiệm với cậu. Không có nhiều sống đi chết lại như vậy, làm bạn đến già mới là thâm tình. Cái người đàn ông năm đó đối với tờ chính là như thế, bày ngọn nến dưới lầu kí túc, hát tình ca, cho tới bây giờ cũng không biết làm, chỉ biết cả ngày xụ mặt cau mày nói với tờ, Kỷ Tư Tuyên, lịch sử kiến trúc xem xong chưa, em đã chậm hơn so với người khác một năm còn không cố gắng thêm chút nào? Kỷ Tư Tuyên, em có thời gian học chút về kỹ thuật. Kỷ Tư Tuyên, nhận thức của em quá rộng, tiến độ quá chậm, chất lượng quá kém, không có chiều sâu, số liệu quá nhiều nước, bản phác thảo không xong, mô hình không đủ xuất sắc, nhuộm tô không giống thật, trọng tranh, trọng chế tạo, trọng đo lường, trọng đền. Đêm bài tập của cậu phê bình đến cái gì cũng sai, nhưng chờ đến khi cậu đi lên giao bài tập trước tiên, mới biết được người khác mới làm được một nửa, về mặt thầy giáo sẽ kinh hi khách lệ cậu. Khi tờ ở nước ngoài, người khác sẽ nói với tờ, Kỷ Tư Tuyên nên tăng bức tranh của cô đặc biệt vững chắc, thói quen đặc biệt tốt, kỳ thật cha mẹ tờ đều không có nghiêm túc dạy qua tờ, ưu thế tờ học kiến trúc chẳng qua là có chút nền tảng mỹ thuật, ý vào có chút thiên phú và hiểu biết, nhưng mấy cái kỹ xảo và thói quen này đều là Kiều Dụ dạy. Ngay cả giáo sư của tờ cũng nói với tờ, kỳ thật tờ thích đồ đệ sau cùng là một nam sinh, cũng là người Trung Quốc, vẫn là cùng trường học với em, gọi là Kiều Dụ, em có biết không? Nhưng là cậu ta chưa tới, trong tác phẩm của em có bóng dáng của cậu ta"

Kỷ Tư Tuyên uể oải ghé vào trên bàn, nhủ chặt mày, nôn ra từng chữ từng chữ: "Tờ biết không? Tờ có thể trả lời không biết sao? Cậu có thể hiểu được loại cảm giác này không, tất cả ký ức ùn ùn kéo tới áp chế, một lần lại một lần, thì ra người đàn ông đó đã sớm đan một cái lưới, im hơi lặng tiếng đem bao phủ lấy tờ, căn bản là đào thoát không xong. Hiện giờ tờ đã trở lại, vẫn là như thế, anh ấy ôn ôn hòa hòa nhìn cậu mỉm cười, cậu không vui, cậu tức giận, chằm chọc, lời nói ác độc, tất cả phản kháng cùng mâu thuẫn của cậu, anh ấy chụp lấy thu hồi toàn bộ, lại im hơi lặng tiếng thu lưới. Người đàn ông này không phải yêu đuối, hẳn là thật sự ôn nhu, một loại người nội tâm cường đại mà sinh ra ôn nhu, tờ rốt cuộc nên chống cự như thế nào?"

Tùy Ưc nhớ tới năm đó tốt nghiệp, có một lần Yêu Nữ nộp bài tập, giáo sư lên lớp thật cao hứng khen cô, nói bức vẽ này của cô rất giống với phong cách của một đệ tử lúc trước ông đã dạy, gọi là Kiều Dụ, còn nói lúc trước cô dựa vào ánh mắt mới lạ rộng lớn, hiện tại rốt cuộc đã chịu kiên định rồi, nhìn chung có thứ gì đó của chính mình, rất tốt. diển.đàn.lê. quý.đôn. Nhưng cô trở về liền mang bức vẽ kia xé đến nát vụn, buổi tối hôm đó sau khi tắt đèn cô ấy lại ra ánh đèn ngoài hành lang, dán từng mảnh từng mảnh lại, lúc ấy là mùa đông, nhiệt độ không khí ban đêm rất thấp, cô mặc áo ngủ mỏng ngồi xồm trên mặt đất, đơn bạc mà cô đơn, sau đó, cô nhìn thấy nước mắt của cô ấy, một giọt rơi trên mặt đất. Đó là khi Kiều Dụ đi rồi, cô lần đầu tiên nhìn thấy cô gái tùy ý cười mở miệng khóc.

Mặc dù cô không kiềm chế được thờ ơ lạnh, cô gái gặp tình yêu cũng chỉ là suy tính thiệt hơn.

Ánh mắt của Kỷ Tư Tuyên có điểm hồng, nhẫn nhịn, cười quay đầu: "Có uống nhiều một chút, nói năng lộn xộn, cậu coi như chưa có nghe thấy đi"

Tùy Ưc đem thuốc mờ trở lại: "Vậy cậu liền cùng anh ấy ở cùng một chỗ đi"

Kỷ Tư Tuyên quay cái đầu ngạo kiều sang một bên: "Tờ không cần! Dựa vào cái gì? Là anh ấy nói không thể cùng tờ đi du học, là anh ấy thả tay trước, dựa vào cái gì tờ trở về có thể cho rằng cái gì cũng chưa phát sinh qua, cùng anh ấy ở cùng một chỗ?"

Tùy Ưc buồn cười: "Yêu Nữ, cậu không cảm thấy. . . . "

Kỷ Tư Tuyên đầu cũng không nâng, trong thanh âm có chút ảo não: "Cảm thấy được"

"Vậy cậu. . . . . "

Kỷ Tư Tuyên lẳng lẳng nhìn Tùy Ưc, khẽ mỉm cười: "Nhưng mà A Ưc, năm đó cậu và Tiêu Từ Uyên, sẽ không đạo đức giả sao?"

Tùy Ưc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười, không thể không gật đầu thừa nhận: "Đạo đức giả"

"Không đạo đức giả gọi là nói chuyện yêu đương?". Kỷ Tư Tuyên hít mắt nhìn về phía Tùy Ưc, nhẹ cuốn lọn tóc dài buông xuống bên tai, phong tình vạn chủng: "Cậu nói tờ bộ dạng xinh đẹp như vậy, còn không thể đạo đức giả một phen?"

Tùy Ưc nghiêng đầu, hai vai run run: "Tờ thích loại tính tình này của cậu, cái gì đầu thấy thông suốt như vậy. Còn có, kỳ thật, tiết mục bày nến dưới lầu kí túc hát tình ca thổ lộ, cậu đã sớm xem đủ rồi mà? Năm đó nhiều người như vậy ở dưới lầu phòng ngủ gọi tên của cậu diễn kịch thần tượng còn không phải bị cậu một câu 'nông cạn' rơi vào cái kết cục thảm bại?"

"Thật sao?". Kỷ Tư Tuyên nhấp ngụm rượu, không mặn không nhạt trả lời: "Hoàn toàn không nhớ rõ"

"Kỳ thật, cậu đã từng trở về? Đêm giao thừa năm đó? Kiều Dụ nhìn thấy cậu, liền nhìn một cái, anh ấy thiếu chút nữa điên rồi". Tùy Ước bỗng nhiên nghiêm sắc mặt: "Lúc đó, anh ấy nắm lấy cánh tay của tớ, hỏi tớ nhìn thấy có phải chính là cậu phải không, cứ như vậy dùng sức, đại khái chính anh ấy cũng không ý thức được. Khi đó nhiều người nhìn anh ấy như vậy, giọng nói của anh ấy đều đang run rẩy, tớ thấy anh ấy tự buộc chính bản thân không nên thất lễ, dùng hết tất cả khí lực đem cảm xúc không khống chế được dồn nén lại. Từ sau khi cậu đi, anh ấy chưa bao giờ tiếp cận tớ để hỏi thăm tin tức của cậu, chỉ có lần đó. Có một năm, trong bộ của bọn họ có đồng sự sinh con, là một bé gái, cha đứa nhỏ suy nghĩ mấy cái tên để bọn họ xem cái tên nào hay. Lúc ấy tớ cũng ở đó, Kiều Dụ chỉ vào chữ Tuyền trên giấy, nói với anh ta rằng nghe nói con gái trong tên mang theo chữ Tuyền lớn lên sẽ rất xinh đẹp. Đồng sự kia suy nghĩ chút hồi, nói giống như gì? Kiều Dụ nở nụ cười, nói giống như, dân quốc danh viện Chu Tuyền. Có người lại hỏi còn gì nữa? Kiều Dụ dừng lại, khóe miệng giật giật, bỗng nhiên cười không nổi, nói còn có rất nhiều, trong lúc nhất thời anh không nghĩ ra. Lúc ấy Từ Uyên cúi đầu nhẹ giọng nói với tớ, vừa rồi khẳng định anh ấy là muốn nói cậu. diên.đàn.lê.quý.đôn. Nhưng ba chữ Kỳ Tư Tuyền với anh ấy mà nói, là như thế nào cũng khó mở miệng nói ra. Nay, anh ấy cũng chưa nói qua với cậu sao? Ân nhân và tình yêu của Kiều Dụ đều che dấu trong nụ cười ôn hòa của anh ấy. Yêu Nữ, trước kia tớ cho rằng vô luận người khác như thế nào, Kiều Dụ và Yêu Nữ là nhất định sẽ ở cùng nhau, tuy rằng sau lại xảy ra nhiều việc như vậy, đối với cậu như trước vẫn cho rằng như vậy, mãi cho đến hiện tại"

Kỳ Tư Tuyền nâng tay véo véo mặt Tùy Ước, kéo dài thanh âm: "Đã biết, Tiêu phu nhân!"

Tùy Ước chụp tay cô: "Cậu có phát hiện hay không, chữ Kiều cùng chữ Yêu, hai chữ này giống nhau nhiều a!"

(Yêu trong 'yêu nữ')

Kỳ Tư Tuyền lười biếng mở miệng: "Làm sai giống được? 'Kiều Dụ' có miệng vô tâm, 'Kỳ Tư Tuyền' mới là có miệng có tâm"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Túi, trị bách bệnh

Người họ Kiều nào đó bị nhắc tới cả đêm giờ phút này mới vừa đi thăm Kiều Diệp xong, từ bệnh viện cùng Ôn Thiếu Khanh sóng vai đi ra, đi đến quán rượu mà Tiêu đại công bị phu nhân mình bỏ rơi đang chờ ở đó.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Từ Uyên cầm ly rượu ra hiệu với hai người.

Ôn Thiếu Khanh khoát tay: "Ngày mai tôi có phẫu thuật, tôi uống nước được rồi"

Kiều Dụ cũng lắc đầu, lắc lắc cái chìa khóa trong tay: "Tôi lái xe"

Tiêu Từ Uyên cầm ly rượu nhủ mầy: "Khó có khi tôi cao hứng như vậy. Mỗi khi như bây giờ, tôi liền hết sức nhớ một người"

Nói đến ai, trong lòng ba người biết rõ.

Ôn Thiếu Khanh ngừng một chút: "Lâm Thần lại chưa liên hệ qua với các cậu sao?"

"Cậu ta như thế nào lại liên hệ với tôi". Ánh mắt Tiêu Từ Uyên ghét bỏ nhìn Ôn Thiếu Khanh: "Có một biểu độ như vậy"

Ôn Thiếu Khanh cắt ngang anh nhìn một cái, lại nhìn về phía Kiều Dụ.

Kiều Dụ nhìn ly rượu vui vẻ bỏ đao: "Ngày xưa huynh đệ một khi phản bội là loại nào vậy? Hai người các cậu bao lâu rồi chưa nói chuyện qua?"

Mặt mầy Ôn Thiếu Khanh tối sầm, rất nhanh phản kích: "Kiều nhị, cậu có tư cách gì nói tôi? Kỳ đại mỹ nữ cậu thu phục rồi?"

Kiều Dụ lập tức ngừng công kích.

Nhân sinh đại doanh gia Tiêu Từ Uyên cười đến xuân phong đắc ý: "Uy, cậu và Tùng luật sư nhà các cậu rốt cuộc là tình trạng gì?"

"Tùng đại luật sư cứ cách một ngày lại gửi cho tôi một văn kiện luật sư, hiện tại tôi. . . . ." l.q.đ. Ôn Thiếu Khanh nói một nửa, đặt lên bàn cái điện thoại di động cùng lúc đó màn hình sáng lên, một tin nhắn.

Ba người đồng thời thò đầu nhìn qua.

"Trong 24 giờ tới anh sẽ nhận được văn kiện luật sư của tôi. . . "

Ôn Thiếu Khanh định không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị mở màn hình xem: "Tôi xem lần này gán cho tôi tội danh gì đây. . . ."

Ôn Thiếu Khanh bỗng nhiên sững sốt, vẻ mặt không thể tin.

"Làm sao vậy?"

"Nói tôi. . . . . Quấy rối tình dục?!"

Bác sĩ Ôn tức giận đến giờ tay dậm chân, cùng lúc đó Tiêu Từ Uyên nhận được điện thoại của phu nhân nhà mình.

Tùy Úc nhẹ giọng mở miệng: "Anh gọi Kiều sư huynh cùng nhau đến đây đi?"

Tiêu Từ Uyên cầm điện thoại cách xa một chút, đặc biệt chân thành hỏi Kiều Dục: "Tôi muốn đi đón bà xã của tôi, cậu có muốn đi cùng không?"

Kiều Dục kỳ quái nhìn anh: "Cậu đi đón bà xã của cậu, tôi đi làm gì?"

Tiêu Từ Uyên có thâm ý khác nhìn Kiều Dục: "Cậu xác định?"

Kiều Dục nhớ lần trước bị anh hăm hại qua một lần, có chút do dự: "Cô ấy. . . cũng ở đó?"

Tiêu Từ Uyên ghen cười: "Cậu còn đoán?"

Kiều Dục đập bàn: "Tôi nói Tiêu Từ Uyên, tại sao tôi cảm thấy cậu xấu xa như vậy!"

Cuối cùng ba người chia làm hai đường, Kiều Dục cùng Tiêu Từ Uyên đi giải quyết hậu quả, bác sĩ Ôn đi tìm luật sư Tùng tính sổ.

Kỷ Tư Tuyên như ngửi thấy cái gì, bỗng nhiên ần nấp, ngay sau đó Tùy Úc bỗng chốc thấy cảnh tượng Kiều Dục vừa được cô khen ôn nhuận nho nhã đập bàn.

Kiều Dục toi công kim nén bốc hỏa chất vấn Tiêu Từ Uyên: "Tiêu Từ Uyên, cậu có ý?!"

Tiêu Từ Uyên cố tình không giải thích, còn hướng Tùy Úc nháy mắt ra hiệu cô cũng đừng giải thích, vẻ mặt vô tội không liên quan tới mình: "Tôi lại chưa nói cô ấy ở đây, là cậu tự mình muốn tới"

Kiều Dục rút cuộc vẫn làm lái xe trở về, đem Hà Ca, Tam Bảo đưa về ký túc xá bệnh viện, lại hộ tống vợ chồng nhà họ Tiêu về nhà, trên đường còn tiện đường qua nhà cũ Tiêu gia đón bạn nhỏ Tiêu Vân Tinh về.

Bạn nhỏ Tiêu Vân Tinh ngủ mơ mơ màng màng, được Tiêu Từ Uyên ôm vào trong lòng, dụi dụi mắt gọi Kiều Dục: "Nhị thúc"

Kiều Dục từ sau kính chiếu hậu cười nhìn qua: "Ngoan"

Bạn nhỏ Tiêu Vân Tinh vẫn còn nhớ sự việc lần trước vội vàng từ biệt; "Nhị thúc, chú sau đó có đuổi kịp tỷ tỷ xinh đẹp kia không?"

Kiều Dục u oán trừng mắt nhìn Tiêu Từ Uyên một cái, trong lòng yên lặng dâng lên đạn mạt, quả nhiên là ruột thịt, hai cha con thực sự ăn ý, cùng nhau công kích tôi.

Tiêu Từ Uyên tiếp tục vô tội: "Không phải tôi dạy!"

Hậu quả sau ngày hôm đó chính là, Kiều Dục đem Tiêu Từ Uyên kéo vào danh sách đen ngoại giao, đối với lời nói của Tiêu Từ Uyên áp dụng nguyên tắc nghĩ ba lần rồi mới hành động sau. diendanlequydon. Buổi sáng hôm sau Kỷ Tư Tuyên tỉnh dậy đầu đau muốn nứt ra.

Cô một tay xoa huyệt Thái Dương, một tay xách túi chứa Đại Miêu, như cái xác không hồn, khi bước vào văn phòng phát hiện trên bàn đặt một phần cháo, còn có một ly chất lỏng màu xanh.

Cô bùng lên ngừi ngừi, trong vị cần tây mang theo vị ngọt ngọt nhàn nhạt.

Cô nhìn bát cháo bên cạnh, vẫn còn nóng, cầm thìa ăn mấy miếng, hương vị quả thật không tệ. Bụng nước cần tây bên cạnh lên uống một ngụm nhỏ, thiếu chút nữa nổ ra.

Di động vừa đúng lúc rung lên hai tiếng, cô mở tin nhắn ra xem, là Kiều Dục.

"Nước cần tây giảm bớt đau đầu do say rượu"

Khi anh trở về suy nghĩ một lát liền hiểu ra, Tiêu Từ Uyên là cố ý chọc giận anh, Tùy Úc, Tam Bảo, Hà Ca đều ở đó, cô thế nào lại không ở đó được.

Kỷ Tư Tuyên sờ sờ thành ly đến xuất thần, mấy phút sau nhắn tin lại.

"Nghe nói ở thời kỳ Hy Lạp cổ đại, cấm ăn cần tây, bởi vì trong cần tây có chứa chất thúc đẩy ***ra ngoài"

Đang ở cuộc họp buổi sáng, khi Kiều Dụ đọc được tin nhắn thiếu chút nữa vắng điện thoại ra ngoài.

Ngày hôm qua mất thấy tâm tình của Kỳ Tư Tuyên có chút quỷ dị càn quét toàn bộ khu phố thương mại, hậu quả chính là Tam bảo trở về bắt đầu không bình thường.

Giữa trưa ngày hôm sau ở căn tin bệnh viện, bắm lấy tay áo Trần Thốc làm nũng: "Em không thoải mái, giống như bị bệnh, mua cho em cái túi đi!"

Trần Thốc không hiểu ra sao: "Bị bệnh phải trị chứ, có liên quan gì với mua túi có liên quan gì?"

Tùy Ưc và Hà Ca liếc nhau, trầm miệng một lời: "Yêu Nữ có mây, túi, trị bách bệnh"

"Ách. . . . . " Trần Thốc về mặt ngạc nhiên.

Khi Tùy Ưc gọi điện lên án Kỳ Tư Tuyên, Kỳ Tư Tuyên ở đầu giường bên kia cười đến ngả tới ngả lui: "Còn sau đó, còn sau đó?"

"Sau đó. . . . " Tùy Ưc thở dài: "Bị hai túi thịt của Trần Thốc thu phục"

"Ha ha ha. . . . "

Kỳ Tư Tuyên cười cúp điện thoại, quay người lại liền nhìn thấy Kiều Dụ bị một đám người vây quanh từ một góc hành lang đi tới, anh đang nghiêng đầu nói với người bên cạnh cái gì đó, ngẩng đầu nhìn đường thấy cô, sừng sốt.

Kỳ Tư Tuyên thu hồi nụ cười gương cảm nhìn không chớp mắt đi lướt qua bên cạnh anh.

Kiều Dụ dừng bước, quay đầu nhìn thấy đạo bóng dáng kia biến mất sau một cánh cửa mới xoay người tiếp tục đi về phía trước, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay.

Tiểu nha đầu này không biết nói chuyện với ai, cười đến vui vẻ như vậy, vừa rồi xoay người chớp mắt một cái, ý cười từ cặp mắt trong suốt quyền rũ kia tràn ra, làm khuôn mặt tươi đẹp tỏa sáng, khiến cho người ta không rời được tầm mắt. diendanlequydon. Tựa như lúc trước cô đứng dưới bóng cây loang lổ, gọi tên của anh từ xa xa, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu lên khuôn mặt của cô, cũng không bì kịp cặp mắt dao động lưu chuyển mang theo ý cười của cô.

Nghĩ đến đâu, Kiều Dụ quay đầu nhìn ra ánh nắng bên cửa sổ ngoài hành lang, khẽ cười nhẹ.

Kỳ Tư Tuyên, chúng ta, còn nhiều thời gian.

Ngày đó Kiều Dụ từ bệnh viện rời đi, Kiều Diệp có ý gọi Duẫn Hòa Sướng đến bệnh viện.

Tinh thần Kiều Diệp nhìn qua cũng không tệ lắm, sau khi Duẫn Hòa Sướng ngồi xuống liền hỏi: "Tôi thấy trên khuôn mặt nó có chút cô đơn, gần đây xảy ra chuyện gì sao? Công việc không vừa ý?"

Duẫn Hòa Sướng muốn nói lại thôi: "Công việc vẫn tốt, chỉ là. . . . "

"Cái gì?"

Duẫn Hòa Sướng không biết nên nói hay không: ". . . . "

Kiều Diệp đứng lên đóng cửa phòng bệnh lại: "Không sao, cậu cứ nói đi"

Duẫn Hòa Sướng nói không rõ ràng: "Đại khái là có liên quan đến phụ nữ"

Kiều Diệp suy nghĩ một chút: "Cũng không làm khó dễ cậu, tôi chỉ hỏi mấy vấn đề, cậu chỉ cần trả lời là đúng hoặc không là được rồi, cậu cái gì cũng chưa nói qua, là tôi chính mình đoán được. Cha tôi buộc nó cưới con gái Bạc gia?"

"Không phải. . . . "

Kiều Diệp lại suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên: "Cô gái trước kia nó thích đã trở về?"

"À. . . . "

Kiều Diệp nghe thấy cái tin tức này rất là cao hứng: "Là tin tốt, tôi tìm cơ hội gặp một chút"

Duẫn Hòa Sướng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nói ra miệng: "Tôi điều tra qua, cô gái này. . . . giống như được bình luận không tốt"

Kiều Diệp bỗng nhiên thu hồi nụ cười: "Nói vậy! Người mà em trai tôi thích như thế nào lại không tốt. d.đ.l.q.đ.Duẫn trợ lý, cậu phải nhớ kỹ, vĩnh viễn không được từ trong miệng người khác nhận biết một người"

Kiều Diệp tự biết thời gian không còn nhiều, động tác rất nhanh liên hệ với Kỳ Tư Tuyền.

Sau khi Kỳ Tư Tuyền nhận được điện thoại của giáo sư Phó Hồng Mạc liền chạy tới Đại học X.

Năm đó cô từ Học viện y học chuyển chuyên ngành sang hệ kiến trúc chính là Phó Hồng Mạc đánh nhịp đồng ý, sau đó thư đề cử xuất ngoại cũng là do vị lão giáo sư này tự tay viết, sau khi xuất ngoại cũng thường xuyên duy trì liên lạc, ở giữa này không có gì ngoài Kiều Dụ, cô đối với vị giáo sư này vẫn thực cảm kích.

Phó Hồng Mạc vẫn là bộ dạng lão ngoan đồng, chỉ vào người đàn ông ngồi bên trái mình mỉm cười giới thiệu: "Đây là Kỳ Tư Tuyền, Tư Tuyền, vị này chính là học trò của ta trước kia, cậu ấy có chuyện muốn nhờ em giúp đỡ"

Kiều Diệp từ bên cạnh lấy ra một cuốn bản vẽ đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn xây cho bạn gái một tòa nhà. Nhưng bởi vì sau khi tốt nghiệp làm công việc khác, cho nên với phương diện kiến trúc đã là người ngoài nghề, trong đây tôi đã vẽ được một nửa bản vẽ. . . . "

Kỳ Tư Tuyền theo bản năng muốn cự tuyệt, nhìn Phó Hồng Mạc: "Phó giáo sư, lần này em trở về là vì có một hạng mục của công ty ở đây, hạng mục rất nhanh sẽ khởi động, tôi làm việc sau đó phải khép chặt deadline nhanh tốc độ, sợ là không thể. . . . "

Kiều Diệp nhìn thấy cô khó xử, rất nhanh giải thích: "Biết Kỳ tiểu thư bề bộn nhiều việc, kỳ thật chỉ là muốn mời Kỳ tiểu thư hỗ trợ hoàn thành bản vẽ, việc khác tôi tự mình lo liệu"

Kỳ Tư Tuyền nhìn về phía Phó Hồng Mạc, Phó Hồng Mạc chỉ chỉ bản vẽ: "Mở ra xem đi, nhìn rồi em sẽ nhận"

Kỳ Tư Tuyền chỉ có thể nhận lấy bản vẽ, mở ra nhìn thoáng qua, lại có loại quen thuộc nói không nên lời, loại cảm giác quen thuộc này làm cô hoảng sợ không hiểu, nâng mắt nhìn Kiều Diệp: "Tiên sinh họ gì?"

Kiều Diệp cười cười: "Họ Thiên"

Kỳ Tư Tuyền nhìn bản vẽ, lại ngẩng đầu nhìn Kiều Diệp: "Dòng họ này thật ra rất hiếm thấy. Mạo muội hỏi một câu, cái này. . . là chính ngài vẽ?"

Kiều Diệp gật đầu: "Đúng vậy, làm sao thế?"

Kỳ Tư Tuyền cẩn thận đánh giá khuôn mặt Kiều Diệp, sau khi xác nhận chính mình và người kia không có cùng xuất hiện cái gì, thu lại bản vẽ: "Không có gì, nếu Thiên tiên sinh nói không ngại, tôi nghĩ trước tiên cảm về một chút, sẽ mau chóng trả lời ngài"

Kiều Diệp và Phó Hồng Mạc nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Lúc Phó Hồng Mạc đưa Kỳ Tư Tuyền ra ngoài, Kỳ Tư Tuyền vẫn có chút hoài nghi: "Thiên tiên sinh này thật là học trò của ngài?"

Phó Hồng Mạc thẳng thắn vô tư nói hươu nói vượn: "Đúng vậy, làm sao ư?"

Kỳ Tư Tuyền tỏ vẻ hoài nghi: "Tại sao cho tới bây giờ em chưa gặp qua?"

"Cậu ta hơn em mấy khóa, khi em vào trường cậu ta đã sớm tốt nghiệp, cho nên em không biết"

Kiều Diệp nhìn qua so với cô lớn hơn vài tuổi, Kỳ Tư Tuyền tạm thời tin tưởng, lại hỏi vấn đề kế tiếp: "Vậy tại sao anh ta lại tìm em?"

Phó Hồng Mạc về mặt tán thưởng nhìn Kỳ Tư Tuyền: "Ngưỡng mộ đại danh của em đã lâu"

Về mặt Kỳ Tư Tuyền như kiểu "có cần thích diễn như thế không" nhìn Phó Hồng Mạc: "Em vừa mới về nước, mà đã. . . . "

"À, là ta đề cử, em chính là môn sinh đặc ý nhất của ta"

"A ha, lão nhân gia ngài đặc ý nhất chẳng phải luôn là. . . ." Kỳ Tư Tuyền tự giễu mở miệng, nói đến một nửa bỗng nhiên cứng đờ, không nói tiếp nữa, nụ cười trên mặt cũng biến mất không còn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đại chiêu vô hình

Phó Hồng Mạc liếc mắt nhìn cô một cái: "Đúng vậy, đáng tiếc mắt mờ, cái tiểu tử thối kia thế mà lại vòng vo thả bỏ câu của ta đi! Nghĩ đến đó đã muốn mang hán trở về đánh cho một trận rồi!"

Mắt thấy đã đến cổng trường, Ký Tư Tuyền hứng trí khoát khoát tay: "Em đi trước đây ạ"

Phó Hồng Mạc lo lắng: "Em có nhận hay không? Mặt mũi của ta em không được bỏ qua đâu?"

Về mặt Ký Tư Tuyền còn thật sự suy nghĩ: "Nói không chừng ả, dù sao bây giờ em cũng không phải học trò của thầy, chính cái gọi là núi cao sư phụ ở xa, học trò đã tốt nghiệp, lệnh của sư phụ có thể không nhận"

Phó Hồng Mạc lập tức nổi giận: "Em thế này là nghịch đồ!"

Ký Tư Tuyền khí định thần nhàn nhìn ông: "Uy, Phó giáo sư, đây là trường học, nói không chừng ở đây còn có học trò của thầy, chú ý thái độ của thầy một chút ả. Thầy tuy rằng bị gọi thành 'phó' giáo sư, nhưng lại là giáo sư chính nhi bất kinh* nha"

(* nghiêm túc, đứng đắn)

Phó Hồng Mạc lập tức khoe ra bộ dạng hiền lành, dùng sức xả ra một tràng cười, Ký Tư Tuyền cũng thổi phồng một tiếng mỉm cười, lắc lắc bản vẽ trong tay: "Em biết rồi ả, sẽ suy nghĩ thật kỹ"

Sau khi ký Tư Tuyền rời đi, Phó Hồng Mạc trở lại văn phòng, Kiều Diệp vẫn ở đó, ông vuốt vuốt cằm nhìn Kiều Diệp hồi lâu: "Nói thật, cậu và em trai cậu thật là không giống nhau một chút nào. Bằng không hôm nay khẳng định bại lộn"

Kiều Diệp có chút lo lắng: "Cô ấy từ trên bản vẽ có thể nhận ra bức vẽ của Kiều Dụ không?"

Phó Hồng Mạc lắc đầu: "Kỳ thật hai người ở cùng một chỗ đã lâu rồi, sẽ bị ảnh hưởng lẫn nhau, phong cách và bút pháp của hai người bọn họ hơn ba năm đó cũng đã rất giống, có khi Kiều Dụ làm thay bài tập cho Ký Tư Tuyền, sẽ tận lực bắt chước phong cách của cô ấy một chút, bức tranh vẽ ra gần như hết sức lấy giả thật, chẳng qua ta mở một mắt nhắm một mắt thôi. D.đ.l.q.đ. Bản vẽ vừa rồi Kiều Dụ chỉ vẽ một nửa, thiết kế ban đầu lại cần nhắc đến sở thích của Ký Tư Tuyền, cho nên cảm giác giống nhưng không nói ra tại sao lại giống, vì vậy Ký Tư Tuyền vừa rồi nhìn bản vẽ mới có thể buông ra"

Kiều Diệp gật gật đầu: "Vậy em yên tâm rồi. Phó giáo sư, lần này phiền ngài rồi"

Sau khi Ký Tư Tuyền trở lại văn phòng, đem bản vẽ dính trên giá, lui về sau vài bước nhìn rất lâu.

Văn phòng thùy tinh trong suốt, Vi Hân ở cách vách nhìn một hồi, đi qua: "A, Tuyền hoàng! Cô vậy mà nhận việc riêng!"

Ký Tư Tuyền liếc anh ta một cái, thực đứng đắn chỉ vào bản vẽ hỏi: "Anh cảm thấy thế nào?"

Vi Hân nhìn mấy lần: "Tuyền hoàng ra tác phẩm, đương nhiên không giống bình thường"

Ký Tư Tuyền nhún mày: "Anh cũng nghĩ đây là bức vẽ của tôi?"

"Không phải sao?". Vi Hân vừa cẩn thận nhìn nhìn: "Đây không phải bút tích của cô sao?"

Về mặt Ký Tư Tuyền cũng hoang mang: "Tôi cũng cảm thấy là của tôi, nhưng tôi thật sự chưa từng vẽ qua"

"Vậy bản vẽ này từ đâu tới?"

"Một người đàn ông do một giáo sư trước kia dạy tôi giới thiệu"

Vi Hân bừng tỉnh: "A, cô vẫn là nhận việc riêng!"

Ký Tư Tuyền thu hồi bản vẽ, vô lại nhìn anh ta: "Ừm, tôi chính là nhận việc riêng, thế nào?"

Khuôn mặt Vi Hân lập tức cười cười thay chân chó: "Không thể nào, chính là hỏi một chút giá thị trường trong nước của cô, việc riêng của loại cấp bậc như tôi là giá thế nào?"

Ký Tư Tuyền phát phát tay như là đuổi ruồi bọ: "Cái loại người anh thì nhận việc riêng cái gì, thiếu tiền tiêu thì về nhà kế thừa gia nghiệp, không cần nhận việc riêng"

Vi Hân lập tức hoảng sợ nhìn trái lại nhìn phải: "Không phải đã nói quên chuyện đó đi sao?! Cô lại nhắc đến! Cô xem cho tới bây giờ tôi cũng không nhắc đến cô và Kiều Dụ là. . . ."

Ánh mắt mang theo gió lạnh quét qua, Vi Hân lập tức cảm miệng, hai tay che miệng lại, ồm ồm đi ra thẳng ngoài cửa: "Cái gì tôi cũng chưa nói. . . ."??"

Ký Tư Tuyền vẫn còn đang liều mạng trừng mắt nhìn anh ta, khi ý đồ dùng ánh mắt giết chết hắn, cửa nửa khép bị người ta nhẹ nhàng gõ hai cái, Kiều Dụ ôm Đại Miêu trong tay, nhìn hai người, cuối cùng hướng Ký Tư Tuyền mở miệng: "Anh tìm em có việc"

Vi Hân giống như nhìn thấy cứu binh đến, lập tức trốn ra khỏi văn phòng: "Hai người cứ từ từ tán gẫu!"

Kỷ Tư Tuyên miễn cưỡng tựa vào cạnh bàn, về mặt căng cứng ngạo kiêu: "Chuyện gì vậy?"

"Nó. . . . ". Kiều Dụ xoay người đem Đại Miêu phóng tới mặt đất "Theo anh một ngày, anh sợ em lo lắng, cho nên đuổi về"

Kỷ Tư Tuyên bắt đầu nhìn sinh vật đang ở bên chân Kiều Dụ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không tự cảm thấy trong thái độ cũng mềm nhũn xuống: "Bình thường nó ghét nhất bị người thân cận, tôi cũng không biết tại sao luôn dính lấy anh. Diễn.đàn.lê.quý.đôn. Nếu anh cảm thấy phiền, hôm nay tôi mang nó đến nhà A Úc, bảo cô ấy trông giúp tôi mấy ngày"

Kiều Dụ nhìn cô cười: "Không sao, cứ để nó ở đây đi"

Ngữ khí ôn nhu như vậy, Kỷ Tư Tuyên nhất thời sững sốt.

Ngay khi Kỷ Tư Tuyên còn đang ngẩn ngơ lại nghe thấy Kiều Dụ mở miệng: "Trong tay anh ngoài hạng mục này còn có hạng mục khác, cho nên không phải ngày nào cũng ở văn phòng, ngày mai phải đi xuống dưới thị sát, sẽ không đến văn phòng, có việc gì gọi di động cho anh"

Kỷ Tư Tuyên ho nhẹ một tiếng, về mặt mắt tự nhiên: "Nói với tôi làm gì?"

Kiều Dụ cười cười, không vạch trần cô, đúng lúc di động vang lên đi ra ngoài nhận điện thoại.

Kiều Dụ vừa mới bước ra khỏi văn phòng, Kỷ Tư Tuyên liền ngồi xổm trên mặt đất dùng sức vuốt ve mặt Đại Miêu: "Vị đại thúc này, người có thể rút rề một chút được không a! Ta là theo họ của ta, lão đi theo người khác tính quay về thế nào đây? Đây, người cho người ăn cho người tắm là ta là ta a! Người cần nhắc kẻ cận ta một chút a?"

Kiều Dụ đứng ở ngoài cách mấy bước, nhìn thấy một người một mèo ở bên trong cánh cửa phân cao thấp.

Một tức giận bất bình, một cao quý lãnh diễm, sau đó cao quý lãnh diễm không chịu nổi sự chà đạp và nói làm nhảm của tức giận bất bình, vung móng vuốt lên trước mặt bất bình tức giận, nhân cơ hội chạy đi.

Kiều Dụ nhìn thấy liền cười rộ lên, khi hoàn hồn mới nghe thấy thanh âm của Bạc Quý Thi ở đầu giây bên kia vang lên: "Alô? Tín hiệu không tốt sao?"

Kiều Dụ chợt dạ, ho nhẹ một tiếng: "Tín hiệu bên này của anh không tốt lắm"

Bạc Quý Thi cũng không để ý: "Buổi sáng khi gọi điện thoại cho anh thì anh đang bận?"

Kiều Dụ ngừng một chút: "Ngại quá, lúc ấy không tiện lắm. Tìm anh có chuyện gì?"

Bạc Quý Thi nhẹ nhàng băng quơ mương theo chút đặc ý: "A, chính là nói với anh một tiếng, chúng ta đại khái sẽ mau chóng gặp mặt, em thắng Bạc Trọng Dương, cái hạng mục kia do em phụ trách"

Kiều Dụ không nghĩ tới Bạc Chấn sẽ phái Bạc Quý Thi qua đây, tuy rằng kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua một cái, rất nhanh trả lời: "Chúc mừng. Khi nào đến nói trước một tiếng, đến lúc đó anh sắp xếp người đi đón em"

Kiều Dụ cúp điện thoại khi trở lại văn phòng nhìn thấy Đại Miêu giống như không có tổ ở trên cửa sổ bên cạnh bàn làm việc của anh ôm cái đuôi ngu đến rồi tỉnh rồi mù.

Kiều Dụ đi qua nhẹ giọng kêu một tiếng: "Kỷ Tiểu Hoa?"

Con mèo lãnh diễm cao quý nghe thấy tiếng mở to mắt nhìn anh một cái, Kiều Dụ gãi gãi cằm của nó: "Có thể là nguyên nhân do ta, cô ấy gần đây tâm tình không tốt, người không cần để ý"

Nói xong cũng vuốt ve khuôn mặt của nó: "Vừa rồi có làm người bị thương hay không?"

Đại Miêu cọ cọ về mặt hưởng thụ.

Bạc Quý Thi vẫn duy trì tác phong nhất quán mạnh mẽ vang dội, rất nhanh đã đến, Kiều Dụ làm chủ nhà cũng là người quen cũ, mời cô ăn cơm.

Hai người tùy tiện hàn huyên hai câu về sự tình của hạng mục liền im lặng ăn cơm, ăn đến một nửa Bạc Quý Thi lắc lắc ly rượu hồng trong tay, ánh mắt có chút tỏa ra chất lỏng màu đỏ lay động: "Cô ấy là cô gái như thế nào?"

Kiều Dụ sững sốt, Bạc Quý Thi nở nụ cười: "Chính là người kia trong lòng anh, anh đừng nói với em là anh không có"

"À. . . . ." Kiều Dụ chần chờ một chút, không biết nhớ tới cái gì bỗng nhiên nở nụ cười: "Cô ấy có thể là cô gái không được những người đồng giới thích"

Bạc Quý Thi khen: "Chỉ một điều liền biết cô ấy có nhiều xuất sắc"

Kiều Dụ tựa hồ tâm tình rất tốt, nụ cười trên mặt cũng rạng rỡ hơn: "Tại sao thấy được?"

"Anh không biết, làm cho một người con gái thích một người con gái khó khăn biết bao nhiêu. Diễm, đàn, lễ, quý, đôn. Khi một người con gái không thích một người con gái, nói rõ ra thì trên người con gái này có chỗ làm cho cô ta không sánh kịp, khi quá nhiều cô gái không thích một cô gái, rõ ràng trên người cô gái này có rất nhiều điểm làm cho người ta không sánh kịp. Đây là khẳng định lớn nhất của một cô gái, sau không sánh kịp là ghen tị". Bạc Quý Thi nhấp ngụm rượu, hơi say: "Rất xinh đẹp!"

"Khá xinh đẹp". Kiều Dụ suy nghĩ một chút: "Năm đó khi cô ấy tốt nghiệp, X Đại lưu truyền một câu, từ này về sau X Đại không còn mỹ nữ. Nhưng mà không phải bình hoa, cô ấy luôn tự xưng mình là nhà chứa cả hoa cả quả làm ra sản phẩm"

Bạc Quý Thi nghiêng đầu hỏi: "Rất có tài hoa?"

Kiều Dụ gật đầu, khoe môi nhẹ nở nụ cười: "Tài hoa của cô ấy năm đó ngay cả tôi cũng bội phục"

"Còn có gì nữa?"

Kiều Dụ hạ mi mắt rù rì nói: "Là cô gái có tính cách của một nàng tiên, ngắm thấy điểm máu chốt giỏi hơn bất cứ ai, đáy lòng cũng rất thiện lương"

"Tiếp tục?"

"Thông minh, một cách tinh quái, thỉnh thoảng sẽ giở trò đùa giỡn, không tai hại gì". Kiều Dụ không biết nghĩ tới cái gì, đáy mắt tươi cười bỗng tối sầm: "Giống như tiểu vương tử lúc nhỏ, chỉ tiếc lúc đó tôi còn nhỏ, xem không hiểu đằng sau những trò đùa của cô ấy là một mảnh nhu tình"

Bạc Quý Thi giật mình, trên mặt vẫn tươi cười như cũ: "Nói tiếp đi"

"Nhìn qua cực không đứng đắn, nhưng lại là một cô gái hết hy vọng"

Kiều Dụ nhớ tới năm đó chính mình đỏ mặt bị Kỳ Tư Tuyên đùa giỡn đủ loại, không khỏi cúi đầu cười rộ lên.

Bạc Quý Thi chống cằm, tỏ vẻ hoài nghi: "Thật sự không có tí khuyết điểm nào?"

Kiều Dụ gật đầu: "Có, có chút tùy hứng cáu kỉnh lại bướng bỉnh, còn rất bá đạo, một khi cô ấy quyết định việc gì sẽ không sửa đổi. . . . "

Cho nên năm đó mới có thể dứt khoát cắt đứt quan hệ, một chút đường sống đều không lưu lại.

Bạc Quý Thi Từ trong giọng nói của Kiều Dụ không nghe ra hờn giận cùng bất đắc dĩ, ngược lại có loại cảm giác vui vẻ những khuyết điểm đó rất đáng yêu: "Vậy anh vẫn còn thích cô ấy?"

Kiều Dụ cười sùng sịnh, ánh mắt rạng ngời theo ý cười chậm rãi tràn ra: "Chính bởi vì cô ấy rất bá đạo, anh không có biện pháp nắm lấy cô ấy, chỉ có thể rơi vào trong. Lúc trước cô ấy xuất hiện quá đột nhiên quá kinh điển, có lẽ là vui vẻ lúc đầu, không kịp suy nghĩ cận kề liên yêu, nhưng mấy năm nay anh đã suy nghĩ rất lâu, đem hết thấy những gì liên quan tới cô ấy đều suy nghĩ qua vô số lần, tốt có, xấu có, phát hiện. . . . . Quyết định lúc trước không có gì không ổn, anh, vẫn là yêu cô ấy"

Về mặt Bạc Quý Thi tựa như không chịu nổi: "Ôi ôi ôi, anh không cần phải cười đến rạng rỡ như vậy được không, anh không chú ý thấy mấy cô gái bên cạnh kia từ khi anh cười lần đầu đã bắt đầu chảy nước miếng không ngừng sao?"

Kiều Dụ thu lại vài phần ý cười, cúi đầu uống nước.

Nụ cười của Bạc Quý Thi lại dần sâu thêm: "Nói thật, anh có nghĩ tới hay không, kỳ thật anh chỉ là hoài niệm những đoạn năm tháng kia, người anh không bỏ được chỉ là người đã từng ở trong những năm tháng đó"

Kiều Dụ lắc đầu: "Tôi cũng từng an ủi chính mình như vậy, nhưng mà khi người đó liền như vậy đứng trước mặt bạn, bạn mới phát hiện, bạn hoài niệm không phải những đoạn năm tháng kia, d.đ.l.q.đ.bạn hoài niệm cho tới bây giờ chính là người đó, đã từng như vậy, hiện tại cũng thế, vô luận cô ấy có thay đổi hay không, người bạn yêu cũng chỉ là người đó. Không có cô ấy, những đoạn năm tháng kia có cái gì để mà hoài niệm chứ?"

Bạc Quý Thi cảm thấy được điều gì đó, tươi cười nhưng không một tia biến hóa: "Anh gặp lại cô ấy?"

Kiều Dụ không giấu diếm: "Phải"

Bạc Quý Thi nghe đến đây hứng trí: "Thế nào?"

Nhớ tới người đó Kiều Dụ lại cười lớn: "Trở nên xinh đẹp, trước kia cũng rất xinh đẹp, hiện tại lại càng hấp dẫn, tính tình vẫn giống trước kia, căn bản đã rất đáng chú ý, hiện tại khí tràng càng mạnh"

Bạc Quý Thi chêu chọc: "Anh áp chế không nổi?"

Kiều Dụ cười không nói.

Bạc Quý Thi tiếp tục hỏi: "Vậy hai người muốn ở cùng một chỗ?"

"Không biết". Kiều Dụ tựa như không muốn tán gẫu nữa, nhấc cổ tay lên nhìn thời gian: "Thời gian không còn sớm, anh cho lái xe đưa em về"

Bạc Quý Thi nhìn sườn mặt của Kiều Dụ, cô không biết cô gái trong miệng anh rốt cuộc có bộ dạng như thế nào, nhưng cô khẳng định rằng, Kiều Dụ đời này chỉ biết thích cô gái kia.

Vì cô gái đó, mới có thể cùng cô nói nhiều như vậy, quanh co như vậy khéo léo kéo giãn khoảng cách của bọn họ.

Cô biết Kiều Dụ vài năm nay, anh vẫn là bộ dạng hời hợt thản nhiên, ngẫu nhiên trong ánh mắt còn mang theo vài phần nhìn không ra màu sắc, chưa bao giờ cười đến rạn gối như hôm nay, chỉ là nhắc tới cô gái kia liền như vậy, trong lòng phải yêu đến mức thế nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chức vụ? thực vật

Bạc Quý Thi vừa muốn đã liền gặp được cô gái làm cho Kiều Dụ thương tổn tinh thần này, chỉ tiếc lần đầu gặp mặt tựa hồ không được vui vẻ như vậy.

Lần này Bạc Quý Thi đến ngoại trừ dẫn theo ba người đặc lực, còn dẫn theo một trợ lý, sáng hôm sau một hàng năm người bọn họ xuất hiện ở văn phòng của Kiều Dụ, sau khi Bạc Quý Thi giới thiệu, nữ trợ lý kia liền hướng Kiều Dụ cười nghịch ngợm: "Xin chào Kiều bộ"

Kiều Dụ liếc mắt một cái liền nhận ra Bạc Quý Thi đối với người trợ lý trẻ tuổi này không cùng một loại, có thâm ý khác nhìn sang Bạc Quý Thi.

Bạc Quý Thi tự biết không thể dối được, nở nụ cười có chút ngượng ngùng: "Em họ của em, Tạ Trữ Thuần. Cha mẹ cô ấy muốn cho cô ấy học hỏi kinh nghiệm, để cô ấy đi theo em"

Quan hệ bám váy từ trước đến nay phức tạp, huống chi là việc nhà của Bạc gia, Kiều Dụ gật gật đầu cũng không nói thêm cái gì, bảo Duẩn Hòa Sướng thông báo cho mọi người bắt đầu họp.

Các bên họp tác đã đến đông đủ, ba bên họp tác kiêng kị nhất là một bên phong thái quá cao. Diễn đàn l. quý. đôn. Cho nên lần gặp đầu tiên rất quan trọng, Kiều Dụ không nghĩ đến vẫn còn xảy ra chuyện rắc rối.

Hai bên họp tác chia ra ngồi ở hai sườn bàn đối diện, người bên Kiều Dụ ngồi ở đối diện anh, có ý tứ chia ra làm thế đối đầu ba bên rất hàm súc.

Tạ Trữ Thuần là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, hưởng chi Bạch gia là cường thế trên thương trường, hội nghị bắt đầu chưa lâu cô ta liền vênh vào tự đắc cầm bút chỉ trỏ: "Các người giới thiệu chức vụ một chút đi, liền bắt đầu từ cô đi!"

Nói xong ngồi bút nhắm ngay Kỷ Tư Tuyền, trong lòng mọi người run lên, yên lặng nôn ra, vừa tới đã một mình đầu lại Boss nữ vương, vận may thật tốt.

Kỷ Tư Tuyền miễn cưỡng tựa lưng vào ghế, khí chất tỏa ra cười như không cười nhìn sang cô ta một lúc lâu, ngay khi tiểu cô nương cũng bị dọa sắp phát khóc nghĩ rằng Tuyền Hoàng muốn trở mặt, khóe miệng của cô bỗng nhiên tràn ra đây ý cười, chậm rãi mở miệng: "Thực vật thôi, tôi nuôi chậu cây xương rồng, chẳng qua hai ngày trước mới vừa bị ta vật chết rồi"

Nói xong nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Vi Hân ngồi ở bên cũng là loại người không sợ chuyện này lớn chỉ sợ chuyện này chưa đủ lớn, cố nén cười nghiêm túc trả lời: "Tôi có chậu lan diếu, còn chưa chết, nếu cô nói thích thì có thể lấy đi"

Kỷ Tư Tuyền gật đầu, d.đ.l. quý. đôn. gây tiếp sức của Vi Hân lại nhận được nối tiếp đến xinh đẹp, mấy người ở phía sau cơ hồ đều nhìn cười ở vào ranh giới sụp đổ cực "phối hợp" trả lời vấn đề này.

"Thực vật của tôi là văn trúc!"

"Tôi nuôi Đa Nhục!"

"Tôi nuôi cây Phát tài!"

.....

Từ Bình Quân chính phái luôn luôn ôn trọng nghiêm túc vẫn cau mày, tới chỗ của anh tính là cây cuối cùng, trước mắt cũng chỉ có thể cùng những người cộng sự đứng trên một chiến tuyến, nửa ngày nghẹn ra một câu: "Tôi không thích thực vật"

Sau khi một lượt người trả lời xong, liếc nhìn nhau sau đó là cười rộ lên.

Những người cấp dưới của Kiều Dụ bị vây ở thế trung lập, muốn cười lại không dám cười, biểu tình gần như vụn vẹo.

Tạ Trữ Thuận đề nén hết sức, nhìn về phía Kiều Dụ: "Kiều bộ. . . "

Mới vừa mở miệng đã bị Kiều Dụ cắt ngang, anh cúi đầu xua tay: "Tôi không có thực vật, tôi miễn cảm"

Tiểu cô nương hoàn toàn khóc, cũng không để ý hoàn cảnh xoay người tìm chỗ dựa vững chắc: "Chị họ!"

Kiều Dụ vẫn là bộ dạng cúi đầu nhìn cười một bộ nói giảo cho giặc, Bạc Quý Thi nhìn anh một cái, đoan trang rộng lượng cười cười: "Được rồi, bọn họ chiều em thôi"

Nói xong cầm cây bút trong tay cô ta vút lên bàn: "Về sau không được lấy bút chỉ người. Còn có, khi đi làm không được gọi tôi là chị họ"

Bạc Quý Thi cách bàn hội nghị hướng Kỳ Tư Tuyên vươn tay ra: "Đã sớm nghe qua tên của Tuyên Hoàng, chỉ là không nghĩ tới kiến trúc sư có tài hoa vậy mà còn xinh đẹp như vậy, mới vừa bắt đầu tôi vẫn còn cho rằng là thư ký của vị nào"

Tạ Trữ Thuận không phục, nhỏ giọng nói thầm: "Hóa trang quá? Tháo bỏ trang điểm không biết còn có thể nhìn"

Chiều bài "Tiểu lý tàng đao"* Kỳ Tư Tuyên không phải là chưa thấy qua, cười nhẹ nhàng nắm tay của Bạc Quý Thi: "Là hóa trang, không đem mặt mình về lên xinh đẹp một chút, làm sao đem tiền của Bạc tổng tiêu xài xinh đẹp được"

(* trong nụ cười chứa đao)

Bạc Quý Thi trừng mắt nhìn Tạ Trữ Thuận: "Không được nói hươu nói vượn, bản thân Tuyên Hoàng chính là mỹ nữ"

Kỳ tư Tuyên nghe thấy cả người nổi da gà: "Không cần khách khí, gọi là Kỳ Tư Tuyên là được rồi"

Bạc Quý Thi hướng về phía Tạ Trữ Thuận cười một chút: "Lại đây chào người"

Tạ Trữ Thuận chớp mắt, cười ác ý gọi một tiếng rõ ràng: "Kỳ công"

Tay của Kỳ Tư Tuyên run lên, ngẩng đầu liếc cô ta một cái.

Những người xung quanh sốt sọt một hồi, mặc dù không cười thành tiếng, lại một đám bắt đầu chấn động.

Bạc Quý Thi trừng mắt nhìn Tạ Trữ Thuận, Tạ Trữ Thuận về mặt không phục.

Kiều Dụ nhú mày, vừa muốn nói gì liền thấy Kỳ Tư Tuyên quăng cây bút trong tay, mặt không chút thay đổi xoay người ra khỏi phòng họp.

Trong từ điển của Kỳ Tư Tuyên trước nay đều không có hai chữ ần nhẫn, lần đầu gặp mặt đã không vui mà gạt bỏ, Kiều Dụ thấy bóng dáng của cô biến mất ở cửa, trên khuôn mặt vẫn luôn ôn hòa xuất hiện vài tia lãnh liệt, tầm mắt dừng ở ngón tay trên bàn, trầm mặc một lúc sau mới mở miệng, âm thanh mát lạnh trầm thấp, không chỉ đích danh tên họ, nói ra cũng khó...

Anh nói, sự muộn này của tôi không thích người khác gọi cô ấy như vậy, về sau không nên xưng danh cô ấy như thế. D.đ.l.q.đ.Nếu là hợp tác, vậy thì là thiết lập trên cơ sở ngang hàng đôi bên cùng có lợi, tất cả mọi người đều giống nhau, không tồn tại một bên áp đảo một bên khác, nếu đối với nguyên tắc này có ý kiến, e rằng về sau hợp tác sẽ rất khó khăn, con người của tôi rất sợ phiền toái, nếu thật sự có loại suy nghĩ này trước tiên nói ra, dù sao hạng mục vẫn chưa khởi động, đối ý vẫn còn kịp. Chẳng qua nói đến cường thế và áp đảo, nếu thật sự muốn phân chia cấp bậc, sân nhà tác chiến tự nhiên có ưu thế, cái người cao cao tại thượng, cũng phải là tôi.

Ở ngoài mặt là nói tốt cho người khác xem, nhưng ai cũng đều nghe ra, Kiều Dụ đang che trở cho Kỳ Tư Tuyên.

Cả phòng họp nhất thời lặng ngắt như tờ, không khí có chút áp lực, cũng may Kiều Dụ rất nhanh khôi phục dáng bộ hiền hòa: "Được rồi, hôm nay trước tới nơi này đi, tất cả mọi người đều bận rồi"

Nói xong dẫn đầu ra khỏi phòng họp, theo sau là Duẩn Hòa Sướng và một đám người.

Vì Hân và Từ Bình Quân liếc nhìn nhau, chờ đoàn người của Bạc Quý Thi ra khỏi phòng họp mới gõ bàn nôm ra: "Là ai nói với tôi, Kiều bộ là người thoát nhìn thật ôn hòa khiêm tốn nói chuyện? Lão nhân gia, lần này, anh đã nhìn lầm rồi!"

Từ Bình Quân đối với tình huống vừa rồi cũng có chút bất ngờ, anh quả thật xem thường Kiều Dụ, nhìn mọi người một cái: "Người khác cường thế ở ngoài mặt, Kiều Dụ cường thế ở trong xương cốt, nhìn không thấy sờ không được, ngay cả lớn tiếng nói chuyện đều không có, đều là toàn bộ khí chất trầm ổn của mình. Diễn đàn.Lê. Quý. Đôn. Cái khí chất gọi là khí định thần nhàn bất động thanh sắc lại kinh thiên động địa, không gì hơn cái này. Cái loại người khí thế cực mạnh này là cường thế đến căn bản không thêm trưng bày cường thế ra ngoài, người đàn ông này đã sớm vượt qua sự khiêm tốn đơn thuần. Về sau, vẫn là ít chiều trọc một chút"

Vì Hân khó có khi đồng ý với anh.

"Nói thật. . . ." Từ Bình Quân về mặt nghi hoặc: "Cậu có cảm thấy Kiều Dụ đối với Tuyền hoàng. . . .À?"

Vì Hân có nhược điểm trong tay Kỳ Tư Tuyền, rõ ràng biết một cái đại bát quái lại không nói được, hấn vò đầu bứt tai một hồi mới nhịn xuống, trong lòng chảy máu trả lời: "Tôi cũng không rõ. . . . "

Tình huống trong phòng hội nghị Kỳ Tư Tuyền vẫn chẳng hay biết, bởi vì giờ phút này cô đang ở góc tường nghe chuyện.

Phòng uống nước đại khái là bên ngoài phòng vệ sinh là nơi dễ dàng nghe thấy bát quát nhất, kỳ thật cô cũng không cố ý nghe lén, chẳng qua lúc đi qua, lại nghe thấy một chút.

"Bạc Thị lần này phải tới người phụ trách là một nữ gia"

"Người đó là tứ tiểu thư Bạc gia, cậu không biết?"

"Các cậu đang nói Bạc gia nào?"

"Còn có Bạc gia nào nữa? Bạc gia ‘hồng đình thương nhân phú khả địch quốc’* a. Nghe nói cùng nhà Kiều bộ của chúng ta còn có quan hệ nhiều đời"

(* đứng đầu giới thương nhân, giàu có nhất nước)

"Sẽ không thể mang mỹ nhân đi cầu thân chứ?"

"Có thể đó. Nhìn qua trai tài giá sắc xứng đôi!"

"Ha ha ha ha. . . . "

"Đúng rồi đúng rồi, lần trước nghe nói Kiều bộ chủ động nói chính mình có bạn gái, có phải chính là Bạc tiểu thư này?"

"Không thể nào. . . . "

Kỳ Tư Tuyền nghe đủ ở góc tường, xoay người đi, chẳng qua khi tới tâm tình không quá tốt đẹp, sau khi nghe xong trái tim càng bị bít tắc.

Khi trở lại văn phòng liền nhìn thấy Kiều Dụ ở bên trong chờ cô.

Kỳ Tư Tuyền hít sâu một hơi, sau khi vào cửa liền kiên trì nhận sai: "Vừa rồi tôi không đúng, không nên trực tiếp chạy lấy người, tóm tắt cuộc họp tôi sẽ tự mình xem lại, sẽ không chậm trễ công việc, lần sau sẽ không như vậy. d.đ.lẽ.quý.đôn. Nếu như anh đến để nói chuyện này, tôi đã nhận sai, anh cũng đừng mở miệng"

Nói xong một lúc lâu sau cũng không có phản ứng, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Kiều Dụ dù bận vẫn ung dung nhìn cô, khóe miệng còn tràn đầy ý cười.

Kỳ Tư Tuyền có chút ngượng ngùng, gượng gượng giả bộ hung ác: "Anh cười cái gì?"

Kiều Dụ ra hiệu bảo cô ngồi: "Cười em"

Kỳ Tư Tuyền về mặt chẳng hiểu ra sao: "Tôi có cái gì buồn cười"

Kiều Dụ nghiêng mặt đánh giá cô hồi lâu: "Nói thật, anh có chút tò mò, tính khí nóng nảy này của em, mấy năm nay rốt cuộc làm sao bùng bít được?"

Kỳ Tư Tuyền rõ ràng chống lại cái đề tài này: "Bình thường tôi không như vậy"

Kiều Dụ thử thăm dò: "Mấy hôm nay đến kỳ sinh lý?"

Hộp khăn giấy bên tay của Kỳ Tư Tuyền giây tiếp theo liền bay ra ngoài: "Không phải!"

Kiều Dụ cười tiếp: "Được rồi, chuyện này cũng không có gì to tát, không cần để trong lòng. Anh chính là đến nói với em một chút, cuối tuần Phó giáo sư đại thọ, em muốn cùng đi không?"

Kỳ Tư Tuyền nghi hoặc nhìn anh: "Là chuyện này?"

Kiều Dụ gật đầu: "Là chuyện này"

Kỳ Tư Tuyền hoàn toàn không tin, trước kia khi đi học, cô cũng sẽ có những lúc sửa chữa bản vẽ hoặc là mô hình sửa đến phát bực muốn bỏ, nhưng mỗi lần đó sẽ bị anh dạy bảo một trận, tuy nói là sau khi dạy bảo xong cũng sẽ dỗ cô, nhưng đạo lý lớn trước tiên bày ra hết, nên dạy bảo sẽ dạy bảo, nên dỗ dành sẽ dỗ dành, nhưng hiện tại rốt cuộc là cái tình huống gì?

Kiều Dụ ở nơi của Kỳ Tư Tuyền nhẹ nhàng băng quơ, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật liền thành tin tức rất nhanh truyền ra ngoài, cấp trên trực tiếp của anh là trưởng bối nhìn anh lớn lên từ nhỏ, đem anh gọi đến văn phòng than thở nửa ngày: "Cậu ngay cả xử lý công việc công bằng cũng không làm được"

sao?!"

Kiều Dụ đứng giữa phòng, giống cảnh huấn luyện học sinh tiểu học, rũ mắt cẩn thận suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối này, cho vị lão nhân này mong mỗi đã mắt mới thành thật trả lời: "Vâng, quả thật làm không được"

Tổng Thừa An uống ngụm nước phun ra, không hề uy phong như hình tượng đáng nói: "Cậu. . . "

Kiều Dụ cảm khăn giấy đưa qua, cũng không giải thích, im lặng chờ ông phát bão.

Tổng Thừa An dĩ nhiên hiểu tình hình trong này: "Tôi biết người đó là sư muội cậu, cậu hướng về cô ấy cũng là thường tình, nhưng cậu không cảm thấy đề cô ấy và bên đầu tư bất tay giảng hòa hợp tác tốt đẹp mới là vì tốt cho cô ấy sao?"

Kiều Dụ hoàn toàn bất động: "Lúc trước ở trong trường học, cô ấy có đôi khi thay đổi bản vẽ làm mô hình phiên muộn cũng sẽ bỏ mặc, khi đó cháu sẽ dạy bảo cô ấy, cô ấy mất hứng cháu cũng sẽ làm như vậy, bởi vì đó là tốt cho cô ấy. dđqd. Nhưng mà hiện tại không phải vấn đề của cô ấy, có người khác pha trộn vào, cháu lại lấy đạo lý lớn đó áp chế cô ấy, cô ấy sẽ ủy khuất, đây cũng không phải tốt cho cô ấy, bởi vì chuyện này không phải cô ấy sai. Cô ấy không ở trước mặt mọi người trở mặt cũng là đã cho cháu mặt mũi"

Tổng Thừa An đập bàn: "Cậu cũng không phải ngày đầu tiên đi vào cái vòng luẩn quẩn này, lại nói cậu từ nhỏ đến lớn thấy vẫn còn ít sao? Trên thế giới này, chuyện nào có cái gì đúng với sai?"

Kiều Dụ về mặt vô tội: "Nếu không có cái gì đúng và sai, vậy ngài gọi cháu đến là. . . . . ?"

Tổng Thừa An tự chui đầu vào rọ, nhìn chăm chăm Kiều Dụ nửa ngày mới tỉnh ngộ: "Không đúng, cậu không phải coi trọng cô ấy rồi chứ? Tôi nghe nói đó là một mỹ nữ"

Kiều Dụ thẳng thắn nhìn cấp trên kiêm trưởng bối của mình, thoải mái thừa nhận: "Vâng, coi trọng"

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bút ghi âm

Kiều bí thư vào lúc ban đêm lại tìm Kiều Dụ nói chuyện, trừ hai bên nói chuyện, còn có Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác dự thính.

Kiều bí thư đối với chuyện kén vợ chọn chồng của con cái cũng không thành thạo được mười phần, Kiều Diệp không có vấn đề về phương diện này nên ông không cần lo nghĩ, Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác là thanh mai trúc mã, ông cũng không cần quan tâm, làm cha mẹ lần đầu tiên đối mặt với vấn đề này, ông hoàn toàn không có cách thức.

Kiều Bách Viễn trầm mặc một lúc lâu sau rốt cuộc đoán mở miệng: "Kỳ thật tìm người bầu bạn cả đời không nhất định phải xinh đẹp nhất, xinh đẹp là một phương diện chỉ chiếm một phần rất nhỏ rất nhỏ"

Kiều Dụ đại khái đoán được Tổng Thừa An là nói với Kiều bách Viễn như thế nào, về mặt lò mò nhìn về phía Kiều Bách Viễn: "Vậy phương diện nào chiếm phần lớn?"

Kiều bí thư đối với sự phối hợp của Kiều Dụ thật vừa lòng, dần dần trầm tĩnh lại: "Con thích, phương diện này chiếm phần lớn. Con xem em gái con và Thánh Trác, chính là cái ví dụ, nhất định phải tìm người con thích"

Giang Thánh Trác cùng Kiều Nhạc Hi ở bên cạnh đốc sức gặt đầu, d.đ.l.q.đ.Kiều Dụ nhìn thoáng qua sau đó hạ ánh mắt, gọn sóng không sợ hãi mở miệng: "À"

Kiều bí thư một bộ trẻ con dễ dạy: "Con nói một chút, thích bộ dạng như thế nào?"

Kiều Dụ đặc biệt chân thật mở miệng: "Thích xinh đẹp ạ"

Kiều Bách Viễn nhiều năm như vậy lần đầu tiên bị biết chuyện có đứa con thứ hai có lẽ độ làm cho sặc, nói không ra lời, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Con . . . . . từ khi nào lại bắt đầu nông cạn như vậy?"

Kiều Dụ thật chân thành tự mình phân tích: "Con vẫn nông cạn như vậy, đại khái từ năm mười mấy tuổi bắt đầu, mùa hè đó của nửa học kỳ đại học"

Cuối cùng Kiều Dụ bị Kiều bí thư vẽ mặt âm trầm đuổi ra khỏi thư phòng, Kiều Nhạc Hi vẽ mặt hưng phấn lôi kéo Kiều Dụ hỏi đông hỏi tây.

"Anh hai, người kia anh thích là ai? Dài như thế nào? Có ảnh chụp không, cho em xem. Hai người làm sao quen nhau? Thật sự rất được sao? Em có thể đi nhìn không?"

Kiều Dụ bị Kiều Nhạc Hi hỏi liên tục đến bất đắc dĩ: "Bây giờ chưa phải thời điểm, chỉ là anh coi trọng người ta thôi, người ta chưa hẳn để ý anh, sau này nói sau đi"

Kiều Nhạc hi không phục, nắm cánh tay của Kiều Dụ làm nũng: "Anh hai em tốt như vậy, làm sao lại có người không thích!"

Kiều Dụ có chút buồn cười: "Được rồi, thời gian không còn sớm, náo nhiệt cũng xem rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi"

Tối hôm đó, Kiều Bách Viễn ngồi ở thư phòng rất lâu, đối với sự cố chấp khác thường của Kiều Dụ rất lo lắng, ông nhảy bén cảm thấy được chuyện này chỉ là bắt đầu, ông bỗng nhiên nhớ tới lời của Nhạc Chuẩn nói.

"Kiều Dụ a, là thói quen dùng giọng điệu thấp, không muốn cùng người khác tranh luận, nếu không thì. . . . Có một số người có giọng điệu thấp, là bởi vì tùy thời điểm cao giọng mà đứng lên, có một số người khiêm tốn, là bởi vì tùy thời điểm kiêu ngạo mới đứng lên, nói tóm lại, Kiều Dụ là thuộc loại kiêu ngạo nhất trong loại kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức căn bản người khác không phát hiện ra kiêu ngạo của nó. Diễn đàn lê quý.đôn. Con mấy năm nay tâm tư đều đặt trên người Kiều Diệp, đối với đứa con này của chính mình, quả nhiên là không hiểu"

Kiều Bách Viễn quay đầu đưa mắt nhìn ảnh gia đình trên bàn, khuôn mặt thanh tú của thiếu niên đứng ở bên phải phía sau ông, mỉm cười với ông kính, ôn hòa thông dong, ông khẽ thở dài, chính ông là thật không hiểu tiểu tử này thật sao?"

Kỷ Tư Tuyên rốt cuộc có chút chột dạ, tan tằm sau khi lần lượt mọi người đi hết mới tìm Duẫn Hòa Sướng.

Duẫn Hòa Sướng vừa nghe thấy ý của cô nói liền biến sắc: "Hội nghị trọng yếu. . . . . Còn chưa có chính lý, tôi cảm thấy, cũng không có cần thiết phải chính lý lại"

Kỷ Tư Tuyên không biết anh ta là có ý tứ gì, cũng không để ý: "Không có cũng được, vậy đem ghi âm hội nghị cho tôi đi, tôi trở về tự mình nghe"

Sắc mặt Duẫn Hòa Sướng càng khó nhìn, ấp úng hồi lâu: "Hội nghị ngắn thật, sau khi cô rời khỏi cũng rất nhanh đã xong"

Kỷ Tư Tuyên vẽ mặt không hiểu: "Ngắn thì cũng có người nói chuyện chứ? Dù thế nào tôi vẫn muốn biết hội nghị nói cái gì?"

Duẫn Hòa Sướng cau mày, thề sống chết phải giữ hình tượng của Kiều Dụ: "Cô vẫn là đừng nghe"

"Chep. . . ." Kỷ tư Tuyên nhìn chằm chằm Duẫn Hòa Sướng: "Duẫn trợ lý, tôi có thắc mắc với anh sao? Chỉ là cái ghi âm hội nghị thôi mà, có cần khó khăn như vậy không?"

Duẫn Hòa Sướng cắn răng một cái, từ trong ngăn kéo lấy ra cái bút ghi âm còn chưa kịp tiêu hủy đưa cho cô: "Cũng chỉ có một mình Kiều Bộ nói, cô mang về chậm rãi nghe đi!"

Nói xong lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Đừng bị người khác nghe thấy, ảnh hưởng đến hình tượng Kiều bộ"

Kỷ Tư Tuyên càng nhìn càng thấy Duẫn Hòa Sướng cổ quái, cất bút ghi âm liền đi.

Khi Kiều Dụ trở về không có về nhà mà là đi đến dưới lầu nhà Kỷ Tư Tuyên, kỳ thật Kiều Dụ không nhớ rõ rốt cuộc là căn hộ nào, chỉ là miễn cưỡng dựa vào trí nhớ mơ hồ mà tìm được một tòa kia, xe dừng ở trước lầu, ngồi trong xe ngửa đầu nhìn lên một đám sáng bên cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, anh lấy lại tinh thần một tay lục trong hộp đồ tìm thuốc lá và bật lửa, một tay mở kính cửa xe, trong lúc vô tình ánh mắt lướt qua cửa sổ vậy mà dừng lại ở một người, lại càng hoảng sợ.

Kỷ Tư Tuyên khom lưng nhìn anh, ôm cái túi trước ngực lộ ra đầu của một con mèo: "Tại sao anh lại ở đây?"

Kiều Dụ vừa mới lấy ra thuốc lá và bật lửa, tay đang dừng ở giữa không trung, thu lại không đúng, buông ra cũng không xong, cả người cứng ngắc về mặt khẩn trương nhìn cô.

Kỷ Tư Tuyên thấy anh nửa ngày không có phản ứng, thò đầu dò xét, rất nhanh thấy được tình huống trong xe, một bộ gãi túi bốn cột: "Kiều bộ không phải nói đã bỏ thuốc rồi sao?"

Kiều Dụ có chút xấu hổ, đem thuốc cất vào trong hộp đồ, mở cửa xe đi xuống: "Ngẫu nhiên mới lấy ra, rất lâu chưa hút, mới hút đã bị em bắt gặp"

Kỷ Tư Tuyên cũng không phải không phỉ, hướng chỉ trong ánh mắt Kiều Dụ mang theo vài phần mệt mỏi, cô nghiêm mặt nói: "Có phải tôi rước phiền phức cho anh không?"

Kiều Dụ vẽ mặt trấn an tươi cười: "Không có, làm sao thể được"

Nói xong hạ ánh mắt xoa đầu Đại Miêu.

Kỷ Tư Tuyên cắn cắn môi: "Nghe nói. . . . Bạc Quý Thi. . . ."

Kiều Dụ giương mắt nhìn cô, khẽ cười nói: "Không có gì đáng ngại, có anh ở đây"

Kỷ Tư Tuyên nhìn ánh mắt của anh, hồi lâu mới hỏi: "Là chuyện này không có gì đáng ngại, vẫn là nói Bạc Quý Thi không có gì đáng ngại, cũng hoặc là. . . .tôi không có gì đáng ngại?"

Kiều Dụ bỗng nhiên không hề dự báo trước tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy cô, một tay đặt ở sau đầu cô, một tay khoát lên eo của cô.

Kỷ Tư Tuyên bị kiểm hãm, bỗng nhiên không dám động đậy, cũng nói không ra một câu.

Kỷ thật anh chỉ là ôm cô nhẹ nhàng, huống chi ở giữa còn cách Đại Miêu, cô nhẹ giãy một cái liền có thể thoát ra ngoài.

Kiều Dụ đại khái đang đợi cô thích ứng, thấy cô không có phản kháng mới hơi hơi dùng sức vỗ vỗ phía sau lưng của cô, diển đàn lê quý đôn, nghiêng đầu nhẹ nhàng cọ cọ sườn mặt của cô, rất nhanh buông lỏng, ngẩng đầu dè ép mái tóc dài của cô theo gió đêm bay lên, trong khuôn mặt ý cười dưới ngọn đèn mờ mờ càng chói mắt hơn: "Em như thế nào là không có gì đáng lo ngại"

Bị anh kẻ sát da thịt rất nhanh làm Kỷ Tư Tuyên đỏ mặt, rũ mắt suy nghĩ hồi lâu một hồi mới nhớ tới, ánh mắt lóe ra hung hăng với anh: "Anh mới vừa sờ soạng Đại Miêu không được lại sờ đến tôi!"

Kiều Dụ cúi đầu nặng nề cười buông ra, trong gió đêm tiếng cười của anh truyền đi rất xa, rồi sau đó lúc cô thẹn quá hóa giận trong ánh mắt thu hồi nụ cười: "Tại sao lại về muộn như vậy?"

Kỷ Tư Tuyên cúi đầu tìm kiếm, gờ bút ghi âm cho anh xem: "Tôi tìm Duẩn Hòa Sướng đòi ghi âm hội nghị, kết quả anh ta ma ma chít chít nửa ngày cũng không chịu cho tôi"

Kiều Dụ lại cứng đờ, bản năng muốn đoạt lại cái bút ghi âm kia, lại bị Kỷ Tư Tuyên né qua.

Kỷ Tư Tuyên cảm thấy Duẩn Hòa Sướng không đúng, ngay cả Kiều Dụ vừa nghe thấy mấy chữ ghi âm hội nghị là bộ dạng kỳ quái: "Anh làm gì?"

Kiều Dụ ra vẻ trấn định, bắt đầu dụ dỗ: "Họp cũng chưa nói gì, em vẫn là đừng nghe, đưa cho anh đi"

Kỷ Tư Tuyên đối với bút ghi âm này rất hiếu kỳ, dứt khoát nhét vào sâu trong túi: "Không đưa, anh đi đi, tôi phải về nghe ghi âm"

Kiều Dụ giữ chặt cô, tựa hồ thật sự sốt ruột, đành thương lượng: "Thật sự không có gì hay, đưa anh đi?"

Kỷ Tư Tuyên đánh vào tay anh, cười đến ôn nhu: "Kiều bộ lái xe về trên đường cẩn thận một chút nha"

Nói xong cũng không quay đầu lại tiêu sái.

Kiều Dụ đỡ trán thờ dài, đứng ở tại chỗ thật lâu mới lên xe trở về.

Trên đường về anh vốn là không yên lòng, lại nhận được điện thoại của Bạc Quý Thi.

Thái độ của Bạc Quý Thi tốt đến mức kẻ khác cảm phiền: "Sự tình ban ngày thật sự xấu hổ, chính muốn trước mặt anh giải thích, nhưng mà anh hình như rất bận. Em họ của em tuổi nhỏ không hiểu chuyện, em đã muốn mắng nó, hy vọng anh không để ý"

Vốn cục diện bế tắc này sẽ từ Kiều Dụ phá vỡ, hiện tại Bạc Quý Thi chủ động bày tỏ làm hòa ngược lại làm cho anh có chút ngượng ngùng: "Quên đi, về sau chú ý là tốt rồi, chuyện này vốn là chuyện ngoài ý muốn"

Bạc Quý Thi trước sau như một nhẹ nhàng thân cận: "Nếu không ngày mai em mời anh và Kỷ Tư Tuyên ăn cơm, xem như nhận lỗi?"

Kiều Dụ suy nghĩ một chút: "Hoãn lại đi, cô ấy với em không giống nhau, luôn luôn kiêu ngạo đến lợi hại, không nhanh như vậy mà dịu đi"

Cô ấy và em không giống nhau.

Bạc Quý Thi không biết Kiều Dụ là đang tán dương hay châm biếm cô.

"Đã thông, con người có tài hoa có thói kiêu ngạo là đương nhiên". Bạc Quý Thi rất nhanh hoàn hồn, bỗng chuyển đề tài: "Lúc trước anh nói người bạn gái kia. . . . là Kỷ Tư Tuyên?"

Kiều Dụ có chút giật mình, dù sao anh cũng chưa từng đề cập qua tin tức cụ thể của Kỷ Tư Tuyên với cô: "Như thế nào đoán được?"

Bạc Quý Thi nở nụ cười: "Giác quan thứ sáu của phụ nữ"

Kiều Dụ cũng không tính toán dấu cô: "Là cô ấy, làm sao vậy?"

"À. . . ." Bạc Quý Thi ngừng lại một chút: "Nói như thế nào đây, cùng suy nghĩ của em không quá giống nhau, em nhớ rõ anh trước kia nói qua, thích vợ hiền mẹ tốt ôn nhu nhã nhặn lịch sự"

Kiều Dụ rõ ràng chuyển hướng đèn sang bên dừng xe: "Anh cũng vì anh thích vợ hiền mẹ tốt ôn nhu nhã nhặn lịch sự, nhưng trên thực tế anh thích cái loại hình gọi 'Kỷ Tư Tuyền' "

Bạc Quý Thi không lên tiếng một lúc bỗng nhiên phản ứng lại: "Lúc trước anh không bài xích em như vậy là không phải bởi vì trong tên em có chữ "quý" đồng âm chứ?"

(quý và kỷ đồng âm)

Kiều Dụ bỗng nhiên không nói.

Bạc Quý Thi biết Kiều Dụ đây là đang mâu thuẫn cái đề tài này, anh làm việc luôn ôn hòa, rất là chiều cố đến cảm nhận của đối phương, đối với vấn đề không muốn trả lời cũng không cự tuyệt, nhưng lại giữ nguyên trầm mặc.

"Chep chep chep, thật sự là. . . . trách không được hôm nay anh tức giận như vậy, Trữ Thuần cũng là xứng đáng. Em vốn định giúp nó nói tốt chút, xem ra không cần thiết"

Đối mặt với thăm dò của Bạc Quý Thi, Kiều Dụ cũng không tiếp chiêu, chỉ khẽ cười một tiếng.

"Em họ em từ nhỏ đã bị cha mẹ nó làm hư, cha em cũng thực thích nó, bằng không cũng không để nó đi theo em, về sau hợp tác thời gian dài, có chỗ nào không ổn, anh coi như cho em chút mặt mũi, thông cảm nhiều một chút"

Mặt mũi Bạc gia Kiều Dụ tóm lại muốn để cho, mặc dù anh ở cấp trên và cha của anh ở trước mặt cường thế như vậy, nhưng cũng không muốn thấy tâm huyết của Kiều Diệp ngày trước bị phò mặc, chậm rãi mở miệng: "Em là người thông minh, suy đoán được điểm mấu chốt của anh. Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của anh, anh tự nhận vẫn là người khoan dung"

Sau khi nói xong chính sự, Kiều Dụ có chút không yên lòng, Bạc Quý Thi rất có mắt cực nhanh cúp điện thoại.

Màn hình di động rất nhanh đen đi, Kiều Dụ nhưng không nóng nảy một lần nữa lên đường. d.đ.l.q.đ. Anh nhìn chằm chằm màn hình di động bỗng nhiên có chút khần trương, không biết Kỷ Tư Tuyền nghe được những lời đó sẽ có phản ứng gì.

Cho dù anh không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ dù sao cũng xa nhau sáu năm, không gặp mặt không liên lạc, ngay cả một chút tin tức cũng từ trong miệng người khác gián tiếp nghe được, cũng không kiểm chứng tính chân thật.

Sáu năm. . . Không lâu, nhưng anh lại cảm thấy sống một ngày bằng một năm, như cái xác không hồn chịu đựng qua ngày. Cũng không giận, cũng đủ thay đổi một người.

Ở trong lúc cùng đối chọi lại thời gian, bọn họ có phải đều không muốn thỏa hiệp đều không muốn thay đổi , bộ dạng vẫn như lúc trước hay không?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đáo xử hàm thôi Lã Bích Thành

Kỷ Tư Tuyền về đến nhà cho Đại Miêu ăn xong, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường lúc lâu sau mới mở bút ghi âm ra, vừa nhắm mắt lại mắt xa mắt vừa nghe. Tình hình lúc đầu là cô ở đây, cũng không có gì đặc biệt, nhưng từ sau khi cô ra khỏi phòng họp lại là một đoạn trống, cô nghĩ là hết pin, mở mắt nhìn thoáng qua, đèn vẫn hiện bình thường, cô bèn nghĩ là không có gì, quả thực như lời Kiều Dụ nói, không có gì để nghe, liền giờ tay tắt.

Trước khi đi ngủ, cô vẫn cảm thấy kỳ quặc, phản ứng của Kiều Dụ và Duẩn Hòa Sướng quả thật rất kỳ quái, nếu không có cái gì, hai người rất cuộc khần trương cái gì? Cô liền mở lại bút ghi âm, khi nghe đoạn trống dài cô cũng không quan tâm, liền nhất định chờ.

Giọng nói của Kiều Dụ ngay lúc cô sắp ngủ không hề dự báo trước vang lên, Kỷ Tư Tuyền mở mắt.

Giọng nói của anh từ trong bút ghi âm truyền ra, mang theo tiếng dòng điện sột xoạt, với sự thanh khiết và mang theo ý cười ngày xưa bất đồng, có thể thấy rõ ràng anh không vui.

“Sự muộn này của tôi không thích người khác gọi cô ấy như vậy, về sau không được gọi cô ấy như thế.

Người cao cao tại thượng kia, cũng phải là tôi.”

Cô biết Kiều Dụ cho tới bây giờ đều là giọng điệu thấp khiêm tốn, làm việc không nhanh không chậm, đối xử với người khác hòa nhã có lễ độ, chưa từng nói lời cao ngạo tự đại như vậy, chưa từng trước mặt người khác biểu lộ không hài lòng.

Kỷ Tư Tuyên tắt bút ghi âm, rốt cuộc biết tại Kiều Dụ và Duẫn Hòa Sướng không được tự nhiên như vậy là vì cái gì rồi.

Hóa ra vừa rồi anh ở bên tai cô nói câu 'có anh ở đây' kia không phải thuận miệng nói ra mà thôi.

Cô không phải cây lãng tiêu bám víu sống nhờ, từ nhỏ đã biết mặc dù là con gái nhưng cũng cần độc lập tự mình cố gắng, nhưng cũng hâm mộ người con gái nhỏ bé có người đàn ông để dựa vào. Sau lưng của độc lập cố gắng là tịch mịch vô cùng, còn sau lưng người con gái có chỗ dựa là mừng thầm và ngọt ngào khôn siết.

Kỷ Tư Tuyên không biết nếu hôm nay cô không kiên trì nhất định lấy được ghi âm, chính mình lại sẽ bỏ lỡ cái gì.

Tùy Ưc nói đúng, Kiều Dụ là người chỉ làm mà không nói.

Cô bỗng nhiên có chút không biết làm sao, cô không biết hiện tại với Kiều Dụ rốt cuộc là quan hệ gì. Nói thật cô không phải là không cảm động, chỉ là muốn gương vỡ lại lành sao, anh chưa nói qua, cô cũng không cam tâm liền như vậy đã khoanh tay chịu trôi.

Đúng, cô không cam tâm. Cô cho tới bây giờ đều biết chính mình trừ Kiều Dụ sẽ không thể thích người khác được, nhưng vậy thì thế nào? Diễn đàn lê quý đôn. Cô không cam tâm liền bỏ qua cho anh như vậy, nếu khoanh tay chịu trôi, mấy năm nay cô tính cái gì? Lúc trước anh vì cái gọi là tiền đồ vứt bỏ cô, hiện giờ sự nghiệp thành công liền lại tính toán ôm giàng son mỹ nhân? Làm sao có chuyện tiện nghi như vậy?

Nhưng mà Kiều Dụ thấy thế nào cũng không giống vì tiền đồ mà vứt bỏ cô.

Không giống? Nhưng quả thật anh làm như vậy.

Kỷ Tư Tuyên đem mặt vui vào trong gối, Tùy Ưc nói rất đúng, cô chính là già mồm cãi láo.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, d.đ.l.q.đ, không nghĩ tới là đã đến bản vẽ đặt ở trên bàn cạnh giường, lúc này cô mới nhớ tới còn có người đang đợi cô trả lời, mở bản vẽ ra nhìn vài lần, bỗng nhiên hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, Kỷ Tư Tuyên gọi điện cho Kiều Diệp nói cho anh thời gian chuẩn bị đề án này tiếp theo, Kiều Diệp lại muốn cô đi xem tòa biệt thự đó.

Khu đất đó ‘y sơn bằng thủy*’, cách đó không xa có cái hồ, hơn nữa cách nội thành cũng gần, cũng rất yên tĩnh, quả thật là chỗ tốt, Kỷ Tư Tuyên nhìn không được khen: "Chỗ rất tốt, anh đối với bạn gái thật tốt"

(* dựa vào núi gần với sông)

Kiều Diệp đột nhiên hỏi: "Kỷ tiểu thư thích nơi này không?"

Kỷ Tư Tuyên có chút kỳ quái: "Hả?"

Kiều Diệp nhất thời sợ hãi, không chút hoang mang che lấp: "Bởi vì tôi muốn cho bạn gái tôi một bất ngờ, cho nên chưa đưa cô ấy đến xem qua, vì thế muốn hỏi Kỷ tiểu thư một chút, từ góc độ của phụ nữ xem, cô ấy có thể thích nơi này không"

Kỷ Tư Tuyên nhìn quanh một vòng: "Bạn gái anh thì khó nói, đơn thuần từ góc độ của tôi, tôi rất thích"

Sau khi dạo quanh một vòng, hai người ngồi trên bãi cỏ bên hồ nghỉ ngơi, bên hồ lò mờ có thể thấy được khu biệt thự đang xây dựng, Kỷ Tư Tuyên len lén đánh giá Kiều Diệp một cái, âm thầm lưu luyến, nơi tác đất tác vàng, lại một cường hào.

Kiều Diệp đưa bình nước qua: "Kỷ tiểu thư có hay nghĩ tới, ngôi nhà sau này có hình dạng như thế nào hay không?"

"Tôi sao? Ừm . . ." Kỷ Tư Tuyên dừng một chút, thành thật trả lời: "Trước kia nghĩ tới, sau lại không nghĩ nữa"

Kiều Dụ hiểu kỳ: "Vì sao?"

Kỷ Tư Tuyên nhìn mặt hồ hơi xuất thần: "Bởi vì không tìm không thấy một nửa khác, một người ở thì cho dù phòng có tốt cũng chỉ là phòng ở, không phải là nhà"

Kiều Diệp cười rộ lên: "Kỷ tiểu thư xinh đẹp lại có tài như vậy, tại sao lại không có người thích, là quá chọn lựa rồi?"

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên quy đầu nhìn Kiều Diệp, không biết vì cái gì, người đàn ông này mang cho cô cảm giác rất quen thuộc, nhưng quả thật cô lại không biết anh, loại cảm giác quen thuộc này làm cho cô đỡ phòng bị xuống, tán gẫu như bằng hữu.

"Kỷ thật anh cũng rất tuần tú, nhìn dáng vẻ của anh cũng là sự nghiệp thành công, phụ nữ theo đuổi anh khẳng định không ít? Diễn đàn l.q.đ. Cho nên

khẳng định anh biết cái loại cảm giác này, anh làm cái gì khẳng định người khác sẽ nhìn mặt anh trước tiên, sau đó kết luận, anh có trách nhiệm xinh đẹp như hoa là tốt rồi, mặt khác bọn họ sẽ không xem lại nhiều lần, vô luận anh cố gắng nhiều, người khác cũng sẽ không cảm thấy hứng thú. d.đ.lê.quý.đôn. Kỳ thật phụ nữ quá xinh đẹp không phải chuyện tốt gì, sẽ bị đồng giới xa lánh, sẽ bị người ta nói thành bình hoa, anh lại cố gắng nhiều lại thành tích tốt đều sẽ bị gán cho bộ dạng xinh đẹp mà tiến lên. Đồng ý a, người khác phải thích anh hơn phân nửa cũng là thích dung mạo của anh, nông cạn lại không thú vị"

Kiều Diệp tràn đầy đồng cảm, tựa như những năm lâu về trước anh có bao nhiêu cố gắng làm ra thành tích rất tốt đều bị quy thành nhờ Kiều gia che trở đi lên: "Vấn đề này hình như quá trầm trọng rồi. Nói điềm khác đi, một cô gái như cô vì cái gì cần phải xen vào trong ngành của nam giới này? Kỳ thật học kiến trúc không nhất định phải làm kiến trúc sư"

"Vừa mới bắt đầu là vì ước định của một người, nhưng mà sau đó đối phương lỡ hẹn. Lại sau đó. . . . " Kỳ Tư Tuyên cúi đầu chơi đùa cô đại bên chân, thanh âm bỗng nhiên thấp dần: "Lịch sử Trung Quốc có một người phụ nữ, gọi là Lữ Bích Thành*", anh có nghe nói qua không?"

(*Tài nữ Trung Quốc thời dân quốc)

Kiều Diệp nghĩ nghĩ: "Giáng duy độc ủng nhân tranh tiện, đào xử hàm thôi Lữ Bích Thành?"

Kỳ Tư Tuyên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Kiều Diệp một cái: "Đúng, chính là cô ấy"

Nói xong lại cúi đầu: "Tôi muốn làm tốt nhất, muốn cho anh ta biết, ước định lúc trước tôi một mực cố gắng, cho dù anh ta vứt bỏ, tôi cũng sẽ một mình hoàn thành giấc mộng, tôi phải lấp lánh cả đời, làm cho anh ta cả đời đều không thể quên. Còn có một nguyên nhân, lúc trước chúng tôi ở cùng một chỗ có rất nhiều người không xem trọng, sau lại chia tay cũng có rất nhiều người chế giễu. Không phải nói ‘nhân dĩ quần phân’ sao, tôi hy vọng về sau khi người khác nói đến tôi, sẽ bởi vì anh ta là bạn trai trước đây của tôi mà liếc nhìn anh ta một cái. Các cô ấy nói tôi không xứng có được anh ta, tôi liền muốn để cho tất cả mọi người biết, người anh ta yêu qua là đáng giá để anh ta yêu, xứng hay không, là tôi nói!"

Kiều Diệp biết Kỳ Tư Tuyên nói chính là giải thưởng Pritzker, năm đó Kiều Dụ từng không ngừng một lần cùng anh đề cập qua.

Cậu thiếu niên cười gọi anh là anh, khi nói đến giải thưởng Pritzker, trong đôi mắt tràn đầy khát vọng ao ước và hưng phấn, cái loại phấn chấn hăm hở, cái loại ánh mắt sáng rõ, Kiều Diệp vĩnh viễn nhớ rõ.

Kiều Diệp nhớ đến đây bỗng nhiên nở nụ cười, Kỳ Tư Tuyên ngẩng đầu nhìn anh, sau đó sùng sốt.

Kiều Diệp rất nhanh hoàn hồn: "Sao vậy?"

Kỳ Tư Tuyên lắc đầu, miễn cưỡng cười: "Không có gì, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy anh cười lên giống với một người tôi biết"

Cô dừng lại một chút giải thích: "Kỳ thật cũng không giống, chỉ là cảm giác rất giống"

Kiều Diệp sợ lại tán gẫu sẽ bị Kỳ Tư Tuyên nhìn thấu, ước lượng thời gian ký hợp đồng xong, liền trở về bệnh viện.

Kiều Diệp đẩy cửa phòng bệnh liền nhìn thấy Kiều Bách Viễn đang đợi anh, tựa hồ đợi đã được một lát.

Anh thay quần áo bệnh nhân từ toilet đi ra, Kiều Bách Viễn mới mở miệng: "Tại sao chạy ra ngoài?"

Kiều Diệp cũng không định cho Kiều Bách Viễn biết chuyện này, thuận miệng trả lời: "Ở bệnh viện gây ngốc đến buồn bực, liền ra ngoài một chút"

Kiều Bách Viễn cũng không hỏi nhiều: "Mấy ngày nay có bận chút, không qua đây thăm con, thân thể thế nào?"

Kiều Diệp ở trước mặt cha Kiều khó có khi hoạt bát: "Ngài xem tinh thần con chẳng phải rất tốt sao?"

Kiều Bách Viễn nhìn Kiều Diệp càng ngày càng gầy, trong lòng có chút khổ sở, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ gật đầu.

Kiều Diệp lại nhìn ra cái gì: "Ngài có phải có tâm sự gì phải không?"

Kiều Bách Viễn khó có khi thẳng thắn thành khẩn như vậy, Kiều Diệp có chút kinh ngạc: "Ngài không thể không biết, mấy năm trước, Nhạc Hi đối với ngài ý kiến lớn như vậy, cùng với thái độ của ngài đối với Kiều Dụ không phải không có vấn đề gì. Lúc trước con cũng cùng ngài đề cập qua, ngài nghe không vào. Năm đó. . . . Sự kiện năm đó, ngài đẩy làm cha và con đây làm anh trai không phải không có trách nhiệm"

Kiều Bách Viễn gật đầu, tựa hồ nghĩ lại, sau một lúc lâu lại mở miệng: "Nó hình như là có thích một cô gái?"

Kiều Diệp không biết Kiều Bách Viễn là đã biết cái gì vẫn chính là thuận miệng vừa hỏi, có chút chột dạ: "Chính nó nói?"

Kiều Bách Viễn cũng không xác nhận: "Xem như vậy đi"

Sau khi Kiều bách Viễn đem tình huống hôm đó nói ra, trên mặt Kiều Diệp nét tươi cười càng ngày càng nhiều: "Cha, ánh mắt Kiều Dụ so với chúng ta tưởng tượng đều tốt hơn, nó vì Kiều gia đã vứt bỏ nhiều như vậy, chuyện này để tự nó làm chủ đi"

Không biết Kiều Bách Viễn có nghe vào hay không, chỉ gật đầu, chuyển sang chuyện khác.

Kiều Dụ hộp xong trở lại văn phòng liền nhìn thấy trên bàn thừa ra một chậu cây, d.đ.l.q.đ.giữa chậu gốm màu trắng tinh xảo khéo léo là cành lá xanh biếc sinh sôi bùng bùng, anh gọi điện thoại gọi Duẩn Hòa Sướng qua đây.

Duẩn Hòa Sướng rất nhanh liền xuất hiện, Kiều Dụ chỉ vào chậu cây: "Ồ đâu tới?"

"Bạc tổng sáng sớm đưa tới, nói là nhận lỗi ngày hôm qua"

Kiều Dụ cúi đầu ngửi ngửi, có chút buồn bực, vì sao cổ tình tặng cây bạc hà.

Duẩn Hòa Sướng về mặt khó xử nhìn anh, chủ động mở miệng hỏi: "Cần trả lại không?"

Kiều Dụ nhúm mày: "Vậy không phải có vẻ tôi hẹp hòi rồi"

"Vây. . . . ."

Duẩn Hòa Sướng vừa mới mở miệng liền có giọng nữ cắt ngang: "Vây thì giữ lại đi"

Duẩn Hòa Sướng quay đầu nhìn qua, gật gật đầu xem như chào hỏi.

Kỷ Tư Tuyên cười đến quý dị, nhìn Kiều Dụ tiếp tục lời nói vừa nãy: "Kiều mộc, Bạc hà, đều là thực vật, rất xứng!"

Duẩn Hòa Sướng về mặt bừng tỉnh ngộ, trách không được Kiều bộ khó xử lâu như vậy, nguyên do là hàm ý này.

Kiều Dụ nhìn bồn cây trước mặt nghiêng răng nghiêng lợi, Kỷ Tư Tuyên đều nhìn cũng không nhìn anh,d.đ.lê.quý.đôn, xoay người đem bút ghi âm nhét vào tay Duẩn Hòa Sướng, còn giống như vô tình mở miệng: "Nó là bị hư rồi sao? Lọc đến sau khi tôi ra ngoài là một đoạn trống lớn, cái gì cũng chưa nghe được, có thể là không lọc được, cầm đi sửa đi"

Kiều Dụ nghe xong lời này không biết là có chút thất vọng vẫn là nhẹ nhàng thờ ra, nhìn về phía Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên chạm phải ánh mắt của cô: "Tìm anh?"

Ngón tay Kỷ Tư Tuyên chậm chậm mà mập mờ hướng về Kiều Dụ mà tới, lại ở trên người Kiều Dụ di chuyển, cuối cùng dừng ở trên người Đại Miêu, nghiêng đầu giải thích: "Tôi tìm nó"

Nói xong xoay người đi ra ngoài: "Đại Miêu, đi thôi"

Đại Miêu lần này rất cho Kỷ Tư Tuyên mặt mũi, rất nhanh từ trên bàn nhảy xuống, đi theo cô.

Duẩn Hòa Sướng sững sờ tại chỗ, nhìn mặt Kiều Dụ tối sầm, thử thăm dò hỏi: "Bạc hà này. . . . . Là giữ lại hay không giữ lại?"

Kiều Dụ đẩy lên trước mặt anh ta: "Cậu nhận đi, cậu tự mình lo liệu đi!"

Duẩn Hòa Sướng khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Định luật hoàng kim

Buổi chiều ngày hôm đó, Bạc Quý Thi phát huy ưu thế của bên đầu tư, mời mọi người ăn cơm, địa điểm ăn cơm cùng đồ ăn đẳng cấp không tiếng động nói với mọi người, Bạc gia chính là có tiền!

Vùng tiền đồng thời lại bình dị gần gũi, vẫn là mỹ nữ, vì vậy một bữa cơm chưa ăn xong, tứ tiểu thư Bạc gia liền tước vũ khí cả tổ hạ mạng, người ngựa ba bên, cả trái tim của đại bộ phận nhân viên.

Chỗ ngồi là Tạ Trữ Thuần sớm đã an bài xong, Kiều Dụ và Kỷ Tư Tuyên có chút không ngoài ý muốn không ngồi một bàn, vị trí của Kiều Dụ và Bạc Quý Thi lại có chút không ngoài ý muốn nằm cạnh nhau.

Kiều Dụ một bữa cơm ăn cũng không yên lòng, miễn cưỡng ứng phó, Tạ Trữ Thuần lại phá lệ ra sức chế tạo các loại đề tài tác hợp Kiều Dụ và Bạc Quý Thi, sau khi bị Bạc Quý Thi trừng mắt nhìn vài lần mới biết điều im lặng, mọi người thế mới biết thì ra Kiều Dụ và Bạc quý Thi sớm đã quen biết.

Kiều Dụ lại không tốt tức giận, chỉ có thể giống như vô tình thỉnh thoảng hướng Kỷ tư Tuyên nhìn qua, Kỷ Tư Tuyên vẫn cứ khẳng khẳng giống như không có việc gì, ánh mắt cũng không cho anh một cái.

Suốt bữa cơm Kỳ Tư Tuyên đều trầm mặc không lên tiếng, diễn đàn lễ quý đôn, Vi Hân cùng cô ngồi ở một bàn, tầm mắt không ngừng ở chỗ Kỳ Tư Tuyên và trên người Kiều Dụ ở một bàn khác lung lay qua lại, ngẫu nhiên cùng tầm mắt của Kiều Dụ ở không trung gặp nhau lại phá lệ hưng phấn, bất quá trong cơ thể ước số không ngừng dành dụm, sau lại thật sự nhịn không được liền bắt đầu bởi mớ chuyện này: "Tuyên Hoàng?"

Kỳ Tư Tuyên đang cúi đầu chơi điện thoại di động, đầu cũng lười nâng lên: "Nói"

"Người ta ở bên kia đang nhớ lại chuyện cũ, ngại ngược lại cho một chút phản ứng a"

Kỳ Tư Tuyên rốt cuộc ngẩng đầu nhìn anh ta: "Anh có biết định luật hoàng kim kịch điện ảnh không?"

Vi Hân lắc đầu: "Đó là cái gì?"

Kỳ Tư Tuyên liếc mắt nhìn cái bàn cách vách, dùng âm thanh không lớn không nhỏ chậm rãi mở miệng: "Một trong những định luật hoàng kim của kịch điện ảnh, giống như nếu một người nào đó nhớ lại chuyện cũ, vậy cô ấy cách cái chết không xa, tuyệt đối sống không quá mười phút, hơn nữa sẽ chết rất thảm"

". . . . . "

Vì thế trong mười phút kế tiếp, trong không gian phá lệ im lặng.

Ăn cơm xong một đám người vô cùng hưng phấn, lại thêm vì ngày mai là cuối tuần, lại âm ỉ đi hát.

Kỳ Tư Tuyên cả đêm hứng trí thiếu hụt, đến ghế ngồi không biết kích động ấn cái nút kia, về mặt hưng phấn muốn ca hát.

Mọi người tự nhiên tập thể vỗ tay, chỉ là khi âm nhạc vang lên, cả người Kiều Dụ không được tốt, cuối cùng có mấy em gái tốt nghe được anh ngồi không yên.

Mọi người không biết tình huống ồn ào vỗ tay, hiểu biết tình huống như Vi Hân lại là bộ giống đang xem kịch vui, duy có Từ Bình Quân im lặng ngồi ở góc phòng về mặt có chút dăm chiêu.

Âm nhạc chấm dứt, Kỳ Tư Tuyên trong tiếng vỗ tay của mọi người mỉm cười đi toilet.

Kiều Dụ đợi hồi lâu Kỳ Tư Tuyên cũng chưa quay lại, d.đ.lễ quý đôn, rất nhanh cũng tìm cái cơ ra khỏi phòng, đứng ở góc hành lang chờ cô.

Kỳ Tư Tuyên ra khỏi toilet chưa được mấy bước liền nhìn thấy Kiều Dụ, đứng ở bên cửa sổ góc hành lang cùng một người đàn ông đang nói chuyện, nụ cười trên mặt nhất quán ôn hòa lộ vẻ thân nhiên, ánh sáng chiếu thấy cô liền rất nhanh cùng người nọ chào tạm biệt hướng cô đi tới.

Kỳ Tư Tuyên dường như không có việc gì liếc anh một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Kiều Dụ kéo cô: "Còn tức giận sao?"

Kỳ Tư Tuyên lắc đầu: "Không tức giận"

Kiều Dụ vốn tính toán đến cô la hét, ai ngờ cô thế mà phong khinh vân đậm trở về không tức giận, dứt khoát lôi kéo cô đến cuối hành lang, bình tĩnh dừng lại rồi mới thử thăm dò hỏi: "Thật không?"

Kỳ Tư Tuyên về mặt không có gì đáng nói: "Một tiểu cô nương thôi, cũng không phải chưa gặp qua. D.đ.lễ quý đôn. Đẳng cấp lại thấp, nước cờ lại thối nát, vẫn chưa đủ để tôi tức giận"

Kiều Dụ khó hiểu: "Vậy vừa rồi em . . . . "

Kỳ Tư Tuyên cũng không nhìn anh, quay đầu nhìn ra cửa sổ, một bộ mặt mỗi hoàn toàn không để Tạ Trữ Thuần vào trong mắt: "Phối hợp với cô ta, bằng không một người cô ta nhảy tới nhảy lui ở chỗ đó, nhiều khó xử. Nữ vương chân chính đều có đủ dung mạo tốt đẹp ngang hàng với độ lượng rộng rãi, bụi bặm chuyện cũ đều là thoáng qua như mây khói, vân đạm phong khinh mới là vương đạo"

Kiều Dụ nghe xong liền cảm thấy đầu mỗi không đúng, rất nhanh mở miệng giải thích: "Anh cùng Bạc Quý Thi . . . . "

Kỳ Tư Tuyên cắt ngang anh, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn anh một cái: "Anh cùng Bạc Quý Thi thật xứng, môn đang hộ đối, nhị công tử Kiều gia xứng với tứ tiểu thư Bạc gia, rất tốt rất xứng"

Kiều Dụ vẫn ở vào tình thế xấu bị cô dồn ép, vội vã mở miệng giải thích nhưng lời nói đến miệng bỗng dừng lại, đáng vẻ vừa rồi đuổi lý cười gât đầu: "Ừm, nói rất có đạo lý, quả thật xứng"

Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên cứng đờ, không thể tin được quay đầu nhìn anh.

Kiều Dụ rốt cuộc cũng tìm được cơ hội mở miệng, khóe môi chứa nụ cười không chút hoang mang tiếp tục đánh giá: "Kỳ thật Kiều gia và Bạc gia quen biết rất nhiều năm trước, trước kia ở cùng trong một đại viện, sau đó Bạc gia chuyển đi nam, liền không gặp lại, mấy năm trước khi anh được điều nhiệm

về phía nam mới lại một lần nữa liên hệ, Bạc Quý Thi ở Bạc gia rất được cưng chiều, cho nên mới được cử đến đây phụ trách hạng mục này, trước đó anh cũng không biết là cô ấy đến. Anh hai của cô ấy trước kia theo đuổi em gái anh, nhị công tử Bạc gia kết duyên cùng đại tiểu thư Kiều gia, cũng xứng đi?"

Kỷ Tư Tuyên nhẹ nhàng cảm nhìn anh: "Cho nên?"

Kiều Dụ tính tình tốt mỉm cười: "Cho nên. . . Anh đều công đạo rõ ràng, em còn muốn nghe gì nữa?"

Kỷ Tư Tuyên lúc này mới phát giác lý lẽ của anh, yếu ớt phun ra một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra hai chữ: "Âm hiểm!"

Nói xong xoay người bước đi, thẳng đến khi kết thúc đều không nhìn lại Kiêu Dụ một cái.

Sau đó khi đứng ở trước cửa chờ xe, Kỷ Tư Tuyên dừng cách Kiêu Dụ rất xa, Tạ Trữ Thuần lúi lét kéo Bạc Quý Thi cười hi hi tiến đến trước mặt Kiêu Dụ: "Kiêu bộ, em và chị họ ngồi xe anh nhé?"

"Tôi còn có việc, có thể không tiện đường, tôi bảo Duẩn trợ lý đưa các người". Kiêu Dụ nói xong quay đầu nhìn về phía Kỷ Tư Tuyên: "Anh với em trao đổi một chút việc tiệc mừng thọ của Phó giáo sư cuối tuần, em ngồi xe anh đi"

Kỷ Tư Tuyên hành động bất ngờ, về mặt ngây thơ hỏi Kiêu Dụ: "Anh đang nói cái gì? Phó giáo sư nào? Tôi không biết a"

Mọi người đầu đường đang huyền não ban đêm bỗng nhiên an tĩnh lại, nhìn Kiêu Dụ, lại nhìn Kỷ Tư Tuyên, nhìn Bạc Quý Thi và Tạ Trữ Thuần, mỗi người đều là bộ dạng xem kịch vui.

Kiêu Dụ dưới sự chú ý của mọi người chậm rãi mở miệng: "Phó Hồng Mạc giáo sư đại thọ 70, cuối tuần này"

Kỷ Tư Tuyên về mặt ghét bỏ: "Anh là uống nhiều rồi phải không? Người ta rõ ràng là đại thọ 60 mà?"

Kỷ Tư Tuyên nói xong liền hận không thể cắn roi đầu lưỡi của chính mình, Kiêu Dụ nhìn cô cười như không cười: "Em không phải không biết sao?"

Kỷ Tư Tuyên nhẹ nhàng băng quơ đề nén chốt dạ: "Bổn nhiên. . . . nhớ ra"

Cuối cùng Kỷ Tư Tuyên vẫn là dưới cái nhìn chăm chú của mọi người lên xe của Kiêu Dụ, hai người yên lặng ngồi ở phía sau.

Kiêu Dụ nhìn Kỷ Tư Tuyên vẫn một mực quay đầu nhìn ngoài cửa sổ: "Quà tặng giáo sư đã chuẩn bị chưa?"

Kỷ Tư Tuyên còn đang giật dỗi: "Chưa có"

Kiêu Dụ cũng không ngoài ý muốn, tính khí vui vẻ mỉm cười: "Tinh tay không đi?"

Những lời này vừa nói ra, không khí bên trong xe bỗng nhiên thay đổi, d.đ.l.q.đ, Kỷ Tư Tuyên quay đầu nhìn anh, hai người nhìn nhau một hồi, bỗng nhiên đều tự dưng bắt đầu cười rộ lên.

Những lời này là có điển cố.

Có một lần Kiêu Dụ theo Kỷ Tư Tuyên đi học, ai ngờ Kỷ Tư Tuyên thế mà lại mang nhầm giáo trình, vô tình còn bị giáo sư bắt được.

Vị giáo sư kia có tiếng là cứng nhắc, tức giận đến cả người run rẩy: "Vị bạn học này, em tay không lên giờ học của tôi, cũng quá không tôn trọng tôi rồi?"

Kỷ Tư Tuyên quả thật không phải cố ý, nhìn trái lại phải, bỗng nhiên chỉ vào Kiêu Dụ thực chân thành hướng giáo sư nói: "Giáo sư, em không phải tay không tới, em dẫn theo người em thích nhất đến nghe giờ của thầy, còn chưa đủ cho ngài mặt mũi sao?"

Sinh viên khắp phòng học cười vang, Kiêu Dụ ở hòng sùng đờ trán hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Riêng vị giáo sư kia vẫn là quen biết Kiêu Dụ, chỉ vào Kỷ Tư Tuyên hỏi: "Tinh huống gì vậy?"

Kiêu Dụ thờ dãi đứng lên: "Giáo sư, thật xấu hổ, bạn gái em, vừa mới chuyển đến hệ kiến trúc, có nhiều chương trình học đều còn phân không rõ ràng, cô ấy không phải cố ý mang sai giáo trình ạ"

Giáo sư nhìn hai người, rốt cuộc vẫn là để cho Kiêu Dụ mặt mũi: "Đều ngồi xuống đi, lần sau chú ý"

Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, Kiêu Dụ không nhịn được cười lên, Kỷ Tư Tuyên nhú mày thừa nhận: "Bạn quá chưa kịp làm"

Phó Hồng Mạc thời trẻ xứng với tài tử, diễn đàn.lê. quý. đôn, tới tuổi này rồi lại được cho là nhân vật ngôi sao đẳng cấp, tính tình có chút cổ quái, sinh nhật chưa bao giờ nhận loan thất bát tao*, chỉ lấy mô hình kiến trúc của học trò, hàng năm một lần, so với thu bài tập là giống nhau. Có thể không đến, nhưng đến phải chuẩn bị tốt, không vượt qua kiểm tra ông ấy thật sự sẽ đem người đuổi ra ngoài.

(* lung tung, lộn xộn)

Ông ấy dạy học nhiều năm, đã dạy học trò trà trộn ở trong ngành sản xuất liên quan kiến trúc, trong đó không thiếu tài năng xuất chúng ngành sản xuất, một số lai lịch của lão đã làm đến nhân vật linh quân, nhưng ông chiều chuộng không sai lầm. Vì thế tiệc sinh nhật hàng năm, một số hậu bối trẻ tuổi liền nhìn thấy một vị lão nhân đem ông chủ của mình mừng đến hả hê vui vẻ.

Khi Kỷ Tư Tuyên chưa tốt nghiệp đã thấy qua một lần, một đám nhân tài kiệt xuất ngành sản xuất áo mũ chỉnh tề thành thành thật thật đứng ở đó bị mắng, hừ cũng không dám hừ một tiếng, còn phải cười theo.

Cô ngẫm lại liền không muốn đi, bắt đầu rút lui có trật tự: "Nói cho cùng giống anh chuẩn bị như nhau, nếu không thôi đi, không đi nữa"

Kiều Dụ căn bản không dựa vào kịch bản: "Anh chuẩn bị"

Kỷ Tư Tuyên đem túi ném qua: "Anh không phải nhân sao?! Vậy anh tự mình làm đi! Tôi không đi!"

Kiều Dụ sờ sờ chớp mũi, nghiêm trang phân tích: "Anh hiểu được, dù sao ở trong lòng mọi người, em chính là cái loại người cậy tài khinh người không câu nệ tiểu tiết, cũng không để ý lại thừa ra một khoản mục không có bề trên, kỳ thật cũng không nhiều người biết em đã trở lại, cũng có Phó giáo sư và mấy bạn học cùng lớp biết mà thôi, em yên tâm, anh sẽ không nói lộ hết"

Kỷ Tư Tuyên cắn môi, điểm mấu chốt chính là Phó Hồng Mạc biết cô đã trở về! Diễn đàn. Lê. quý. đôn. Đại thọ 60 cũng không xuất hiện, về sau làm sao còn có thể gặp mặt!

Cô rất nhanh tính toán nếu đêm nay không ngủ có thể ở buổi trưa ngày mai miễn cưỡng làm ra một cái ứng phó hay không, trách thì trách mấy ngày nay bị Kiều Dụ khiến cho đầu óc hoàn toàn choáng váng không nhớ rõ chuyện này, trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Kiều Dụ, ngừng lại một chút, hít mắt nhìn anh, bỗng nhiên cười rộ lên, nhìn anh lấy lòng: "Kiều sư huynh?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cho một mối lửa

Kiều Dụ nhìn thấy đáy mắt cô chợt lóe qua một tia giảo hoạt, chỉ cảm thấy vui mừng, theo bản năng lên tiếng: "Hà?"

Kỷ Tư Tuyên mím môi: "Phó giáo sư vẫn luôn thích anh nhất, hơn nữa anh lại chuyển ngành rồi, tặng chút lễ vật khác chắc ông ấy sẽ không mang anh đuổi ra ngoài đâu a"

Kiều Dụ về mặt bình thản gặt đầu phụ họa: "Ừm, sẽ không đem anh đuổi ra ngoài, sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . ." Kỷ Tư Tuyên dừng một chút, vừa nhẹ nhàng vừa mau chóng nói ra miệng: "Cái mô hình kia của anh cho tôi đi"

Kiều Dụ nhìn cô không nói lời nào, thấy Kỷ Tư Tuyên chợt dạ, trốn tránh tầm mắt không dám đối diện với anh.

Quả nhiên giây tiếp theo nghe thấy giọng nói của Kiều Dụ, có chút chần chờ: "Anh nhớ rõ trước kia em. . . . . không phải như thế"

Kỷ Tư Tuyên từ giọng nói của anh có chút thất vọng, cúi đầu nhú mày: "Tôi chính là. . . . ."

Kiều Dụ lại nhanh mở miệng, ần ần hàm chứa ý cười: "Trước kia em luôn là nói thẳng, này, Kiều Dụ, mô hình này của anh không tồi, vừa đúng lúc em đây phải nộp bài tập, đưa em cầm đi. D.đ.l.q.đ. Em là từ lúc nào thì bắt đầu tốt như vậy, tính tình biết thương lượng?"

Anh học đến giống như in, Kỷ Tư Tuyên xấu hổ không thôi, xoa nhẹ cái trán hận không thể lập tức đẩy cửa xe nhảy xuống.

Nhưng rất nhanh cô lại nghe thấy giọng Kiều Dụ mang theo ý cười: "Đã biết em sẽ không làm, làm hai cái rồi, chia cho em một cái"

Kỷ Tư Tuyên thật sự nổi giận, ô tô vừa vững vàng dừng lại, cô ôm túi đẩy cửa xe bước ra lại hung hăng đóng sầm lại, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Kiều Dụ cũng không ngăn cô, nhìn thấy cô bước vào cửa tòa nhà mới khởi động xe chuẩn bị trở về, tay vô ý khoát lên ghế sau lại đụng thấy một chùm chìa khóa.

Lấy ra di động gọi điện cho cô, còn chưa kịp nói đã nghe thấy tiếng lục tìm đồ vật xen lẫn trong tiếng nói của cô trong điện thoại, diễn đàn Lê quý đôn, một chút cũng không nhớ vừa rồi còn đang giận đối với anh, mơ hồ một chút sốt ruột: "Kiều Dụ, chìa khóa của tôi không tìm thấy"

Khi còn đi học, cô đã thường vứt đồ lung tung, thường xuyên đáng thương hề hề nói với anh.

"Kiều Dụ, phiếu com của em không tìm thấy"

"Kiều Dụ, thẻ sinh viên của em không tìm thấy"

"Kiều Dụ, thẻ mượn đọc của em hình như đã đánh mất"

.....

Kiều Dụ cúi đầu nhìn chìa khóa trong tay, bỗng nhiên cười rộ lên, nghe thanh âm huyền ảo đầu giấy bên kia nhẹ giọng trả lời, ổn định lòng người: "Roi trên xe rồi"

Kỷ Tư Tuyên nhẹ nhàng thở ra: "Tôi còn nghĩ đã đánh mất, tôi lập tức đi xuống lấy"

"Không cần, em nói cho anh biết phòng nào, anh đưa lên"

Kỷ Tư Tuyên cũng lười đi một chuyến, nói cho anh số phòng sau đó liền đứng chờ ở cửa.

Kiều Dụ vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Kỷ Tư Tuyên đang cùng một nhân viên chuyển phát nhanh nói chuyện, cầm cái bút trong tay cúi đầu ký tên trên giấy ký nhận.

Nhân viên chuyển phát hay nói, một bên chờ cô ký nhận, một bên nói chuyện phiếm.

"Vừa trở về à"

"Đúng vậy, tại sao trẻ thể này còn giao hàng?"

"Mấy ngày nay việc tương đối nhiều"

Kiều Dụ đứng ở phía sau cô nghe xong một lát bỗng nhiên lách đến cạnh cửa, vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa quay đầu nói với Kỷ Tư Tuyên: "Đèn phòng bếp bị hỏng rồi, anh đã mua mới, lát giúp anh thay"

Nghiêm nhiên một dạng nam chủ nhân.

Kỷ Tư Tuyên nhìn anh không hiểu ra sao, Kiều Dụ hướng cô nháy mắt ra hiệu.

Kỷ Tư Tuyên không biết ý gì, liền phối hợp "Ừm" một tiếng.

Chờ nhân viên chuyển phát nhanh đi rồi, Kỷ Tư Tuyên mới hỏi: "Anh vừa rồi có ý gì?"

Kiều Dụ mở cửa ra đem cái chìa khóa để trong tay của cô: "Không có gì, không muốn làm cho nhân viên chuyển hàng nghĩ em tự mình là chủ. Làm cho anh ta nghĩ rằng trong nhà có người đàn ông, an toàn chút"

Kỷ Tư Tuyên nhìn anh nửa ngày mới hạ mắt cúi đầu "À" một tiếng.

Hai người trong một cái cửa một đứng trong một đứng ngoài, ai cũng không nói, đột nhiên không khí có chút xấu hổ, diễn đàn LQĐ, Đại Miêu từ trong cửa lộ ra cái đầu, kêu meo meo hai tiếng.

Kiều Dụ ngồi xổm xuống gãi gãi cằm Đại Miêu mới đứng lên: "Mau vào đi thôi, anh đi trước"

Kỷ Tư Tuyên nắm tay cầm cánh cửa cúi đầu: "Ừm"

Kiều Dụ nhìn ngón tay nhỏ dài trắng nõn trên cửa: "Sáng mai anh tới đón em"

Kỷ Tư Tuyên lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng anh: "Ừm"

Cô vốn định nói tiễn anh đến cửa thang máy, nhưng Đại Miêu đã giành trước từng bước đuổi kịp Kiều Dụ, ngồi xổm trước thang máy nhìn theo anh.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, Đại Miêu ngồi xổm tại chỗ hồi lâu mới trở về.

Kỷ Tư Tuyên ôm hai tay trước ngực, kiểu như khiêu khích nhìn Đại Miêu: "Ngươi cùng anh ta đi là được rồi? Còn trở về làm gì?"

Đại Miêu cũng không nhìn cô, vênh đuôi uốn lưng bước nhẹ nhàng không một tiếng động từ bên cạnh cô lướt qua, vào cửa.

Mười giờ sáng hôm sau, Kiều Dụ tới đón cô. D.đ.l.q.đ. Khi hai người sóng vai vào khách sạn, một đám người liền náo động.

"Kỷ đại mỹ nữ ư, cô ấy trở về lúc nào?"

"Trời ơi, hai người này lại tụ hợp khi nào!"

"Đây rốt cuộc là tình huống gì? Không phải nói chia tay rồi sao?"

"Nữ thần của tôi, tôi hôm nay còn đang tính toán biểu hiện thật tốt!"

Hai người mới tiến vào, liền nhìn thấy Phó Hồng Mạc về mặt ghét bỏ đang giáo huấn người.

"Ồi, kỹ sư Thẩm là bao nhiêu năm không tự mình động thủ rồi, cậu làm cái này gọi là mô hình giấy a, không nhìn kỹ ta còn tưởng là một tập giấy!"

Kỷ Tư Tuyên thăm dò nhìn mô hình giấy trong tay của Phó Hồng Mạc, lại cúi đầu nhìn mô hình giấy trong tay của chính mình.

Ặc, quả thật là tập giấy.

Phó Hồng Mạc vẫn đang tiếp tục: "Kế tiếp! Ồ, tiểu tử cậu bây giờ làm tổng công rồi khoe với ta thuộc hạ là nhiều người sao? Đây là cậu làm? Đốt thành tro tôi cũng nhận ra không phải cậu làm! Khi dễ ta tuổi cao trí nhớ không tốt sao?"

Một đám nghiệp giới tình anh bị phê đến thương tích đầy mình, qua ải ngồi ở trước bàn nước ăn hoa quả xem náo nhiệt, d.đ.lê.quý.đôn, còn những người đang xếp hàng về mặt không yên.

Khi tức khắc đến phiên Kỷ Tư Tuyên, cô đột nhiên lùi bước. Nhìn một mạch bản mô hình, bỗng nhiên không cam lòng tặng đi, cầm ở trong tay không buông.

Tổ chất chuyên ngành của Kiều Dụ luôn luôn vượt qua thử thách, bản mô hình làm ra đặc biệt xuất sắc, cảnh đẹp ý vui, tựa hồ mấy năm nay không tiếp xúc cũng không bỏ bê tay nghề.

Kiều Dụ xếp hàng ngay sau cô, thấy cô đứng im tại chỗ, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Kỷ Tư Tuyên liếc nhìn anh một cái, "tay nghề của sư huynh anh thật tốt, em rất thích cho nên không nghĩ tặng cho người khác", loại lời nói này cô khẳng định không nói nên lời, bĩu môi, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Không có gì"

Kiều Dụ tựa hồ nhìn ra cái gì: "Không sao, em nói thích, anh làm lại cho em"

Kỷ Tư Tuyên về mặt kiêu ngạo quay đầu đi: "Không thích!"

Kỷ Tư Tuyên vừa mới đưa bản mô hình trong tay qua, Phó Hồng Mạc liền nổi giận.

"Kỷ Tư Tuyên, em đứng qua kia cho ta! Còn em, Kiều Dụ! Khi còn đi học, em đã lừa Kiều Dụ giúp em sáng tác phác thảo, em nghĩ rằng ta không nhìn ra sao? Ta mở một mắt nhắm một mắt thôi, đều tốt nghiệp bao nhiêu năm, còn cái bộ này!"

Kỷ Tư Tuyên ngược lại nhẹ nhõm thở dài một hơi: "Ừm, vậy trả lại cho em đi. . . . Em trở về rảnh rồi nộp lại cho thầy một cái"

Phó Hồng Mạc nhìn cô, nhìn Kiều Dụ, nhìn không được cảm thán: "Hai người các em thật đúng là sư huynh muội ruột a! Điều có tật xấu nộp bài tập rồi lại muốn quay đi!"

Kỷ Tư Tuyên không hiểu ra sao: "Sao?"

Vừa dứt lời liền có một người đàn ông nhảy ra, than thở khóc lóc lên án Kiều Dụ.

Người đàn ông này là lão Nhị ngàn năm trong khoa của bọn họ, vô luận là môn căn bản hay môn chuyên ngành, vĩnh viễn bị Kiều Dụ áp đảo một cái đầu, năm năm đại học, vẫn tận sức vượt qua Kiều Dụ.

"Đúng! Năm đó tôi thật vất vả có môn học đứng thứ nhất, kết quả một đám bọn họ đều âm dương quái khí khen tôi thật là lợi hại! diển.đàn. l.q.đ.Tôi còn đặc ý rất lâu, rút cuộc sau đó mới biết được là cậu chủ động vứt bỏ! Cái bộ dạng không mang của cậu này nghiền ép người!"

Nói xong lại u oán nhìn Kỷ Tư Tuyên một cái: "Đều là bởi vì cô!"

Kỷ Tư Tuyên càng hoang mang: "Có quan hệ gì với tôi?"

Người nọ nói xong lại giữ chặt Kiều Dụ: "Kiều Dụ, năm đó tôi vẫn chưa chính miệng hỏi qua cậu, bài tập mô hình thiết kế kiến trúc, cậu nhớ không? D.đ.l.q.đ. Bọn họ nói là bởi vì Kỷ Tư Tuyên thích, cậu mới tự động vứt bỏ nhận xét xuất sắc, bởi vì không phải xuất sắc liền có thể tự mình giữ lại, chuyện này là gạt người? Nếu cô ấy thật sự thích, cậu làm lại cho cô ấy một cái là được!"

Một đám người lại âm dương quái khí đã kích hấn.

"Đúng vậy, làm lại một cái là được. Cậu a, xứng đáng độc thân!"

"Tình thương thấp kém quả thực làm kẻ khác giận!"

Một đám người huyền não, Kiều Dụ cười xem bọn hán cho nhau đả kích.

Kì Tư Tuyên nhìn sườn mặt của anh, tựa hồ mơ hồ nhớ tới cái gì.

Sau đó, đến giữa bữa tiệc cô tìm được Phó Hồng Mạc hỏi chuyện này.

"Anh ấy. . . . . Thật là chính mình vứt bỏ xuất sắc?"

"Đúng vậy, năm đó cậu ta không tính toán xuất ngoại, được cái xuất sắc này có thể cộng thêm vài phần, hơn nữa, ta còn chuẩn bị đặt ở trung bày trong tủ để các học trò sau này học tập. Ai ngờ cậu ta nhất định tự mình lưu trữ. Ta hỏi nửa ngày mới biết được, là em nói thích, cậu ta nghĩ muốn giữ lại cho em"

Kì Tư Tuyên cau mày suy nghĩ hồi lâu: "Có phải là cái mô hình bằng gỗ không?"

Phó Hồng Mạc ấn tượng rất sâu: "Đúng, quả nhiên là cho em?"

Kì Tư Tuyên bỗng nhiên chột dạ, như có chút giống như vô tình "à" một tiếng.

Phó Hồng Mạc thấy vẻ mặt của cô mất tự nhiên, thử thăm dò hỏi: "Không phải đã đánh mất chứ? Diễn đàn. lê. quý. đôn. Nói thật a, sau này nhiều đệ tử như vậy, làm mô hình đều không bằng Kiều Dụ, đã đánh mất thật là đáng tiếc."

Kì Tư Tuyên ho nhẹ một tiếng, nhưng rốt cuộc không đủ mạnh mẽ, nhỏ giọng phản bác: "Không mất."

Phó Hồng Mạc cái này yên tâm "Vậy quay về lấy đến đây cho ta xem, cho các sinh viên xem, xem xong liền trả lại cho em"

Kì Tư Tuyên hết nhìn đông tới nhìn tây, chính là không dám nhìn ông, nhỏ giọng trả lời: "Đề em đốt rồi."

". . . . ."

Phó Hồng Mạc tức giận đến râu đều đang run, nửa ngày nghẹn ra một chữ: "Làm!"

Kì Tư Tuyên sợ tới mức co rụt lại đầu.

Cái mô hình kia, là thật đã bị nàng đốt.

Khi đó bọn họ vừa mới chia tay, rất nhiều mô hình cùng bản vẽ đều bị nàng một lần đem lửa thiêu đến sạch sẽ, đốt tới sau lại thật sự luyến tiếc mới để lại một ít.

Kì Tư Tuyên bỗng nhiên có chút hối hận bởi xúc động khi đó.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Dị ứng

Sau khi tiệc mừng thọ kết thúc, một đám người đưa Phó Hồng Mạc uống quá nhiều về khu nhà của viên chức, tốp năm tốp ba đi dạo trong trường học, không biết là ai đề nghị muốn đi thăm tòa nhà dạy học của Học viện kiến trúc.

Kỳ Tư Tuyên không đi, bởi vì nơi đó đều tràn đầy kỉ niệm của hai người bọn họ, không dám đi đụng vào.

Kiều Dụ cũng không đi, bởi vì nơi đó chứa đựng giấc mộng của anh, anh tự tay chôn cất giấc mộng của mình, không dám đi đụng vào.

Một đám người dần đi xa dần, bởi vì vẫn đang trong kỳ nghỉ hè, trong trường học cũng không có người nào.

Một mình Kiều Dụ đi dạo trong vườn trường trống trải thật lâu, lại là cuối hè của một năm, trên bầu trời vẫn còn chút nắng hoàng hôn, đi dưới những hàng cây của trường học, tràn đầy quen thuộc.

Năm đó anh nắm tay Kỳ Tư Tuyên đi đi lại lại trên con đường này không biết bao nhiêu lần.

Đi chưa được mấy bước liền nhìn thấy Kỳ Tư Tuyên đứng ở bảng tuyên truyền nhìn cái gì đó.

Trong bảng tuyên truyền dán các kiểu áp phích hoạt động, thông báo tìm đồ, thông báo tìm người, các loại quảng cáo nhỏ, mua đi bán lại máy điện thoại, các loại vật dụng sinh hoạt, các loại kết quả học bổng, kết quả kiểm tra vệ sinh phòng ngủ, một mảng hỗn độn lung tung.

Kỷ Tư Tuyên cẩn thận nhìn kỹ một tờ, không biết Kiều Dụ từ lúc nào đã đến phía sau cô: "Đang nhìn cái gì?"

Kỷ Tư Tuyên chỉ vào cái sổ phòng ngủ trên kết quả kiểm tra vệ sinh phòng ngủ nghiêng đầu nói với anh: "Năm đó tôi ngủ ở phòng này, là phòng ưu tú"

Kiều Dụ cực phối hợp tiến lên nhìn lướt qua, sau đó tìm được phòng ngủ nam sinh ở đó, chỉ vào một sổ phòng ngủ: "Anh ở phòng này"

Kỷ Tư Tuyên theo tay anh chỉ xem qua, sau cái sổ phòng ngủ viết chữ "Kém", cô lập tức cười ha ha.

Kiều Dụ nhìn lướt qua tất cả các kết quả kiểm tra phòng ngủ của nam sinh, đều vô cùng thâm thúy, trên cơ bản đều bị bầu thành kém, anh khẽ nhún mày: "Bọn trẻ bây giờ thật không coi trọng vệ sinh?"

Kỷ Tư Tuyên về mặt chế nhạo: "Nói không chừng năm đó phòng ngủ của các anh cũng bần loạn không kém!"

Kiều Dụ không phục: "Làm sao có thể, Tiêu Từ Uyên thích sạch sẽ, hận không thể một ngày quét ba lần. Lq.đ. Ôn Thiệu Khanh vốn học y, mắt thường nhìn không thấy vi khuẩn hẳn đều ghét bỏ huống chi nhìn thấy được, Lâm Thần thuộc chòm sao xử nữ, nhìn thấy đường vân trên ga trải giường không đủ thẳng đều không chịu nổi"

Kỷ Tư Tuyên nghe xong, bỗng thu hồi nụ cười, nhìn lời văn chỉ chít trước mặt nhẹ giọng hỏi: "Còn anh?"

Kiều Dụ không phát hiện cảm xúc của cô giảm sút, tiếp tục mở miệng: "Thế chất của anh miễn cảm, nhiều tro bụi một chút là hắt xì phát sốt cả người"

Kỷ Tư Tuyên nghe xong sững sốt, quay đầu nhìn anh: "Thế chất của anh miễn cảm?"

Cô cùng anh ở một chỗ lâu như vậy cũng không biết chuyện này.

Kiều Dụ về mặt cũng không hiểu: "Anh chưa nói qua với em sao? Là di truyền, anh cùng em gái đều như vậy, hơn nữa lại nói, nhiều năm rồi anh cũng chưa tái phát. . . . "

Kiều Dụ còn chưa nói xong đã bị Kỷ Tư Tuyên hung tợn cắt ngang: "Thôi thôi thôi! Không cần nói lung tung!"

Nói xong còn trừng mắt liếc anh một cái.

Kiều Dụ có chút buồn cười, anh chưa bao giờ tin cái này, nhưng cũng không hề nói lung tung.

Kỷ Tư Tuyên lại chỉ vào bản vẽ ghi chú nằm cuối cùng kết quả kiểm tra mở miệng: "Tôi ngủ ở giường này, còn anh?"

Kiều Dụ nhún mày nhìn nhìn: "À. . . . Kết cấu phòng ngủ của nam sinh và nữ sinh hình như không quá giống nhau, chỗ ngủ của anh ở dựa vào cạnh cửa, bởi vì khi đó thường xuyên làm bài tập suốt đêm, trở về muộn sợ ảnh hưởng bọn họ nghỉ ngơi, liền kê giường tới gần cửa"

Anh nói tới đây bỗng nhiên nhớ tới cái gì: "Em có muốn đi xem chút không?"

Khi còn đi học Kỷ Tư Tuyên vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn đi xem phòng ngủ của nam sinh mở mạng kiến thức một chút, chẳng qua trường học không cho phép, cô vẫn chưa có cơ hội, bây giờ Kiều Dụ chủ động đề cập cô dùng sức gật đầu: "Muốn!"

Kiều Dụ nghĩ ngợi một chút: "Đi xem thử đi, nói không chừng sẽ cho vào"

Hình như sinh viên trong lầu này vừa mới tốt nghiệp, trong phòng ngủ ra ra vào vào đều là công nhân quét vôi tường, Kỷ Tư Tuyên đứng ở cửa hướng vào trong đó nhìn nhìn, Kiều Dụ đứng ở phòng trực ban không biết cùng bác gái quản lý ký túc xá nói cái gì, rất nhanh mang theo một chùm chìa khóa đi tới: "Đi thôi"

Kiều Dụ cầm chìa khóa mở cửa, sau khi chuyển qua mấy cái chìa khóa bỗng nhiên dừng lại, Kỷ Tư Tuyên có chút kỳ quái: "Làm sao vậy?"

Kiều Dụ hơi quay đầu nở nụ cười: "Không có gì"

Kỷ Tư Tuyên đứng ở phía sau lưng anh, không nhìn thấy biểu tình trên gương mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy khoe miệng anh cong lên một chút, nhưng cô lại phát hiện ra cái gì.

Giây tiếp theo, Kiều Dụ đẩy cửa phòng ngủ, tại cái chớp mắt mở cửa, anh tựa hồ thấy được bóng dáng năm đó, Tiêu Từ Uyên vừa nằm trên giường vừa đọc sách, Ôn Thiệu Khanh ngồi trước bàn lật bất giác cảm bộ xương người kia nghiêng cứu, Lâm Thần đứng giữa phòng ngủ cầm hồ sơ lâm lâm suy nghĩ đến quá đi, kêu loạn bên tai, Tiêu Từ Uyên nói lời độc, Ôn Thiệu Khanh chêu chọc, Lâm Thần giờ chân đá loạn xạ, còn có âm thanh đánh trò chơi ở bên phòng ngủ cách vách, anh một bên nghe điện thoại một bên đeo giày vội vã đến chỗ hẹn với Kỷ Tư Tuyên.

Nguyên do là những điều bình thường này sớm đã khắc sâu trong đầu anh, những chi tiết không có gì là lạ, nhưng lại khó có thể quên.

Trên thành giường có dán tên của sinh viên mới, anh đi đến giường ngủ trước đây của mình, tựa như mơ hồ nhìn thấy ảnh chụp của mình chụp cùng tên.

Kỷ Tư Tuyên theo bước tới: "Là chỗ này sao?"

Kiều Dụ quay đầu nhìn thấy cô, nếu có thể trở lại ngày nào đó anh nhập trường, để anh làm lại từ đầu một lần nữa, anh và cô có thể là tình cảnh bây giờ không?

Kỷ Tư Tuyên bị anh nhìn chăm chú có chút khó hiểu: "Làm sao vậy?"

Kiều Dụ lắc đầu: "Không có gì, chính là giường này"

Kỷ Tư Tuyên ở trong phòng ngủ đi tới đi lui vài vòng: "Đây là phòng ngủ của nam sinh sao, cũng không có gì đặc biệt!"

Kiều Dụ cười: "Lúc này đương nhiên không có gì đặc biệt, đợi người tới ở mới đặc biệt. D.đ.l.q.đ. Trên bàn trên ghế đồ đạc lẫn lộn chất thành núi, tất thối đã lâu không giặt, tắm rửa xong không mặc quần áo ở trong hành lang chạy nhảy, mở cửa phòng ngủ tập thể xem tranh, dùng trộm nồi điện ăn khuya, thời tiết quá nóng tập thể ôm gối và chiếu đi lên sân thượng trải ra đất ngủ, còn nhiều cái nữa"

Ánh mắt Kỷ Tư Tuyên bỗng sáng ngời: "Có phải tất cả nam sinh đều xem tranh đó? Phòng các anh có xem không?"

"ách. . . . ." Kiều Dụ kết quả lại tự đào hố cho mình.

Kỷ Tư Tuyên đoán được đáp án: "Xem?"

". . . . ." Kiều Dụ vẽ mặt mất tự nhiên thay đổi tầm mắt.

Kỷ Tư Tuyên hí mắt chêu chọc anh: "Các anh một đám người bình thường ra về đạo mạo như vậy, thì ra cũng đều là đồ háo sắc thôi!"

Kiều Dụ cực nhanh liếc nhìn cô một cái, phản bác nói: "Không phải vậy"

Kỷ Tư Tuyên tiến lên cùng anh thảo luận: "Có cái gì không giống vậy, không sao, anh không cần ngượng ngùng, tôi cũng đã xem qua, Tam Bảo có rất nhiều, tôi đều xem qua"

Kiều Dụ nghiêng đầu đỡ trán: ". . . . ."

Kỷ Tư Tuyên nhìn thấy vẻ mặt quần bách của Kiều Dụ càng thêm vui vẻ: "Nói một câu thôi, anh thích người nào, chúng ta trao đổi một chút a. . . . ."

Kiều Dụ cảm thấy được thị phi của nơi này, không nên ở lâu, liền thúc giục Kỷ Tư Tuyên xuống lầu.

Kỷ Tư Tuyên từ lầu ngủ của nam sinh đi ra liền mở miệng: "Tôi muốn thưởng thức hương vị gà của nhà ăn bé"

Kiều Dụ liếc nhìn cô một cái: "Đang lúc nghỉ hè"

Kỷ Tư Tuyên chỉ vào mấy sinh viên vừa mới đi ngang qua: "Không phải vẫn có người không nghỉ sao? Nhà ăn khẳng định vẫn bán"

Kiều Dụ không có biện pháp chỉ có thể đi theo cô tới nhà ăn nhỏ, sau khi Kỷ Tư Tuyên tìm vị trí ngồi xuống, Kiều Dụ liền đi mua đồ ăn, qua một lát lại bắt đầu dĩ chậm rãi trở lại: "Chỉ có thể bán cho phiếu ăn sinh viên"

Kỷ Tư Tuyên cau mày suy nghĩ, bỗng nhiên dương cầm tự đắc: "Mấy nữ sinh bên kia đã nhìn anh nửa ngày, anh hy sinh một chút sắc đẹp ở bên ngoài, đi mượn, khẳng định dễ như trở bàn tay"

Khi Kiều Dụ còn trẻ cũng chưa làm cái loại chuyện này, hướng chỉ hiện giờ đã trưởng thành, anh cũng biết Kỷ Tư Tuyên không phải muốn ăn là phải ăn bằng được, chẳng qua là đùa giỡn anh, anh cười đáp trả: "Mấy nam sinh bên kia cũng nhìn em nửa ngày, em cũng hy sinh chút sắc đẹp đi?"

Kỷ Tư Tuyên lắc lư cái đầu: "Anh tưởng rằng tôi không mượn được?"

Về mặt Kiều Dụ đây về chờ mong cười nhìn cô: "Rất chờ đợi"

Kỷ Tư Tuyên đương nhiên sẽ 'không vay thì đừng đến', bởi vì bữa cơm này là cô dựa vào "hy sinh sắc đẹp" mượn phiếu ăn sinh viên, bởi vậy Kiều Dụ hạ thấp giọng "ăn cơm mềm" nổi tiếng

Sự thật chứng minh là một lời nói quả nhiên là không thể nói lung tung, d.đ.l. quý. đôn, Kỷ Tư Tuyên giúp Kiều Dụ khó thở đang không ngừng ho khan tiến vào phòng cấp cứu, tự đáy lòng cảm thán.

Bác sĩ trực ban rất nhanh đưa ra kết quả khám bệnh: "Dị ứng, trước đó bệnh nhân có tiếp xúc qua cái gì không? Hải sản, phấn hoa, hoặc là mùi có tính kích thích?"

"À. . . . ." Kỷ Tư Tuyên cẩn thận nghĩ lại: "Cơm trưa ăn hải sản, có điều anh ấy không dị ứng với hải sản. Buổi chiều đi qua phòng quét sơn, cái này có tính không?"

"Cái đó chắc là được"

"Nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng, nhưng cần truyền nước biển, cô đi nộp trước tiền viện phí, sau đó trở lại tìm y tá"

Kỷ Tư Tuyên đi được vài bước bỗng nhiên nhớ tới cái gì, d.đ.l.q.đ, lại lui lại: "Vậy anh ấy đối với mèo có dị ứng không?"

"Tùy người mà khác nhau"

Kỷ Tư Tuyên sững sờ tại chỗ hồi lâu mới nói cảm ơn rồi đi, hơn mười phút sau mang theo một túi thuốc đứng ở phong truyền dịch thành thạo ngoài người ra cửa xem, miệng nói thầm: "Tại sao y tá còn chưa tới?"

Kiều Dụ khó chịu không mở nổi mắt, buồn ngủ.

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên nhìn anh: "Nếu không. . . . Tôi cầm kim cho anh? Dù sao tôi cũng học ở viện y học hơn một năm"

Kiều Dụ bỗng nhiên hồi tỉnh, hé mắt nhìn cô nửa ngày mới hiên ngang lăm liết vươn tay tới: "Được"

Kỷ Tư Tuyên cười ha ha, không tự giác vươn tay捏捏 khuôn mặt thấy chết không sờn kia: "Tại sao anh lại đáng yêu như vậy? Anh đã quên rồi? Em bị choáng vì kim sao!"

Nói xong liền cười không nổi.

Kiều Dụ bỗng vươn tay cầm lấy tay cô, l.q.đ, nhẹ nhàng đặt trên trán, nhắm mắt lại, dùng ngón cái nhẹ vuốt ve lòng bàn tay cô.

Kỷ Tư Tuyên chỉ cảm thấy nơi ngón tay anh chạm vào là một mảng nóng như lửa cùng ẩm ướt, trên mặt anh mang theo chút ửng hồng mắt tự nhiên: "Sốt rồi?"

Kiều Dụ ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu lập tức cúi đầu, gương mặt cô dưới ngọn đèn trắng dần dần mơ hồ, anh nhẹ giọng nỉ non một tiếng: "Em choáng vì kim, anh choáng vì em"

Kỷ Tư Tuyên nhìn cặp lông mi của Kiều Dụ, bĩu môi, ở trong lòng ngứa ngáy muốn nôn, nhưng rốt cuộc vẫn là không có rút tay về.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lịch sử kiến trúc

Sau đó y tá trực ban rốt cục cũng đến, nhưng Kiều Dụ vẫn không buông tay cô.

Từ lúc y tá bắt đầu khử trùng mu bàn tay Kiều Dụ, Kỷ Tư Tuyên đã bắt đầu khẩn trương, nhìn chăm chăm vào động tác của y tá, tay bị Kiều Dụ nắm không tự giác nắm chặt, chặt đến mức Kiều Dụ cũng cảm thấy đau.

Kiều Dụ quay đầu có chút cười bất đắc dĩ, bất lực mở miệng: "Sợ thì đừng nhìn, rốt cuộc là em bị đâm hay anh bị đâm đây?"

Lực chú ý của Kỷ Tư Tuyên đều ở trên cây kim, rõ ràng sợ đến muốn chết vẫn muốn nhìn, mờ tròn mắt nhìn chăm chăm vào cây kim nhỏ chậm rãi nhập vào mạch máu, nhắm mạnh mắt lại, hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra.

Y tá dán miếng băng dính cuối cùng cố định kim, ngẩng đầu nhìn thấy phản ứng hoàn toàn trái ngược của hai người, người bị châm ngược lại đang an ủi người đứng bên cạnh, thực sự ý tứ.

Kỷ Tư Tuyên cũng chỉ hơi choáng một chút một lát sau liền không có việc gì, thời gian cũng đã muộn, trong phòng truyền dịch không còn người, anh sinh bệnh cũng im lặng, không nói lời nào, chỉ thả lỏng đôi mắt suy nghĩ, nhẹ nhàng nắm bàn tay cô, không biết đang nhìn cái gì, không biết suy nghĩ cái gì.

Không biết vì cái gì, trong lòng Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên dao động đến rối tinh rối mù.

Cô nhìn anh một lát thấy lông mi của anh dao động lên xuống, mở miệng hỏi: "Khó chịu sao?"

Anh tựa như cũng không xuất thần, rất nhanh nhìn về phía cô miễn cưỡng nở nụ cười một chút: "vẫn tốt"

Kỷ Tư Tuyên mím môi: "Đều nói anh không nên nói lung tung!"

Kiều Dụ biết cô là chỉ mình buổi chiều thuận miệng nói lên câu nói kia, cô hơi cau mày, tựa hồ cũng không ý thức được trong giọng nói của mình có chút hờn dỗi, trong lòng anh ấm áp: "Làm sao liền đúng như vậy? Chẳng qua là trùng hợp thôi, nếu thật sự lời nói có ích. . . . "

Mấy chữ phía sau anh vốn là nói nhỏ, nói đến một nửa bỗng nhiên dừng lại, nhìn thấy ánh mắt của cô lại mở miệng: "Anh muốn uống nước"

Kỷ Tư Tuyên cũng không để ý lúc trước anh muốn nói cái gì, thò tay vào trong túi tìm ví tiền: "Tôi đi mua cho anh, anh ở đây chờ tôi"

Chờ cô ra khỏi phòng truyền dịch, Kiều Dụ nhìn thấy cửa đóng mới nhẹ giọng mở miệng: "Nếu thật sự lời nói đúng như vậy, nhiều năm trôi qua như thế, anh sợ đã sớm nói ra mấy ngàn vạn lần, hình như đã rất lâu rồi anh không gặp Kỷ Tư Tuyên"

Khi Kỷ Tư Tuyên trở về Kiều Dụ đã ngủ rồi, d.đ.lê. quý. đôn, chỉ là anh tựa hồ ngủ không ngon, trên trán lấm đẫm mồ hôi.

Cô nhẹ tay nhẹ chân ngồi xuống, vừa cúi đầu nhìn thấy đôi tay của Kiều Dụ.

Bàn tay anh rất đẹp, mười ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, năm đó khi đi học cầm bút vẽ đã trông rất đẹp mắt, sau lại nhẹ nắm chuột máy tính bộ dáng cũng đẹp mắt, cho dù là hiện tại bị cầm kim tiêm nhẹ nhàng khoát lên tay cầm của ghế dựa như trước lại đẹp mắt không tương tượng được.

Cô không biết nhìn bao lâu, vừa ngẩng mặt lên liền nhìn thấy anh đã tỉnh, đang lẳng lặng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Kỷ Tư Tuyên nghe được tiếng tim của chính mình đang đập mạnh, tựa như lúc trước cách lớp thủy tinh lần đầu tiên nhìn thấy anh.D.đ.L.Q.Đ. Rõ ràng đã quen biết từ lâu, rõ ràng đã xa nhau từ lâu, rõ ràng chính bản thân cô cũng không có thất sự tha thứ cho người đàn ông này, nhưng cô vẫn là không thể không chế được tiếng tim đập như sấm.

Kiều Dụ phát hiện từ khi cô trở về, anh dường như chưa từng nhìn cô thật kỹ. Dung mạo của cô, khuôn mặt của cô, tựa hồ năm tháng không lấy đi của cô một chút nào, vẫn tươi sáng như lúc ban đầu, còn có sự ngượng ngùng rõ ràng như trước buộc mình phải cùng anh phải đối diện quật cường như vậy.

Anh cũng là, lấy của cô một chút biện pháp cũng không có, cô cái gì cũng không dùng làm, cái gì cũng không dùng nói, chỉ là ngồi ở chỗ kia nhìn anh, anh cũng chỉ có cách nộ vũ khí đầu hàng lựa chọn cách này.

Anh chớp chớp mắt, ý thức như trước mê man.

"Tư Tuyên?"

"Ừm"

"Nếu em không đi gọi y tá rút kim, anh sẽ bị chảy máu"

Kỷ Tư Tuyên lập tức hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn thấy bình dịch truyền sớm đã hết, lập tức chạy ra ngoài.

Kiều Dụ cả người mệt mỏi, lại nhịn không được cười rộ lên.

Kiều Dụ truyền dịch cũng không thấy hiệu quả, Kỷ Tư Tuyên một bên lái xe một bên liếc nhìn anh: "Trở về có người chăm sóc anh không, hay gọi Dẫn Hòa Sướng đến chăm sóc anh, hoặc là tôi đưa anh quay về nhà cha mẹ anh?"

Kiều Dụ ngẩng đầu xoa huyệt thái dương: "Không cần, trở về ngủ một giấc là tốt thôi"

Kỷ Tư Tuyên đưa Kiều Dụ trở về, dìu anh vào cửa, lại đun chút nước nóng rót vào một ly đặt trước mặt Kiều Dụ: "Tôi đi trước đây"

Kiều Dụ ngồi trên ghế sofa gật đầu: "Được, anh không tiễn em, em lái xe về đi"

Kỷ Tư Tuyên gật gật đầu, đi đến gần cửa vẫn là lo lắng, lại quay trở lại, rõ ràng không đành lòng nhưng lại không nói ra, hết nhìn đông lại nhìn tây chỉ là không nhìn anh, ra về mặt ghét bỏ mở miệng: "Anh đi ngủ đi, chờ anh ngủ thì tôi đi"

Kiều Dụ chống sofa đứng lên: "Anh đi tắm rửa, em cứ tự nhiên xem đi, điều khiển TV từ xa ở đằng kia, bên kia là thư phòng, không muốn xem TV có thể vào đọc sách, trong tủ lạnh có đồ uống"

Kỷ Tư Tuyên thúc giục anh đi tắm rửa, Kiều Dụ rất nhanh vào phòng ngủ. Một mình cô ở trong phòng khách to như vậy vòng vo vài vòng, màu đen trắng kinh điển làm cơ sở, đem những thứ khác thu dấu lại bên trong, trong không khí lại lộ ra điểm ấm áp, quả nhiên là phong cách của Kiều Dụ.

Rất nhanh trong nhà tắm của phòng ngủ truyền đến âm thanh của nước chảy, Kỷ Tư Tuyên liền đứng ở trước cửa phòng ngủ lắng nghe, thẳng đến khi tiếng nước chấm dứt.

Kỷ Tư Tuyên ngồi ở trên sofa đối diện giường ngủ, giống như hoàn thành nhiệm vụ đưa mắt nhìn chăm chăm Kiều Dụ không chớp mắt: "Anh ngủ đi"

Kiều Dụ muốn nói cái gì đó, há miệng thở dài lại nhắm mắt, rất nhanh nhắm mắt, nhưng chưa nhắm được mười giây anh lại nhịn không được mở mắt ra, có chút bất đắc dĩ: "Em nhìn anh, anh không ngủ được"

Kỷ Tư Tuyên tựa hồ cũng có ý thức được chính mình theo dõi anh như vậy không được tự nhiên, rất nhanh đứng lên: "À, vậy. . . . . tôi đi phòng khác xem, anh mau ngủ đi, đợi lát nữa tôi trở lại thấy anh ngủ, tôi sẽ đi"

Cô từ phòng bếp rồi đến thư phòng, từ thư phòng lại ra phòng khách, hết thấy một nơi lớn như vậy, cô lúc ẩn lúc hiện lại trở về thư phòng.

Giá sách trong thư phòng chiếm hết một bên tường, ở trên bày đầy sách, Kỷ Tư Tuyên đảo mắt qua một lượt, sau đó đem cây thang ở bên cạnh bàn lại, chân trần trèo lên, ở trên tầng gần nhất thấy mấy quyển sách quen mắt.

Cô tùy ý rút ra một quyển, là giáo trình chuyên ngành năm đó đi học, tiện tay mở ra, hai chữ Kiều Dụ được viết cẩn thận ở trang đầu tiên, d.đ. lê. quý. đôn, cô lại lật đến mấy trang tiếp theo, trừ bút ký của Kiều Dụ ở ngoài, còn lại là một ít tranh biếm họa do cô cố ý vẽ lung tung.

Cô đang xem thì nghe thấy tiếng Kiều Dụ: "Tư Tuyên, em về rồi sao?"

"Không!". Kỷ Tư Tuyên lên tiếng, từ trên thang trèo xuống trong tay vẫn đang cầm quyển sách chân không đi dép chạy tới: "Tại sao anh còn chưa ngủ?"

"Có thể buổi tối ngủ nhiều, bây giờ không buồn ngủ". Kiều Dụ nói xong thoáng nhìn qua chân của cô: "Trời lạnh, đừng đi chân trần đứng trên mặt đất"

Kỷ Tư Tuyên cúi đầu nhìn, sau đó lại nhìn trái phải tìm tìm, ngẩng đầu hỏi: "Dép của tôi đâu?"

Kiều Dụ cảm thấy được Kỷ Tư Tuyên hiếm khi có điểm ngốc ngốc đáng yêu, rất nhanh cười rộ lên: "Ngồi trên giường đi!"

Kỷ Tư Tuyên chân chờ một lúc: "Tôi chưa tắm rửa chưa thay quần áo, vừa rồi còn ở trong bệnh viện đợi nửa ngày"

Kiều Dụ tựa vào đầu giường nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên đem gối đầu ném tới trên mặt đất, một bộ dáng đương nhiên: "Vậy em ngồi trên đất đi"

Giây tiếp theo Kỷ Tư Tuyên an vị ở trên giường, về mặt hung hãn điều ngoa: "Dựa vào cái gì mà tôi phải ngồi trên đất! Tôi ngồi trên giường!"

Khỏe môi Kiều Dụ mỉm cười, Kỷ Tư Tuyên nói xong mới biết mình trúng kế, tiếp tục hung tợn nhìn anh: "Anh mau ngủ đi! Tôi còn phải nhanh chóng về nhà!"

Kiều Dụ ngáp một cái: "Đây là anh nói đúng sao, hay em đọc sách cho anh nghe đi, nói không chừng anh nghe một lát liền buồn ngủ, đọc luôn quyển này đi!"

"Quyển này?" kỷ Tư Tuyên cúi đầu nhìn bìa sách "Lịch sử kiến trúc?"

Kiều Dụ nằm trên gối, nhắm mắt lại: "Ừm, bắt đầu đọc đi!"

Kỷ Tư Tuyên bĩu môi, cầm sách giáo khoa bắt đầu đọc từng chữ từng chữ một: "Chương thứ nhất bài số 1, đặc thù kiến trúc Trung Quốc. Kiến trúc bắt đầu. . . . ."

Kỷ Tư Tuyên cảm thấy được Kiều Dụ chính là biến thái, người khác nói không nghe âm nhạc thì là nghe chuyện xưa, anh ngủ không được mà lại muốn nghe lịch sử kiến trúc.

Kiều DỤ rất nhanh mở miệng cắt ngang: "Đừng đọc từ trang thứ nhất"

Kỷ Tư Tuyên không phục: "Đây không phải trang thứ nhất, trang thứ nhất là số thứ tự, tôi đọc chính là phần mở đầu!"

Kiều Dụ nhắm mắt đưa ra yêu cầu trọng điểm: "Lật ra sau, tùy tiện tìm một trang"

Kỷ Tư Tuyên về mặt không tình nguyện, động tác lật quyển sách rất mạnh, chỉ còn kém đem sách xé thành hai mảnh, tìm được trang ở giữa không đầu không đuôi bắt đầu đọc: "Bốn phía Cổ Cung lấy tường dày bao quanh, viết Từ Cẩm Thành. Thành phía đông tây khoảng bảy trăm sáu mươi mét, nam bắc khoảng chín trăm chín mươi mét. . . . ."

Kiều Dụ bỗng mở miệng: "Chín trăm sáu mươi mét"

Kỷ Tư Tuyên nhìn kỹ lại: "Nam bắc khoảng chín trăm sáu mươi mét. . . . ."

Kiều Dụ hơi hơi mở mắt nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói thầm: "Không trách được lúc trước báo sai nguyên vọng. . . . ."

Kỷ Tư Tuyên đem sách ném sang một bên, hít một hơi thật sâu: "Không đọc! Tự anh đọc đi!"

Kiều Dụ giờ tay đầu hàng: "Được được được, em nói bao nhiêu mét chính là bấy nhiêu mét, đọc đi"

Kỷ Tư Tuyên như đang đổi mang quyển sách trở lại: "Nam bắc khoảng chín trăm chín mươi mét, mặt phía nam càng vuron ra dài khoảng sáu trăm mét, đỉnh phía trước rộng khoảng một trăm ba mươi mét. . . . ."

Sau khi Kỷ Tư Tuyên đọc hai trang liền ngáp mấy cái liền, lúc này mới ý thức được Kiều Dụ lựa chọn có bao nhiêu chính xác, sách nhàm chán như vậy quả nhiên trị mất ngủ.

Khi cô lật đến một trang vừa đúng là bản đồ toàn bộ Cố Cung, chỗ trống bên cạnh bản đồ Cố Cung, những đường nét màu đen đơn giản miêu tả hai bé, một trai, một gái.

Bên cạnh bé gái vẽ một khung đối thoại: "Kiều Dự, đợi đến khi tuyết rơi chúng ta đến Cố Cung ngắm tuyết nhé?"

Bé trai đáp lại: "Được"

Đó là bức tranh của Kỳ Tư Tuyền, rõ ràng là một mình cô tự hỏi tự đáp.

Cô cười cười, lại nhìn thấy góc bên phải có mấy chữ nhỏ.

Ngày x tháng x năm xxxx, hôm nay Bắc Kinh tuyết rơi rất lớn, anh đến Cố Cung ngắm tuyết, nhưng em cũng không ở đó.

Bút tích rõ ràng không phải là của người vẽ tranh, hơn nữa xem mức độ cũ mới của nét bút giống như là mấy chữ này được bổ sung sau.

Đến tận bây giờ cô vẫn chưa có xem qua tuyết lớn bao trùm sau sự yên tĩnh trang nghiêm của Tử Cấm Thành, cô đã quên chuyện này từ lâu, có lẽ cô căn bản không muốn nhớ lại.

Kỳ Tư Tuyền im lặng thật lâu, lúc ngẩng đầu Kiều Dự đã ngủ.

Một tay để ở cạnh đầu, hô hấp nhẹ nhàng đều đều. Trên mu bàn tay có một mảnh xanh tím, ần ần có thể thấy lỗ kim.

Kỳ Tư Tuyền vươn tay suy nghĩ muốn sờ khuôn mặt kia một chút, cuối cùng chỉ là giúp anh kéo chăn lên, mang sách đặt lại vào thư phòng, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phơi cá khô

Vào mùa hè khi ấy, hạng mục làng du lịch rất cuộc cũng khánh thành.

Lễ khánh thành Kỳ Tư Tuyền không tham dự, mà đi ký hợp đồng với Kiều Diệp, chẳng qua là. . . .

Kỳ Tư Tuyền nhìn thấy chữ ký tên góc bên phải, ngập ngừng hỏi: "Thẩm Nhẫn? Đây là. . . .?"

Kiều Diệp nói dối sắc mặt cũng không đỏ: "À, đây là tên bạn gái tôi, Kỳ tiểu thư không ngại chứ?"

Kỳ Tư Tuyền đương nhiên không ngại: "Không ngại, anh đã sớm gửi chi phí cho tôi thì viết tên ai cũng không sao cả"

Kỳ Tư Tuyền ký hợp đồng trở về nhà, liền nhìn thấy Lý Giai cầm một chậu hoa về mặt kích động nhìn chăm chăm cô.

"Tuyền hoàng! Tuyền hoàng! Vừa rồi tôi chớp không để ý, Đại Miêu nhà cô vừa túm vừa cắn cây bạc hà của Kiều bộ, hiện tại chỉ còn một cái chậu đất, làm sao bây giờ? Có cần mua chậu mới trả lại hay không?"

Kỳ Tư Tuyền cúi đầu nhìn thoáng qua, ban đầu vốn là một chậu bạc hà cây lá tốt tươi lúc này chỉ có thể gọi là thê thảm "À, dạo này trời nóng quá, ăn chút bạc hà mới có lợi. Đúng rồi, mèo có thể ăn bạc hà không?"

Kỳ Tư Tuyền cúi đầu lấy di động ra bắt đầu lên mạng: "Tôi cần kiểm tra một chút, nói không thể ăn tôi phải túm nó đi khám bác sỹ. . ."

Cô vừ nói vừa đi xa, bỏ lại Lý Giai ôm chậu hoa trên đầu đầy vạch đen: "Tuyền hoàng! Cái này xử lý như thế nào?"

Kỳ Tư Tuyền đầu cũng không quay lại: "Cầm đến cho Kiều bộ nhìn một cái, chết phải nhìn thấy thi thể thôi!"

Nghe nói Kiều bộ từ lúc từ lễ khánh thành trở về nhìn thấy chậu bạc hà kia, chỉ "À" một tiếng biểu thị mình biết rồi, sau đó không nói gì thêm.

Cuộc chiến giữa Tuyền hoàng và "Bạc hà" vẫn còn tiếp tục.

Trước cuộc họp, Tạ Trữ Thuần bỗng nhiên chỉ vào logo góc dưới của đoạn phim hỏi: "Ký công à, DFP là nghĩa gì vậy?"

Kỳ Tư Tuyền liếc nhìn cô ta một cái sau đó cúi đầu không để ý lật giờ tài liệu trong tay của mình: "Không có nghĩa gì, tên công ty viết tắt, so với tên viết tắt của cô là NC là giống nhau"

"Phốc. . . . ". Máy giấy sau những người trong phòng họp lại chấn động.

Tên viết tắt của Tạ Trữ Thuần là "Não tàn" khiến mọi người ở hội nghị mặt đầy vạch đen.

Kiều Dụ bởi vì bận việc nên không tham gia hội nghị.d.đ.lê.quý.đôn, Tạ Trữ Thuần muốn tố cáo không có cửa, chỉ có thể ngồi ở chỗ kia sinh hờn dỗi.

Từ Bình Quân cảm thấy được quan hệ với bên đầu tư khiến cho bế tắc tóm lại không được tốt lắm, sau đó thăm dò thái độ Kỷ Tư Tuyên một chút, nhìn một cái là có thể biết có thể hòa giải được hay không.

Anh hỏi thẳng vào vấn đề: "Cô không thích thư ký Tạ?"

Kỷ Tư Tuyên đang cúi đầu vào máy tính vẽ, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ ừ một tiếng.

Từ Bình Quân cảm thấy Kỷ Tư Tuyên không phải loại người kiêu ngạo ương ngạnh: "Tại sao vậy?"

Kỷ Tư Tuyên đương nhiên sẽ không nói cô hận nhà họ quạ đen, tránh nặng tìm nhẹ trả lời: "Không thích họ của cô ấy"

Từ Bình Quân không hiểu ra sao: "Họ của cô ấy làm sao? Tạ, có cái gì kỳ quái sao?"

Kỷ Tư Tuyên ngẩng đầu mỉm cười hướng dẫn từng bước: "Anh tách ra đọc một lượt"

Từ Bình Quân bất tri bất giác liền làm theo: "Tạ, tách ra . . . . ngón xạ?"

(Tạ 谢 trong tiếng trung được ghép bởi hai chữ ngón 言 và xạ 射, xạ ở đây nghĩa là bắn)

Kỷ Tư Tuyên nhướn mày: "Đúng vậy, bắn!"

Văn phòng không đóng cửa, bên ngoài đã muốn cười điên rồi, D.Đ.LQĐ, Vi Hân cách tám thủy tinh giờ ngón tay cái với Kỷ Tư Tuyên, Từ Bình Quân không chịu nổi: "Cô có thể có chút đứng đắn hay không?"

Kỷ Tư Tuyên về mặt vô tội: "Tôi rất đứng đắn, tôi thế này là người rất đứng đắn, sao có thể dễ dàng tha thứ cho thành phần hoàng bạo này trà trộn vào trong tổ hạng mục, tuy rằng cô ấy che dấu rất kỹ, nhưng tôi có hỏa nhãn kim tinh"

Từ Bình Quân bực bội bỏ đi.

Bên này không thể thực hiện được, Từ Bình Quân lại ép Vi Hân qua bên kia giảng hòa, ai ngờ lại quên Vi Hân cũng là người không thể nhờ cậy.

Vi Hân ngồi trên ghế sofa đối diện với Tạ Trữ Thuần uống trà, cười đến cả người lẫn vật vô hại, rất có ý tứ giảng hòa, chẳng qua. . . .

"Thư ký Tạ, thực ra con người Tuyên Hoàng ấy mà, rất đặc biệt. Bên ngoài nhìn qua cô ấy không thích phản ứng của cô, thậm chí còn nhắm vào cô ở khắp nơi, kỳ thật . . . ."

Anh ta nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, gọi lên tò mò của Tạ Trữ Thuần: "Kỳ thật cái gì?"

Vi Hân buông ly trà, trên mặt lộ vẻ tươi cười như trước: "Kỳ thật, cô không cần nghĩ nhiều, cô ấy chỉ là chán ghét cô, không có ý khác, chỉ là như vậy"

Khuôn mặt Tạ Trữ Thuần từ hồng chuyển thành xanh, cuối cùng mang Vi Hân đuổi ra ngoài.

Vi Hân đứng ở cửa đóng chặt, không hiểu ra sao: "Tôi nói cái gì sai sao. . . ."

Đại Miêu làm tiểu trợ thủ còn khinh thường chế nhạo "Kinh hỷ"

Hôm đó Kỷ Tư Tuyên đang ở văn phòng Kiều Dụ cùng anh bàn bạc công việc, Kiều Dụ cúi đầu xem tài liệu, khi ngẩng đầu lên, trên màn hình máy tính lộ ra đôi mắt mèo, Đại Miêu đứng ở sau màn hình máy tính nhìn anh.

Kiều Dụ đưa tay sờ sờ đầu nó: "Người đã đến rồi, đã lâu không gặp người"

Đại Miêu bỗng nhiên từ trên bàn nhảy xuống, chạy vài bước nhảy lên người Kiều Dụ, lui đến cánh tay của anh, đầu chui vào sâu dưới cánh tay của anh.

Kỷ Tư Tuyên tròn mắt há mồm nhìn tất cả: "Đại Miêu, người làm gì vậy?"

Rất nhanh có người trả lời cô, Lý Giai vội vàng chạy tới không khách khí: "Tuyên hoàng, Tuyên hoàng! Đại Miêu nhà cô thừa dịp văn phòng không có ai, đem cá vàng của Bạc tổng nuôi ra đặt ở ban công phơi thành cá khô rồi!

Kỷ Tư Tuyên nhìn thấy tai họa nhưng vẫn tìm cách che chở cho mèo tinh, nhẹ nhàng băng quơ trả lời: "Thật sao, không ướp chút muối sao? Nhất định là Thâm thái hậu bình thường nấu ăn rất mặn, nó muốn thay đổi một chút"

". . . . ." Lý Giai không nói lại được.

Sau khi Lý Giai rời đi, Kỷ Tư Tuyền nhìn Kiều Dụ, Kiều Dụ ngẩng đầu không hiểu nên cùng cô đối diện.

Kỷ Tư Tuyền nhìn anh nhú mày, không nói lời nào.

Kiều Dụ không nói gì: "Em muốn để anh nói cái gì? Chẳng lẽ em muốn anh hoài nghi em, chỉ huy một con mèo tu luyện thành tinh đi phá hoại sao?"

Kỷ Tư Tuyền đối với đáp án này có chút vừa lòng, gãi cằm Đại Miêu mở miệng cảm thán, để ý kỹ nghe không ra sự lo lắng ngược lại hàm chứa một chút hưng phấn: "Xem ra. . . . Cùng Bạc tổng nảy sinh quan hệ"

Kỷ Tư Tuyền trở lại văn phòng không lâu, liền có người tìm tới cửa. Chỉ là Bạc Quý Thi không xuất hiện, nhưng lại nghênh đón Tạ Trữ Thuần nổi giận đùng đùng

"Kỷ Tư Tuyền! Cô có ý gì?!"

Kỷ Tư Tuyền thấy con cá khô vung ở trước mặt cô, vẻ mặt lạnh nhạt: "À, mèo của tôi làm, tôi bồi thường"

Tạ Trữ Thuần nhìn thấy thái độ của cô không mặn không nhạt không quan tâm thì bực bội: "Đây là chuyện bồi thường được sao?! Cô chính là cố ý! Chị họ tôi rộng lượng không cùng cô so đo, cô như vậy liền khi dễ chị ấy!"

Kỷ Tư Tuyền rút cuộc ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái: "Tại sao cô biết tôi cố ý?"

Tạ Trữ Thuần nổi cáu: "Cho dù không phải cố ý, nhưng cô đi làm mang theo mèo định làm việc thế nào?"

Kỷ Tư Tuyền liếc cô ta mở miệng có thâm ý khác: "Bạc tổng đi làm có thể mang theo heo, tôi sao không thể mang theo mèo?"

Tạ Trữ Thuần không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô: "Chị họ tôi mang theo heo đi làm lúc nào?"

Kỷ Tư Tuyền hất cằm lên ý bảo cô ta, Tạ Trữ Thuần giây tiếp theo mới phản ứng kịp, tức giận đến giậm chân: "Cô mới là heo!"

"Câm miệng!". Giọng nói của Bạc Quý Thi bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền tới, cô ta rất nhanh đi vào, cười giải thích với Kỷ Tư Tuyền: "Ngại quá, cô ấy tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, trở về tôi sẽ mắng cô ấy"

Tạ Trữ Thuần không phục kêu: "Chị họ!"

Bạc Quý Thi cau mày nhìn cô ta: "Cô đang ở nơi nào? Bạc gia hay Tạ gia? Một chút quy củ đều không có! Còn như vậy thì không cần đi theo tôi nữa!"

Tạ Trữ Thuần liếc nhìn Kỷ Tư Tuyền một cái, buồn bực cúi đầu.

Kỷ Tư Tuyền chăm chú nhìn Kiều Dụ đi ngang ngoài cửa, anh tựa hồ nhìn trong chốc lát, cô cũng đơn giản không nói gì, lại ôm hai tay xem hai chị em họ diễn trò.

Trò vui này diễn ra không có ý mới, đơn giản là tiểu thư khuê các đoan trang hào phóng ngăn cản một trận đấu ác liệt, d.đ.lqđ, Bạc Quý Thi cười nói lời hay, Kỷ Tư Tuyền mỉm cười chấp nhận tất cả.

Chờ lúc cô nhìn ra ngoài cửa lần nữa, Kiều Dụ đã rời đi.

Sau khi Bạc Quý Thi và Tạ Trữ Thuần rời đi, Vi Hân ở cách vách gõ vào lớp thủy tinh, vui sướng trêu chọc người gặp họa: "Tuyền hoàng, nhìn xem nhà người ta đã sắp xếp sẵn, một tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, có trí tuệ có khí độ, còn ngài, chỉ là nha đầu tùy hứng không để ý đến kết quả, đuổi lý còn cản quấy, gặp được cao thủ rồi!"

Kỷ Tư Tuyền lườm anh một cái: "Nhiều chuyện!"

Vi Hân càng nói càng hưng phấn: "Nói thật, Bạc tứ tiểu thư này đẳng cấp thật sự rất cao, chưa được bao lâu, cô xem cả tổ hạng mục, chỗ nào là không khen cô ta? Cái gì là đoan trang, rộng lượng, hiểu chuyện, dịu dàng, tôi nghe đến nổi chai cả cái lỗ tai rồi"

Kỷ Tư Tuyền tựa vào vách ngăn hí hửng nhìn chăm chú hân: "Vi tước gia không phải luôn thích mỹ nữ sao, tại sao lại không muốn gặp Bạc tổng?"

Vi Hân sờ cằm: "Cô ta cũng không phải không giống giả tạo, chỉ là ánh mắt thanh thoát có chút kỳ quái, cho dù lừa được mắt mờ của lão già Từ Bình Quân, nhưng lại trốn không được con mắt của tôi! Một khi biết cô ấy giả tạo, sẽ cảm thấy con người này đáng sợ, cô không nhìn thấy Kiều bộ không nhìn được, trên đường trả về chạy lấy người sao"

Kỷ Tư Tuyền theo bản năng hướng ra ngoài cửa nhìn lướt qua, miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo: "Thật sao, không để ý"

Vi Hân nhin không được tán thưởng: "Tôi chính là cảm thấy Bạc Quý Thi cố ý dẫn Kiều Dụ tới, chẳng qua Kiều bộ đối với cô thật là có tình có nghĩa, cái loại tình huống ấy, mặc cho ai nhìn thấy đều phải nghiêng về phía Bạc Quý Thi, nhưng anh ta dám làm như cái gì cũng không thấy, xoay người bước đi"

Kỷ Tư Tuyên nhìn anh ta một cái, bỗng nhiên cảm thấy những phiền muộn trong lòng mình dịu xuống, xách cá khô trên bàn lên hỏi Vi Hân: "Này, anh có biết đây là loại gì không?"

Vi Hân nhìn cá khô bộ mặt hoàn toàn thay đổi, co rút khóe miệng: "Cô vẫn nên đi hỏi người bán cá đi"

Trước khi tan sở Kiều Dụ đến gõ cửa: "Cùng đi không? Mời em ăn cơm, cảm ơn em hôm đó không vứt bỏ anh mà còn chiều cố anh hơn nửa buổi tối"

Kỷ Tư Tuyên ôn hòa nhìn anh một cái, cực kỳ ngắn gọn trả lời: "Không rảnh, không đói bụng, anh đi trước đi"

Kiều Dụ dứt khoát đi thẳng đến ngồi đối diện cô: "Lại tức giận sao?"

Kỷ Tư Tuyên đang ngồi trước máy tính nhìn thấy cái gì, thi thoảng nháy chuột, không yên lòng trả lời: "Không có"

Kiều Dụ nói thẳng không vòng vo: "Bởi vì buổi chiều anh không vào nói giúp em?"

Kỷ Tư Tuyên cảm thấy buồn cười: "Tôi cần sao?"

Kiều Dụ tỏ vẻ đồng ý: "Anh cũng biết em không cần, cho nên anh không vào, tránh ảnh hưởng cho em phát huy"

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên cười nhìn anh: "Chẳng lẽ không phải do Kiều bộ ở giữa nên ai cũng không muốn làm mất lòng, nên làm như không thấy sao?"

Kiều Dụ bỗng nhiên an tĩnh lại, cứ như vậy nhìn cô, đáy mắt thăm thẳm không rõ, một lúc lâu mới mở miệng: "Anh ở trong lòng em chính là loại người như thế sao?"

Kỷ Tư Tuyên hạ mắt không nhìn anh, lạnh lạnh mở miệng: "À, đã nhiều năm không gặp, không biết Kiều bộ hiện tại rốt cuộc là loại người nào, chẳng qua tuổi trẻ như vậy đã ở vị trí cao, nên không phải lương thiện gì"

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại, Kỷ Tư Tuyên cúi đầu nghe thấy hơi thở bên tai có chút áp lực, sau đó là tiếng bước chân anh rời đi.

Anh luôn hết sức kìm nén, lần này rõ ràng anh nổi cáu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Kiều Dụ đâu có không cần Kỷ Tư Tuyên

Kỷ Tư Tuyên buông mắt suy nghĩ cố nén không nhìn theo anh, ánh mắt lại lướt qua cách cửa bên cạnh thấy Vi Hân đang nhẹ tay nhẹ chân bước theo sau Đại Miêu đi qua, cô lập tức cất cao giọng: "Lăn tới đây!"

Đại Miêu cùng Vi Hân đều cả người cứng đờ, Đại Miêu xoay người nhìn Kỷ Tư Tuyên lại nhìn Vi Hân, sau đó meo một tiếng như không liên quan đến mình tiếp tục đi về phía trước, Vi Hân lại không bình tĩnh như vậy, hai tay đầu hàng xoay người lại: "Tôi không cố ý nghe lén. . . . Tôi đang ở góc phòng chơi đùa với Đại Miêu nhà cô, ai ngờ chợt nghe thấy điều không nên nghe. . . ."

Kỷ Tư Tuyên hí mắt về mặt đầy nguy hiểm nhìn anh ta, Vi Hân khó khăn nuốt nước bọt, thử thăm dò hỏi: "Tuyên hoàng, chúng ta trước kia là bạn học, hiện tại là đồng nghiệp, tính ra cũng quen biết không ít năm, cũng xem như là thân thiết đi!"

Kỷ Tư Tuyên mặt không chút thay đổi liếc nhìn anh ta một cái, sau đó cúi đầu vào máy tính tiếp tục vẽ, Vi Hân thấy cô không có phản bác mới tiếp tục mở miệng: "Có người nào đã nói qua với cô, khi cô vẽ đặc biệt chăm chú, có thể khiến cho người ta cảm thấy được cô đối với việc theo đuổi kiến trúc này, thuần túy, tốt đẹp, cũng rất cô độc"

Kỷ Tư Tuyên đầu cũng không ngẩng, không tập trung miễn cưỡng trả lời hân: "Đúng vậy, độc cô cầu bại thôi, người vĩ đại luôn cô đơn như vậy"

Vi Hân cảm thấy được Kỷ Tư Tuyên đang trốn tránh cái gì: "Tại sao tôi cảm thấy cô và Kiều Dụ như vậy thật kỳ quái, trong chốc lát bỗng biến đổi, một giây trước còn có thể ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, giây tiếp theo cô liền trở mặt khiêu khích, còn như vừa rồi, cô nói làm đã thương người ta không phải vì chuyện của Bạc Quý Thi chứ? Dù sao cũng thấy cô là bởi vì chuyện khác, lại không chịu nói thẳng, liền mang chuyện này ra bực tức, Kiều Dụ đắc tội với cô?"

Kỷ Tư Tuyên trầm mặc không nói.

Phải, cô thừa nhận, cô không phải bởi vì chuyện này, Vi Hân còn hiểu được chuyện này cô làm sao lại không hiểu, lúc ấy Kiều Dụ không tiến vào quả thật là thiên vị cô, cô không phải không biết. d.đ.le.quy.don. Cô bởi vì chuyện năm đó mới tức giận với Kiều Dụ, cô vốn tưởng rằng mình sẽ không tức giận, nhưng mỗi lần nhớ đến chuyện năm đó hoặc là nhìn thấy những đồ vật liên quan đến quá khứ, trở lại quê cũ, nhìn thấy người xưa, trong lòng cô cảm thấy ảm ức, muốn trả thù anh.

Nghe thấy người khác nhắc tới Kiều Dụ, nghe được người khác khen ngợi anh, nhìn thấy xe của anh, nhìn thấy làng du lịch, nhìn thấy bức họa trong quyền giáo trình kia cùng câu nói đó, nhìn thấy Tạ Trữ Thuần tận sức tác hợp anh và Bạc Quý Thi, hết thấy những điều này đều giống như những quả bom, lúc bình thường vẫn tốt, chỉ khi nào đụng vào, cô liền nhảy cảm bùng nổ, còn muốn nhân tiện hướng vào tìm Kiều Dụ hung hăng đá một cước.

Vi Hân còn đang lải nhải: "Hay là cô kiểm tra anh ta? Không đúng, các người trước kia ở cùng một chỗ, chứng minh anh ta đã qua kiểm tra, không cần kiểm tra lại. Còn nữa, hai người lúc trước vì cái gì mà chia tay? Cô lúc lạnh lúc nóng, lúc râm lúc quang như vậy ai chịu nổi? Cô đối với người khác cũng không như vậy?"

Giọng nói của Vi Hân trong lúc thấy ánh mắt của Kỷ Tư Tuyên càng ngày càng âm u đáng sợ dần dần nhỏ đi: "À, tôi thu hồi lời nói vừa rồi, Kiều Dụ chịu được"

Kỷ Tư Tuyên hừm một tiếng khép máy tính lại: "Vi Hân, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Vi Hân vẻ mặt giận không thèm chấp: "Tôi sợ cô bỏ lỡ hạnh phúc cho nên không nhẫn tâm!"

Kỷ Tư Tuyên không chịu được vạch trần hân: "Nói thật!"

Vi Hân vẻ mặt khó xử, sau một lúc lâu thần sắc thoáng phức tạp khai báo rõ tình hình thực tế: ". . . . .Bọn họ đánh cược, cô và Bạc Quý Thi ai có thể chiến thắng, tôi đặt cược vào cô có lợi thế, cho nên. . . . "

Kỷ Tư Tuyên chỉ ra cửa nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: "Cút ra ngoài!"

Vi Hân tự biết đắc tội với cô, vừa cười làm lạnh vừa bước ra khỏi cửa.

"Cái kia. . . . "

Ngay lúc Vi Hân sắp sửa ra ngoài, Kỷ Tư Tuyên chặn chờ hạ miệng hỏi hân: "Ai có tỷ lệ cao hơn?"

Vi Hân liền trưng ra gương mặt biểu thị vẻ thông cảm an ủi: "Bọn họ theo bối cảnh gia thế, tính cách, tính tình, tuổi cảm tình con giáp, nhóm máu, chòm sao, tất cả các phương diện rồi tiến hành phân tích, kết quả cô là người quá mức cao quý lãnh diễm, chỉ có thể nhìn từ xa không thể khinh nhờn, còn Bạc Quý Thi dịu dàng, hào phóng, bình dị,gần gũi cùng Kiều Dụ thanh quý không có phương diện nào không xứng"

Năm đó ở trong trường học cũng vậy, Kỷ Tư Tuyên sớm đã quen việc mình không được xem trọng: "Vậy sao anh còn cược tôi?"

Nói đến đây Vi Hân liền bắt đầu hưng phấn: "Con người tôi thích cược những cái bạo lãnh"

Kỷ Tư Tuyên cân nhắc một lúc lâu sau, lại nhủ lòng mảy: "Ý anh là nói. . . . . Kiều Dụ cùng tôi ở cùng một chỗ thuộc loại bạo lãnh?"

Vi Hân sắp khóc: "Hay là tôi cút đây. . . . "

Sau đó ai cũng không đi được, bọn họ bị một đám người đồng nghiệp và cấp dưới của Kiều Dụ lôi kéo đi ăn cơm, d.đ.LQĐ, sau đó lại đến một nhà hàng nổi tiếng gần đó uống rượu.

Kỷ Tư Tuyên vốn tâm tình không tốt, khi chơi trò nói thật lại thua nhiều lần liên tiếp, sau nhiều đề tài, đề tài cuối cùng lại là bạn trai tiền nhiệm.

Kỷ Tư Tuyên uống ngum rượu, liếc nhìn Kiều Dụ một cái sau đó nghiêng người cười tùm tùm hỏi mọi người: "Các người muốn nghe nhiệm kỳ nào?"

Đây là lần đầu tiên trong buổi tối câu kinh ánh mắt hai người chạm nhau, Kiều Dụ bỗng nhiên cảm thấy được có chút gì không thờ nổi, anh không biết trong những năm bọn họ xa nhau, cô có hay không. . . . .

Anh rất nhanh đứng lên: "Tôi ra ngoài hút thuốc"

Tâm tư mọi người đều bát quái, thế nhưng không để ý từ trước đến giờ Kiều Dụ đều không hút thuốc.

"Nhiệm kỳ nào cũng được a!"

"Đúng đúng đúng, chúng tôi không lựa chọn"

"Rốt cuộc có mấy người?"

"Kỳ thật cũng chỉ có một người", Yêu Nữ dĩ nhiên uống nhiều rượu, mùi rượu nhuộm khắp khuôn mặt cô, hai má mang theo sắc đỏ bừng xinh đẹp, khoe miệng ngán một nụ cười nhàn nhạt, nhắm mắt bắt đầu nhớ lại: "Bạn trai trước. . . . Anh ấy rất có tài hoa. . . .tài hoa hơn người. . . .Lại khiêm tốn nhã nhặn. . . . ."

"À~~~~" Một đám người lúc bình thường đoàn chính rốt cuộc bị kích thích rồi bát quái gấp bội, không biết là uống nhiều hay bởi vì có thể nghe thấy Tuyên hoàng bát quái rất hưng phấn, mọi đôi mắt đều chứa sắc đỏ.

"Là người trong ngành?"

Yêu nữ vẫn mỉm cười, miễn cưỡng đưa một tay lên bàn chống cằm suy nghĩ: "Trước kia thì đúng. . . . Thiết kế của anh ấy rất ấm áp, khi cười cũng rất ấm áp, các người mà nhìn thấy anh ấy cười trong lòng sẽ thấy vui về ấm áp. . . "

Bởi vì uống rượu, trong giọng nói của cô thêm vài phần không tập trung, nghe thấy có chút mờ mịt hư ảo.

"Cô là người tự phụ, cho tới bây giờ chưa nghe qua cô khen ai có tài hoa, rốt cuộc có tài hoa a. . . . "

"Các người?" Kỳ Tư Tuyên dùng đôi mắt mị hoặc đảo qua đám người: "Các người một đám người ở bên ngoài giả bộ như ánh mặt trời sáng lạn, đáy lòng thật ra âm u lạnh như băng, nhìn qua ôn nhuận như ngọc kỳ thực đen tối ác độc, nhìn qua thanh đạm cao ngạo kỳ thực buồn bực vô hạn, anh ấy mới thực là vương tử, anh ấy ngay cả khi cự tuyệt người khác cũng đều ôn hòa, các người không thể so sánh với anh ấy. . . . "

"Còn gì nữa còn gì nữa?"

"Còn có. . . ." Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên mở bàn tay trái ra giơ lên trước mặt mình, không biết nhìn chăm chăm nơi nào đó, cuối cùng chậm rãi thu hồi năm ngón tay, để ở trên trán: "Còn có tôi đem anh ấy cất ở nơi gần tim mình nhất"

Mọi người bỗng nhiên nghe không hiểu, chỉ lúc khi cô đang nói lời say: "Nếu tốt như vậy, sao cô lại đá người ta?"

Yêu nữ bỗng nhiên thu lại nụ cười, bữu môi về ủy khuất: "Không phải tôi đá anh ấy, là anh ấy không cần tôi. . . . "

"Ai tin? Cần biến hóa như thế không! Chính chúng tôi thấy cô chà đạp lên trái tim của không ít nam nhân, cô không nhớ biệt danh của cô sao? Máy thu gạt trái tim thiếu nam mà!"

Yêu nữ bỗng nhiên cười phá lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn một góc nào đó xuất thần, ánh mắt ngày càng rời rạc, lại mang theo chút buồn bình của trẻ con: "Thật là anh ấy không cần tôi. . . . Anh ấy không cần tôi. . . . Năm đó anh ấy tốt nghiệp. . . . Không ngừng không cần tôi, ngay cả giấc mơ của anh ấy cũng không cần. . . . "

Mọi người cười vang, xong rồi vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Dụ đang cầm điện thoại trong tay đứng ở cửa, DBLQĐ, về mặt kinh ngạc, không biết đã đứng bao lâu.

"Kiều bộ, anh bỏ lỡ lời nói thật lòng của Tuyên hoàng rồi!"

Mọi người cũng uống say, cười vang nói với Yêu nữ: "Đúng vậy, đúng vậy, thế mà lại có người đàn ông không cần Tuyên hoàng ư!"

Yêu nữ có chút chậm chạp xoay người, hip mắt cố gắng nhìn nửa ngày, cũng chỉ có thể phân biệt ra một hình bóng, vừa định đứng lên liền đau đầu chân mềm nhũn lập tức ngã về phía trước.

Một đôi tay rắn chắc đỡ lấy cô, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói từ tốn lại kiên định: "Anh ta đâu có không cần cô ấy"

Nói xong ngồi xuống cuối bàn ôm lấy Yêu nữ, đối diện với mọi người ở phía dưới: "Cô ấy uống nhiều rồi, tôi đưa cô ấy về trước, kết thúc ghi vào sổ sách của tôi"

Mọi người kinh ngạc nhìn tất cả động tác của Kiều Dụ, mãi cho tới khi cửa đóng lại mới chậm rãi phản ứng lại: "Kiều bộ vừa nói cái gì?"

Vì Hân sớm đã ngủ ở sô pha trong góc phòng giờ phút này mơ mơ màng màng, mồm miệng mơ hồ trả lời: "Các người người nhiều như vậy còn chưa nghe thấy sao? Kiều Dụ nói, anh ta đâu có không cần cô ấy. . . . "

Mọi người "À" một tiếng, đột nhiên dừng lại nhìn nhau, như thế nào ý tứ giống như thay đổi, từ "Anh ta" rõ ràng là người đàn ông kia, thế nào lại có người nào đó lặp lại, "Anh ta" liền biến thành Kiều Dụ!

Kiều Dụ đâu có không cần Kỳ Tư Tuyên?!

Khi Kiều Dụ đi ra, xe đã dừng ở cửa quán bar, anh ôm Kỳ Tư Tuyên lên xe.

Mới lái xe đi không bao lâu, Dẫn Hòa Sướng liền nhìn kính sau nhắc nhở Kiều Dụ: "Kiều bộ, chiếc xe phía sau vẫn đi theo chúng ta, hình như là phóng viên lần trước"

Kiều Dụ ngồi ở ghế sau ôm Kỳ Tư Tuyên, đang khom lưng đeo giày cho cô, nhẹ giọng nói: "Phóng viên nào?"

"Chính là người lần trước chụp ảnh ngài và Bạc tiểu thư ăn cơm, sau đó ngài bảo tôi đi áp chế tòa soạn tạp chí đó"

Kiều Dụ cau mày, cúi đầu nhìn Kỳ Tư Tuyên nửa mê nửa tỉnh, rất nhanh mở miệng: "Đến nhà của tôi"

Xe quay đầu rất nhanh, sau khi đi qua cổng, d.d.l.q.đ., Kiều Dụ từ kính sau nhìn thấy xe của phóng viên bị ngăn lại ở chỗ cảnh vệ, lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Xe dừng ở chỗ cách Kiều gia 500m, Kiều Dụ cởi áo khoác che khuất hơn nửa khuôn mặt Kỳ Tu Tuyền rồi mới xuống xe.

Đến trước cửa nhà mình, giữ chặt lái xe đang lau xe nhỏ giọng hỏi: "Chú Lý, cha cháu ở nhà không?"

Lão Lý lái xe gật đầu: "Có, vừa về"

Kiều Dụ hướng vào trong nhà nhìn thoáng qua: "Vậy cho cháu mượn xe một lát, đừng nói với cha cháu"

Lão Lý cũng là nhìn Kiều Dụ lớn lên, chàng trai này từ nhỏ đến lớn không ở cùng một phái với nghịch ngợm phá phách mà lại đưa ra yêu cầu này, ông nhất thời sững sốt.

Kiều Dụ luôn không biết nói dối, nhăn trán suy nghĩ bắt đầu bịa lý do: "Xe của cháu bị hỏng. . . . ."

Lão Lý nhìn anh bịa cái lý do như thể khó xử cũng là không dễ dàng, đem chìa khóa đưa cho anh: "Sáng sớm ngày mai phải trở về, Sáng mai Kiều bí thư phải đi ra ngoài"

Kiều Dụ gật gật đầu, lái xe đến bóng râm ôm Kỳ Tư Tuyền đổi lên xe của Kiều Bách Viễn, theo một đường khác đưa Kỳ Tư Tuyền về nhà.

Kỳ Tư Tuyền vốn nghiêng sang ghế lái xe ngủ, d.đ.lê.quý.đôn, không biết mơ thấy cái gì bỗng nhiên quơ cánh tay đánh vào người anh, Kiều Dụ tay mất anh lẹ né tránh, một tay lái xe, một tay cầm tay cô, không dám động đậy, không dám dùng sức, chỉ là nắm.

Cô uống rượu, nhiệt độ cơ thể hơi cao, trong lòng bàn tay dần dần có mồ hôi, khi chờ đèn xanh đèn đỏ, Kiều Dụ lấy ra khăn tay từ tủ đựng đồ lau bàn tay cho cô.

Lau lau, bỗng nhiên sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Người đẹp say

Vừa rồi cô nói, cô đem anh cất ở nơi gần tim nhất.

Tất cả mọi người đều cho rằng cô nói chỉ là lời say, chính là anh.

Nhưng bên cạnh sườn ngón tay áp út bên trái, gốc ngón tay rõ ràng hiện lên hai chữ nho nhỏ.

QY

(Tên viết tắt phiên âm tiếng trung của Kiều Dụ)

Màu đen đơn giản nhất, ký hiệu Tiếng Anh đơn giản nhất, vị trí bí ẩn nhất, lại tiến thẳng đến trái tim anh, đau buốt cõi lòng.

Cô luôn luôn là nói năng chua ngoa, buổi chiều chanh chua nói không biết anh rốt cuộc là loại người nào chẳng qua là mượn đề tài nói chuyện của mình, anh biết cô giận anh, anh cũng đã sớm chuẩn bị tốt làm cho cô hết giận, nhưng rốt cuộc vẫn là không nhận được.

Anh nắm tay Kỳ Tư Tuyền đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn xuống, quay đầu nhìn người đang ngủ say, nhẹ giọng mở miệng: "Thực xin lỗi"

Đèn tín hiệu rất nhanh chuyển từ màu đỏ sang xanh, Kiều Dụ chậm rãi khởi động xe, rồi cũng luyến tiếc buông tay cô.

Kiều Dụ ôm Kỳ Tư Tuyền đi tới cửa, nâng đầu cô, nhẹ giọng đánh thức: "Chìa khóa đâu?"

Kỳ Tư Tuyền bị đánh thức, đôi mắt mở to ngái ngủ, về mặt mê mang nhìn anh, phản xạ có điều kiện thò tay vào trong túi tìm chìa khóa, tìm kiếm một hồi lấy ra một chuỗi chìa khóa đưa cho anh, sau đó nhìn trái rồi nhìn phải, lại chăm chú nhìn khuôn mặt anh hồi lâu, cuối cùng ngã vào lòng anh, mặt chôn trên cổ anh ngủ tiếp.

Kiều Dụ mỉm cười sờ sờ đầu của cô, sau đó một tay đỡ cô, một tay mở cửa, đem chìa khóa thử qua một lượt lúc sau anh bỗng nhiên dừng lại.

Cô đem tất cả sức nặng đặt trên người anh, hai tay theo bản năng nắm lấy vạt áo hai bên hông anh, hơi thở ấm áp từng chút từng chút chạm vào bên cổ anh, trong hơi thở của cô mang theo hương vị ngọt ngào, tất cả giác quan đều nhắc nhở anh tất cả đều là sự thật, anh có chút hoang mang khó tin.

Cô đại khái ngủ không thoải mái, hơi giật mình than thở một tiếng, Kiều Dụ rất nhanh hoàn hồn, sau khi mở cửa ra liền đỡ cô đến nằm trên sô pha, cô lại bỗng nhiên tỉnh.

Từ giây phút Kỷ Tư Tuyên mở mắt, nửa buổi tối còn lại, Kiều Dụ đều hơn mười phần gian nan, bởi vì Kỷ Tư Tuyên say rượu khoa chân múa tay rất ầm ĩ.

Cô nhìn Kiều Dụ trừng mắt: "Tôi muốn uống nước!"

Nước trong bình đã sớm hết, Kiều Dụ chỉ có thể vào phòng bếp đun nước, nhưng cô chờ không kịp, đứng ở trên sô pha dậm tay dậm chân kêu to: "Tôi muốn uống nước! Uống nước! Uống nước!"

Kiều Dụ từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy cô một cước đạp vào khoảng không, mắt thấy sẽ từ trên ghế sô pha ngã xuống, anh bước nhanh tới ôm cô, lại bị cô đè xuống ghế sô pha. Ngay sau đó liền thấy được hương vị mềm mại ngọt ngào lan tỏa khắp không gian.

Kỷ Tư Tuyên từ trên cao tròn tròn mắt nhìn anh, nhưng không hề đẩy ra, nhìn một hồi bỗng nhiên vươn đầu lưỡi liếm một chút, âm giác được lạnh lẽo ướt át, lời lẽ liền càng làm thêm táo tợn khiêu khích anh, miệng còn đau khổ than thở: "Tôi muốn uống nước. . . . "

Thân thể cô gắt gao dán lấy anh, hơi thở của Kiều Dụ loạn tới rồi tỉnh rồi mê, đỡ trán cô, cố gắng khắc chế chính mình, khàn giọng nói: "Ngoan. . . . ."

Ngoài miệng nói lời lý trí, tay lại gắt gao giữ lấy thắt lưng của cô, đem cô đặt trên người mình, thật sự là có rất nhiều mâu thuẫn.

Đầu lưỡi của cô nghịch ngợm bên môi của anh đảo qua đảo lại, lưu lại một mảng tê dại, trong đầu Kiều Dụ oành một tiếng liền nổ tung lên, cả người đều đang run rẩy: "Nếu em không đứng lên nếu xảy ra chuyện gì anh cũng mặc kệ đấy"

"Xảy ra chuyện gì?" Kỷ Tư Tuyên rót cuộc cũng từ trên người anh đứng lên, ngồi ở trên chỗ tựa lưng về mặt đơn thuần hỏi, dáng người xinh đẹp, đôi mắt như tơ, bộ dáng đơn thuần vô tội lại mê người.

Kiều Dụ cảm thấy được cô ấy đang mơ hồ,ddlqd,ngồi xuống thử thăm dò hỏi: "Em có biết anh là ai không?"

"Anh?". Yêu nữ nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, "Anh là Kiều Dụ!"

Nói xong lại nhảy dựng lên đứng trên sô pha về mặt hưng phấn hỏi: "Anh đã về rồi?"

Kiều Dụ đơn giản đứng lên, đỡ lấy thắt lưng của cô tránh cô bị ngã: "Anh đi đâu?"

Kỷ Tư Tuyên cố gắng nghĩ nghĩ: "Không phải anh đi nước ngoài du học sao?"

Kiều Dụ không nói gì: "Đó là em!"

Kỷ Tư Tuyên sửng sốt, tiện tay vỗ trán ngây ngốc cười rộ lên: "À, đúng, là em"

Kiều Dụ giật mình: "Mấy năm nay em ở nước ngoài có tốt không?"

"Không tốt. Anh xem có một lần em trong lúc làm mô hình tay còn bị thương, chảy rất nhiều máu, rất đau rất đau". Nói xong giờ tay đưa cho Kiều Dụ xem

Kiều Dụ cúi đầu liền thấy, trong lòng bàn tay quả thật có vết sẹo.

Anh sờ sờ một chút, yêu nữ lập tức kêu to: "Đau!"

Kiều Dụ lập tức thu tay lại, không dám chạm vào nữa.

Rõ ràng đã sớm không đau, Yêu nữ tựa như biết chính mình đã lớn tiếng, người đàn ông trước mặt mình sẽ đau lòng.

Cô lại xòe bàn tay đang nắm ra: "Anh thôi thôi, thôi thôi sẽ không đau"

Kiều Dụ cúi đầu nhẹ nhàng thôi một chút, Kỷ Tư Tuyên lập tức cười khanh khách: "Ngửa"

Cô đứng trên sô pha cao hơn Kiều Dụ rất nhiều, đưa tay lưng lắc vịn vào khuôn mặt Kiều Dụ, về mặt ủy khuất hỏi: "Em vì cái gì mà chia tay với anh?"

Kiều Dụ kiên nhẫn mặc cô muốn làm gì thì làm, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng: "Anh. . . . .Em cũng không nhớ rõ?"

Tay Kỷ Tư Tuyên dán chặt trên mặt Kiều Dụ, cúi đầu hỏi lâu, cố sức tròn tròn mắt: "Không nhớ rõ, em nghĩ không đứng dậy được rồi, Kiều Dụ, em mệt"

Cô ngồi trên sô pha, chân dẫm vào chậu nước ấm giống đứa bé nghịch nước, miệng còn ngâm nga giai điệu nào đó, tựa như rất cao hứng.

Kiều Dụ cầm khăn mặt ẩm lau tay và mặt của cô, nhìn cô, chần chừ hỏi: "Em có muốn. . . .thay áo ngủ không?"

Kỷ Tư Tuyên nhìn áo ngủ trong tay Kiều Dụ, lại cúi đầu nhìn bản thân, giây tiếp theo liền bắt đầu cởi cúc áo.

Kiều Dụ về mặt hoảng sợ ngăn cô lại, Kỷ Tư Tuyên nhìn anh không hiểu tại sao.

Động tác của cô cực nhanh, ba hai liền đem cúc trước ngực cởi ra, Kiều Dụ có chút ngượng ngùng quay đầu sang một bên. vừa cẩn thận giúp cô sửa sang lại quần áo: "Anh bảo em vào phòng ngủ thay"

Kỷ Tư Tuyên gật gật đầu, ngoan ngoãn lau khô chân đang ướt vào tấm thảm lau chân, ôm áo ngủ vào phòng ngủ.

Kiều Dụ ở bên ngoài đợi một hồi lâu, bên trong cũng chưa thấy động tĩnh gì, anh gõ cửa: "Thay xong chưa?"

Vẫn không thấy động tĩnh.

Anh không yên tâm, trực tiếp đẩy cửa vào, d.đ.L.q.đ, nhưng người kia đâu có thay áo ngủ, mà là đang ôm áo ngủ nằm lệch trên giường, một chân còn đang đặt trên mặt đất.

Kiều Dụ thở dài, đưa tay muốn lấy áo ngủ trong lòng cô ra, nhưng vừa mới động cô liền tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn anh, còn đem áo ngủ dẫu chặt trong lòng.

Kiều Dụ có chút buồn cười, hơi dùng sức lấy áo ngủ ra, nhấc chân lên thấy cô tự động tiến vào, lúc này mới đứng lên.

Anh đi vào phòng bếp rót một cốc nước mang vào đặt trên đầu giường cô, vừa định tắt đèn liền nhìn thấy Kỷ Tư Tuyên tròn mắt theo dõi anh, lúc này cô có chút tỉnh táo, chỉ là ánh mắt nhìn anh có chút kỳ quái, như là không biết anh là ai.

Cô đem khuôn mặt dẫu trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt trong veo như dòng nước, Kiều Dụ cùng cô nhìn nhau hồi lâu, anh bỗng nhiên cúi xuống muốn hôn lên ánh mắt của cô, ai ngờ cô phản ứng cực nhanh kéo cao chăn lên, chôn trong chăn kêu to: "Anh không thể hôn tôi, trên đời này ngoại trừ anh ấy không ai được hôn tôi"

Kiều Dụ khẽ mỉm cười hỏi: "Anh ấy là ai vậy?"

Yêu nữ chui ra khỏi chăn, về mặt giáo hoạt: "Tôi không nói cho anh"

Kiều Dụ bỗng nhiên hiểu được điều gì: "Là Kiều Dụ sao?"

"Ừm!" Kỷ Tư Tuyên vừa gật đầu vừa trả lời, cười tủm tỉm dưới ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn lại đặc biệt càng chói mắt.

Kiều Dụ bỗng nhiên không thờ nổi, trái tim bên ngực trái đau nhói từng chút từng chút lan khắp lồng ngực, hồi lâu mới khó khăn nói ra mấy chữ: "Anh ấy. . . ."

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên im lặng, hô hấp trở nên kéo dài đều đều.

Kiều Dụ xoa nhẹ khuôn mặt cô, về mặt không chút thay đổi nhẹ giọng nói tiếp: "Anh ta là đồ khốn"

Một câu thô tục mắng chửi người từ trong miệng anh thốt ra lại vẫn tao nhã dị thường.

Kiều Dụ thấy người làm âm ỉ cả đêm rốt cuộc cũng an tĩnh, nhưng trong lòng không có cách nào bình tĩnh trở lại, cuối cùng vẫn cúi xuống hôn trán cô, tiến gần vào đôi má của cô thì thảo nói nhỏ: "Tư Tuyên, em phải ngoan một chút. . . ."

Cô đang ngủ thật hiếm khi hợp lòng người, hiếm thấy đến mức làm cho anh đau lòng.

Kiều Dụ trông cô một buổi tối, sáng sớm hôm sau chỉ kịp tới văn phòng thay quần áo rồi thẳng đến phòng họp, vội vội vàng vàng nhưng đến muộn vẫn là đến muộn. Cuộc họp do Kiều Bách Viễn chủ trì, mặt đen như đáy nồi nhìn Kiều Dụ bước vào.

Sau khi Kiều Dụ tìm được chỗ ngồi, liền nhìn sang Tiêu Tử Uyên ngồi đối diện anh cười như không cười nhìn anh.

Kiều Dụ nhú mày, sau đó Tiêu Tử Uyên liền thật sự bật cười.

Trước mặt mọi người Kiều Bách Viễn đều không nói gì, sau khi cuộc họp chấm dứt liền đến văn phòng của Kiều Dụ.

Kiều Bách Viễn ngồi trên sofa, Kiều Dụ không dám ngồi, rót mời Kiều Bách Viễn ly trà sau đó liền đứng qua một bên chuẩn bị nghe dạy bảo.

Kiều Bách Viễn nhìn xung quanh một vòng, giống như vô tình hỏi: "Nghe nói tối hôm qua con về nhà?"

Kiều Dụ trong lòng giật mình, xe của anh lúc đó còn đưa cho Duẩn Hòa Sướng đi về, chẳng lẽ bị phát hiện?

Bị phát hiện anh cũng sẽ không yên, thành thật thừa nhận: "Vâng"

Kiều Bách Viễn vẫn là hiểu Kiều Dụ, hẳn luôn có trách nhiệm, đã làm việc gì thì sẽ không bao giờ không thừa nhận: "Còn mượn xe của ta?"

Kiều Dụ tiếp tục gật đầu: "Vâng"

"Làm cái gì?"

"Xe của con bị phóng viên theo dõi, đưa một người bạn về nhà"

"Bạn nào?"

Kiều Dụ ngừng một chút: "Bạn gái"

Kiều Bách Viễn cũng đoán được: "Là kiến trúc sư nói lần trước?"

"Là cô ấy". Kiều DỤ nhìn về phía Kiều Bách Viễn, cha của anh ít khi hỏi những vấn đề như vậy, giờ phút này bỗng nhiên nhắc tới, Kiều Dụ không hiểu được tâm tư của ông.

Kiều Bách Viễn uống ngụm nước: "Bạc Chấn mấy hôm trước gọi điện thoại cho ta, nói ta chiếu cố một chút tới con gái hắn, còn thăm dò ý kiến của ta"

Kiều Dụ đại khái đoán được chuyện gì, đang nghĩ ngợi xem mở miệng như thế nào cho tốt liền nhìn thấy Kiều Bách Viễn đứng lên: "Vây thôi, chuyện của con thì tự con quyết định"

Kiều Dụ bị hành động khác thường của Kiều Bách Viễn khiến cho không hiểu ra sao: "Cứ như vậy sao?"

Kiều Bách Viễn đứng lên gật đầu chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên xoay người lại nâng tay lên, cuối cùng cứng ngắc đặt trên đầu Kiều Dụ vỗ vỗ, về mặt miễn cưỡng không được tự nhiên: "Ta còn có việc đi trước, nhớ kỹ, lần sau đi họp không được đến muộn"

Kiều Dụ về mặt kinh sợ, động tác thân mật người cha vỗ đầu đứa con này từ trước đến nay anh chưa từng được ném thử qua, hôm nay Kiều Bách Viễn thật sự rất dọa người.

Kiều Dụ từ trong khiếp sợ hoàn hồn, sau đó phản ứng đầu tiên là gọi điện cho Kiều Diệp.

"Anh, có phải hôm nay anh nói giúp em không?"

Kiều Diệp hình như không ở bệnh viện, có chút ồn ào, trong thanh âm có tiếng cười truyền tới: "Làm sao vậy?"

Kiều Diệp nghe Kiều Dụ nói xong lúc sau quả thật muốn cười, Kiều Bách Viễn lần này quả thật dùng sức quá mạnh dọa đến Kiều Dụ.

Ngủ thẳng tới hơn 9 giờ, Kỷ Tư Tuyền mới rời giường khôi phục lại tư thế nữ vương, thần thanh khí爽 xuất hiện ở văn phòng, trên đường đi ánh mắt mọi người nhìn cô có cái gì không thích hợp.

Cô tóm lấy Vi Hân cùng Từ Bình Quân đi ngang qua hỏi: "Hôm nay tôi có cái gì không đúng sao?"

Vi Hân mỉm cười lắc đầu: "Cùng mỗi ngày trước kia xinh đẹp giống nhau, khí chất giống nhau, vênh vao hung hăng giống nhau, cao quý lãnh diễm giống nhau, không có gì không đúng, thưa nữ vương đại nhân"

Từ Bình Quân cảm thấy nên nhắc nhở cô một chút hơn là cái so sánh kia: "Cô thật sự không nhớ rõ cái gì? Tới qua?"

Kỷ Tư Tuyền là người ít uống rượu, xoa đầu cố gắng nhớ lại: "Tối qua. . . . tôi uống nhiều. . . . sau đó. . . . nghĩ không ra. . . ."

Từ Bình Quân nghĩ nghĩ, khó khăn lắm mới đưa ra quyết định: "Không nhớ rõ cũng tốt"

Kỷ Tư Tuyền nhìn hai người về mặt kỳ quái, bĩu môi, mới vừa đi hai bước thấy Kiều Dụ trên hành lang .

Kiều Dụ vừa đi vừa xoa huyệt Thái Dương, cũng không chú ý tới cô.

Kỷ Tư Tuyền dừng lại, nhìn anh từng bước đến gần.

Kiều Dụ đến gần vừa ngẩng đầu nhìn cô, buông tay hỏi: "Đến rồi?"

Kỷ Tư Tuyền cái khác không nhớ được, nhưng lại nhớ rõ cô đang cùng anh giận dỗi, mặt lạnh nhìn thấy đáy mắt anh một mảng màu xanh, không dấu được ủ rũ, nhìn không được nói lời ác độc: "Ày yo, hôm qua Kiều bộ trưởng có cuộc sống về đêm rất phong phú phải không, ngài có chút thu vào, không, đủ, tiêu ra sao?"

Trên hành lang vốn có nhiều người đi qua trong lòng đều khinh thường cô, Tuyền Hoàng thật sự quá đáng, Kiều bộ trưởng khẳng định là chăm sóc cô ta cả đêm, bây giờ cô ta thần thanh khí爽 xong xuôi đến cười nhạo ân nhân, thật sự lấy oán trả ơn! Quá đáng! Quá đáng! Vô cùng quá đáng! Moot lát trở về muốn đem toàn bộ tiền tiêu vật tháng này đặt vào Bạc Quý Thi bên kia!

Thần sắc Kiều Dụ phức tạp nhìn cô vài lần, d.đ.lê.quý.đôn, tựa như căn bản không tin được, há miệng thở dài, cuối cùng cái gì cũng không nói quay người bỏ đi.

Kỷ Tư Tuyên nhìn theo bóng dáng anh càng thêm khủng hoảng, tại sao hôm nay đều kỳ quái như vậy, lại quay đầu hỏi Vi Hân: "Đúng rồi, tối qua ai đưa tôi về?"

Vi Hân mỉm cười xấu xa: "Chính là cái người vừa rồi cô nói thu vào không đủ tiêu ra đó, đại khái cô chính là cái người đem anh ấy ép đến mức khô kiệt trong miệng của cô, ha ha ha. . . . ."

Kỷ Tư Tuyên lại không cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: chung tình

Gần đây, chuyện của Kiều Dụ và Kỷ Tư Tuyên, Kiều Dụ và Bạc Quý Thi huyền ảo ồn ào, khi họp mọi người tự động bỏ trống hai vị trí bên cạnh Kiều Dụ, sau đó bày ra bộ dạng xem kịch vui chờ nhóm diễn viên biểu diễn.

Buổi họp hôm nay, Kiều Dụ đến sớm, sắc mặt không tốt lắm, tuy rằng vẫn là ôn ôn hòa hòa cười nói chào hỏi, nhưng vẫn cảm thấy thần sắc mang theo buồn bực.

Sau đó là Bạc Quý Thi, sau khi vào phòng họp nhìn thấy hai chỗ trống, sắc mặt không biến đổi chọn một chỗ ngồi xuống.

Lúc Kỷ Tư Tuyên đến chỉ còn lại một chỗ ngồi, không được chọn, chỉ có thể ngồi xuống.

Cuộc họp rất nhanh bắt đầu, Kiều Dụ đang nói tiến độ của giai đoạn đầu cùng bố công tác kế tiếp, Kỷ Tư Tuyên trượt tay, bút trong tay liền rơi xuống gầm bàn.

Cô xoay người cúi đầu xuống dưới bàn tìm bút, Kiều Dụ rõ ràng không nhìn cô, ngay cả tốc độ nói cũng không biến đổi, cái gì cũng nói không nhanh không chậm, lại bỗng nhiên vươn một bàn tay che cái góc bàn lại.

Khi cô tìm thấy bút xong ngẩng đầu lên lại tự nhiên thu trở về.

Cả quá trình ngay cả nhìn cũng chưa liếc mắt một cái, tựa như là phản ứng theo bản năng.

Kỷ Tư Tuyên không thấy được nhưng mọi người thấy được, d.đ.l.q.đ, vì thế khi Kỷ Tư Tuyên ngồi trở về liền nhìn thấy mọi người kinh ngạc nhìn cô chằm chằm.

Bạc Quý Thi vẫn cup mắt theo dõi, mặt không chút thay đổi.

Mọi người nhìn Kiều Dụ, nhìn Kỷ Tư Tuyên, lại nhìn Bạc Quý Thi, đạn mạc trong lòng như mưa mùa xuân bắn ra.

Oa oa, tôi có nên đem tất cả tiền đặt lên Kỷ Tư Tuyên bên kia hay không!

Oa oa, Kiều Bộ thật sự không phải bên ngoài cuộc họp.

Oa oa, Kiều bộ thật ôn nhu!

Kỷ Tư Tuyên bị nhìn chăm chú có chút không tự nhiên, nhìn một vòng sau đó nhìn về phía Vi Hân, nhú lông mày không tiếng động hỏi hân làm sao vậy.

Vi Hân ần ần di động.

Một giây sau di động của Kỷ Tư Tuyên rung lên, nhận được một hình ảnh.

Một bàn tay che trên đầu của cô, bên cạnh đó là cái góc bàn.

Cái tay kia. . . .

Về mặt cô kinh ngạc quay đầu nhìn về Kiều Dụ.

Kiều Dụ đang nói đến điểm mấu chốt, cảm thấy ánh mắt của cô, dừng lại hỏi: "Anh nói sai chỗ nào sao?"

Kỷ Tư Tuyền trừng mắt nhìn, lắc đầu: "Không, không có"

Vi Hân nhấn một tiếng thở dài tới.

Kỷ Tư Tuyền rõ ràng muốn không tức giận nhưng lại bắt đầu, không mẫn không nhạt nhấn lại: "Có thể anh ta đối với ai đều như vậy"

"Tuyền hoàng, ngài đừng có được tiện nghi còn khoe mẽ được không? Ngài đã không phát hiện lúc Kiều bộ ngồi cả thân người đều lệch về hướng bên ngài sao?"

"Thật sao, không chú ý"

"Quả nhiên là Yêu nữ! Cẩn thận bị trời phạt!"

"Người Gay yêu nhau mới có thể bị trời phạt"

". . . . ."

Vi Hân bại trận, thu hồi cái di động rồi nghiêm túc như đang nghe giảng.

Bởi vì tiến độ chậm hơn kế hoạch, mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người của sở kế hoạch đều thức đêm đề ra phương án.

Kiều Dự bởi vì trong tay có hạng mục khó giải quyết nên có cuộc họp tăng ca, diện.dan. lqđ, sau khi cuộc họp chấm dứt một đám người đi qua khu làm việc liền nhìn thấy.

Một phòng cả trai lẫn gái trên mặt đều đắp một lớp mặt nạ dưỡng da khí thế bộn rộn ngất trời, trong đêm tối thoát nhìn hết sức khủng bố.

Một đám người tiếp cận xem náo nhiệt: "Các người đang làm gì?"

Bởi vì đắp mặt nạ nói chuyện có chút cứng ngắc: "Tuyền hoàng nói, thức đêm vẽ đồ án nhất định phải đắp mặt nạ"

Có người hướng vào trong phòng nhìn nhìn: "Tại sao Tuyền hoàng không đắp?"

"Tuyền hoàng nói, làm người phải phúc hậu một chút, những yêu cầu Thiên sinh lệ chất này vốn chỉ dành cho những con người kém cỏi"

"Các người cũng không phải dựa vào mặt mà ăn cơm, tại sao lại để ý bề ngoài như vậy chứ?"

"Tuyền hoàng nói, không thể bởi vì chính mình có tài hoa thì liền không mang chính mình trang điểm để nhìn một chút"

"Các người đây đều là hướng Tuyền Hoàng mà học tập?"

"Tuyền Hoàng nói, chúng tôi nhất định phải học tập cho tốt cố gắng phát huy tài hoa của chính mình, như vậy mới có thể có tiền đồ, không thể giống như cô ấy, y vào giá trị về mặt của chính mình cả ngày dần dần ăn chờ chết"

"Các người vì cái gì mà cố gắng vì Kỷ Tư Tuyền như vậy? Là bởi vì cô ấy đẹp sao?"

"Cậu không biết sao, tổ mà Tuyền Hoàng mang theo là tổ trung thành cao nhất, cơ bản khi vào tổ căn bản đều không muốn đổi tổ khác. Cô ấy chỉ là ngoài mặt cao quý lãnh diễm thôi, kỳ thật con người tốt lắm, lại có tài hoa, một chút hẹp hòi cũng không có, cùng cô ấy cũng có thể học được nhiều thứ này nọ, bộ dạng đẹp cũng là một trong những nguyên nhân"

"Bởi vì Tuyền Hoàng nói, giá trị nhan sắc và tài hoa hợp lại, chúng ta đều không làm được, chỉ còn cách liều mạng, nếu cô ấy không dạy mấy thứ này nọ cho chúng tôi, cô ấy sợ chúng tôi liều mạng cũng không theo kịp được cô ấy, cô ấy đã im lặng. Tôi cảm thấy được khí phách đó!"

"Bởi vì cô ấy dám đem mặt mũi của những khách hàng lớn dẫm nát dưới lòng bàn chân, đương cảm hỏi đối phương, người dưới tay tôi nói không được, anh đến tìm tôi tôi lại có thể nói với anh, vậy về sau anh còn muốn hồ đồ sao? Tôi cũng muốn hồ đồ với anh?"

Có cô gái đi tới chỉ vào hai mắt của mình: "Bởi vì Tuyền Hoàng còn dạy tôi kẻ mắt đấy, cô ấy nói nếu muốn kẻ mắt đẹp, mỗi ngày phải cầm bút phác thảo, cho tới khi tốt thì thôi!"

". . . . ."

Kiều Dự sững sờ, nhìn nhìn người nào đó đang ngồi đối diện máy tính trong phòng làm việc, người nào đó cũng vừa lúc nghe thấy tiếng cười nhìn qua, tầm mắt hai người ở trong không trung gặp nhau, lại dường như không có việc gì mà tách nhau ra.

Kỳ thật điều này là Kiêu Dự dạy cô.

Khi đó Kỷ Tư Tuyền đang học trang điểm, kẻ mắt thể nào cũng không đẹp, Kiêu Dự nhìn hồi lâu mới cảm chỉ kẻ mắt kẻ lên mắt cô thử một đường.

Lúc ấy Kỳ Tư Tuyên nhìn vào gương nghiệm thu kết quả trong lòng lập tức than khóc một tiếng. Kiều Dụ cổ vũ cô, đợi đến khi cô cảm chỉ kẻ không run nữa, kẻ mất không thành vấn đề.

Quả thật như lời anh nói, chờ đến khi tay cô không còn run, đường kẻ mắt nhỏ nhỏ, hạ bút thành văn.

Kỳ thật Kiều Dụ vẫn chưa nói cho cô biết, khi đó anh chỉ là vì lừa giúp cô kẻ mất cho tốt, không nghĩ tới liền thật hiệu quả như vậy.

Kỳ Tư Tuyên ở bên trong gỗ lóp thùy tinh: "Này này này, đừng tưởng rằng khen tôi hai câu là có thể không cần làm việc! Nhanh làm việc! Đêm nay làm không xong ai cũng không được nghỉ!"

Mọi người kêu rên một tiếng nhìn về phía Từ Bình Quân.

Từ Bình Quân luôn luôn là người cuồng tăng ca, nâng kính mắt an ủi bọn họ: "Kỳ thật mấy người chỉ là chưa làm xong mà thôi, bên kia còn có một người cần bản còn chưa bắt đầu, chứng bệnh lẽ mà thời kỳ cuối không có thuốc chữa, đúng không, Vi tước gia?"

Vi Hân bùng cốc cà phê nhàn nhả tựa vào cạnh bàn, trong tay còn cầm giẻ lau chậm rãi lau cái bàn: "Cái gọi là mài dao không được làm giết nhảm heo, chờ tôi lau xong cái bàn, uống xong cà phê, ăn khuya xong liền bắt đầu"

Mọi người phun trào: Không biết nói thì đừng nói! Không phải giết heo là đồn cùi sao! Còn có, lau bàn cùng đẩy nhanh tiến độ rút cuộc có liên quan gì!"

Có người kêu rên một tiếng nằm lệch qua trên bàn giả chết: "Người ta đang ăn cơm, chúng ta thì về, người ta đang ngủ, chúng ta làm mô hình cây cỏ, người ta chơi trò chơi, chúng ta thì làm mô hình, người ta có hẹn hò, chúng ta thì họp, người ta đang nói chuyện yêu đương, chúng ta bàn phương án. Làm kiến trúc đều tìm không thấy bạn gái a!"

"Cậu biết không, tìm được bạn gái hay không cùng với muốn làm kiến trúc không quan hệ với nhau, chủ yếu là xem mặt. Cậu xem Vi tước gia, không khi nào thiếu bạn gái!"

Vi Hân lập tức nhảy dựng lên: "Này này này, không cần công kích tôi được không?"

Kiều Dụ mỉm cười nhìn hồi lâu, sau đó lại bị người gọi đi ra ngoài, Vi Hân thấy Đại Miêu nhắm mắt theo đuôi đi theo Kiều Dụ, tựa vào trước cửa văn phòng Kỳ Tư Tuyên hỏi: "Tuyên Hoàng, tại sao mèo cô mang theo lại thích Kiều bộ vậy?"

Mọi người phụ họa: "Đúng đúng đúng, tôi cũng thấy vậy"

Kỳ Tư Tuyên nhìn thoáng qua: "Tôi làm sao biết được?"

Vi Hân nói mập mờ: "Cô không phải nói, sủng vật tùy chủ sao? Có phải bởi vì cô. . . . , cho nên. . . . "

Kỳ Tư Tuyên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hần: "Vi Hân, anh là không phải rảnh rồi đến không có việc gì làm sao?"

Vi Hân về mặt u oán: "Tôi gần như thành cái rây rồi! Mỗi lần đều là đối tượng bị công kích, cô không an ủi tôi một chút sao?"

Kỳ Tư Tuyên đầu cũng không ngẩng lên, đẩy cái hộp khăn giấy bên cạnh tay: "Tôi không rảnh, bạn chết rồi, nếu anh thật sự khổ sở không chịu nổi có thể tự an ủi, đây, chỗ giấy này cho anh, toàn bộ đem đi đi"

"Phốc. . . . ."

Mọi người cười sặc.

Vi Hân cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức kêu to: "Tôi đi! Cô thế mà cũng biết đuổi khéo! ! !"

Kỳ Tư Tuyên ngẩng đầu trừng anh ta liếc một cái: "Câm miệng!"

Vi Hân về mặt ủy khuất: "Vi sao người khác tăng ca đều có thêm mùi thơm, đến tôi ở đây, tí rắm cũng không có!"

Kỳ Tư Tuyên bị làm phiền đến không chịu nổi: "Nếu anh thật sự muốn, tôi có thể tìm người đánh cho anh một cái"

Vi Hân bị đá kích thương tích đầy mình, rút cuộc yên tĩnh lại, thành thành thật thật đi đẩy nhanh tốc độ.

Vài phút sau Kiều Dụ trở lại, đứng ở một bên cùng Từ Bình Quân nói chuyện.

Kỳ Tư Tuyên mang theo cốc chuẩn bị lấy nước bị người ta gọi lại: "Tuyên Hoàng, tôi bên này có chút vấn đề, ngài xem giúp tôi một chút"

Kỳ Tư Tuyên ngồi xuống thao tác với máy tính: "Nơi này là như vậy, sau đó lại như vậy, sau đó. . . . . A. . . . "

Cô thử vài lần đều hiển thị mệnh lệnh không có hiệu quả, theo bản năng mở miệng: "Kiều Dụ đường tắt HUP biểu thị đương biên là cái gì ấy nhỉ?"

Kiều Dụ đang cùng Từ Bình Quân nói cái gì đó, sau khi nghe thấy quay đầu sang nhìn cô, cũng rất tự nhiên trả lời: "altd"

Kỷ Tư Tuyên tựa hồ cũng không ý thức được có cái gì không ổn: "Đúng đúng đúng, em lúc nào cũng không nhớ rõ, altd, như vậy có thể xem mô hình hiệu quả bất cứ lúc nào"

Xung quanh bỗng nhiên an tĩnh lại, lúc này cô mới cảm giác không thích hợp, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tất cả mọi người đều dừng lại nhìn cô và Kiều Dụ, vẻ mặt khiếp sợ.

Thói quen là cái gì đó thật đáng sợ.

Kỷ Tư Tuyên lúc này mới phản ứng lại cô vừa nói cái gì, ý muốn giải thích: "À, chúng tôi cùng chuyên ngành, lúc trước dạy lệnh HUP là cùng một thầy, thầy giáo đó dạy rất nhiều tiểu xảo. . . . .Ha ha, Kiều sư huynh có trí nhớ thật tốt, còn đều nhớ rõ. Cái kia. . . . . các người bận rộn tiếp đi, tôi đi uống nước"

Nói xong nhìn như trấn định cầm cái cốc dưới cái nhìn chăm chú của mọi người không nhanh không chậm ra khỏi văn phòng.

Kiều Dụ chau mày, trước kia cô luôn không nhớ được lệnh tắt này, mỗi lần vẽ tranh đều đột nhiên hỏi anh. LQĐ. Không biết khi anh không ở bên cạnh, có người khác trả lời cho cô không.

Kỷ Tư Tuyên ra khỏi văn phòng liền đi thẳng đến góc, đứng ở chỗ tối khuất trong tường.

"Mẹ kiếp! Kiều Dụ anh trả lời cái shit! Anh không trả lời thì đâu có chuyện gì! Anh căn bản là cố ý! Còn có mày! Kỷ Tư Tuyên! Không phải chỉ là cái lệnh tắt ấy! Tại sao mày không nhớ được! Nói cho mày biết! Tao nhớ kỹ mày! Mày không có việc gì hỏi tao làm gì! Người nhiều như vậy sao mày không hỏi người khác ?!"

Cô đang khua tay đến vui vẻ, chợt nghe thấy Đại Miêu kêu meo meo hai tiếng, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy nó ngồi chồm hổm cách mấy bước nhìn cô, híp mắt khinh bỉ như muốn nói không cần nói cũng biết.

Kỷ Tư Tuyên phát tay đuổi nó, vẻ mặt phiền toái: "Trở về ngủ đi!"

Nói xong ý thức được điều gì đó, Đại Miêu xuất hiện ở đây, khẳng định Kiều Dụ cũng ở gần.

Cô đi mấy bước ra khỏi góc, liền thấy Kiều Dụ tựa vào tường cúi đầu đang cười, tựa như tâm tình rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: củi gạo dầu muối

Kỷ Tư Tuyên then quá hóa giận, phụng phịu trừng mắt nhìn Kiều Dụ: "Cười cái gì mà cười, tôi đang tức giận, nghiêm túc một chút!"

Kiều Dụ nắm tay phải đặt bên miệng ho nhẹ một tiếng, nhìn cô: "Tự kiểm điểm xong rồi?"

Kỷ Tư Tuyên đứng thẳng lưng nhìn không chớp mắt: "Tôi cần tự kiểm điểm cái gì?"

Kiều Dụ bỗng nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt trịnh trọng mở miệng: "Ngày đó anh không tốt, anh nên giải thích với em, Kỷ Tư Tuyên, thật xin lỗi"

Kỷ Tư Tuyên không nghĩ tới anh sẽ giải thích với cô như vậy, vốn cô định mượn đề tài để nói chuyện của mình, cô nhú mày, bỗng nhiên không biết nói gì tiếp.

Kiều Dụ thật quan tâm chuyển đề tài: "Có điều là tại sao đã lâu như vậy, em vẫn không nhớ được mấy lệnh tắt kia?"

Kỷ Tư Tuyên nhìn chằm chằm mặt đất nhẹ nhàng băng quơ trả lời: "Tôi lười, không muốn nhớ"

. . .Em sợ nếu em nhớ kỹ sẽ thấy không có vấn đề gì hỏi anh, anh sẽ thật sự từ từ tiêu biến trong thế giới của em. Em không nhớ được, sẽ vẫn hỏi anh, mặc kệ anh có trả lời hay không, anh sẽ vẫn ở đó. . .

Kiều Dụ nhìn cô hồi lâu, bóng hình cô yếu ớt trong đêm tối càng hiện lên gầy gò bất lực, nhưng vẫn như trước cố gắng tỏ ra quật cường, tựa như chỉ cần mở miệng cô đều không thừa nhận, liền vĩnh viễn không bị đánh ngã, quật cường đến mức khiến người ta đau lòng.

Anh bỗng nhiên tiến lên nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, thanh âm vang lên trong hành lang vắng vẻ cực kỳ trầm thấp: "Anh không biết qua nhiều năm như vậy, khi em tăng ca ban đêm, em mở miệng hỏi lệnh tắt biểu hiện đường biên, nhưng không ai trả lời, em có cảm giác như thế nào"

Kỷ Tư Tuyên cứng nhắc tựa vào ngực anh, có cảm giác gì ư? Lúc mới bắt đầu là rơi nước mắt khắp khuôn mặt, số lần nhiều hơn thì là chết lặng, còn theo bản năng hỏi ra, sau đó lại mỉm cười tự giễu, bởi vì cô biết rằng vốn dĩ không có người trả lời.

Lúc đó có nhiều đồng nghiệp là người nước ngoài, chỉ là biết cô bỗng nhiên nói ra một câu tiếng Trung, sau đó sững sờ ở đó thật lâu cũng không hoàn hồn, lại không biết câu nói có nghĩa gì, nếu nghe không hiểu, cô cũng căn bản không cần tìm cớ che giấu cái gì, tùy tiện nói một câu lấy lệ cho qua.

Trong lòng cô chưa xót khó có thể kìm nén, lại như trước cậy mạnh híp mắt nhìn ngọn đèn xa xa: "Không có sao, tôi đã thành thói quen. Tôi hỏi, không ai trả lời, bởi vì anh không có ở đó. Sự tình không phải vốn dĩ nên là cái dạng này sao? Tại sao tôi lại muốn hỏi, bởi vì chính tôi không nhớ được, đều là lỗi của chính tôi. Năm đó cũng là tôi trêu chọc anh, cho nên tôi đáng đời, tất cả đều là lỗi của tôi, Kiều Dụ, không liên quan đến anh"

Kiều Dụ biết cô đang trách anh, mỗi lời cô nói đều là đang trách anh, anh không sợ cô trách anh, anh chỉ sợ cô thật liền như vậy buông xuống. D.đ.l.q.đ. Mỗi lời của cô thật sự đâm sâu vào trong trái tim anh, tay không tự giác được ôm chặt cô, một chữ cũng không nói được.

Những năm tháng đó dây dưa lưu luyến, sau đó lại rất nhiều ngày đêm trời nam đất bắc, làm sao có thể cùng anh không có nửa điểm liên quan chứ.

Cái ôm của anh ấm áp, hơi thở mát lạnh, quen thuộc như lúc ban đầu, ở gần như vậy, tựa như cô chỉ hơi vươn tay ra là có thể chạm vào anh, có thể trở lại những ngày tháng hạnh phúc trước kia.

Chợt ánh mắt của cô nhìn thấy bóng dáng một người cách đó không xa, người đó không biết đã đứng ở đó bao lâu, cô cùng người đó nhìn nhau rất lâu, sau đó khuôn mặt mới không chút thay đổi đẩy đẩy Kiều Dụ, thần sắc sớm khôi phục như bình thường: "Có người"

Kiều Dụ buông cô ra quay đầu nhìn lại, lại thuận thế nắm tay cô.

Bạc Quý Thi mang theo mấy gói to đứng ở ngoài cách mấy bước, nhìn vào tay của hai người cười cười: "Biết mọi người tặng ca, tôi đến đưa chút đồ ăn khuya, hai người tiếp tục đi, tôi sẽ giữ lại hai phần cho hai người"

Nói xong đi nhanh vào văn phòng.

Hai người bỗng nhiên có chút xấu hổ, không có cách nào tiếp tục.

Kiều Dụ nhìn cô: "Đói bụng không?"

Kỷ Tư Tuyên nhú mày gật đầu: "Ừm"

Kiều Dụ nắm tay cô định trở về: "Vậy đi ăn thôi"

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên vung lên đầu, vẻ mặt kiêu ngạo phụng phịu, có phần ý tứ thà chết không chịu khuất phục: "Tôi mới không ăn đồ của cô ta mua"

Kiều Dụ thở dài, dở khóc dở cười với cô không có chút biện pháp, nửa là bất đắc dĩ nửa là sùng nịnh nhìn cô: "Em thật là. . . ."

Kiều Dụ nâng tay nhìn thời gian, lúc này cơ bản bên ngoài không bán gì nữa, nghĩ nghĩ liền nắm tay cô ra ngoài.

Kỷ Tư Tuyên vừa kêu Đại Miêu theo kịp vừa hỏi: "Đi đâu?"

Hơn mười phút sau, Kỷ Tư Tuyên ở trong phòng bếp tràn ngập mùi thơm, hơi nóng hừng hực đang vây quanh lấy người đàn ông kia, chỉ cảm thấy có gì không đúng.

Kiều Dụ rất nhanh liền bùng vì hấp đi ra, đưa cho cô đôi đũa: "Ném thử chút"

Một đám sủi cảo tôm nằm trong vỉ hấp, cái nào màu sắc cũng trắng tinh trong suốt, người thấy mùi vị ngon miệng, Kỷ Tư Tuyên gấp một cái thử một miếng, tiện đà nhét cả vào miệng, ăn ngon ánh mắt neho lại.

Cô ăn hai cái sau đó mới thấy Kiều Dụ ngồi ở bên cạnh vẫn đang nhìn cô, khóe miệng đầy ý cười.

"Tại sao anh không ăn?"

"Anh không đói, em ăn đi"

"Đây là anh làm à?"

"Không phải, còn nhớ lúc trước anh nói với em, muốn dẫn em đi nhà hàng của gia đình không? Là từ nơi đó mang về đây. Ngày đó. . . . Vốn muốn mời em tới nhà ăn cơm, em không tới, để ở trong tủ lạnh đã lâu, có phải ăn không ngon?"

"Ăn rất ngon!"

"Lần sau đưa em đi ăn, ăn đồ tươi mới tốt"

Nhà hàng ăn của gia đình, khi còn đi học Kiều Dụ đã muốn đưa cô đến, chỉ là sợ cô cảm nhận được thân phận của anh, k.y.l.q.đ, liền nghĩ chờ tới khi tốt nghiệp đưa cô đi, ai ngờ rốt cuộc vẫn chưa có cơ hội.

Kỷ Tư Tuyên ăn rất nhanh, sau khi ăn xong Kiều Dụ rửa bát, cô đứng ở một bên giám sát, thỉnh thoảng vẩy ít bọt nước xà phòng lên tay Kiều Dụ.

Cô bỗng nhiên nhớ tới khi vừa về nước, ở nhà Tùy Ước, cô đứng ở ngoài phòng bếp, nhìn Tiêu Từ Uyên và Tùy Ước cũng ở trong phòng bếp như vậy, lúc ấy cô rất ngưỡng mộ.

Tìm đập thỉnh thoảng chỉ là khoảnh khắc thoáng hoa, có lẽ củi gạo dầu muối là cả đời mới không thể xóa nhòa.

Kiều Dụ thấy cô thất thần tưởng cô nhàm chán, liền nghiêng đầu nói với cô: "Bên trong nồi bên kia có chè, em tự lấy đi"

Kỷ Tư Tuyên quay người đi lấy bát: "Ừm, anh ăn không?"

Kiều Dụ tiếp tục rửa bát: "Anh không ăn"

Một lát sau, Kiều Dụ bỗng nhiên mở miệng, âm thanh rất nhỏ, giống như là sợ làm cô kinh sợ: "Kỷ Tư Tuyên"

Cô đang chuyên tâm ăn, mơ hồ đáp lại: "Gì vậy?"

"Em rốt cuộc khi nào mới có thể tha thứ cho anh?"

Anh vẫn như trước đưa lưng về phía cô rửa bát, tiếng nước chảy vang lên không ngừng, động tác trong tay cũng không ngừng, tựa như chỉ là thuận miệng nhắc tới, cô lại bỗng nhiên đang vui vẻ bị bắt ngờ.

"À". Kỷ Tư Tuyên buông bát, cảm xúc bỗng nhiên hạ xuống: "Bọn họ chắc ăn cũng xong rồi, tôi nên trở về tiếp tục tăng ca, đi trước đây"

Kiều Dụ lập tức vọt tới, đi theo ra khỏi phòng bếp: "Anh tiễn em"

Đại Miêu bốn chân chổng vó nằm trên thảm ngủ đến rồi tỉnh rồi mù, Kiều Dụ trung cầu ý kiến của Kỷ Tư Tuyên: "Để nó nghỉ ở đây đi?"

Kỷ Tư Tuyên gật gật đầu: "Được"

Vừa ra khỏi thang máy liền gặp một đám người, có lẽ là đồng nghiệp của Kiều Dụ, cùng anh chào hỏi lúc sau về mặt bát quái nhìn chằm chằm Kỷ Tư Tuyên.

Kỷ Tư Tuyên không chút ngượng ngùng nhìn lại, ngược lại làm người ta có chút ngượng ngùng.

Kiều Dụ nắm tay cô qua, cười mở miệng: "Bạn gái tôi"

"À à, ha ha, bạn gái, thật xinh đẹp!"

"Cám ơn, chúng tôi đi trước đây"

Hai người vừa đi được mấy bước chợt nghe thấy âm thanh thảo luận phía sau.

"Kiều bộ có bạn gái lúc nào vậy? Chưa nghe nói"

"Không biết"

"Cô gái kia là ai vậy, nhìn có chút quen mắt"

". . . . ."

Đi xa một chút Kỷ Tư Tuyên mới bỏ tay anh ra: "Kiều Dụ, lần sau anh còn chiếm tiện nghi của tôi, tôi sẽ đánh anh!"

Kiều Dụ nhú mày: "Trước kia em chiếm tiện nghi của anh, anh còn chưa nói cái gì?"

". . . . ." Kỷ Tư Tuyên liếc anh một cái rồi xoay người đi lên trước.

Cái gọi là vay mượn, sớm hay muộn cũng phải trả.

Hai người một đường không nói gì, đến dưới lầu làm việc, Kỷ Tư Tuyên dừng lại: "Được rồi, anh trở về đi"

Kiều Dụ ngẩng đầu nhìn ánh đèn sáng trong lầu: "Anh cũng không có việc gì, cùng em đi lên đi"

Kỷ Tư Tuyên lắc đầu: "Xem tình hình khẳng định phải tăng ca đến trời sáng, ngày mai anh còn bận, không cần vất vả. Huống hồ Đại Miêu còn đang ở nhà anh, nó ở một mình anh cũng không yên tâm"

Kiều Dụ không nhắc lại đề tài vừa rồi nữa, gật đầu: "Được, vậy em vào đi"

Kiều Dụ nhìn thấy Kỳ Tư Tuyền vào thang máy mới xoay người quay về, đi vài bước lại dừng lại, bỗng nhiên mở miệng: "Tứ tiểu thư gần đây có sở thích theo dõi người khác sao?"

Bạc Quý Thi rất nhanh từ trong bóng tối bước ra, ngượng ngùng mỉm cười: "Lại bị phát hiện"

Kiều Dụ xoay người nhìn cô: "Tìm tôi có việc gì?"

Bạc Quý Thi và Kỳ Tư Tuyền không giống nhau, d.đ.L.Q.Đ, Kỳ Tư Tuyền là người đại khí tiêu sái, mà Bạc Quý Thi làm cái gì đều là quanh co nói chữ, tôi nay khi cô mang thức ăn khuya đến Kiều Dụ liền biết cô ta có lời muốn nói.

"Hôm nay cha em gọi điện thoại mắng em một tiếng, nghe khẩu khí của ông hình như là bị Kiều bí thư nhà anh cự tuyệt đề nghị 'đám hỏi' của ông ấy. Trước kia ông ấy đã muốn Bạc Trọng Dương cưới em gái anh, dẫn đến quan hệ thông gia Kiều Bạc, đáng tiếc không thành, sau lại liền ra sức tác hợp hai chúng ta, tính toán làm thông gia Kiều Bạc, đáng tiếc. . . . . Lại là hoa trong gương, trăng trong nước"

Kiều Dụ khẽ cười một tiếng: "Kỳ thật như vậy cũng tốt, nói sớm một chút, đối với tất cả mọi người đều tốt"

Bạc Quý Thi cười đến dịu dàng lại nghịch ngợm: "Là tốt cho anh? Tránh cho Kỳ Tư Tuyền hiểu lầm hai chúng ta"

Nụ cười của Kiều Dụ càng sâu thêm, tựa hồ còn cảm xúc hỗn loạn khác bên trong: "Hai chúng ta vốn dĩ không có khả năng làm cho cô ấy hiểu lầm, huống chi cô cũng nên tìm một người chăm sóc cô đi"

Bạc Quý Thi vừa thật vừa giả nhăn trán, vẻ mặt buồn rầu: "Nhưng mà cứ như vậy tôi không có biện pháp cùng Kiều gia nói quan hệ, đã không có lực ảnh hưởng của Kiều gia con đường về vượng càng khó đi"

Kiều Dụ thực ra không sợ cô ta mưu tính thế lực Kiều gia, anh chỉ sợ cô ta có mưu tính khác, nghe xong trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra: "Về sau nếu cần tôi giúp, có thể nói thẳng"

Bạc Quý Thi không khách khí, cực nhanh mở miệng: "Vậy anh giúp tôi, cưới tôi đi"

Kiều Dụ sừng sốt: "Không được dùng chuyện này làm trò đùa. Cùng người mình thích mới có thể kết hôn, nếu chỉ đơn thuần vì lợi ích mà ràng buộc cả hai thì với ai cũng đều không tốt"

"Đơn thuần vì lợi ích. . . . ." Bạc Quý Thi có chút đâm chiêu lặp lại câu đó, rất nhanh nhướn miệng cười: "Được rồi, không đùa với anh nữa, tôi còn có việc, đi trước"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mã quết

(mã thường dùng trong wechat, gồm hai màu đen trắng)

Khi Kỳ Tư Tuyền lên trên lầu, Lưu Hạo Nhiên đang ngồi bên cạnh một tiểu cô nương là cấp dưới của Từ Bình Quân, vẻ mặt ân cần.

Cô đi qua gõ gõ cái bàn, trêu chọc nói: "Giám sát sao?"

Tiểu cô nương nhìn Kỳ Tư Tuyền đỏ mặt, trừng mắt nhìn Lưu Hạo Nhiên một cái: "Anh đi mau đi!"

Lưu Hạo Nhiên cũng có chút ngượng ngùng.

Kỳ Tư Tuyền cười cười: "Không sao, cậu ấy có tâm như thế này với em cũng không dễ dàng, con chó đơn độc này đầy một phòng trắng hoa!"

Mọi người lại được một trận cười.

Khi Kỳ Tư Tuyền xoay người, ánh mắt nhìn thấy bản ghi chú trên máy tính Lưu Hạo Nhiên, cô chỉ vào góc cửa sổ hỏi: "Đây là cái gì?"

"À, đây là phần mềm thông tin trong bộ chúng tôi, đúng rồi đúng rồi, Tuyền Hoàng, cô cùng Kiều bộ là bạn học, vậy cô có biết ảnh đại diện của Kiều bộ có ý nghĩa gì không?"

Kỳ Tư Tuyền xoay người nhìn xuống: "Cái ảnh đại diện nào?"

"Cái này này". Lưu Hạo Nhiên lấy ra cái ảnh đại diện ghi chú mang tên Kiều Dụ: "Mã quét thiếu một góc"

Kỷ Tư Tuyên lắc đầu: "Không biết. Có lẽ là bởi vì Steve Jobs có quả táo khuyết một miếng, Kiều bộ liền muốn một cái mã quét thiếu một góc"

(Steve Jobs: ông chủ hãng Apple)

Mọi người cười: "ha ha ha ha . . . ."

Lưu Hạo Nhiên vẽ mặt bất quái: "Dùng đã lâu rồi, chúng tôi lúc ấy đều cảm thấy mã quét đó khẳng định có dụng tâm khác thường, chỉ tiếc thiếu một góc, quét không ra được chút thông tin"

"Được rồi"

Kỷ Tư Tuyên trở lại trước máy tính, hí hửng nhìn chăm chăm vào mã quét kia thật lâu, bỗng nhiên đứng lên liền chạy ra ngoài.

Trong trí nhớ của Kỷ Tư Tuyên, Kiều Dụ và mã quét kia cùng đồng thời xuất hiện.

Cái lúc bọn họ ước hẹn cùng đi du học nước ngoài, anh đã lấy được offer của trường học đã ngưỡng mộ từ lâu, mà cô cũng chuẩn bị xin vào trong danh sách sinh viên trao đổi với trường học bên đó, Kiều Dụ sẽ sớm tốt nghiệp, cả ngày ở trong phòng làm đề cương luận văn tốt nghiệp, mà cô thì đêm nào cũng chuẩn bị xin tài liệu suốt đêm.

Buổi sáng hôm đó họ ở trong phòng vẽ tranh, Kỷ Tư Tuyên không biết mình ngủ quên lúc nào. D.đ.LQĐ. Khi tỉnh lại liền nhìn thấy Kiều Dụ đang trong tư thế kỳ quái cứng ngắc chỉnh sửa bản vẽ.

Cô giật mình, giây tiếp theo liền bị ánh sáng làm cho chói mắt phải quay sang một bên, thì ra anh đã đứng che nắng cho cô.

Cô vừa động, Kiều Dụ liền phát hiện cô tỉnh, quay đầu nhìn qua.

Kỷ Tư Tuyên hí hửng nhìn tay cầm bút của anh, nhẹ giọng cảm khái: "Kiều Dụ, tay của anh tại sao có thể đẹp như vậy?"

Kiều Dụ nghe xong không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Cô lại hí hửng mắt nhắm mở trên bàn, lười nhác dễ thương giống một con mèo.

Kỷ Tư Tuyên thấy anh không nói lời nào, lúc này mới ngồi dậy, thu lại nụ cười vẽ mặt đứng đắn hỏi: "Có phải đột nhiên thấy bốn cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, ôn lương hiền thực nên muốn lấy về nhà không?"

Kiều Dụ đứng ngược sáng, ánh sáng chiếu vào vào ấm áp lồng lộng, Kỷ Tư Tuyên không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy anh cong cong khóe miệng.

Kỷ Tư Tuyên sững sờ nhìn anh, một lúc lâu sau mới nhìn anh cười, nụ cười đó trong veo thuần khiết, thuần khiết đến mức lộ ra vài tia yêu khí, một khắc đó Kiều Dụ nghĩ thấy được hương vị của cuộc sống.

Rất nhanh Kỷ Tư Tuyên nghe thấy giọng nói của anh mang theo ý cười: "Kỷ Tư Tuyên, anh vẽ bằng tay cho em một thứ nhé"

Đứng đắn gọi tên của cô đầy đủ, sau đó lại cúi đầu vào bản vẽ bắt đầu vẽ vào góc phải bức tranh.

Nhưng mới vẽ một lát, di động liền vang lên, anh đi ra ngoài nhận điện thoại rồi vội vàng vàng trở về nhà.

Chờ đến khi anh trở về liền nói với cô không thể cùng đi du học.

Trên đường trở về nhà, Kỷ Tư Tuyên thấp thỏm không yên, bởi vì cô không khẳng định bản vẽ đó có bị chính cô năm đó tức giận mà đem đốt không nữa.

Cô mang tất cả đồ của mình ra lục tìm rất lâu đều không có, cuối cùng ngậm ngùi ngồi dưới đất, cúi đầu vẽ mặt tiếc nuối uể oải.

Cô an ủi chính mình, có lẽ năm đó đồ vật Kiều Dụ vẽ tay không phải là mã quét, mặc dù tìm được cũng không chắc chắn là đúng.

Kỷ Tư Tuyên, bây giờ còn hy vọng trả lời cái gì? Mây đã không còn là tiểu cô nương sợ sệt năm đó nữa, tại sao có thể bởi vì một cái hư vô mờ mịt hơn nửa đêm còn chạy về tìm cái bản vẽ có lẽ sớm đã không còn, ngu xuẩn lại hoang đường.

Cô đứng lên định thu dọn một chút rồi quay về văn phòng, Ddlqd, nấp vali bị lật trở lại trên mặt đất, trong nấp vali mở ra một bản vẽ tinh tế khéo léo, trang giấy đã sớm ố vàng.

Cô chậm rãi mở ra, bên góc phải bản vẽ có khối ô vuông trắng đen giao nhau mờ hồ không rõ, kỳ thật lúc đó cô cũng không biết Kiều Dụ đã vẽ mã quét trên bức tranh, mãi cho đến vừa rồi mới ý thức được cái ô vuông trắng đen giao nhau đó là có nghĩa gì.

Mang theo bản vẽ trở lại văn phòng, đối chiếu lại với hình đại diện của Kiều Dụ, vẽ vẽ lau lau cả đêm, khi trời vừa sáng rồi cuộc cũng thành mã quết rõ ràng.

Cô nắm lấy di động không dám nhấc, cô không biết rốt cuộc có thể nhấc một tin nhắn đi, cũng không biết rốt cuộc nên nhấc cái gì.

Di động trong tay cô bắt gặp run rẩy.

Trời dần dần sáng, Kỳ Tư Tuyền vẫn ngồi trong văn phòng không nhúc nhích, nhìn những tia nắng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên thẳng vào mắt cô phát đau.

Vi Hân đuổi cái thất lúng, quay người nhìn thấy Kỳ Tư Tuyền bất động đã lâu, đi đến gõ cửa: "Tuyền Hoàng, cô làm sao vậy?"

Kỳ Tư Tuyền vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng: "Không sao, chỉ là bỗng nhiên có chút cảm động"

Vi Hân hoàn toàn không hiểu cô nói cái gì: "Cô không có sao?"

Kỳ Tư Tuyền không thêm đề ý đến anh ta nghe có hiểu hay không, ánh mắt dần dần nhìn vào khoảng không, nhẹ giọng hỏi: "Vi Hân, anh có thể vì một người mà vẽ tay một mã quết không?"

Vi Hân nhìn cô: "Vẽ bằng tay một mã quết? Mã quết không phải có thể tự lập trình sao, vì sao phải vẽ bằng tay? Cô muốn mang thông tin gì, nói nội dung cho tôi, tôi giúp cô xử lý"

Kỳ Tư Tuyền khẽ cười một tiếng, trên mặt lại không có ý cười: "Đúng là anh không làm như vậy chứ?"

Vi Hân vẽ mặt không hiểu: "Ai phải làm như vậy chứ? Cô muốn làm bằng tay? Cũng có khả năng"

Kỳ Tư Tuyền hồi lâu không nói gì, qua rất lâu mới mở miệng, thanh âm thiếu sức sống vô lực: "Tất cả mã quết đều là một đồng phương cách tạo thành, đưa vào thông tin, tự động mà ra, sau đó trên bức tranh ca-rô, đếm ô vuông, màu đen của ô vuông đen, màu trắng của ô vuông trắng, sau đó xóa đi những đường bút chì lưu lại, liền có bức tranh đẹp. Nhưng tôi lại thấy một người, không cần bức tranh ca-rô, có thể trên tờ giấy trắng trực tiếp vẽ, vậy anh ấy chắc phải luyện tập từ trước rất nhiều"

Câu cuối trong lời nói của cô mơ hồ biến thành lẩm bầm, Vi Hân biết cô không phải đang hỏi chính mình, lại vẫn phối hợp mở miệng: "Người đó là ai?"

Vi Hân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt của Kỳ Tư Tuyền vẫn đang nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ giờ phút này rơi nước mắt, một giọt lệ từ khóe mắt tràn xuống lướt qua hai má, một tay đặt trên tờ giấy trên bàn, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy vuốt ve trên đồ án, đồ án đó rõ ràng là một mã quết bằng tay.

Anh nói, Kỳ Tư Tuyền, tốt nghiệp, anh sẽ cưới em.

Thì ra, ngày hôm đó anh muốn nói với cô điều này, thì ra, hành động của anh là muốn cưới cô.

Một giây đó, cô gái vẫn đại khí tiêu sái nước mắt đã rơi như mưa.

Vi Hân biết cô không muốn bị quấy rầy, nhanh chóng đi ra ngoài, còn quan tâm giúp cô đóng cửa lại.

Kiều Dụ mới đi làm trên hành lang đụng phải Vi Hân đang ngập, nhìn một đêm Vi tước gia vẫn đẹp trai mười phần như trước, vò mái tóc lộn xộn, trang phục trên người đều là nếp nhăn cũng không thấy xấu hổ, lười biếng hướng anh chào hỏi.

Kiều Dụ giờ cao tay, cho anh ta thấy gói to trong tay: "Tôi mua điểm tâm"

Vi Hân một chữ cũng không nhắc đến bất thường của Kỳ Tư Tuyền, cười hi hi nắm vai Kiều Dụ, vẽ mặt không đúng đắn: "Kiều bộ, đến sớm như vậy, có phải đem Tuyền Hoàng ở đây với chúng tôi cả đêm rất lo lắng không?"

Kỳ thật hai người bọn họ quen biết chưa bao lâu, d.đ.l.q.đ, động tác thân mật như vậy người bình thường sẽ theo bản năng né tránh, nhưng Kiều Dụ không đẩy anh ta ra, cười phối hợp: "Cô ấy đối với các anh quả thật rất đặc biệt"

Vi Hân cúi đầu suy nghĩ: "Kỳ thật thái độ Tuyền Hoàng đối với chúng tôi. . . . . Thật đúng là rất đặc biệt, cùng chúng tôi ở cùng một chỗ, hoặc là cô ấy không xem chính mình là phụ nữ, hoặc là cô ấy không xem chúng tôi là đàn ông, chẳng qua là cùng một loại, đều làm tổn thương lòng tự ái. Bộ dạng cô gái nhỏ của cô ấy là trạng thái 'tàng hình' chỉ có Kiều Dụ mới có thể thấy'. Cô ấy ở chỗ người khác là nữ siêu nhân không có gì là không thể làm, ở trước mặt anh mới là phụ nữ"

Dáng vẻ tươi cười của Kiều Dụ bỗng nhiên trở nên thích thú: "Giống như thân phận của anh cũng là 'tàng hình' không thể nhận ra được"

Về mặt Vi Hân biến sắc: "Tuyền Hoàng nói với anh?"

Kiều Dụ nghe xong cũng rất kinh ngạc: "Cô ấy cũng biết sao? Tôi không biết cô ấy biết, tôi cũng ngẫu nhiên biết được"

Vi Hân nhìn xung quanh, nhỏ giọng mở miệng: "Không được nói ra ngoài!"

Kiều Dụ mỉm cười về mặt tốt bụng, cũng không nói gì.

Vi Hân luống cuống: "Chuyện tình của anh và Tuyền Hoàng cho đến bây giờ tôi cũng chưa nói với người khác!"

Kiều Dụ vẫn như trước về mặt vô hại: "Đó là bởi vì anh có nhược điểm trong tay cô ấy?"

Vi Hân thấy cường bức không hiệu quả, liền tính toán dụ dỗ: "Tôi nói cho anh một bí mật, làm trao đổi, anh không được nói chuyện của tôi"

Kiều Dụ vốn không phải là người lảm nhảm, chẳng qua có người chủ động đưa phí dán miệng, anh cũng không để ý tiếp nhận: "Được"

Về mặt Vi Hân còn thực sự theo dõi anh, tựa như lo lắng rồi lại tự thôi miên chính mình: "Tôi biết Kiều bộ là quân tử, lời nói có thể tin, tôi sẽ không để anh viết bản cam kết"

Kiều Dụ có chút buồn cười gật đầu.

"Trong máy tính của Tuyền Hoàng có một thư mục đặt mật khẩu"

"Anh làm sao mà biết được?"

Vi Hân chột dạ lại nhìn đông sang tây: "Tôi đã hack máy tính của cô ấy"

"Bên trong là cái gì?"

"Không biết"

"Mật mã đâu?"

"Hack được một nửa bị cô ấy phát hiện, sau đó máy tính của tôi liền bị ngâm trong cà phê. . . ." Vi Hân nhớ lại chuyện cũ vô cùng đau đớn: "Bản vẽ của tôi, tài liệu của tôi. . . . tất cả đều không thể khôi phục!"

Vi Hân vừa cười hi hi vừa nhìn Kiều Dụ: "Tôi cảm thấy dựa vào quan hệ của hai người, anh chắc chắn biết mật mã? Tôi vẫn muốn biết bên trong là cái gì, hôm nào chúng ta thử xem đi? Chắc chắn anh có thể thử ra"

Kiều Dụ lắc đầu: "Tôi không biết"

Vi Hân nhớ lại một chút: "Có một lần hình như tôi thấy qua, mật mã là 6 chữ số, ba số đầu là 122, ba số sau không biết. Hẳn là mật mã cô ấy thường dùng, anh cảm thấy có quen thuộc không?"

122, đây là số gì?

Kiều Dụ lắc đầu.

Vi Hân buông tay, bĩu môi, rất không thú vị nhìn Kiều Dụ: "Kiều bộ, anh thực không có ý kiến"

Kiều bộ vẫn là mỉm cười ôn hòa: "Vi tước gia không nói luôn câu nói của tôi thực thất vọng?"

Vi Hân bị vạch trần cũng không thấy mất hứng: "Bọn họ nói đúng, anh đúng là trong tay có hoa, trong lòng có kiếm"

Vi Hân nói xong liền quay người rời đi, đi được mấy bước lại quay lại nói với anh: "Thư mục mật mã đó là thật, anh có cơ hội có thể thử một lần, tôi cảm thấy chắc chắn có liên quan tới anh"

Kiều Dụ gật đầu, Vi Hân liền xoay người rời đi.

Kiều Dụ mang theo điểm tâm vào văn phòng liền nhìn thấy một đám người như cái xác không hồn, nhìn thấy anh động tác chậm rãi chào hỏi, máy móc vây lại ăn điểm.

Khi Kiều Dụ cầm một phần vào phòng Kỹ Thuật Tuyền, cô đã điều chỉnh lại cảm xúc, ánh mắt nhìn theo Kiều Dụ tiến vào, rất nhanh gấp tờ giấy mật mã hai chiều trên bàn vào.

Kiều Dụ cũng không để ý cô trong phút chốc đột nhiên khẩn trương: "Một mối sao, ăn điểm tâm rồi về nghỉ ngơi đi"

Kỹ Thuật Tuyền nhìn chăm chăm vào anh, cảm xúc đầy mắt phức tạp.

Kiều Dụ bị cô nhìn đến có chút kỳ quái: "Làm sao vậy? Anh nhớ trước kia ngay cả khi bị lộ cả đêm suốt mấy ngày vẫn vui vẻ mà, tại sao mới một đêm liền thần thờ?"

Kỹ Thuật Tuyền có thâm ý khác sâu kín mở miệng: "Kiều Dụ, tuổi của tôi đã lớn, lộc không nổi"

Kiều Dụ không nghe được ý tứ trong câu nói của cô, cười rộ lên: "Tại sao thế, em vốn dĩ đi học sớm, vẫn đang trong tuổi khỏe mạnh"

Kỷ Tư Tuyền cũng không nói gì, cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn anh, đáy mắt sâu thẳm không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cô út không hiền tâm tình rối loạn

Kiều Dụ rút cuộc cũng phát hiện thấy cô có chút không thích hợp, mang cháo mở ra, đưa cái thìa vào, đặt tới trước mặt cô: "Em làm sao vậy? Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Kỷ Tư Tuyền lại nhìn anh không rời mắt hồi lâu, nhú nhú lông mày bỗng nhiên cũng muốn hỏi anh.

Năm đó anh suy nghĩ muốn cưới em, vì cái gì qua vài ngày ngắn ngủi đã quên?

Cô bỗng nhiên hạ lông mi che khuất dòng nước nơi khóe mắt, nâng tay xoa nhẹ đôi mắt che dấu chút thất vọng trên khuôn mặt, giọng nói cũng bình tĩnh không gọn sóng: "Không có gì, chỉ là mệt mỏi chút thôi"

Đuẩn Hòa Sướng gõ cửa: "Kiều bộ, người hẹn với ngài đã đến, đang ở văn phòng chờ ngài"

Kiều Dụ gật đầu, nâng tay nhìn thời gian rồi quay sang nói với Kỷ Tư Tuyền: "Em ăn điểm tâm chút đi, anh sẽ kết thúc rất nhanh, sau đó sẽ đưa em về"

Kỷ Tư Tuyền liếc nhìn anh một cái, không hề mở miệng.

Giang Thánh Trác đỡ Kiều Nhạc Hy từ trên xe đi xuống, một bên miệng luôn dặn cô cẩn thận một bên khuyên cô: "Hay là trở về đi, anh hai biết khẳng định sẽ không vui"

Kiều Nhạc Hy đang mang thai vẻ mặt rất cao hứng: "Không sao, em chỉ là muốn đến nhìn một chút, nghe nói cha từ chối đề nghị kết thông gia với Bạc gia, khẳng định là anh hai không đồng ý, em đến xem rốt cuộc là cô gái đó như thế nào, làm cho anh hai như vậy để tâm, em nhìn trộm một cái, anh hai sẽ không biết"

Giang Thánh Trác bắt đầu đi, chỉ có thể đỡ cô đi đến chỗ đăng ký.

Nhân viên trực ban của chỗ đăng ký đều biết hai người họ, d.đ.l.q.đ, Kiều Nhạc Hi vào thẳng vấn đề: "Cái hạng mục làng du lịch kia, nghe nói vạn lý hợp tác có cô gái, cô ấy ở phòng nào?"

Kỷ Tư Tuyền đương nhiên không chờ Kiều Dụ đưa cô về, chỉnh trang lại cảm xúc gấp một cái từ lâu làm việc đi ra, đúng lúc gặp Bạc Quý Thi đến đi làm, hai người đứng trước lầu làm việc chào hỏi hai ba câu.

Người trực ban nhìn thấy liền vui vẻ, chỉ chỉ hai người đang nói chuyện cho Kiều Nhạc Hi thấy: "Hai người kia kia, cô hỏi ai?"

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ: "Chính là người bị đồn chuyện xấu với anh hai của tôi"

Người phụ trách lại chỉ chỉ: "Cả hai người đều bị đồn"

Kiều Nhạc Hi nhìn Kỷ Tư Tuyền, lại nhìn sang Bạc Quý Thi, không biết rốt cuộc là người nào, cô cúi đầu lặng lẽ hỏi Giang Thánh Trác: "Người nào?"

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi cũng chưa gặp qua Bạc Quý Thi, lần trước cũng quên hỏi tên Kỷ Tư Tuyền, chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Giang Thánh Trác nhìn trong chốc lát thật sự đoán không ra: "Anh làm sao biết được"

Kiều Nhạc Hi hỏi đến cùng: "Anh cảm thấy là người nào?"

Giang Thánh Trác nhìn nhìn, ý bảo cô: "Người kia đi, không phải bộ dạng đặc biệt xinh đẹp sao"

Kiều Nhạc Hi theo hướng ra hiệu của Giang Thánh Trác nhìn qua, bĩu môi: "Đã biết anh sẽ chọn người xinh đẹp kia, sắc lang!"

Giang Thánh Trác vẻ mặt oan uổng bắt đầu đi, Kiều Dụ có ánh mắt tinh tường thích xinh đẹp, anh ấy sẽ chọn người xinh đẹp mới là sắc lang, huống chi không phải cô bảo anh chọn sao.

Kiều Nhạc Hi nhìn tỉ mỉ một lát, bộ dạng người bên trái quả thực rất được, nhưng phong thái quá mạnh mẽ, quá mức quyến rũ đường hoàng, người bên phải nhìn qua thấy dịu dàng hơn, hẳn là xứng đôi với Kiều Dụ, tuy rằng không xinh đẹp bằng người bên trái nhưng cũng là mỹ nữ không hơn không kém

Cô cau mày suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc cũng lựa chọn, hướng Bạc Quý Thi đi đến.

Kỷ Tư Tuyên lúc trước ở chỗ Kiều Dụ có nhìn qua ảnh chụp của Kiều Nhạc Hi, khuôn mặt hai anh em có vài phần giống nhau, cô nhìn theo Kiều Nhạc Hi cười kéo cánh tay Bạc Quý Thi nói là em gái của Kiều Dụ, liền hiểu được cô ấy nhận nhầm người, cũng không ngăn cản, đứng một bên trầm lặng nhìn Kiều Nhạc Hi thân thiết lôi kéo Bạc Quý Thi nhiệt tình nói chuyện.

Giang Thánh Trác một bên càng nhìn càng thấy không thích hợp, chạy nhanh qua một bên gọi điện cho Kiều Dụ.

Kiều Dụ còn đang tiếp khách, hướng người khách ý bảo đợi một chút rồi đi tới bên cửa sổ nghe.

Vừa ấn nút nghe Giang Thánh Trác liền vội vàng hỏi: "Anh hai, cô gái anh thích có bộ dạng như thế nào?"

Kiều Dụ có chút không hiểu ra sao: "Tại sao đột nhiên hỏi cái này?"

Giang Thánh Trác cảm thấy sắp bị mắng chủ động nói rõ: "Em gái yêu quý của anh hình như nhận nhầm người"

Kiều Dụ tựa hồ đoán được chuyện gì: "Hai người đang ở dưới lầu sao?"

Giang Thánh Trác cũng nhanh khóc không thành tiếng: "Anh mau nói đặc trưng nổi bật"

Kiều Dụ cũng không làm khó cậu ta, suy nghĩ một chút: "Cô ấy hẳn là dẫn theo một con mèo"

"Mèo!" Giang Thánh Trác kêu lên một tiếng cúp điện thoại, hỏa tốc chạy đến bên Kiều Nhạc Hi ghé tai nhỏ giọng nói vài câu.

Kiều Nhạc Hi vẽ mặt kinh hãi, nhìn cô gái trước mặt: "Chị, chị họ ư?"

Bạc Quý Thi không chút kinh ngạc: "Tôi là Bạc Quý Thi"

Kiều Nhạc Hi tròn tròn mắt, cùng Giang Thánh Trác liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời mở miệng: "Không xong rồi"

Hai người lại quay đầu chuẩn bị tìm Kỷ Tư Tuyên, cô đã đi xa.

Kiều Nhạc Hi chạy chậm mấy bước đuổi theo cô: "Chị, chị, thực xin lỗi, em vừa rồi không biết chị mới là bạn gái của anh hai em"

Sự việc Kỷ Tư Tuyên gặp Kiều Dụ liền phá lệ lòng dạ hẹp hòi, giúp đỡ người phụ nữ mang thai đang thờ hủn hển một phen, chờ cô ấy đứng vững vàng mới thu hồi cánh tay lạnh mở miệng: "Tôi không phải, à, người kia mới phải, hai người tiếp tục chị em thâm tình đi. Đừng đi theo tôi, phụ nữ có thai cách xa mèo một chút"

Tính tình phụ nữ có thai vốn là cổ quái, Kiều Nhạc Hi lại bị ánh mắt cao ngạo và giọng điệu ôn hòa của Kỷ Tư Tuyên chọc giận: "Thôi cái gì, em cũng không phải cố ý! Anh hai em tại sao lại thích cô gái nhỏ mọn như vậy! Không phải chỉ là bộ dạng xinh đẹp thôi sao! Có gì đặc biệt hơn người!"

Giang Thánh Trác yên lặng oán thán, năm đó em so với cô ấy còn nhỏ mọn. . . . .

Khi Kiều Dụ từ trên tầng đi xuống, đã không thấy bóng dáng Kỷ Tư Tuyên đâu, chỉ để lại vợ chồng Giang thị nhìn nhau không nói gì.

Mấy phút sau, Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi cúi đầu buồn bã ỉu xiu ngồi trong văn phòng của Kiều Dụ, Kiều Dụ đang bận trước bàn làm việc, cũng không thèm nhìn hai người.

Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác liếc nhau, đáng thương hề hề làm nũng: "Anh hai, em biết sai rồi, anh không được không để ý đến em. . . ."

"Em nói em sẽ sớm sinh, không ngoan ngoãn đợi ở nhà, cần quấy cái gì?" Kiều Dụ nói xong quang sang nhìn Giang Thánh Trác: "Còn cậu, lại cũng giúp nó quậy phá"

Kiều Dụ biết Kỷ Tư Tuyên ngoài miệng không nói, kỳ thật rất để ý việc này, thở dài: "Quên đi, hai người trở về đi"

Kiều Nhạc Hi còn muốn nói cái gì nhưng liền bị Giang Thánh Trác lôi đi.

Kiều Dụ không dám quấy rầy Kỷ Tư Tuyên ngủ, mãi đến giữa trưa mới gọi điện thoại cho cô, hình như cô còn đang ngủ, giọng mũi rất nặng.

"Gặp em gái của anh rồi?"

Kỷ Tư Tuyên nửa mê nửa tỉnh "Ừm" một tiếng, kỳ thật cô vẫn nửa mê nửa tỉnh, chuyện này đè nặng trong lòng nên trong giấc mơ đều là những đoạn trước kia cùng Kiều Dụ ở chung một chỗ, bao gồm cả cái nã quét kia, nhưng cô lại biết rõ đó là mơ, cũng không nguyện ý tỉnh lại, ngay cả khi giọng nói của Kiều Dụ từ trong điện thoại truyền tới trong giờ phút này cô cũng nghe không giống thật.

"Con bé không cố ý, em biết con bé, anh đã cho em xem qua ảnh chụp, tại sao nó nhận nhầm người em cũng không giải thích"

Kỷ Tư Tuyền giống như lật người, thay đổi tai nghe điện thoại, rề rề một lúc mới nghe thấy giọng cô uể oải: "Không muốn giải thích"

Kiều Dụ nghe thấy cô mệt mỏi liền không nhiều lời: "Em ngủ trước đi, hôm nay anh không bận, buổi chiều đưa em đi ăn cơm?"

Kỷ Tư Tuyền có chút sợ nhìn thấy anh: "Không cần, đêm nay còn phải đẩy nhanh tốc độ, tôi ngủ một lúc sẽ đến chỗ làm việc, trời sắp lạnh rồi, kéo dài sẽ không bắt đầu được công việc"

Kiều Dụ cũng không nhiều lời, rất nhanh cúp điện thoại.

Kỷ Tư Tuyền tiếp tục nửa mê nửa tỉnh nằm trên giường, không biết qua bao lâu truyền đến tiếng chuông điện thoại, cô mơ màng đứng dậy, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Kiều Dụ đứng ở cửa, trong tay còn mang theo túi đồ ăn vừa mua.

Kỷ Tư Tuyền dụi dụi mắt, đánh giá anh từ trên xuống dưới: "Anh đến làm gì?"

Kiều Dụ đưa tay sửa sang mái tóc rối của cô: "Vội tới nấu cơm cho em"

Kỷ Tư Tuyền tựa vào cửa soi mói nhìn anh, không nấn không nhặt mở miệng hỏi: "Anh thật rảnh?"

Kiều Dụ thấy cô mơ mơ màng màng lại vẫn bộ dáng kiêu ngạo yêu kiều như cũ chỉ cảm thấy đáng yêu, nhả nụ cười không rõ ý cười: "Đây không phải vội tới nhận lỗi với em sao"

Kỷ Tư Tuyền ngủ đến mơ mơ màng màng, không biết anh đang cười cái gì, cũng lười cùng anh tranh luận, tránh người qua: "Vào đi"

Sau đó lại nằm sấp trên sofa mê man ngủ tiếp.

Trong mơ có tiếng bước chân, tiếng nước, tiếng máy hút mùi, rất ồn ào, nhưng cô lại cảm thấy an tâm, trong không khí dần nổi lên hương vị của đồ ăn, rất nhanh lại có tiếng chuông di động vang lên, hồi lâu cô mới mất nhắm mắt mở tìm, tìm thấy cũng không nhìn liền 'alo' một tiếng.

Bên kia dừng một chút, rất nhanh mở miệng: "Kiều bộ ở đó không, phiền nhờ anh ấy nhận điện thoại một chút"

Kỷ Tư Tuyền bị đánh thức nổi giận: "Anh tìm anh ấy thì gọi điện cho anh ấy, gọi cho tôi làm gì! Tại sao anh nghĩ quan hệ của chúng tôi tốt thì tôi sẽ biết anh ấy ở đâu?"

Bên kia trầm mặc hồi lâu, chờ cô nói xong mới nhẹ giọng giải thích: "Tôi gọi chính là điện thoại của anh ấy. . . ."

Kỷ Tư Tuyền sững sốt, từ bên tai đưa điện thoại nhìn thoáng qua, giống như bóng tay lập tức ném xuống, đứng lên xoay người bước đi.

Kiều Dụ nghe tiếng đi tới gần cô lại, một tay ôm eo cô, một tay nhặt di động lên đưa tới bên tai nhin cười mở miệng: "Tôi là Kiều Dụ"

Kỷ Tư Tuyền buồn bực đẩy cánh tay đang giam cầm bên hông ra, Kiều Dụ không lên tiếng cười nhìn cô cúi kính, nghe xong rất nhanh trả lời: "Được, tôi biết rồi, trước mắt cứ vậy đi"

Tắt điện thoại, tay kia của anh cũng đặt lên eo của cô, bật cười, rồi bỗng nhiên nhìn cô, ánh mắt yên lặng thâm thúy: "Kỷ Tư Tuyền, anh theo đuổi một lần nữa được không?"

Kỷ Tư Tuyền trong nháy mắt tỉnh táo lại, động tác giường nham múa vuốt cũng ngừng lại, nhìn anh giống như nhìn bệnh thần kinh, cô bỗng nhiên nhớ tới cái mã quét kia, trước khi chuông cửa vang lên một lúc, trong mơ, Kiều Dụ vẫn bộ dạng sinh viên đứng trong ánh nắng phòng vẽ, gương mặt đẹp trai ôn nhu cười nói với cô, Kỷ Tư Tuyền, tốt nghiệp, anh sẽ cưới em

Khuôn mặt trong mơ kia và gương mặt trước mặt rất trùng hợp, anh vẫn là bộ dạng cười như vậy hỏi cô, anh theo đuổi cô một lần nữa được không.

Nhịp tim của cô nhanh chóng trở nên khẩn trương, nhẩn nhẩn, ra vẻ bình tĩnh mở miệng: "Nói vậy giống như. . . anh từng theo đuổi em"

Kiều Dụ sờ sờ mũi, có chút áy náy, hình như chưa từng theo đuổi. . . .

Kỷ Tư Tuyền hí mắt mắt dày nhìn anh: "Trước khi anh tính toán theo đuổi em đã hỏi thăm chưa, không biết Kỷ Tư Tuyền có tiếng là khó theo đuổi sao?"

Kiều Dụ tựa hồ không đoán trước phản ứng này của cô, cũng sờ nhìn cô.

Kỷ Tư Tuyền nhìn thấy bộ dạng sững sờ của anh, rốt cuộc hòa nhau một ván, hừ một tiếng, dương cầm quay đi.

Kiều Dụ đứng tại chỗ, lại sững sờ hồi lâu, rốt cuộc hiểu được cô không có cự tuyệt mới mỉm cười vào phòng bếp.

Kỷ Tư Tuyền từ nhà vệ sinh đi ra nhìn thấy bóng dáng anh trong bếp hốc mắt dần dần đỏ lên.

Chương 40: Cô út không hiền tâm tình rối loạn

Kiều Dụ rốt cuộc cũng phát hiện thấy cô có chút không thích hợp, mang cháo mở ra, đưa cái thìa vào, đặt tới trước mặt cô: "Em làm sao vậy? Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Kỷ Tư Tuyền lại nhìn anh không rời mắt hồi lâu, nhú nhú lông mày bỗng nhiên cũng muốn hỏi anh.

Năm đó anh suy nghĩ muốn cưới em, vì cái gì qua vài ngày ngắn ngủi đã quên?

Cô bỗng nhiên hạ lông mi che khuất dòng nước nơi khóe mắt, nâng tay xoa nhẹ đôi mắt che dấu chút thất vọng trên khuôn mặt, giọng mới cũng bình tĩnh không gọn sóng: "Không có gì, chỉ là mệt mỗi chút thôi"

Đuẩn Hòa Stróng gõ cửa: "Kiều bộ, người hẹn với ngài đã đến, đang ở văn phòng chờ ngài"

Kiều Dụ gật đầu, nâng tay nhìn thời gian rồi quay sang nói với Kỷ Tư Tuyền: "Em ăn điểm tâm chút đi, anh sẽ kết thúc rất nhanh, sau đó sẽ đưa em về"

Kỷ Tư Tuyền liếc nhìn anh một cái, không hề mở miệng.

Giang Thánh Trác đỡ Kiều Nhạc Hy từ trên xe đi xuống, một bên miệng luôn dặn cô cẩn thận một bên khuyên cô: "Hay là trở về đi, anh hai biết khẳng định sẽ không vui"

Kiều Nhạc Hy đang mang thai về mặt rất cao hứng: "Không sao, em chỉ là muốn đến nhìn một chút, nghe nói cha từ chối đề nghị kết thông gia với Bạc gia, khẳng định là anh hai không đồng ý, em đến xem rốt cuộc là cô gái đó như thế nào, làm cho anh hai như vậy để tâm, em nhìn trộm một cái, anh hai sẽ không biết"

Giang Thánh Trác bắt đắc dĩ, chỉ có thể đỡ cô đi đến chỗ đăng ký.

Nhân viên trực ban của chỗ đăng ký đều biết hai người họ, d.đ.l.q.đ, Kiều Nhạc Hi vào thẳng vấn đề: "Cái hạng mục làng du lịch kia, nghe nói vạn lý hợp tác có cô gái, cô ấy ở phòng nào?"

Kỷ Tư Tuyền đương nhiên không chờ Kiều Dụ đưa cô về, chỉnh trang lại cảm xúc ngập một cái từ lâu làm việc đi ra, đúng lúc gặp Bạc Quý Thi đến đi làm, hai người đứng trước lâu làm việc chào hỏi hai ba câu.

Người trực ban nhìn thấy liền vui vẻ, chỉ chỉ hai người đang nói chuyện cho Kiều Nhạc Hi thấy: "Hai người kia kia, cô hỏi ai?"

Kiều Nhạc Hi suy nghĩ: "Chính là người bị đồn chuyện xấu với anh hai của tôi"

Người phụ trách lại chỉ chỉ: "Cả hai người đều bị đồn"

Kiều Nhạc Hi nhìn Kỷ Tư Tuyền, lại nhìn sang Bạc Quý Thi, không biết rốt cuộc là người nào, cô cúi đầu lặng lẽ hỏi Giang Thánh Trác: "Người nào?"

Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi cũng chưa gặp qua Bạc Quý Thi, lần trước cũng quên hỏi tên Kỷ Tư Tuyền, chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Giang Thánh Trác nhìn trong chốc lát thật sự đoán không ra: "Anh làm sao biết được"

Kiều Nhạc Hi hỏi đến cùng: "Anh cảm thấy là người nào?"

Giang Thánh Trác nhìn nhìn, ý bảo cô: "Người kia đi, không phải bộ dạng đặc biệt xinh đẹp sao"

Kiều Nhạc Hi theo hướng ra hiệu của Giang Thánh Trác nhìn qua, bĩu môi: "Đã biết anh sẽ chọn người xinh đẹp kia, sắc lang!"

Giang Thánh Trác về mặt oan uổng bắt đắc dĩ, Kiều Dụ có ánh mắt tinh tường thích xinh đẹp, anh ấy sẽ chọn người xinh đẹp mới là sắc lang, huống chi không phải cô bảo anh chọn sao.

Kiều Nhạc Hi nhìn tỉ mỉ một lát, bộ dạng người bên trái quả thực rất được, nhưng phong thái quá mạnh mẽ, quá mức quyền rũ đường hoàng, người bên phải nhìn qua thấy dịu dàng hơn, hẳn là xứng đôi với Kiều Dụ, tuy rằng không xinh đẹp bằng người bên trái nhưng cũng là mỹ nữ không hơn không kém.

Cô cau mày suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc cũng lựa chọn, hướng Bạc Quý Thi đi đến.

Kỷ Tư Tuyền lúc trước ở chỗ Kiều Dụ có nhìn qua ảnh chụp của Kiều Nhạc Hi, khuôn mặt hai anh em có vài phần giống nhau, cô nhìn theo Kiều Nhạc Hi cười kéo cánh tay Bạc Quý Thi nói là em gái của Kiều Dụ, liền hiểu được cô ấy nhận nhầm người, cũng không ngăn cản, đứng một bên trầm lặng nhìn Kiều Nhạc Hi thân thiết lôi kéo Bạc Quý Thi nhiệt tình nói chuyện.

Giang Thánh Trác một bên càng nhìn càng thấy không thích hợp, chạy nhanh qua một bên gọi điện cho Kiều Dụ.

Kiều Dụ còn đang tiếp khách, hướng người khách ý bảo đợi một chút rồi đi tới bên cửa sổ nghe.

Vừa ấn nút nghe Giang Thánh Trác liền vội vàng hỏi: "Anh hai, cô gái anh thích có bộ dạng như thế nào?"

Kiều Dụ có chút không hiểu ra sao: "Tại sao đột nhiên hỏi cái này?"

Giang Thánh Trác cảm thấy sắp bị mắg chủ động nói rõ: "Em gái yêu quý của anh hình như nhận nhầm người"

Kiều Dụ tựa hồ đoán được chuyện gì: "Hai người đang ở dưới lầu sao?"

Giang Thánh Trác cũng nhanh khỏc không thành tiếng: "Anh mau nói đặc trưng nổi bật"

Kiều Dụ cũng không làm khó cậu ta, suy nghĩ một chút: "Cô ấy hẳn là dẫn theo một con mèo"

"Mèo!" Giang Thánh Trác kêu rên một tiếng cúp điện thoại, hóa tốc chạy đến bên Kiều Nhạc Hi ghé tai nhỏ giọng nói vài câu.

Kiều Nhạc Hi vẽ mặt kinh hãi, nhìn cô gái trước mặt: "Chị, chị họ gì?"

Bạc Quý Thi không chút kinh ngạc: "Tôi là Bạc Quý Thi"

Kiều Nhạc Hi tròn tròn mắt, cùng Giang Thánh Trác liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời mở miệng: "Không xong rồi"

Hai người lại quay đầu chuẩn bị tìm Kỳ Tư Tuyên, cô đã đi xa.

Kiều Nhạc Hi chạy chậm mấy bước đuổi theo cô: "Chị, chị, thực xin lỗi, em vừa rồi không biết chị mới là bạn gái của anh hai em"

Sự việc Kỳ Tư Tuyên gặp Kiều Dụ liền phá lệ lòng dạ hẹp hòi, giúp đỡ người phụ nữ mang thai đang thờ hỏn hển một phen, chò cô ấy đứng vững vàng mới thu hồi cánh tay lạnh lạnh mở miệng: "Tôi không phải, à, người kia mới phải, hai người tiếp tục chị em thâm tình đi. Đừng đi theo tôi, phụ nữ có thai cách xa mèo một chút"

Tình tình phụ nữ có thai vốn là cổ quái, Kiều Nhạc Hi lại bị ánh mắt cao ngạo và giọng điệu ôn hòa của Kỳ Tư Tuyên chọc giận: "Thôi cái gì, em cũng không phải cố ý! Anh hai em tại sao lại thích cô gái nhỏ mọn như vậy! Không phải chỉ là bộ dạng xinh đẹp thôi sao! Có gì đặc biệt hơn người!"

Giang Thánh Trác yên lặng oán thăm, năm đó em so với cô ấy còn nhỏ mọn. . . . .

Khi Kiều Dụ từ trên tầng đi xuống, đã không thấy bóng dáng Kỳ Tư Tuyên đâu, chỉ để lại vợ chồng Giang thị nhìn nhau không nói gì.

Mấy phút sau, Giang Thánh Trác và Kiều Nhạc Hi cúi đầu buồn bã ỉu xiu ngồi trong văn phòng của Kiều Dụ, Kiều Dụ đang bận trước bàn làm việc, cũng không thèm nhìn hai người.

Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác liếc nhau, đáng thương hề hề làm nũng: "Anh hai, em biết sai rồi, anh không được không để ý đến em. . . ."

"Em nói em sẽ sớm sinh, không ngoan ngoãn đợi ở nhà, cần quấy cái gì?" Kiều Dụ nói xong quang sang nhìn Giang Thánh Trác: "Còn cậu, lại cũng giúp nó quấy phá"

Kiều Dụ biết Kỳ Tư Tuyên ngoài miệng không nói, kỳ thật rất để ý việc này, thờ dài: "Quên đi, hai người trở về đi"

Kiều Nhạc Hi còn muốn nói cái gì nhưng liền bị Giang Thánh Trác lòi đi.

Kiều Dụ không dám quấy rầy Kỳ Tư Tuyên ngủ, mãi đến giữa trưa mới gọi điện thoại cho cô, hình như cô còn đang ngủ, giọng mũi rất nặng.

"Gặp em gái của anh rồi?"

Kỳ Tư Tuyên nửa mê nửa tỉnh "Ừm" một tiếng, kỳ thật cô vẫn nửa mê nửa tỉnh, chuyện này đè nặng trong lòng nên trong giấc mơ đều là những đoạn trước kia cùng Kiều Dụ ở chung một chỗ, bao gồm cả cái mã quét kia, nhưng cô lại biết rõ đó là mơ, cũng không nguyện ý tỉnh lại, ngay cả khi giọng nói của Kiều Dụ từ trong điện thoại truyền tới trong giờ phút này cô cũng nghe không giống thật.

"Con bé không cố ý, em biết con bé, anh đã cho em xem qua ảnh chụp, tại sao nó nhận nhầm người em cũng không giải thích"

Kỳ Tư Tuyên giống như lật người, thay đổi tai nghe điện thoại, rề rề một lúc mới nghe thấy giọng cô uest oài: "Không muốn giải thích"

Kiều Dụ nghe thấy cô một mồi liền không nhiều lời: "Em ngủ trước đi, hôm nay anh không bận, buổi chiều đưa em đi ăn cơm?"

Kỳ Tư Tuyên có chút sợ nhìn thấy anh: "Không cần, đêm nay còn phải đẩy nhanh tốc độ, tôi ngủ một lúc sẽ đến chỗ làm việc, trời sắp lạnh rồi, kéo dài sẽ không bắt đầu được công việc"

Kiều Dụ cũng không nhiều lời, rất nhanh cúp điện thoại.

Kỳ Tư Tuyên tiếp tục nửa mê nửa tỉnh nằm trên giường, l/q/đ, không biết qua bao lâu truyền đến tiếng chuông điện thoại, cô mơ màng đứng dậy, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Kiều Dụ đứng ở cửa, trong tay còn mang theo túi đồ ăn vừa mua.

Kỷ Tư Tuyên dụi dụi mắt, đánh giá anh từ trên xuống dưới: "Anh đến làm gì?"

Kiều Dụ đưa tay sửa sang mái tóc rối của cô: "Vội tới nấu cơm cho em"

Kỷ Tư Tuyên tựa vào cửa soi môi nhìn anh, không mặn không nhạt mở miệng hỏi: "Anh thật rảnh?"

Kiều Dụ thấy cô mơ mơ màng màng lại vẫn bộ dáng kiêu ngạo yêu kiều như cũ chỉ cảm thấy đáng yêu, nhẫn nại mở miệng không rõ ý cười: "Đây không phải vội tới nhận lỗi với em sao"

Kỷ Tư Tuyên ngủ đến mơ mơ màng màng, không biết anh đang cười cái gì, cũng lười cùng anh tranh luận, tránh người qua: "Vào đi"

Sau đó lại nằm sấp trên sofa mê man ngủ tiếp.

Trong mơ có tiếng bước chân, tiếng nước, tiếng máy hút mùi, rất ồn ào, nhưng cô lại cảm thấy an tâm, trong không khí dần nổi lên hương vị của đồ ăn, rất nhanh lại có tiếng chuông di động vang lên, hồi lâu cô mới mất nhắm mắt mở tìm, tìm thấy cũng không nhìn liền 'alo' một tiếng.

Bên kia dừng một chút, rất nhanh mở miệng: "Kiều bộ ở đó không, phiền nhờ anh ấy nhận điện thoại một chút"

Kỷ Tư Tuyên bị đánh thức nổi giận: "Anh tìm anh ấy thì gọi điện cho anh ấy, gọi cho tôi làm gì! Tại sao anh nghĩ quan hệ của chúng tôi tốt thì tôi sẽ biết anh ấy ở đâu?"

Bên kia trầm mặc hồi lâu, chờ cô nói xong mới nhẹ giọng giải thích: "Tôi gọi chính là điện thoại của anh ấy. . . . "

Kỷ Tư Tuyên sững sốt, từ bên tai đưa điện thoại nhìn thoáng qua, giống như bóng tay lập tức ném xuống, đứng lên xoay người bước đi.

Kiều Dụ nghe tiếng đi tới gần cô lại, một tay ôm eo cô, một tay nhặt di động lên đưa tới bên tai nhin cười mở miệng: "Tôi là Kiều Dụ"

Kỷ Tư Tuyên buồn bực đẩy cánh tay đang giam cầm bên hông ra, Kiều Dụ không lên tiếng cười nhìn cô cúi kính, nghe xong rất nhanh trả lời: "Được, tôi biết rồi, trước mắt cứ vậy đi"

Tắt điện thoại, tay kia của anh cũng đặt lên eo của cô, bật cười, rồi bỗng nhiên nhìn cô, ánh mắt yên lặng thâm thúy: "Kỷ Tư Tuyên, anh theo đuổi một lần nữa được không?"

Kỷ Tư Tuyên trong nháy mắt tỉnh táo lại, động tác gương mặt anh thoáng cũng ngừng lại, nhìn anh giống như nhìn bệnh thần kinh, cô bỗng nhiên nhớ tới cái mã quét kia, trước khi chuông cửa vang lên một lúc, trong mơ, Kiều Dụ vẫn bộ dạng sinh viên đứng trong ánh nắng phòng vẽ, gương mặt đẹp trai ôn nhu cười nói với cô, Kỷ Tư Tuyên, tốt nghiệp, anh sẽ cưới em

Khuôn mặt trong mơ kia và gương mặt trước mặt rất trùng hợp, anh vẫn là bộ dạng cười như vậy hỏi cô, anh theo đuổi cô một lần nữa được không.

Nhịp tim của cô nhanh chóng trở nên khẩn trương, nhẫn nhịn, ra vẻ bình tĩnh mở miệng: "Nói vậy giống như. . . anh từng theo đuổi em"

Kiều Dụ sờ sờ mũi, có chút áy náy, hình như chưa từng theo đuổi. . . . .

Kỷ Tư Tuyên hí mắt mặt dày nhìn anh: "Trước khi anh tính toán theo đuổi em đã hỏi thăm chưa, không biết Kỷ Tư Tuyên có tiếng là khó theo đuổi sao?"

Kiều Dụ tựa hồ không đoán trước phản ứng này của cô, sững sờ nhìn cô.

Kỷ Tư Tuyên nhìn thấy bộ dạng sững sờ của anh, rút cuộc hòa nhau một ván, hừ một tiếng, dương cầm quay đi.

Kiều Dụ đứng tại chỗ, lại sững sốt hồi lâu, rốt cuộc hiểu được cô không có cự tuyệt mới mỉm cười vào phòng bếp.

Kỷ Tư Tuyên từ nhà vệ sinh đi ra nhìn thấy bóng dáng anh trong bếp hốc mắt dần dần đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Xung đột

Ăn cơm xong, khi Kiều Dụ đưa Kỷ Tư Tuyên đến lầu làm việc nhận được điện thoại của Giang Thánh Trác.

"Anh đến thăm Nhạc Hi được không, anh cũng biết phụ nữ có thai vốn đã miễn cảm, cảm xúc không ổn định, lúc trở về cô ấy một mực ở trong phòng sinh hờn dỗi!"

Kiều Dụ đáp lại một tiếng, mau chóng qua thăm, Giang Thánh Trác nhìn thấy anh đến cứu viện thì giống như trút được gánh nặng.

Kiều Dụ ở ngoài gõ cửa, bên trong không có phản ứng gì.

Anh lại gõ cửa tiếp: "Nhạc Hi, anh hai vào được không?"

Nói xong mới mở cửa vào liền nhận được một cái gối ôm bay tới, Kiều Nhạc Hi ngồi trên thảm trải sàn cạnh giường tràn đầy ủy khuất trừng mắt với anh: "Anh hai, em ghét anh!"

Kiều Dụ trao đổi ánh mắt với Giang Thánh Trác đang ở bên ngoài, đóng cửa lại đi đến ngồi trên đất dựa vào giường, giống như trước đây, hai anh em ngồi sóng vai nhau: "Cô ấy cũng từng nói câu này, Kiều Dụ, em ghét anh! Cô ấy là Kỳ Tư Tuyên, là người con gái tiêu sái đại khí nhất mà anh gặp, không có dáng vẻ ketchicôm, cũng không đối trá âm hiểm, rất có tài hoa, kỳ thật hai người bọn em có nhiều điểm tương đồng, ví như không nói những lời hoa mỹ, không thích thì tuyệt đối không ủy khuất chính mình mà tươi cười đón nhận"

Kiều Nhạc Hy hung hăng liếc anh một cái: "Em mới không phải!"

Kiều Dụ nhìn em gái duy nhất này đầy ý nuông chiều, mỉm cười nói: "Được được được, em không phải. Chuyện của anh và cô ấy, anh không nói qua với người khác, bởi vì anh cảm thấy đây là chuyện của hai người, hà tất phải nói cho người khác. Chỉ là hiện tại anh muốn nói với em, bởi vì em là em gái của anh, cô ấy là người anh yêu, anh hy vọng hai người các em có thể giống như người một nhà yêu thương lẫn nhau"

Kiều Nhạc Hy túm góc áo Kiều Dụ: "Anh hai, em không thích cô ấy. Không phải cô ấy chỉ xinh đẹp một chút thôi sao, nếu cô ấy không xinh đẹp anh còn thích cô ấy không?"

Kiều Dụ nhún mày: "Cái này, anh thật sự không biết nên trả lời thế nào. Bởi vì khi anh thích cô ấy cũng là bộ dạng này, anh cũng không biết là bởi vì cô ấy đẹp mới thích cô ấy hay là vì thích cô ấy nên mới thấy cô ấy đẹp"

Kiều Nhạc Hy biết giả thiết này quả thật rất vớ vẩn, về mặt thất bại cúi đầu.

Kiều Dụ chậm rãi mở miệng: "Bọn anh là bạn học đại học, cô ấy học sau anh một khóa, là cô ấy theo đuổi anh, anh không biết cô ấy thích anh ở điểm nào, vừa bắt đầu còn cho là cô ấy đang đùa dai, giống như những người chêu chọc gọi ‘Anh hai’ trước đây, anh cũng không để trong lòng. Em đã gặp qua rồi, cô ấy rất xinh đẹp, trong trường người theo đuổi cô ấy cũng rất nhiều, anh nghĩ thời gian dài thì cô ấy chán cũng sẽ buông tha. Thời gian dài em sẽ phát hiện, cô ấy tuy rằng ngạo mạn, nhưng đối với người khác rất đúng đắn, khi có dịp sẽ giúp người khác, cũng không phải không có nguyên tắc, gặp những người hoặc sự việc không quen thì tuyệt đối không nén giận. Khi cô ấy nói với anh muốn buông tha, anh biết cô ấy là lạt mềm buộc chặt, nhưng anh vẫn là rơi vào tay cô ấy. Sau đó. . . . sau đó chính là bởi vì sức khỏe của anh cả nên anh không thể cùng cô ấy đi nước ngoài học kiến trúc. Anh không nói nguyên nhân rõ ràng với cô ấy, cô ấy cho rằng anh vì con đường làm qun nên mới vứt bỏ cô ấy, liền không quay đầu bước đi. Mãi cho đến gần đây cô ấy về nước, bọn anh mới có liên hệ một lần nữa, nhưng cô ấy vẫn oán giận anh chuyện năm đó, bọn anh chưa ở cùng một chỗ được, chuyện là như vậy"

Kiều Nhạc Hy mở miệng hỏi: "Tại sao anh không nói cho cô ấy biết?"

"Khi đó không nói với cô ấy bởi vì anh sợ cô ấy sẽ vì anh mà bỏ lỡ cơ hội xuất ngoại, cô ấy có tài hoa như vậy, vì anh mà bỏ lỡ giấc mơ của mình, anh sẽ đau lòng"

"Vậy khi cô ấy trở về, anh lại không nói rõ với cô ấy, nói rõ ràng thì cô ấy sẽ không trách anh"

Kiều Dụ quay đầu nhìn cô một cái, có chút do dự nhưng vẫn mở miệng nói ra: "Em còn nhớ. . . . Ngày đó mẹ gặp chuyện không may không? Em được cha đưa đến nhà Thánh Trác, thư ký của cha đến trường tìm anh cả đưa đến nhà ông ngoại. Anh là vì tan học sớm nên về trước, khi đó đã bị bỏ quên. Ông ngoại nghĩ cha sẽ đi tìm anh, cha lại nghĩ ông ngoại sẽ đi tìm anh, nhưng ai cũng chưa đi tìm anh. Khi anh về đến nhà, trong cũng không có ai, sau đó liền nhìn thấy mẹ nằm trong bồn tắm đầy máu, thân thể đã lạnh. Lúc ấy anh còn quá nhỏ, đã sớm bị hù dọa, chỉ biết ngây ngốc đợi người đến tìm anh. Anh nhất định không nhắc đến, bởi vì anh biết mọi người đều có nhiều áy náy, kỳ thật lúc ấy anh ở nhà rất sợ, nhưng so với sự áy náy của mọi người, anh cảm thấy cũng không vấn đề. Với chuyện đó cũng giống nhau, lúc trước cô ấy nghĩ anh vì tiền đồ mới không cùng cô ấy đi du học, cũng là do anh khiến cho cô ấy nghĩ như vậy, lúc trước cô ấy nghĩ anh buông tay trước, cho nên cô ấy cũng không quay đầu lại, bây giờ cô ấy trở về, nếu anh nói rõ chân tướng, cô ấy sẽ áy náy, anh không muốn cô ấy áy náy. Ở năm tháng đẹp nhất của người con gái, anh đã không cho cô ấy điều tốt nhất, cô ấy bây giờ sớm đã trải qua những điều tốt nhất trên đời rồi, mấy năm nay anh chưa vì cô ấy làm cái gì, chỉ có thể làm điều này"

Mẹ Kiều tự vẫn là nỗi đau mà người nhà họ Kiều không muốn đụng vào, Kiều Nhạc Hy bỗng nhiên khóc òa, nắm lấy tay Kiều Dụ: "Anh hai, thực xin lỗi, lúc đó mọi người quên mang anh đi, thực sự rất xin lỗi"

Kiều Dụ vỗ vai cô, cầm khăn tay lau nước mắt của cô, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi được rồi, khóc cái gì, chuyện đã qua lâu rồi, chúng ta đều nên buông xuôi thôi"

Kiều Dụ dừng một chút rồi lại tiếp tục mở miệng: "Năm đó em ra nước ngoài, Giang Thánh Trác nói với anh, cậu ta sợ tình yêu của cậu ta quá sâu đậm cũng không thể ngăn cản một bờ vai bên cạnh em. Anh làm sao lại không sợ được? Tính tình của cô ấy rất bình tĩnh, nhất định tránh né mặt anh và tính tức của anh, anh sợ động tác của anh sẽ làm cô ấy chống cự gay gắt, cho nên cái gì anh cũng không dám làm. Em đã từng ở nước ngoài, cái gọi là cô

đơn và vất vả này rõ ràng nhất, nhưng bởi vì trong lòng em có Giang Thánh Trác, em cũng biết rõ trong lòng cậu ta có em, cho nên em không sợ. Còn cô ấy cái gì cũng không chắc chắn, nắm đó cũng mang theo hiểu lầm anh bỏ cô ấy mà ra đi, nhưng vẫn là lo một mình đợi anh. Hiện giờ cô ấy cự tuyệt tất cả cảm dỗ để quay lại, cô ấy chịu quay lại đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, còn anh hai chưa thật sự làm cái gì vì cô ấy, chỉ điểm này anh đã vạn kiếp bất phục. Cho nên, em có thể vì anh hai, thử thích cô ấy được không?"

Kiều Nhạc Hy khóc thút thút đến hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Kiều Dụ, cuối cùng gật đầu một cái.

Lúc Kiều Dụ đi ra, Giang Thánh Trác làm bộ mặt chân chó tiền đến cửa: "Em dỗ một ngày cô ấy cũng chả thèm để ý đến, sao anh một giờ đã thu phục được, anh hai, anh làm cách nào?"

Kiều Dụ thờ dãi: "Loại chuyện này. . . . . Người đàn ông nào đối mặt với người phụ nữ mình thích, đều không có biện pháp nào"

Giang Thánh Trác tựa như nghe ra thâm ý khác, cười xấu xa mở miệng: "Cho nên anh bây giờ muốn đi dỗ một người nào đó một chút biện pháp cũng không có?"

Kiều Dụ trên xe bèn hạ kính cửa xe: "Anh đi thăm anh trai"

Giang Thánh Trác nghe xong liền thu lại nụ cười, nhìn theo Kiều Dụ rời đi.

Khi Kiều Dụ đến, Kiều Diệp đang ngồi trước máy tính nhìn cái gì đó, thấy anh bước vào, liền khép máy tính lại để sang một bên: "Tại sao đã muộn như vậy còn tới đây, không phải đã nói rồi sao, bận thì không cần tới"

Kiều Dụ ngồi trên giường bệnh: "Đã lâu không tới, muốn đến thăm anh"

Kiều Diệp ngày càng gầy, thấy Kiều Dụ buồn thắm trong lòng.

"Nghe nói. . . . . Cô gái em thích đã quay về?"

Kiều Dụ sững sờ: "Nghe Nhạc Hy nói sao?"

Kiều Diệp thuận thế đáp: "À, đúng, nghe Nhạc Hy nói. Thế nào, có hy vọng không?"

Kiều Dụ thờ dãi: "Vẫn còn tức giận, có điều em sẽ cố gắng"

Kiều Diệp vỗ vai anh: "Được được, cố lên!"

Hai anh em lại tùy tiện tán gẫu chuyện khác, khi Kiều Dụ định đi Kiều Diệp bỗng nhiên gọi anh lại.

"Kiều Dụ!"

"Hả?"

Kiều Diệp hỏi chân thành: "Em có cái gì muốn anh trai làm cho em không?"

Kiều Dụ có chút kinh ngạc lắc đầu: "Không có, anh, dưỡng bệnh cho tốt, không cần lo lắng"

Kiều Diệp gật đầu: "Được"

Kiều Dụ như dự cảm được cái gì, có chút bất an hỏi: "Còn anh, anh có muốn em làm điều gì cho anh không?"

Kiều Diệp cười rộ lên: "Nói qua rồi, em thay anh chăm sóc cha, chăm sóc em gái"

Kiều Dụ bằng lòng đáp lại: "Biết rồi, vậy em đi trước"

Sau khi Kiều Diệp mở máy tính ra, nhìn thấy sơ đồ phác thảo mà Kỷ Tư Tuyền gửi cho anh, khẽ mỉm cười.

Bị hãm suốt mấy đêm, phương án rút cuộc cũng ra lò. Kỷ Tư Tuyền và Từ Bình Quân cùng Vi Hân bước đầu đã ổn định phác thảo, nhưng khi Kỷ Tư Tuyền ở cuộc họp trình bày xong, kết quả không được tốt.

Tạ Trữ Thuận mở miệng trước tiên, giọng nói khinh thường xen lẫn châm chọc khiêu khích: "Tên tuổi của Tuyền Hoàng vang danh như vậy, tôi còn nghĩ có nhiều cái hay ho lắm, nhưng chẳng qua cũng chỉ như vậy. Không phải văn phòng nổi tiếng nước ngoài sao, tại sao một chút đều không nhìn ra"

Là tiền của đại gia, Kỷ Tư Tuyền nhấn nhá: "Trung Quốc có văn hóa của mình, kiến trúc Trung Quốc cũng có văn hóa thiết kế chi tiết và địa hình của mình, không nên cùng phía sau kiến trúc phương tây xin ân huệ"

"Cũng không tồi, có lẽ tôi đã kỳ vọng quá cao, cũng không có muốn kinh điển như vậy" Bạc Quý Thi chân chừ mở miệng, tiện đà nhẹ nhàng bâng quơ đem vấn đề quảng sang Kiều Dụ: "Kiều Bộ cảm thấy được không?"

Kiều Dự im lặng không lên tiếng, lật từng tờ phương án được in ra trên tay.

Trong lúc nhất thời phòng họp tĩnh lặng không tiếng động.

Từ Bình Quân và Vi Hân liếc nhìn nhau, vừa muốn mở miệng, chợt nghe thấy giọng nói của Kỷ Tư Tuyền, cô nhìn phía trước, mặt không có chút thay đổi mở miệng:

"Từng có một người đã nói với tôi, sở dĩ chức năng cơ bản nhất của kiến trúc chính là nơi che chở, nhu cầu an toàn và thoải mái là cơ bản nhất, đừng để cho những thiết kế và sáng tạo về bề ngoài hữu danh vô thực che lấp mục đích ban đầu, tác dụng và mỹ quan phải cân bằng lẫn nhau, không được lẫn lộn đầu đuôi. Kiến trúc không phải là đột nhiên cao chót vót, mà là cùng với người và vật xung quanh phối hợp hoàn chỉnh mà thành, khi đó tôi còn không cho là đúng, sau đó tôi đã thấy nhiều kiến trúc như vậy, gặp qua nhiều kiến trúc sư vĩ đại như vậy, lúc đó tôi mới ý thức được lời nói của anh ấy là đúng. Tôi vẫn cho rằng ở trên phương diện kiến trúc tôi đã rất hiểu biết, sau đó tôi mới biết anh ấy mới là người có hiểu biết nhất, tôi lĩnh ngộ chỉ là mặt ngoài, anh ấy mới là người lĩnh ngộ kiến trúc đích thực"

Tạ Trữ Thuận về mặt khinh thường: "Người đó là ai? Là người trong ngành? Rất nổi tiếng?"

Trong phút chốc, thần sắc Kỷ Tư Tuyền âm trầm, nhếch khóe miệng, giọng gào trả lời: "Anh ấy chuyên ngành rồi"

Tạ Trữ Thuận cười nhạo: "Thật buồn cười, vậy cái người mà từ miệng cô nói đó có tin tưởng được không? Là người hồ đồ làm không nổi việc mới chuyên ngành?"

Từ Bình Quân bỗng nhiên mở miệng: "Lĩnh ngộ thâm sâu như thế, xem ra rất thông suốt, tôi còn thật sự muốn biết ai nói điều này xem có thể có cơ hội kết bạn hay không"

Kỷ Tư Tuyền nhìn chăm chú về phía Kiêu Dự, Kiêu Dự rút cuộc cũng mở miệng nói câu đầu tiên: "Là tôi nói"

Vừa nói xong, lại là một không gian yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tặng hoa

Qua rất lâu, Kiêu Dự mới lại mở miệng, trong giọng nói như xưa không có cái lạnh giá trầm thấp: "Cho tới bây giờ, tôi vẫn cho rằng như vậy. Mỗi tòa kiến trúc hẳn đều có phong cách và linh tính của chính nó, không chỉ có sang trọng và xa hoa, vẫn có tự nhiên và thoải mái, tiết kiệm năng lượng và chi phí thấp cũng chẳng hề hạ thấp giá trị của kiến trúc, tạo hình cùng công năng phải hỗ trợ lẫn nhau, kiến trúc sư là sống, thì kiến trúc cũng nên là sống. Kiến trúc tốt không phải xếp dựa vào kỹ thuật và tài hoa, mà là tình cảm cùng những thứ bên trong dung hợp. Tuyền Hoàng, kiến trúc sư Từ, kiến trúc sư Vi, trong phương án thiết kế của mọi người theo quan niệm đó, không có sức cuốn hút, tôi không thấy có tình cảm trong đó, kiến trúc trống rỗng vô vị không có linh hồn. Khi nó chỉ có thể là một tòa kiến trúc, nó liền đánh mất đi ý nghĩa tồn tại"

Nói xong một lúc sau mới nhìn lại Kỷ Tư Tuyền, gắt gao nhìn chăm chăm cô, ánh mắt và giọng điệu từ từ đánh thẳng vào lòng người: "Thiết kế của em luôn có trình độ, nhưng trong cái này, anh cơ bản không nhìn tới. Kỷ Tư Tuyền, em đang trốn tránh cái gì?"

Trong lòng Kỷ Tư Tuyền trầm xuống, anh vậy mà liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô đang trốn tránh.

Cô thừa nhận cô đang qua quýt, từ lúc đi tới làng du lịch, một giây kia, bản năng cô liền mâu thuẫn, tới chốn cũ là nhớ tới người cũ, cô không muốn nỗ lực tâm huyết, từ đầu tới cuối chỉ là có lệ, đang trốn tránh, trốn tránh nhớ lại những tổn thương đau đớn đã qua.

Kỷ Tư Tuyền cùng anh nhìn nhau rất lâu, về mặt thất bại, hít sâu một hơi chậm rãi thở ra, rũ mắt nhẹ giọng mở miệng: "Sửa"

Cuộc họp rất nhanh chấm dứt, khi trong phòng chỉ còn lại vài người của công việc, Vi Hân vẫn còn trong khiếp sợ, khó có khi đứng đắn mở miệng: "Thật sự đáng tiếc. . . . . Là tổn thất của giới kiến trúc. . . ."

Tăng ca đẩy nhanh tốc độ làm được phương án như thế lại bị ruồng bỏ, không khỏi có người tức giận, có lẽ là thất bại tích tụ quá nhiều, sau đó tất cả mỗi nhón đều chia về Kiêu Dự.

Kỷ Tư Tuyền thờ ơ lạnh nhạt một lúc lâu, cười lạnh mở miệng: "Người khác thì tôi không biết là không hiểu nhưng giả vờ hiểu, tôi chỉ biết năm đó đại học X lưu truyền mấy câu, là nói nhân vật phong vân trong trường đại học, trong đó có một câu chính là, tính đến tài tử phong lưu, cần phải xem 'Kiến Kiêu'. Cái gọi là 'kiến Kiêu' chính là Kiêu Dự của học viện kiến trúc. Năm đó anh ấy dẫn theo các em trai em gái khóa dưới tham gia nhiều cuộc thi cảm giải thưởng mỗi tay, ung dung vui vẻ lại thành thạo có thừa, giáo sư trong viện căn bản không cần quan tâm. Mặc dù bây giờ không làm một nhóm, cũng không phải để cho các cậu có thể tùy tiện bỏ trí"

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rõ ràng thấy Kỷ Tư Tuyền mắt hửng, d.d.l.q.d, cũng không dám nói thêm gì nữa, bị Từ Bình Quân và Vi Hân đuổi

ra khỏi phòng họp.

Một mình Kỳ Tư Tuyên ngồi trong phòng họp yên tĩnh xuất thần, cô yên lặng ngồi im ở vị trí lúc này không nhúc nhích, rũ mắt nhìn đến góc bàn, chậm rãi nâng tay lên sờ đầu của chính mình.

Lúc ấy nếu động tác của cô lớn hơn một chút, có lẽ sẽ chạm tới bàn tay đó.

Phía sau truyền đến một tiếng lộc cộc, cửa phòng họp bị mở ra, một người rất nhanh bước vào, liền đứng ở phía sau cô.

Kiều Dụ lặng im nửa ngày mới thử thăm dò mở miệng: "Vừa rồi lời nói trong cuộc họp của anh, làm cho em mất hứng?"

Kỳ Tư Tuyên lắc đầu: "Không có"

Kiều Dụ đi mấy bước tựa vào bàn họp không hề mở miệng.

Kỳ Tư Tuyên cảm thấy Kiều Dụ nhìn chăm chăm vào cô, quay đầu nhìn anh mỉm cười một chút: "Thật không có. Em chỉ là. . . ."

Nụ cười trên khuôn mặt cô bỗng nhiên biến mất không chút dấu vết, nhãn mày suy nghĩ, trầm ngâm hồi lâu: "Em chỉ cảm thấy được . . . . ."

Nói một lúc cô lại dừng lại, muốn nói lại thôi.

Sắc trời dần dần tối xuống, trong phòng một mảnh mờ tối, Kiều Dụ càng lúc càng không thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt cô, cô im lặng ngồi ở chỗ đó, lông mi khẽ rũ xuống, cũng không mở miệng.

Vài tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, cửa phòng họp nhẹ nhàng được đẩy ra, Duẩn Hòa Sướng đứng ở cửa, nhìn thấy không bật đèn cũng không giật mình, nói với hai bóng hình trong bóng tối lơ mơ: "Kiều bộ, đã bố trí xong, chuẩn bị đi ăn cơm tối"

Kiều Dụ rất nhanh trả lời: "Được, cậu ra ngoài trước, chúng tôi lập tức đến"

Duẩn Hòa Sướng đóng cửa lại lui ra ngoài.

Một giây tiếp theo Kỳ Tư Tuyên nhảy dựng lên, có phần thích thú vô tư nhảy nhót: "A, có thể ăn cơm, đi nhanh thôi, em sắp chết đói rồi!"

Nói xong liền bước tới hướng cửa.

Khi đi qua Kiều Dụ anh bỗng nhiên đứng thẳng từ phía sau ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi: "Em cảm thấy được cái gì?"

Cánh tay anh rắn chắc ở bên lưng cô, hơi thở của anh ngay bên tai cô, chậm chậm ấm áp mà lại quen thuộc như vậy, Kỳ Tư Tuyên có chút hoảng sợ.

Em chỉ cảm thấy được, Kiều bộ đối với Tuyên Hoàng nói cái gì, đều có thể tiếp nhận. Ý kiến không hợp, có thể khai thông, phong cách không đúng có thể thương thảo, thiết kế không hợp lý, cũng có thể sửa chữa. Cô chưa bao giờ hy vọng xa vời phương án có thể một lần đã được thông qua. Nhưng Kiều Dụ nói với Kỳ Tư Tuyên những lời này, em cảm thấy rất khó chịu, khó chịu đến không tưởng tượng được. Ngay cả chính em cũng không lý giải được, vì cái gì mà em khó chịu như vậy.

Kiều Dụ, chính bản thân em cũng không biết, em sẽ để ý như vậy.

Kỳ Tư Tuyên biết chính mình có khúc mắc, giọng nói run rẩy không thể kìm nén được: "Kiều Dụ, anh hối hận không? Mấy năm nay em nhìn thấy càng nhiều kiến trúc, gặp càng nhiều những kiến trúc sư vĩ đại, lòng em càng khó chịu, càng thấy tiếc cho anh. Em từ trên người bọn họ nhìn thấy cái bóng của anh, nhưng anh và bọn họ lại có nhiều điểm không giống nhau. Mấy năm vừa mới bắt đầu, mỗi một hàng mục em tiếp xúc thậm chí không không thể được suy nghĩ, nếu là anh, anh sẽ thiết kế như thế nào?"

Kiều Dụ, em và con đường làm quan, nếu cho anh chọn lại một lần nữa, anh sẽ chọn ai?

Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên không dám nói ra câu hỏi đó.

Người đó trong ngực đang nhẹ nhàng run rẩy, Kiều Dụ chậm rãi thắt chặt cánh tay, rất lâu không nói gì.

Một đám người ra khỏi văn phòng, mới phát hiện hôm nay là Lễ Halloween.

Ban làm thêm một ngày, đại bộ phận mọi người đều một thân sát khí, có lẽ về mặt Kiều Dụ ôn hòa, cô gái bán hoa lôi kéo anh: "Soái ca, mua hoa tặng bạn gái anh đi"

Có lẽ không biết ở đây Kỳ Tư Tuyên và Bạc Quý Thi người nào mới là chính chủ, đôi mắt tới tới lui lui nhìn qua mấy vòng, cuối cùng định bỏ đi.

Kỳ Tư Tuyên nhíu mày, thời khắc mấu chốt người nào đó không đứng ở bên cạnh cô, xử từ!

Nhiệt độ gần đây đột nhiên hạ thấp, thời tiết lạnh đến khắc nghiệt, dd.Le.quy.don, Kiều Dụ cảm thấy được cô gái đó không dễ dàng, lấy ví tiền ra chuẩn bị mua một bó hoa.

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên ngăn anh lại, cười tủm tỉm về phía cô bé bán hoa: "Anh ấy không có bạn gái, em không thấy đi ra, anh ấy. . . . . ừm?"

Cô gái phản ứng rất nhanh, cười hi hi mở miệng: "Vậy mua tặng bạn trai một bó đi!"

Mọi người xung quanh bật cười, Kiều Dụ chau mày nhìn khuôn mặt đang hớn hờ của Kỷ Tư Tuyên, thật cũng không thấy tức giận.

Kỷ Tư Tuyên nhìn cũng chẳng nhìn Kiều Dụ một cái: "Anh ấy là. . . . Loại đó, đang đợi bạn trai mua hoa cho anh ấy!"

Cô gái mở to hai mắt nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt, tựa như không tiếp nhận được tin tức này, khó khăn nuốt nước bọt, xoay người rời đi.

Kỷ Tư Tuyên không thấy áy náy chút nào, dường như vô tình liếc nhìn Bạc Quý Thi một cái: "Em đang giúp anh đó, nếu anh thật sự mua hoa, tính đưa cho ai? Cho em sao? Có lẽ Bạc tổng sẽ không vui. Đưa cho cô ấy? Nhiều người như vậy, em sẽ mất mặt"

Kiều Dụ cười như không cười nhìn cô, cho đến khi trong lòng Kỷ Tư Tuyên có chút sợ hãi, gượng trừng lại anh một cái: "Làm sao?"

Kiều Dụ đưa tay ngăn cô gái bán hoa lại, mua một bó hoa nhét vào lòng Kỷ Tư Tuyên, coi như không có người, sùng nịnh và bắt đắc dĩ: "Mặc kệ thôi!"

Kỷ Tư Tuyên lập tức đem hoa tránh ra xa, còn đẩy Kiều Dụ ra: "Không phải anh dị ứng phấn hoa sao, đứng xa một chút"

Kiều Dụ hình như bỗng nhiên hiểu ra vì sao vừa rồi Kỷ Tư Tuyên ngăn anh, anh cười đưa mắt nhìn cô.

Ngũ quan Kiều Dụ nhu hòa anh tuấn, một đôi mắt xécher thừa hưởng từ mẹ, trong suốt ôn hòa, nhìn cô ánh mắt trầm tĩnh ẩn ý cười, tự nhiên mang một khí chất nho nhã.

Niềm vui trong cuộc sống thường thường không có nhiều trăm ngàn lượt quay về như vậy, liền là có như vậy trong đáy mắt, anh làm cho lòng người lay động một chút, mềm yếu một chút.

Kỷ Tư Tuyên mặt không chút thay đổi nhìn lại anh một cái, dường như không có việc gì quay đầu tiếp tục đi về phía trước, Kiều Dụ cúi đầu mỉm cười, rất nhanh đuổi theo.

Một đám người phía sau lại huyền não: "Uy uy uy, vừa rồi tôi nhìn thấy cái gì vậy? Tuyên Hoàng đỏ mặt!"

Tạ Trữ Thuần nhìn hai người sóng vai đi phía trước, cau mày nhìn về phía Bạc Quý Thi, Bạc Quý Thi mỉm cười trấn an cô ta, kéo cô ta tiếp tục đi.

Mặc dù phương án không được thông qua, nhưng thời gian vừa rồi mọi người tăng ca suốt đêm, đều rất vất vả, nhân lúc nghỉ lễ đều tính thả lỏng một chút.

Mọi người đều có tử huyệt của chính mình, mà tử huyệt của Kỷ Tư Tuyên là trò chơi nói thật.

Buổi tối hôm đó Kỷ Tư Tuyên trốn được một lúc, d.đ.le.quy.đơn, cây trong tay ai đó không tốt nên lại rơi vào tay Tạ Trữ Thuần.

Kỷ Tư Tuyên trong lòng kêu rên một tiếng tự biết không hay ho, coi như độ kiếp.

Tạ Trữ Thuần về mặt đắc ý, vừa lên đã ném quả bom: "Tuyên Hoàng là xử nữ không? Tôi không phải nói chòem sao"

(Xử nữ ở đây là trinh nữ)

Vì một câu nói của cô ta mà không khí lập tức nóng lên.

Kỷ Tư Tuyên nhìn lướt qua mọi người, khuôn mặt đều lộ ra vẻ mong chờ khiến cho trong lòng cô xem thường, thoải mái trả lời: "Không phải"

"À" Tạ Trữ Thuần trộm nhìn Kiều Dụ một cái, sắc mặt Kiều Dụ có chút khó coi, nhú mày không biết đang nghĩ gì.

Cô ta đắc ý nhìn Bạc Quý Thi cười cười, Bạc Quý Thi nhìn lại cô ta lắc đầu không lên tiếng.

Vòng này coi như qua, ai ngờ vòng tiếp theo lại là Kỷ Tư Tuyên.

Tạ Trữ Thuần lại tiếp tục vấn đề vừa rồi: "Lần đầu tiên là khi nào?"

Kỷ Tư Tuyên biết khó khăn: "Đại học"

Mọi người nghe xong lại là một trận xôn xao.

Kỷ Tư Tuyên luôn luôn rộng rãi vô tư, đơn giản tiếp tục hỏi: "Còn muốn biết cái gì, hỏi tiếp?"

Tạ Trữ Thuần càng lúc càng không biết giới hạn: "Lần đầu tiên cho ai?"

Kỷ Tư Tuyền lông mày cũng không nhăn, khẽ mỉm cười nhìn cô ta.

Tạ Trữ Thuần nghĩ cô chơi xấu, khiêu khích nói: "Tuyền Hoàng sẽ không thua không dậy nổi chứ?"

Kiều Dụ bỗng nhiên cảm lên ly rượu trong tay, một hơi uống sạch, sắc mặt có chút tái nhợt, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Kỷ Tư Tuyền, chậm rãi mở miệng: "Cho tôi"

Một đám người mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại bắt đầu đạn mạt.

Oa! Cái tình huống gì? ! Có ai giảng cho tôi được không!

Quá mạnh mẽ bất ngờ! Trái tim của tôi không chịu nổi!

Tôi đã nói Kiều bộ và Tuyền Hoàng có vấn đề mà!!

Ngày đó ai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết Kỷ Tư Tuyền hẹn Kiều Dụ gặp mặt, sau đó về mặt bí trắng nói với Tùy Úc rằng cho dù cả đời này không còn được gặp lại Kiều Dụ cũng sẽ không hối hận, người khác sẽ không thấy đôi mắt đỏ hoe của cô khi trở về phòng ngủ.

Kỷ thật sự việc đó là Kỷ Tư Tuyền chủ động, l.q.đ, cô cũng không biết mình lúc ấy bị trúng tà gì, chỉ là có một loại chấp niệm, muốn cho Kiều Dụ, tựa hồ như vậy sẽ không có cái gì tiếc nuối.

"Bạn gái thời đại học mà lúc trước tôi nói chính là cô ấy" Kiều Dụ nâng ngón tay chỉ vào Kỷ Tư Tuyền "Tôi nói tôi có bạn gái, cũng chính là cô ấy"

Kiều Dụ nói xong nhìn về phía Tạ Trữ Thuần, không giống bộ dáng hiền lành lúc trước, thanh âm trầm thấp đủ lợi hại cũng lạnh đến lợi hại: "Không còn câu hỏi khác chứ?"

Tạ Trữ Thuần không nghĩ tới kết quả này, miễn cưỡng gật đầu.

Kiều Dụ lôi kéo Kỷ Tư Tuyền đứng dậy, anh luôn giữ thái độ đúng mực, mặc dù mắt húng nhưng có lẽ độ cũng sẽ không thiếu: "Không có câu hỏi gì nữa chúng tôi đi trước, mọi người từ từ chơi"

Kiều Dụ kéo Kỷ Tư Tuyền ra ngoài, đi một mạch lên xe máy mắt vẫn phủ mây đen như cũ.

Kỷ Tư Tuyền nghiêng đầu nhìn anh, cười hi hi hời: "Anh tức giận làm gì?"

Kiều Dụ liếc nhìn cô một cái: "Em còn cười?"

Kỷ Tư Tuyền không thêm đề ý: "Vốn là sự thật, em cũng không sợ người khác nói"

"Nhưng anh sợ" Kiều Dụ nhìn vào mắt cô, khó khăn nở một nụ cười: "Sau ngày đó anh thực sự hối hận, anh cảm thấy mình là một thằng khốn, không thể chịu trách nhiệm với em lại còn muốn em"

Kỷ Tư Tuyền bỗng nhiên mắt húng, dương cầm vênh mặt hát hàm mở miệng: "Uy uy uy, anh nhớ lắm rồi, rõ ràng là em cưỡng bức anh mà?"

". . . . . " Trong lòng Kiều Dụ tức giận và khổ sở đều bị những lời này đuổi đi không còn bóng dáng, chỉ để lại vẻ khuôn mặt nhuộm đen.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: ba mươi sáu kế theo đuổi vợ

Kiều Dụ uống rượu không thể lái xe, anh ngồi ở ghế phụ đưa mắt nhìn Kỷ Tư Tuyền đang cài dây an toàn, thử thăm dò hỏi: "Em không tức giận?"

"Vi phương án chưa thông qua sao? Làm sao phương án có thể một lần đã được thông qua, không thay đổi qua mười lần tám đổi thì làm sao có thể được. Ai nói đối phương hợp tác lại là người hiểu công việc chứ, tự nhủ không may!" Kỷ Tư Tuyền chẳng hề để ý nói xong bỗng nhiên nhớ tới điều gì, quay đầu nhìn anh: "Em ở trong lòng anh chính là loại người nhỏ mọn như vậy sao?"

Kiều Dụ lập tức lắc đầu, rất tức thời không muốn tiếp tục đề tài này: "Không có không có, nhanh lái xe đi"

Trên đường trở về sắc mặt Bạc Quý Thi phá lệ âm trầm, không nói được lời nào.

Tạ Trữ Thuần tựa như bị dọa tới đỉnh điểm, ngập ngừng mở miệng: "Chị họ, em vốn muốn giúp chị. . . . "

"Giúp chị?" Bạc Quý Thi cười lạnh một tiếng "Giúp chị và Kiều Dụ cách xa hoàn toàn?"

Tạ Trữ Thuần chưa từng thấy qua cái bộ dạng này của chị họ luôn luôn dịu dàng, chị ấy như bỗng nhiên thay đổi khuôn mặt, vô cùng đáng sợ: "Chị họ. . . Chị. . ."

Bạc Quý Thi nhất thời luống cuống, ảo não nhăn mày lại không thềm nhắc tới.

Sáng sớm hôm sau Kỳ Tư Tuyền ngồi trong văn phòng nhìn hộp chocolate được đóng gói tinh xảo trước mặt mình, lại nhìn Kiều Dụ: "Anh làm gì vậy? Va-len-tine qua rồi"

Kiều Dụ vẻ mặt đương nhiên: "Theo đuổi em!"

Kỳ Tư Tuyền không nói gì để lộ ra, vuốt ve hộp chocolate, nghiêng đầu chêu chọc anh: "Kiều bộ, không phải anh đã đi học theo đuổi phụ nữ là như thế nào chứ?"

Cái chuyện theo đuổi phụ nữ này Kiều Dụ quả thật không biết, vẻ mặt anh cũng mông lung: "Hoa đã tặng, chocolate cũng đã mua, còn cần gì nữa?"

Kỳ Tư Tuyền không biết nên diễn tả cái tâm tình trong giờ phút này như thế nào, lột một viên chocolate bỏ vào miệng, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn về phía Kiều Dụ: "Không cần, cái gì cũng không cần, anh, em cũng không cần"

Kiều Dụ đã khắc sâu lời dạy bảo chân lý lòng phụ nữ như kim đáy biển rồi, sợ nói thêm gì nữa thì cô sẽ trực tiếp trở mặt, ngay lập tức lui ra ngoài.

Buổi tối, Kiều Dụ sau khi xem xong kết quả tìm kiếm mấy trăm điều về thế nào là theo đuổi phụ nữ, cuối cùng cũng vứt bỏ hết, quay sang tính toán đi trung cầu nhân sĩ có chút kinh nghiệm.

Anh chọn đi chọn lại liền chọn Tiêu Từ Uyên, gọi điện cho Tiêu Từ Uyên biết được Tùy Úc trực đêm, chỉ mình cậu ấy ở nhà trông con nhỏ, rất có thành ý mang hoa quả tới cửa thỉnh giáo.

Tiêu Từ Uyên cũng không khách khí, sau khi nhận lễ liền ở trong nhà bếp bỏ hoa quả.

Kiều Dụ không nói được lời nào cúi đầu nhìn động tác của cậu ta thành thạo gọt vỏ cắt miếng, Tiêu Từ Uyên cũng là người nhẫn nại, Kiều Dụ không chủ động mở miệng anh cũng sẽ không hỏi.

Sau một lúc lâu Kiều Dụ mới có lấy dừng khí hỏi: "Tiêu Từ Uyên, hỏi cậu một vấn đề. . . ."

Tiêu Từ Uyên đầu cũng không nâng: "Hỏi đi"

Kiều Dụ ho nhẹ một tiếng: "Năm đó cậu làm cách nào theo đuổi Tùy Úc?"

Tiêu Từ Uyên tuyệt đối không nghĩ tới Kiều Dụ sẽ hỏi anh vấn đề này, ngẩng đầu dù bận rộn vẫn ung dung nhìn anh.

Kiều Dụ bị cậu ta nhìn đến bối rối, cầm một miếng thanh long cho vào miệng, ánh mắt mơ hồ ra vẻ không thềm để ý mở miệng: "Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi"

Tiêu Từ Uyên cười cười, vừa rửa tay vừa hướng về phòng khách hô to: "Văn Tinh, lại đây ăn hoa quả"

Tiêu Văn Tinh đang chơi ở phòng khách rất nhanh đã chạy tới, ôm chân Kiều Dụ gọi chú.

Tiêu Từ Uyên đưa mắt ra hiệu với Kiều Dụ, ôm lấy Tiêu Văn Tinh đặt lên cái bệ rửa mới mở miệng hỏi: "Văn Tinh, ở nhà trẻ có thích bé gái nào không?"

Tiêu Văn Tinh vừa mở miệng cắn hoa quả vừa lắc đầu: "Không có"

Tiêu Từ Uyên tiếp tục hỏi: "Vậy có bé nào thích con không?"

Tiêu Văn Tinh nghĩ nghĩ, tự nhiên đứng đắn thừa nhận: "Có"

"Vậy các bé ấy là thế nào thích con?"

Tiêu Văn Tinh lần này không chút suy nghĩ: "Dùng tiền tiêu vặt mua đồ vật này nọ tặng con"

Kiều Dụ có chút buồn cười nhìn hai cha con nói chuyện, Tiêu Từ Uyên hỏi xong nhìn về phía Kiều Dụ: "Đến trẻ con cũng hiểu được đạo lý đó, tại sao cậu không hiểu"

Tiêu Văn Tinh nuốt xong miếng hoa quả cuối cùng, sau khi lau miệng sạch sẽ hiểu chuyện mở miệng giải thích: "Cha, con cũng không rõ"

Tiêu Từ Uyên xoa xoa đầu cậu: "Ngoan, con làm đúng, sao có thể tùy tiện nhận gì đó của bé gái"

Tiêu Vân Tinh chớp chớp mắt hỏi: "Vậy của bé trai?"

Tiêu Từ Uyên cầm khăn mặt lau lại mặt cho cậu: "Đương nhiên cũng không được"

Tiêu Vân Tinh nhìn anh: "Cha, vậy tại sao cha nhận cái gì đó của chú Hai?"

Kiều Dụ không nhịn được cười quay đi chỗ khác.

Tiêu Từ Uyên sừng sốt, gõ vào đĩa hoa quả bị trống một nửa: "Xin hỏi cha nhận gì đó đều bị ai ăn?"

Tiêu Vân Tinh vươn ngón tay mập mạp chỉ vào chính mình, Kiều Dụ bị chọc cười, ôm cậu thả xuống mặt đất: "Được rồi được rồi, chú hai tự mình mua, đúng lúc nhà chú hết nước, liền tới đây rửa hoa quả, thuận tiện chia sẻ cho con và cha. Cậu bé ngoan cũng muốn học cách chia sẻ đúng không?"

Tiêu Vân tinh gật đầu.

Tiêu Từ Uyên xoa xoa đầu cậu: "Ngoan, đi chơi đi!"

Tiêu Vân Tinh lập tức ngoan ngoãn chạy đi.

Kiều Dụ rút cuộc cũng hiểu được dụng ý của Tiêu Từ Uyên, trêu chọc nói: "Nói như vậy, nhà cậu là Tùy Ưc làm trưởng quản tài chính sao?"

Tiêu Từ Uyên cười đen tối: "Lão bà quản tiền không có gì là mất mặt, không tìm thấy người giúp cậu quản tiền, mới thật là mất mặt"

Lời nói của Tiêu Từ Uyên thật sự kích thích đến Kiều Dụ, Kiều Dụ lập tức về nhà bắt đầu lục tung, đem các loại giấy tờ bỏ vào trong túi văn kiện rồi mới an tâm đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Tư Tuyên lại ở trước cửa văn phòng gặp được Kiều Dụ đang đợi.

Kiều Dụ đi theo cô vào cửa, không nói lời nào mang túi văn kiện đặt trước mặt cô.

Kỳ Tư Tuyên cũng không trông cậy vào người đàn ông này sẽ bỗng nhiên thông suốt làm ra cái hành động lãng mạn, vừa mở túi ra cho có lệ bỗng nhiên hoảng sợ.

Giấy chứng nhận bất động sản, thẻ tín dụng, chìa khóa xe oto, còn một đồng giấy tờ cô xem không hiểu cùng với một chuỗi chìa khóa không biết của nơi nào, Kỳ Tư Tuyên nhúm mày nhìn anh: "Cái này anh để làm gì? Khoe khoang sao? Kiều bộ, mấy năm nay anh quả thật vẫn còn tích trữ không ít đồ cưới nhà"

Kiều Dụ bất đắc dĩ: "Khoe với khoang cái gì, là theo đuổi em ! Đây là tất cả tài sản của anh, phòng ở, xe, tài khoản ngân hàng, trong nhà còn có mấy cái băng, em có hứng thú có thể đi xem"

Kỳ Tư Tuyên rút cuộc cũng hiểu được Kiều Dụ đang làm cái gì, ngoại trừ bên ngoài không nói gì nhưng cảm thấy được Kiều Dụ ngốc nghếch đáng yêu, chịu đựng cười hỏi: "Ai dạy anh?"

Kiều Dụ ngượng ngùng mở miệng, ánh mắt mơ hồ không chắc: "Không ai"

Kỳ Tư Tuyên cảm thấy được lấy phong cách của Kiều Dụ không làm ra được cái loại hành động này, hí mắt bắt đầu đoán: "Tiêu Từ Uyên?"

Kiều Dụ lắc đầu: "Không phải"

Kỳ Tư Tuyên lại nghĩ nghĩ: "Ôn Thiếu Khanh?"

Kiều Dụ tiếp tục lắc đầu: "Cũng không phải"

"Lâm Thần?" Kỳ Tư Tuyên đoán xong lúc sau liền lập tức phủ định chính mình: "Không đúng, Lâm Thần chính mình cũng chưa theo đuổi qua người nào sao có thể dạy anh. . . . Rốt cuộc là người nào?"

Về mặt Kiều Dụ phức tạp, do dự thật lâu, cực nhanh nhìn Kỳ Tư Tuyên một cái: "Tiêu Vân Tinh"

Kỳ Tư Tuyên lập tức nằm sấp trên mặt bàn vỗ vỗ cái bàn không chứa cho anh chút mặt mũi, cười đến không thể kìm lại.

Khuôn mặt Kiều Dụ trong tiếng cười khoa trương của cô càng ngày càng đen, khi Kỳ Tư Tuyên chú ý tới rút cuộc cũng không cười nữa, ho nhẹ một tiếng thực đứng đắn mở miệng: "Kiều Dụ, mấy năm nay thật sự không theo đuổi ai sao?"

Tâm tình Kiều Dụ đã xuống đến đáy vực, giống như cậu bé hờn dỗi: "không chú ý"

Kỳ Tư Tuyên không nhịn được cười quay đầu đi.

Kiều Dụ cảm thấy mình đã bị Tiêu Từ Uyên lừa giỡn, thật mất mặt lặng lẽ trốn chạy, miệng còn nói thầm: "Năm đó anh đã nói cái bộ dạng theo đuổi phụ

nữ anh thật sự không biết, lời ngon tiếng ngọt cũng không biết, em cũng chưa nói muốn học, hiện tại rốt cuộc phải làm cách nào để học. . . ."

Kỷ Tư Tuyền nghe được càng cười lớn hơn.

Khi Kiều Dụ đi tìm Tiêu Tử Uyên tính sổ, Tiêu Tử Uyên đang nói chuyện điện thoại với Tùy Úc.

Tùy Úc hỏi Tiêu Tử Uyên: "Tối hôm qua anh và Vân Tĩnh làm gì Kiều Dụ vậy? Em vừa tan ca liền nhận được điện thoại của Yêu nữ, cô ấy trách tội của hai người với em"

Về mặt Tiêu Tử Uyên đại cừu đắc báo vui sướng: "Anh đã nói rồi, năm đó khi anh theo đuổi em cậu ta cười nhạo anh, rốt cuộc là sạch nợ"

Kiều Dụ đi đến cửa văn phòng khi nghe thấy thế mới hoàn toàn tỉnh ngộ, về mặt buồn bức xoay người đi tới phòng trà, tính toán làm một cốc nước đá cho người đã hại anh sáng nay.

Ai ngờ phòng trà lại là một trận sấm.

Kỷ Tư tuyền đang chờ nước trà sôi, Bạc Quý Thi gõ cửa đi vào, vẫn bộ dạng ôn nhu như có lỗi: "Sự tình ngày hôm qua thật ngại quá"

Kỷ Tư Tuyền nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, miễn cưỡng mở miệng: "Kiều Dụ không ở đây, Bạc tổng không cần khách khí như vậy"

Bạc Quý Thi lập tức giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, kỷ thật tôi và Kiều Dụ cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi, chúng tôi. . . ."

Kỷ Tư Tuyền đối với nước cò của cô ta rất rõ ràng, kế tiếp cô ta đại khái sẽ vờ vịt miêu tả những dấu vết quan hệ của cô ta và Kiều Dụ có bao nhiêu "bình thường", cô không có kiên nhẫn nên cắt ngang: "Không có ai nói hai người không phải tình bạn bình thường"

Bạc Quý Thi nhận ra ý tứ trong lời nói của Kỷ Tư Tuyền, bỗng nhiên nở nụ cười: "Cô không tin trên thế giới này có tình bạn thuần khiết giữa nam và nữ sao?"

Kỷ Tư Tuyền cũng học điệu cười của cô ta: "Đúng vậy, giữa nam nữ có tình bạn thuần khiết, chỉ cần một cái đánh chết không nói, một cái giả ngu đến cùng. Bạc tổng, trên thế giới này tôi thấy phụ nữ chân chính dịu dàng đoan trang chỉ có một, cô ấy là Tùy Úc, nét dịu dàng đoan trang của cô ấy là trong nội tâm, nhưng nét dịu dàng của cô lại ở trên khuôn mặt. Khí chất và tu dưỡng của một người, không quan hệ với dung mạo, mà là từ nội tâm cùng với những sự việc trải qua mà lưu lại ấn tượng, tao nhã đoan trang không thể giả tạo mà ra, cái gọi là tướng từ tâm sinh, cảnh từ tâm diệt, Bạc tổng, hôm nay cô đến đây chính là dựa vào sự kiêu ngạo, hư vinh, ghen tỵ cùng trả thù, mà không phải thiện lương do trời sinh, làm sao sự hiền thực có thể hiện lên?"

Cô đã bộc lộ tài năng không để cho người khác lỏ thoát, cũng học được cách giải quyết đối thủ không lưu lại dấu vết.

Kiều Dụ tự giác biết mình đứng ở góc tường nghe không phải quân tử, mới xoay người vừa lúc nghe thấy câu đánh chết không nói cùng giả ngu đến cùng, khẩu khí của Kỷ Tư Tuyền không mặn không nhạt làm cho anh ở trong lòng kính hô một tiếng, hồng rồi.

Thì ra cô đã biết.

Bạc Quý Thi bỗng nhiên thấy được chính mình thật sự đã bị ai lại càng nhiều bị ai, lúc trước cô lấy danh nghĩa bạn bè để tiếp cận Kiều Dụ, vốn tưởng rằng chính mình thông minh, nếu chính mình ở trước mặt anh lộ ra vẻ ái mộ nhất định anh ấy sẽ trốn xa, giờ phút này cô mới hiểu được, kỷ thật ngay từ đầu đã đem đường lui của mình phá bỏ. Bạn bè? Cô vốn tưởng rằng bạn bè cùng bạn gái chỉ cách nhau một bước, lại không biết đạo lý gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, thật sự là thông minh bị thông minh làm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: một lần cuối cùng

Cô nhớ tới việc lần đầu tiên gặp Kiều Dụ là khi cha cô đưa cả nhà lên phía Bắc thăm hỏi Kiều gia, năm ấy cô mười hai tuổi, chính thức là tuổi dậy thì.

Hôm đó trời rơi tuyết rất lớn, cô đứng trước cửa sổ phòng khách nhà Kiều gia trong viện nhìn hai anh em đang ở ngoài chơi tuyết, anh trai rõ ràng lớn hơn em gái vài tuổi, thiếu niên hơn mười tuổi ngũ quan nhu hòa, trên gương mặt có một loại ấm áp không nói nên lời, cô em gái thông minh xinh đẹp, khuôn mặt có chút giống với người anh.

Anh trai rõ ràng đang nhường em gái, hết lần này đến lần khác đều không có ý né tránh sự công kích của quả cầu, rất nhanh trên người đã có không ít tuyết, nhưng trên người em gái lại sạch sẽ, cười hi hi gọi cậu ta là anh Hai.

Cô quay đầu nhìn lướt qua mấy người anh trai của mình, bọn họ chưa bao giờ nhường cô. Bạc Trọng Dương đó là anh hai của cô, nhưng mà chưa từng nhường cô như vậy.

Sau đó tiếng Kiều Bách Viễn vang lên, cậu con trai lập tức ra vẻ hoảng sợ đứng trước mặt em gái, nhưng đáy mắt lại hiện lên ý cười nghịch ngợm.

Cậu phui tuyết trên người em gái, lại cẩn thận sửa sang lại đầu tóc và quần áo của em, rồi mới nắm tay của em gái vào phòng khách.

Mới vừa rồi là cái hoạt bát linh động, chớp mắt cậu đã khiếm tốn lễ phép đứng trước mặt mọi người chào hỏi.

Cậu đứng cách vài bước nghe người lớn giới thiệu, cười gật đầu nói với cô: "Xin chào Bạc Quý Thi, tôi là Kiều Dụ, lúc nhỏ chúng ta đã từng gặp qua."

Đúng vậy, trước khi Bạc gia chuyển về phía nam, bọn họ là hàng xóm.

Từ ngày đó, cậu bé có tên Kiều Dụ kia tựa như những đợt tuyết, bay lá tả vào lòng cô.

Nhưng cô không biết, tuyết sẽ biến thành băng, đâm vào trong lòng người, lạnh thấu lòng người.

Khi gặp lại anh, dĩ nhiên trong nhà an bài cẩn thận. Cậu thiếu niên năm đó đã sớm thành người đàn ông ôn nhuận nho nhã, cô nhận ra sự mâu thuẫn nơi anh cùng sự không tình nguyện, liền mở miệng trước: "Kiều Dụ, cả hai chúng ta đều không có cái ý tứ đó, chẳng qua chỉ là bữa cơm qua lại, để anh trở về nói không tốt, tôi cũng sẽ bị mắng."

Anh nghĩ nghĩ liền đồng ý, chỉ là bữa cơm đó cô ăn thực vô vị, bởi vì cô nói bọn họ với nhau không phải ý tứ đó, anh không có phản bác.

Sau đó dần dần quen thuộc mới biết được anh cũng không phải ghét cô, mà bởi vì trong lòng anh sớm đã có người. Rốt cuộc cô vẫn là chậm một bước.

Anh nhận được lệnh rời đi, khi đó cũng không có nhiều vui mừng, rồi cô đưa anh ra sân bay, anh đứng ở trước sảnh chờ rất lâu, nhìn máy bay trên bầu trời không ngừng lên xuống đến thất thần.

Cô hỏi anh suy nghĩ cái gì, anh nói với cô.

Có một người, mỗi khi nhớ tới, cả trái tim đều đau.

Lúc ấy trong lòng cô cả kinh, trên mặt cũng tùy tiện nở nụ cười: "Vậy đừng nhớ tới nữa."

Trên khuôn mặt anh là sự tịch mịch và ảm đạm mà cô chưa thấy bao giờ, ngay cả nét cười nơi khóe miệng kia cũng có chút bi thương, nhẹ giọng lầm bầm: "Không nhớ? Vậy thì ngay cả tim cũng chết rồi."

Lúc đó cô hoàn toàn tỉnh ngộ, người đàn ông này, với cuộc đời cô là vô duyên rồi.

Nhưng cô không cam lòng, vì thế cô gắng trước mặt anh giữ gìn hình tượng dịu dàng rộng lượng của mình, hy vọng đến một ngày anh có thể nhìn thấy cô. Nhưng anh vẫn duy trì khoảng cách an toàn với cô, lễ độ lại xa lạ, ngày càng lạnh nhạt. Cô đã từng thử vượt qua ranh giới, cũng không thành công, nhưng ở phương diện này anh tựa như phá lệ cẩn thận, ngay cả một chút nhúc nhích cô cũng không bắt được.

Ôn nhu nhưng trong lòng có chủ kiến, hiền hòa nhưng lập trường kiên định, không khoe khoang không tự cao, nhìn qua vẫn mãi là một bộ dạng ôn hòa không có một chút bóng gươm sát khí trong đó, lại nghiêng nghiêng đâm ra, giết người vô hình, đây mới là Kiều Dụ, ôn hòa nho nhã, nhưng cũng không thể chêu chọc. Quả thật ở bên trong anh là tâm khiêng trụ ngàn cân, mặt ngoài cũng rất lạnh nhạt.

... Kỳ thật đối với tình cảm của Bạc Quý Thi, Kiều Dụ cũng hiểu được chút ít, cho nên khi đối diện với cô cũng phá lệ cẩn thận, nhưng Kỷ Tư Tuyên so với anh tưởng tượng lại miễn cảm hơn nhiều.

Bạc Quý Thi trước ánh mắt của Kỷ Tư Tuyên cố gắng nờ rộ một ý cười, không chút thất lễ, ngay cả khóe miệng cũng cong vừa đủ, duy trì tôn nghiêm đến cuối cùng, khi xoay người đi ra khỏi phòng trà thì nhìn thấy Kiều Dụ đứng ở cửa.

Nhưng Kiều Dụ lại đang không hề nhìn cô, từ đầu đến cuối vẻ mặt khảm trương nhìn Kỷ Tư Tuyên, mà Kỷ Tư Tuyên cũng một bộ đắc ý cùng ngạo kiều, khóe miệng mang ý cười không rõ hàm xúc nhìn Kiều Dụ trong lòng sợ hãi.

Bạc Quý Thi cúi đầu tự giễu cười cười, Bạc Quý Thi ơi Bạc Quý Thi, người quả nhiên là vô kế khả thi*.

(* không còn cách nào khác)

Quả nhiên cả ngày hôm sau, Kỷ Tư Tuyên không nhìn đến sự tồn tại của Kiều Dụ, ngay cả Kiều Dụ mời cô ăn tối cũng bị cự tuyệt.

Cô tập trung bắt tay vào vẽ đường biên của bản vẽ, sau đó vẽ những đường cơ bản bên trong rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía Kiều Dụ, còn không đề cập tới chuyện trong phòng trà, chỉ là giọng điệu và nụ cười đều phá lệ bình thản: "Không được, buổi chiều em phải ra ngoài một chuyến, hẹn với người đàn ông khác."

Kiều Dụ đại khái đoán được cô đi gặp khách hàng, mặc dù lời nói của cô không thấy tức giận ngược lại thái độ tốt đẹp lại đề nghị: "Vậy anh giúp em trông Kỷ Tiểu Hoa."

Kỷ Tư Tuyên nhìn anh một lúc lâu, nụ cười trên mặt bỗng nhiên sâu sắc, khoát tay gật đầu: "Được."

Kỷ Tư Tuyền buổi chiều quả nhiên không thấy, Kiều Dụ gãi gãi cằm Đại Miêu hỏi: "Ta mang người đi gặp một người?"

Nói xong liền lấy đi động gọi cho Kiều Diệp.

Kiều Diệp bên kia có chút âm ỉ, Kiều Dụ có chút kỳ lạ, anh ấy giống như đi ra ngoài.

"Anh, anh không ở bệnh viện sao?"

"Anh hẹn người ta bàn chút việc, tìm anh có việc à?"

"Không có gì, chỉ là hai ngày không gặp anh, muốn gọi điện thoại cho anh"

Kiều Diệp nhìn thấy Kỷ Tư Tuyền đã lại gần, không nhanh không chậm mở miệng: "Anh trở về sẽ gọi điện thoại cho em"

Nói xong cúp điện thoại.

Kiều Dụ buông đi động, cùng Đại Miêu mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu: "Bữa cơm tối nay. . . .chỉ có chúng ta ăn với nhau"

Đại Miêu meo một tiếng, tựa hồ đồng ý.

Kiều Dụ than nhẹ một tiếng: "Còn may người không cự tuyệt ta"

Khi Kỷ Tư Tuyền ngồi xuống vừa đúng lúc Kiều Diệp cúp điện thoại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng không biến sắc giải thích: "Ngại quá, bởi vì thời gian của tôi hơi gấp, làm Kỷ Tiểu Thư phải vất vả đến đây"

Kỷ Tư Tuyền bắt tay, cầm bản vẽ trong tay đưa ra: "Không sao, hạng mục tiếp theo của công ty phải lập tức khởi công, về sau không có nhiều sinh lực như vậy, tôi cũng tính làm nhanh một chút, sớm báo cáo kết quả thì tốt hơn"

Kỷ Tư Tuyền mở máy tính, đưa màn hình quay sang Kiều Diệp, chỉ vào một chỗ trên bản vẽ: "Có mấy chỗ tôi muốn cùng ngài bàn luận một chút, căn cứ vào sự yêu thích của ngài mà ra"

Kiều Diệp uống ngụm nước: "Không sao, cô quyết định đi"

Kỷ Tư Tuyền tựa hồ chưa từng gặp qua vị khách nào tốt như vậy, sững sốt nói: "Sao? Không phải tính toán tặng bạn gái sao? Không đưa cho bạn gái ngài xem một chút sao?"

Kiều Diệp lúc này mới phát giác lời lẽ, cười giải thích: "À, ý tôi là, kỳ thật bạn gái tôi đang giận tôi"

Kiều Diệp tựa hồ cũng không để ý bản thân bị lộ, mà Kỷ Tư Tuyền đối với chuyện của người khác không có hứng thú, chỉ có thể không mặn không nhạt an ủi anh một câu: "Anh mất nhiều tâm tư như vậy, cô ấy sẽ tha thứ cho anh"

Kiều Diệp nghe xong đáy mắt sáng lên: "Sẽ sao? Nếu là cô, cô sẽ tha thứ không?"

Kỷ Tư Tuyền vẫn cảm thấy được vẻ mặt bệnh trạng tái nhợt của Kiều Diệp, giờ phút này trên mặt lại mang theo vẻ sáng rỡ không đồng nhất, làm cho cô không tự giác còn thật sự suy nghĩ mới trả lời: "Tôi? Còn xem bởi vì sao đã?"

Kiều Diệp nhìn cô: "Nếu như một người đàn ông từng ở giữa cô và những người khác do sự tình mà không lựa chọn cô, cô sẽ tha thứ cho anh ta không?"

"Đương nhiên sẽ không!" Kỷ Tư Tuyền trả lời kiên định sau đó mới tựa hồ nghĩ tới người nào đó, chậm rãi nheo mày thấp giọng bổ sung một câu: "Có lẽ. . . . Cũng sẽ có ngoại lệ"

Kiều Diệp nở nụ cười: "Kỷ tiểu thư tựa như với lần trước gặp mặt có chút không giống nhau"

"Thật sao?" Kỷ Tư Tuyền rất nhanh quay lại đề tài, chỉ vào bản vẽ: "Có mấy chỗ tôi đánh dấu, thuyết minh cho ngài một chút, chỗ này, nhất định phải dùng gỗ thô, chỗ này cần dùng. . . ."

Kiều Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn Kỷ Tư Tuyền, lời này anh cũng đã từng nghe một người nhấn mạnh qua.

Khi đó Kiều Dụ cũng từng chỉ vào một góc bản vẽ cho anh xem: "Còn có, chỗ này, nhất định phải dùng gỗ thô. . . ."

Một chữ không kém.

Kiều Diệp đột nhiên cảm thấy thực sự vui mừng.

Kỷ Tư Tuyền thấy anh đột nhiên xuất thần, khoát tay trước mặt anh: "Làm sao vậy?"

Kiều Diệp hoàn hồn: "Không có gì, cô tiếp tục đi"

Kiều Diệp thật sự là khó nói được lời che giấu, Kỳ Tư Tuyền rất nhanh đã trình bày xong, sau đó khi cô rời đi Kiều Diệp bỗng nhiên gọi cô lại: "Kỳ tiểu thư!"

Kỳ Tư Tuyền xoay người: "Hà?"

Kiều Diệp tựa hồ có chút khó xử: "Tôi biết yêu cầu này thật vô lý, chỉ là chúng ta về sau đại khái sẽ không gặp lại, cô có thể. . . . Quên đi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại"

Kỳ Tư Tuyền cảm thấy người đàn ông lễ độ khiêm tốn trước mặt có chút quen thuộc, lần đầu tiên gặp mặt anh còn có chút kỳ quái, dù sao cũng là lần gặp mặt cuối cùng, cô cũng không nghĩ nhiều, cười mở miệng: "Được, hy vọng bạn gái ngài vì cô ấy xây nhà sẽ sớm tha thứ cho ngài"

Kiều Diệp cười nói cảm ơn, nhìn theo bóng dáng của Kỳ Tư Tuyền rồi đi nhẹ giọng mở miệng.

"Cô có thể. . . . giống như Kiều Dự gọi tôi một tiếng anh không, bởi vì tôi không biết chính mình còn có thể chờ được nó mang cô đến gặp tôi hay không"

Khúc mắc trong lòng Kỳ Tư Tuyền được cái mã quét kia hóa giải một nửa, phương án sửa cũng ra rất nhanh, chẳng qua hết thấy đều phải một lần nữa thông qua tổng, vẫn là cần thời gian.

Kỳ Tư Tuyền khi đã cố nhịn suốt mấy đêm sau đó rốt cuộc cũng không chịu được ghé vào trên bàn ngủ, khi Kiều Dự tới thăm cô đã ngủ say, anh nhẹ nhàng nhặt cái chăn rơi trên đất đắp lại cho cô, nhìn cô một hồi, rồi buồn chán nhìn xung quanh.

Trên bàn vừa đặt bản vẽ vừa đánh máy xong, mặt trên còn dán giấy ghi lời chú thích của Từ Bình Quân, đại ý nói mấy chỗ cần Kỳ Tư Tuyền tinh lại sửa sau.

Kiều Dự nhàn rãi đến mức rảnh rang liền mở bản vẽ trên giá ra nhìn nhìn, thuận tay cầm bút sửa lại mấy chỗ.

Kỳ Tư Tuyền không biết tình lúc nào, nhìn thấy Kiều Dự đang chuyên chú với bản vẽ cũng không quấy rầy anh, tay phải chống đầu nhìn chốc lát bỗng nhiên mở miệng: "Kiều Dự, nét bút của anh vẫn tồn tại"

Kiều Dự cả kinh, cây bút trong tay rơi xuống đất, lặn tới bên chân Kỳ Tư Tuyền, cô nhặt lên đưa tới: "Kiến trúc sư là hồn của kiến trúc, hồn bất diệt bút không rơi"

Kiều Dự vươn tay cầm bút tay run lên, cứng tại chỗ một lúc lâu mới nhận lấy thả vào trong ống đựng bút, nhẹ nhàng bâng quơ trả lời: "Đã sớm quên sạch rồi, chỉ là tùy tiện mấy nét, em đừng để ý"

Kỳ Tư Tuyền đột nhiên hỏi: "Ngày hôm qua, bữa trưa ở căn-tin chúng ta đã ăn gì nhỉ?"

Kiều Dự sửng sốt, không biết sao cô đột nhiên hỏi vấn đề này, vẫn là nghĩ nghĩ: "Xàun xào chua ngọt. . . . Hình như còn có. . . ."

Kỳ Tư Tuyền rất nhanh mở miệng, câu hỏi liên tiếp căn bản không để thời gian cho anh phản ứng.

"Bình thường khối bê tông lát thêm chủ yếu là bao nhiêu?"

"390*190*190"

"Hệ số truyền nhiệt của ánh sáng thủy tinh 621a6 là bao nhiêu?"

"2.8"

"Ánh sáng mắt thường nhìn thấy được bắn xa bao nhiêu?"

"0.71"

Hỏi xong Kỳ Tư Tuyền cười như không cười nhìn anh không nói lời nào.

Kiều Dự chỉ là trả lời theo phản xạ, những con số này nằm trong đầu anh, căn bản không cần phải nhớ lại.

Sau một lúc lâu, Kỳ Tư Tuyền như định liệu trước mở miệng: "Sớm quên sạch sẽ, tại sao còn nhớ những cái này?"

Kiều Dự có ý lảng tránh: "Trí nhớ của anh luôn luôn không tệ lắm"

Kỳ Tư Tuyền hỏi lại: "Trí nhớ không tồi? Ngay cả bữa trưa hôm qua anh còn không nhớ đã ăn gì vậy mà lại nhớ rõ khối bê tông bậc thêm? Nhớ rõ hệ số truyền nhiệt? Nhớ rõ bắn thấu?"

Kiều Dự trầm mặc một lúc lâu, trong ánh mắt hiện lên một tia đau thương: "Anh thừa nhận anh có ý ghi nhớ, nhưng vậy thì sao, Tư Tuyền, đời này anh không thể trở thành kiến trúc sư"

Kỷ Tư Tuyền chậm rãi nhắm mắt, cô cũng không biết tại sao mình phải buộc anh thừa nhận làm cái gì, ngay cả cô cũng sớm đã biết đời này Kiều Dụ không thể trở thành kiến trúc sư, nhưng khi câu nói này do chính anh mở miệng ra, cô vẫn cảm thấy rất khó vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Vi Hân gõ cửa vào liền nhìn thấy hai người ngồi yên lặng, sắc mặt đều có chút khó coi. Anh ta tuy tự biết mình đến không đúng lúc, vẫn làm vẻ mặt bất quá, tiêu sái bước tới hỏi: “Cãi nhau sao?”

Kỷ Tư Tuyền liếc mắt qua: “Liên quan gì đến anh!”

Vi Hân bị dọa đến run người: “Tôi thật sự có việc, Từ bệnh khuôn nói tôi đến hỏi cô đã sửa xong bản vẽ chưa?”

Kiều Dụ rất nhanh liền đứng dậy: “Hai người tiếp tục bàn luận, tôi đi trước.”

Kiều Dụ đi tới cửa lại thoáng quay đầu lại, nhìn bản vẽ hai người đang thảo luận lại tự liên tưởng đến chính mình, nhớ tới lúc anh từng cùng Kỷ Tư Tuyền chia sẻ chung ước mơ. Nghĩ đến đây đột nhiên cảm thấy phiền lòng, liền nhanh chóng đi ra.

Từ Bình Quân đang đứng hút thuốc ở cuối hành lang, thấy Kiều Dụ bước tới thì gật đầu cười xem như chào hỏi. Kiều Dụ đi qua hỏi: “Có thể cho tôi một điếu không?”

Từ Bình Quân chưa từng thấy Kiều Dụ hút thuốc, nhưng cũng không ngạc nhiên, chỉ đưa thuốc và lửa qua.

Kiều Dụ cho điếu thuốc vào miệng, chuẩn bị châm lửa thì trong nháy mắt bỗng dừng lại, rất nhanh dập tắt rồi cầm trong lòng bàn tay.

Từ Bình Quân nhìn hành động của Kiều Dụ, cho tới giờ, anh ta chưa từng bao giờ thấy qua người đàn ông nào đưa thuốc đến miệng, chưa giải quyết xong mà còn cầm xuống tay.

Anh ta bỗng nổi hứng nói chuyện: “Kiều bộ trước vì nguyên nhân gì bỗng nhiên đổi nghề?”

Kiều Dụ nhìn ra bên ngoài cửa sổ băng quơ mở miệng: “Kỹ thật cũng không coi là đổi nghề, nhưng cũng không thật sự làm đúng nghề, chẳng qua hồi đại học là tôi học kiến trúc chuyên nghiệp mà thôi.”

Từ Bình Quân không tiếp tục truy hỏi, bỗng chuyển sang nói chuyện khác: “Kỷ Tư Tuyền và Vi Hân trước đây lúc thi tuyển vào công việc này, là do tôi phỏng vấn”.

Lúc ấy tôi đi qua hành lang, thì nghe được Kỷ Tư Tuyền và Vi Hân đang thảo luận bằng tiếng Trung, xung quanh là rất nhiều người đang xếp hàng chờ phỏng vấn. Tôi thuận tiện đi chậm lại nghe được vài câu. Tình hình lúc ấy thật ra có chút khẩn trương, áp lực cạnh tranh lớn, vậy mà hai người đó vẫn còn có thể đùa giỡn, vì xung quanh toàn những khuôn mặt nghiêm túc chờ phỏng vấn, nên họ lại càng nổi bật. Vi Hân liếc sang người bên cạnh đang xem tài liệu, quay đầu tỏ vẻ khàn trương, bắt đầu diễn: “Nếu lúc phỏng vấn, họ hỏi tôi vì sao lại chọn ngành kiến trúc này, tôi cũng chẳng biết trả lời sao”. Chắc do sợ người bên cạnh nhận ra ý đồ cốt, nên anh ta dùng tiếng Trung. Kỷ Tư Tuyền cũng rất phối hợp, cúi đầu tỏ vẻ suy nghĩ. Bỗng nhiên đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười. Lúc ấy tôi cảm thấy cô gái này thật sự xinh đẹp đến chói mắt. Nói khoa trương một chút thì là tôi cảm thấy toàn bộ hành lang bỗng sáng bừng.

Kiều Dụ cười lộ lên, anh có thể tưởng tượng được, cô mỗi lần bày trò đùa dai đều trưng ra vẻ mặt tình quái.

Từ Bình Quân không chờ Kiều Dụ nói tiếp, rất nhanh liền mở miệng: “Ngài có biết, cô ấy nói, trong ngành kiến trúc này, thông thường người ta sẽ thêm chữ “công” vào sau họ tên khi xưng hô, cho nên anh có thể trả lời người phỏng vấn là anh muốn ngày càng có nhiều người gọi anh là “công”. Để hình tượng “công” của anh ngày càng đi sâu vào lòng người. Tiếng Trung của Vi Hân vài năm trước quả thật kém cỏi, còn hỏi lại cô ấy “công” là cái gì. Kỷ Tư Tuyền phải dùng tiếng Anh để giải thích, khiến Vi Hân một phen kinh hi. Sau đó, Vi Hân được gọi đi phỏng vấn trước, cô ấy nhìn bóng dáng của anh ta còn lắc đầu thờ dài, Vi Hân ối là Vi Hân, chỉ tiếc là anh và tôi giống nhau, đều không có cái tên thích hợp làm kiến trúc sư, mặc dù anh là “tái công”, nhưng cũng vẫn là “ngụy” (mình đoán Kỷ Tư Tuyền có ý ám chỉ tên Vi Hân có chữ Ngụy, Ngụy Công - Ngụy công tử).

Từ Bình Quân biểu đạt y như thật khiến Kiều Dụ cười lớn, có thể tưởng tượng được, trong mấy năm này, anh ta đã bị Kỷ Tư Tuyền cho lọt hố nhiều vô số kể.

Kiều Dụ mở miệng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Từ Bình Quân hút một hơi, sau đó tắt thuốc rồi mới trả lời: “Sau đó, khi phỏng vấn, Vi Hân thực sự trả lời như vậy, vẫn là dùng tiếng Trung, lúc ấy nghe hiểu được tiếng Trung có bao nhiêu tao nhã. Kỹ thật tôi lúc ấy có chút hiểu kỳ cô gái xinh đẹp như vậy vì sao lại học kiến trúc, sau xem qua sơ yếu lý lịch

của cô ấy mới biết năm đầu tiên đại học cô ấy học y lâm sàng, cô gái nhỏ làm thầy thuốc so với làm kiến trúc sư thì còn tốt hơn nhiều, nên nhân thời điểm phỏng vấn đã hỏi cô ấy nghĩ thế nào về việc chuyển nghiệp. Cô ấy nói, vốn học y lâm sàng, nhưng...”

Kiều Dụ bỗng nhiên thu ý cười, nhìn ra cửa sổ nhẹ giọng nói tiếp: “Kỳ thi y học khó khăn như vậy, tôi nghĩ muốn đến khoa Kiến trúc xem một chút”.

Từ Bình Quân cũng không giật mình: “Tôi lại hỏi cô ấy, kỳ thi của khoa Kiến trúc chẳng lẽ không khó?”

“Cô ấy nói...” Từ Bình Quân lần này dừng lại, nhìn Kiêu Dụ.

Kiều Dụ nhìn ly thủy tinh đang phản chiếu bóng mình, anh tựa hồ như thấy được năm đó cô gái nhỏ cúi đầu, không chớp mắt mà múa bút trên tờ giấy.

Kiều Dụ ánh mắt dần dần nhuốm ý cười, khẽ nhắm mắt nói: “Tuy rằng kỳ thi của khoa Kiến trúc cũng rất khó nhưng hán tử của khoa lại rất nhiều.”

Từ Bình Quân thâm ý cười: “Ngài quả nhiên biết, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn một câu, Kiêu bộ, câu tiếp theo là gì vậy?”

“Câu tiếp theo? Mặc dù khoa kiến trúc hán tử rất nhiều,” Kiêu Dụ quay đầu thoáng nhìn về phía văn phòng, sau mấy lớp kính, bóng hình kia cũng mới ngẩng đầu lên nhìn lại hướng này, ánh mắt kiên nghị chắc chắn: “Em cũng chỉ thích anh”.

Kỷ Tư Tuyền nhìn anh nói chuyện, gương mặt thoáng chút dị thường, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, tựa hồ như muốn hỏi anh đang nói gì.

Kiều Dụ rất nhanh lắc đầu cười.

Không rõ Từ Bình Quân có hiểu điều anh đang nói, nhưng cũng không hỏi lại, tiếp tục mở miệng, “Ngài có biết, nhiều người cho rằng làm kiến trúc sư là vất vả, không thú vị, hai người kia nhìn có vẻ không cùng một loại, ấy vậy mà lại thành công cùng tiến vào công ty. Sau lại từ từ tiến lên nhóm có năng lực tốt nhất, hàng năm công ty phải dựa vào bọn họ để thu hút nguồn lao động giá rẻ là các thực tập sinh.”

Kiều Dụ bỗng nhiên ý thức được điều gì, nhìn về phía Từ Bình Quân, trong ánh mắt có chút đề ý: “Vì cái gì lại nói những điều này với tôi?”

Từ Bình Quân vẻ mặt thoải mái: “Chính là đêm nay tự nhiên nghĩ tới muốn tìm ai đó nói một câu.”.

Kiều Dụ khẽ mỉm cười nhẹ tựa mây gió: “Rồi sau đó?”

“Sau đó, tôi nghĩ”, Từ Bình Quân nhìn ánh mắt của Kiêu Dụ, trầm trầm mở miệng, “Nếu Kiêu Bộ lúc trước lựa chọn làm kiến trúc, hiện tại chúng ta có thể nhất quyết so cao thấp.”

Cho tới nay, khi nhắc tới Kỷ Tư Tuyền, Từ Bình Quân đều gọi là “Tuyền hoàng”. Nhưng tới nay, từ đầu đến cuối, anh ta lại chỉ gọi thẳng tên cô.

Kiều Dụ tựa như bừng tỉnh: “Anh...”

Từ bệnh khuẩn bỗng nhiên nở nụ cười, đưa ngón trỏ lên môi, vẻ mặt thần bí: “Suyt...”

Nói xong phẩy tay “Tôi muốn tiếp tục tăng ca”.

Kiều Dụ nhìn bóng dáng anh ta biến mất, thì ra người này đối với Kỷ Tư Tuyền cũng là có tâm tư.

Không biết sửa bao nhiêu lần, phương án rốt cục cũng được thông qua. Lãnh đạo yên tâm thoải mái đem toàn bộ quá trình giấy tờ rườm rà còn lại ném cho Kiêu Dụ đi phối hợp.

Bạc Quý Thi đề nghị đi thực địa lần nữa trước khi quyết định. Tạ Ninh Thuận cả ngày buồn chán trong văn phòng, nghe nói đi ra ngoài lập tức phấn chấn chuẩn bị.

Việc thi công muốn tiến hành ngay, nhưng làng du lịch lại cách nội thành quá xa, không tiện đi lại, Kiêu Dụ cùng hai bên thương lượng, để Duẩn Hòa Sướng thu xếp tại vị trí giữa nội thành và khu công trường, thuê hai biệt thự, một để nghỉ ngơi, một để bàn công việc.

Kỷ Tư Tuyền đang lo không biết thu xếp thế nào cho Đại Miêu sau khi công trình khởi công thì nhận được điện thoại của Thẩm Thái Hậu nói bọn họ đã trở lại. Cô như trút được gánh nặng, xế chiều hôm đó liền mang Đại Miêu về nhà, thu thập chút hành lý đơn giản chuẩn bị đi.

Cô đứng ở bên cửa vẻ mặt trầm trầm bẩm báo “Thẩm thái hậu, lão Kỷ, con đi rồi, có việc gì liền gọi điện thoại cho con”.

Ai ngờ vừa quay đầu lại đã thấy Đại Miêu đi phía sau. Kỷ Tư Tuyền nhún mày: “Đi theo ta làm gì? Thẩm thái hậu đã trở lại, người về sau không cần đi theo ta nữa.”

Đại Miêu cứ như vậy nhìn nàng.

Kỷ Tư Tuyền nghĩ nghĩ rồi như bừng tỉnh: “Người không phải muốn đi theo ta để gặp Kiêu Dụ chứ? Nhớ là người họ Kỷ, không phải họ Kiêu đâu.”

Thẩm thái hậu đang thu dọn đồ đạc, liền ngưng lại một chút, ngẩng đầu hỏi “Kiêu Dụ là ai?”

Kỷ Tư Tuyền tự biết mình lỡ lời, cười giả lả: “Chẳng là ai cả, đối tác thôi.”

Thẩm thái hậu không dễ dàng bị qua mặt như vậy: “Đại Miêu rất thân với anh ta?”

Kỷ Tư Tuyền theo bản năng phui sạch quan hệ: “Như thế nào lại thành thân thuộc. Đại Miêu vốn không thích gần người. Không quen, một chút cũng không gần.”

Thẩm thái hậu gọi to Đại Miêu một tiếng, Đại Miêu hoàn toàn không nhúc nhích: “vậy nó đi theo con làm gì?”

Kỷ Tư Tuyền ngồi xồm xuống, ra sức ôm Đại Miêu đẩy về hướng Thẩm thái hậu: “nó đại khái có chút luyến tiếc con.”

Thẩm thái hậu nhất quyết đuổi cùng giết tận: “nhưng là thường ngày, nó ngay cả liếc mắt nhìn con một cái cũng lười.”

Kỷ Tư Tuyền giận, kéo lấy hành lý, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường: “Ba, người xem mẹ kia.”

Thẩm thái hậu khoanh tay trước ngực, mặt cười nguy hiểm “Yo, đây là khoe con có ba, còn ta đã không còn phải không?”

Kỷ Tư Tuyền nhớ tới ông ngoại đã cười hặc về Tây phương cực lạc, nhanh chóng buông Đại Miêu, lấy tay che miệng lại, mơ hồ mở miệng không rõ: “Con cái gì cũng chưa nói... Con phải đi rồi...”

Nói xong mở cửa chạy thoát ra ngoài, để lại Kỷ Mặc về mặt vô tội, giờ hai tay lên tỏ vẻ chính mình cái gì cũng chưa làm.

Thẩm thái hậu nhìn thái độ khác thường của một người một mèo, về mặt có chút đăm chiêu.

Ngoại trừ Bạc Quý Thi, những người còn lại đều đã đi qua làng du lịch, cũng không có nhiều hung phấn, thời điểm xuất phát cũng chính là giờ nghỉ trưa, trên xe, mọi người đều yên lặng nghỉ trưa hoặc xem điện thoại.

Mới ra khỏi nội thành, Tạ Ninh Thuận ngồi tại chỗ lớn tiếng ồn ào: “Dừng ở phía trước một chút, tôi muốn đi toilet.”

Lái xe nhìn qua kính: “Được.”

Bạc Quý Thi liếc nhìn cô ta một cái, “Không phải trước lúc xuất phát đã đi rồi sao?”

Tạ Ninh Thuận nhỏ giọng trả lời: “Em còn muốn đi nữa.”

Ai ngờ một chút của Tạ Ninh Thuận thành nửa ngày vẫn chưa thấy về, mọi người thoát khỏi cơn ngủ mơ màng, mở to mắt hỏi: “Sao lại ngừng? Nhanh như vậy đã đến?”

Vì để tránh nghỉ ngơi, Kỷ Tư Tuyền không cùng ngồi với Kiều Dụ. Cô ngồi ở đuôi xe, Kiều Dụ cùng Doãn Hòa Sướng ngồi cách đó mấy hàng ghế.

Sau trên xe lại có người sốt ruột.

“Chú lái xe, như thế nào còn chưa đi tiếp?”

“Có thể đến nơi trước giờ cơm tối không?”

Kiều Dụ cúi đầu phân phó Doãn thư ký đi xuống xem xét tình hình một chút.

Doãn Hòa Sướng rất nhanh liền trở về, sắc mặt xanh mét, tiến tới chỗ Bạc Quý Thi. Rốt cục vẫn là Kiều Dụ quản người tốt, tức giận đến như vậy vẫn còn có thể nhịn xuống khách khí nói: “Bạc tổng, ngài muốn xuống xem một chút không?”

Bạc Quý Thi tức hồ ý thức được vấn đề, rất nhanh gấp máy tính, xuống xe.

Kiều Dụ thấp giọng hỏi Doãn Hòa Sướng vài câu, Doãn Hòa Sướng cau mày nói một câu gì đó, sau thấy Kiều Dụ vỗ vỗ vai anh ta.

Kiều Dụ theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía Kỷ Tư Tuyền. Kỷ Tư Tuyền đang bày ra bộ dạng vui sướng khi người khác gặp họa.

Kiều Dụ bất đắc dĩ nhìn cô một cái.

Doãn Hòa Sướng ngồi một bên nhìn nhìn bỗng nhỏ giọng mở miệng: “Kiều bộ, Tuyền Hoàng kỳ thực nhân cách rất tốt, tuy rằng cũng là con gái, nhưng chưa bao giờ vin vào mình là con gái để mang lại phiền toái cho người khác.”

Kiều Dụ vui vẻ: “Cậu không phải không quá thích cô ấy sao?”

Doãn Hòa Sướng thành thật gật đầu, có chút khó khăn nói: “Vừa mới bắt đầu, quả thật có chút không thích, tôi cảm thấy cô ấy cao ngạo, sau tiếp xúc lâu, thấy cô ấy rất tốt, ít nhất sẽ không ý thức hiếp người. Còn có...”

“Còn có cái gì?”

“Còn có lần trước tôi nghe được, cô ấy trước mặt rất nhiều người, bảo hộ ngài.”

Kiều Dụ sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Kiều Dụ còn muốn hỏi thêm bỗng nhìn thấy Bạc Quý Thi lôi Tạ Ninh Thuần lên xe. Tạ Ninh Thuần vẻ mặt không tình nguyện, “Chị họ, em không nghĩ đi như vậy là an toàn, tự chúng ta lái xe đi không được sao?”

Bạc Quý Thi không muốn cùng cô ta dong dài: “Ngồi xuống, không nói nữa.”

Tạ Ninh Thuần hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Doãn Hòa Sướng liền lao tới, mãnh liệt xảo quyết trừng mắt với anh ta: “Tiểu nhân”.

Doãn Hòa Sướng khó thở: “Tôi cái gì cũng chưa nói!”

Bạc Quý Thi liếc mắt qua, Tạ Ninh Thuần lập tức vừa cười vừa trở về chỗ ngồi.

Vi Hân nhìn trận chiến thâm cảm thán, sau xoay người, có ý lớn tiếng hỏi Kỷ Tư Tuyền: “Trở mặt thật nhanh, Tuyền hoàng, con gái đều như vậy sao?”

Kỷ Tư Tuyền đã sớm xem không thuận mắt, nàng gặp qua không ít thiên kim tiểu thư, gặp một lần đã kích một lần, không hề nương tay, liền lạnh nhạt mở miệng: “Con gái mới không như vậy. Thật ra chó nuôi trong nhà mới thường xuyên như thế, hướng người qua đường sửa sau quay đầu xem thái độ của chủ nhân, thật chính là cảm giác này.”

Những người làm trong sở luôn không quan tâm đến Tạ Ninh Thuần. Cô ta có điều ngoa vô lý cũng không động đến họ. Kiêu Dụ thì đã sớm chịu đủ Tạ Ninh Thuần, nếu không phải vì Bạc Quý Thi “hiền lành” cùng khách khí chủ nhà thì đã trở mặt từ lâu.

Kiều Dụ ở vị trí này kỳ thật có chút xấu hổ. Nếu can dự, sẽ bị người ta nói không có khí độ chủ nhà. Nếu bỏ qua, Tạ Ninh Thuần sẽ ý thế đối tác đầu tư, càng quá phận.

Hiện tại Kỷ Tư Tuyền chủ động đã kích cô ta, mọi người cũng chỉ làm như không nghe thấy gì, yên lặng trong lòng thích thú.

Tạ Ninh Thuần rõ ràng nghe được, lập tức giọng chân: “Cô nói ai đấy?”

Kỷ Tư Tuyền nhìn cô ta, cười hết sức phong tình: “Còn phải tìm đúng số chỗ ngồi nữa đúng không?”

Từ Bình Quân cau mày nhỏ giọng nhắc nhở, “Bà cô à, lão nhân gia người đây đừng gây chuyện nữa có được không?”

Vi Hân lập tức lẩn vào chầm chọc thêm: “Mau nhìn, mau nhìn, anh đoán Kiêu bộ sẽ nói gì?”

Từ Bình Quân nhẫn không nổi: “Cậu chỉ còn cái dạng thú vui này thôi phải không?”

Vi Hân ngáp một cái: “Nhàm chán thôi mà.”

Kiều Dụ làm bộ không nghe thấy, trước cái nhìn chăm chú của mọi người, thoải mái nói lái xe: “Chú, có thể cho xe đi tiếp được rồi.”

Lái xe thống khoái đáp ứng ngay: “Được.”

Xe rất nhanh khởi động. Vi Hân cúi đầu vỗ mạnh đùi cười, Kỷ Tư Tuyền quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, Từ Bình Quân bắt đầu dĩ thờ dài.

Mới xuất phát được không bao lâu, Tạ Ninh Thuần lại ồn ào, “Có thể dừng ở phía trước một chút được không?”

Bạc Quý Thi trực tiếp bác bỏ: “Chú lái xe, không cần dừng.”

Tạ Ninh Thuần ôm cánh tay của Bạc Quý Thi làm nũng, “Em lần này thật muốn đi toilet, thật mà, chị họ.”

Kỷ Tư Tuyền mơ màng ngủ, nhưng vẫn cảm giác được xe dừng lại, không nặng không nhẹ nói một câu: “Con lừa lười biếng”.

Lời nói vô tình, rất nhanh gặp báo ứng.

Trời dần tối. Trong xe một mảnh u ám, ngoại trừ đèn xe đi ngược chiều ngẫu nhiên chiếu vào, cũng chỉ còn lại ánh đèn từ màn hình di động. Kiều Dụ quay đầu thoáng qua, muốn nhìn một chút xem Kỷ Tư Tuyền đã tỉnh ngủ chưa, thì thấy cô tựa hồ đã tỉnh từ lâu, vẻ mặt nôn nóng, đứng ngồi không yên.

Anh tiến vài bước tới gần cô gái ngồi cạnh Kỷ Tư Tuyền, thấp giọng nói: “Đổi chỗ ngồi cho tôi đi.”

Cô gái gật gật đầu, liền tránh đi.

Kiều Dụ ngồi xuống, thấp giọng hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyền liếc anh một cái, nhanh chóng cúi đầu, tựa hồ có chút phiền muộn: “Không sao cả.”

Kiều Dụ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nghĩ nàng bị bệnh, nhưng lại có vẻ không giống: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyền cực nhanh lại liếc anh một cái, vẻ mặt không được tự nhiên, mơ hồ trả lời không rõ: “Tôi nghĩ muốn đi toilet”.

Cô bởi vì ngượng ngùng, tốc độ nói cực nhanh, lại cố ý thấp giọng. Kiều Dụ nghe âm thanh, có điểm muốn cười, nhưng lại sợ cô trở mặt, nên dùng sức kìm nén xuống, “Thật sốt ruột sao? Còn có thể chờ thêm chút nữa không?”

Kỷ Tư Tuyền cảm thấy mặt mũi mình đều đã bị vứt sạch, lại ngoan cố ra vẻ hung hãn để che dấu con xấu hổ, “không thể.”

Kiều Dụ mới cử động đã bị Kỷ Tư Tuyền ngăn lại.

“Anh định làm gì?”

“Nói lái xe dừng lại, hạ tốc độ, hẳn có thể dừng lại phía bên kia.”

Kỷ Tư Tuyền cau mày hờn dỗi: “Dừng nói, thật mất mặt. Tôi vừa rồi còn nói người khác là con lừa lười.”

Bàn tay cô vì khẩn trương mà nắm thật chặt, trông thật đặc biệt đáng yêu, Kiều Dụ nhìn không được, lấy tay sờ sờ mặt cô. “VẬY em nhìn được không?”

“Nhìn không được!” Kỷ Tư Tuyền thật sự muốn đi toilet, nhưng vẫn không quên đẩy tay Kiều Dụ ra. “Không được tranh thủ chiếm tiện nghi của tôi!”

Kiều Dụ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lần này, không cho Kỷ Tư Tuyền có cơ hội ngăn cản, rất nhanh đứng dậy. “Chú lái xe, tôi có chút say xe, dừng ở phía trước, cho tôi xuống xe một chút.”

Nói xong lại nhìn mọi người ngượng ngùng, “Các vị, thật ngại quá.”

Nhân duyên của Kiều Dụ từ trước đến nay đối với người xung quanh đều rất tốt, làm cái gì cũng dễ được tha thứ, rất nhanh liền có người giải vây cho.

“Không việc gì, không việc gì. Chúng tôi cũng mệt mỏi, cũng cần xuống xe đi một chút.”

“Đúng vậy, tôi cũng cần xuống xe hít thở chút không khí trong lành.”

Kiều Dụ không đi lại xem Kỷ Tư Tuyền, liền rất nhanh xuống xe.

Kỷ Tư Tuyền cũng dường như không có việc gì, gấp một cái rồi cũng xuống xe.

Hai người đi bên cạnh xe một chút, rồi cực ăc ý, cùng đi đến phía bên kia của xe.

Kỷ Tư Tuyền khắp mặt đều đỏ, cố gắng như vậy cũng là cực hạn rồi, vội nắm lấy cánh tay Kiều Dụ hỏi: “Toilet tìm ở đâu?”

“Ở đây thì làm gì có toilet”. Kiều Dụ chỉ chỉ mảnh ruộng bên cạnh, “Đi xa một chút rồi tùy tiện tìm chỗ giải quyết là được rồi.”

Quả thật, Kỷ Tư Tuyền từ nhỏ đến lớn chưa từng làm chuyện này, do dự nói: “Này, không tốt lắm đâu...”

Kiều Dụ nhìn cô nói trêu: “Xem ra em cũng không phải thật gấp, vậy thôi lên xe đi, đến chỗ có toilet.”

Nói xong còn làm bộ nhìn ra đường trước mặt: “Kỳ thật cũng không phải quá xa, chỉ tầm 40 phút.”

Kỷ Tư Tuyền lập tức xoay người đi xuống ruộng, vừa đi vừa nói thầm: “Rất gấp, rất gấp, đã nhìn lâu như vậy rồi.”

Kiều Dụ nở nụ cười rồi đi theo, phía sau còn mở đèn pin bằng di động chiếu đường cho cô. “Cẩn thận một chút, đừng dẫm lên hoa màu, coi chừng ngã.”

Đi được một đoạn, anh liền giữ Kỷ Tư Tuyền lại, tắt đèn pin, “Tại nơi này được rồi.”

Kỷ Tư Tuyền lại đi thêm vài bước, lo lắng quay đầu lại: “Anh giúp tôi canh chừng một chút.”

Kiều Dụ thật sự muốn cười, nhìn đến độ mặt mũi đều có chút vụn vặt, cũng may trời tối, cô không nhìn ra, “Được.”

Kỷ Tư Tuyên lại lo lắng dặn :”Anh cũng đừng có xem đấy.”

Kiều Dụ bất đắc dĩ, “Trời tối như vậy, anh cũng không thấy.”

Kỷ Tư Tuyên đi vài bước lại dừng lại: “Anh đừng có đứng xa như vậy, lại gần đây chút đi.”

Kiều Dụ lại tiến gần vài bước, nhìn về mặt rồi rắm của Kỷ Tư Tuyên mà buồn cười: “Em sợ à?”

Kỷ Tư Tuyên lập tức ra vẻ hung dữ: “Không sợ!”

Kiều Dụ đối với tính khí này của cô đều không có chút biện pháp nào, chỉ thờ dài, tháo đai lưng, tiến thêm vài bước, nhét một đầu vào tay cô, rồi lại tránh ra vài bước, quay đầu đi dặn: “Em nắm đầu này, anh không xem.”

Kiều Dụ rất nhanh cảm thấy đầu dây bên này hạ xuống, cùng với âm thanh huyền ảo.

Anh nhìn không được, run run hai vai. Đai lưng trong tay lập tức bị dùng sức kéo xuống, tựa hồ cảm thấy cô xấu hổ và giận dữ. Anh ho nhẹ một tiếng: “Được, được, anh không cười, thật sự không cười.”

Rất nhanh lại một trận âm thanh huyền ảo, sau đó là tiếng bước chân, cảm giác đai lưng trong tay bị kéo căng dần biến mất. Kỷ Tư Tuyên rất nhanh quay lại trả đầu dây cho anh.

Kiều Dụ buồn cười: “Ồn chưa?”

Kỷ Tư Tuyên mặt đỏ, còn không dám ngẩng đầu lên, “Ân”.

Kiều Dụ tùy tiện miết đai lưng trong tay, tay kia thì cực tự nhiên cầm lấy tay cô: “Đi thôi”.

Kỷ Tư Tuyên giải quyết xong vấn đề sinh lý, lại bắt đầu sầu lo, căn bản không để ý anh đang cầm tay mình, cúi đầu hỏi: “Tôi không phải là cứ già mồm đi?”

Kiều Dụ dùng sức nín cười, vẻ mặt đứng đắn gật đầu: “Ân, biết vậy là tốt rồi.”

Trời thật tối, cô căn bản không nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt anh, nhưng lại nghe ra trong giọng anh có ý cười, “Anh còn cười, đừng có nói anh sẽ bảo tôi một chút cũng không già mồm đi.”

Kiều Dụ hít sâu vài lần, giọng rớt cục cũng trở lại bình thường “Được được được, em một chút cũng không già mồm.”

Đi được vài bước, Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên mở miệng, “Cảm ơn anh đã giúp tôi lần này.”

Kiều Dụ chỉ nắm tay cô thật chặt, “Cảm ơn cái gì, anh còn muốn cảm ơn em đã giúp cấp dưới xả giận.”

Kỷ Tư Tuyên liếc mắt nhìn anh giả ngu: “Anh nói gì?”

“Em biết vị trí của anh có chút nhạy cảm, có chút khó nói, em liền nói giúp anh. Kỳ thật em không nhất thiết phải nhắm vào Tạ Ninh Thuận, người khác không nhìn ra, anh thế nào lại còn không rõ?”

Giọng nói Kiều Dụ bỗng thấp xuống, nghe trong gió đêm mang theo vẻ triền miên vui sướng nhàn nhạt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau rất có ý tứ hàm xúc.

Kỷ Tư Tuyên vẻ mặt bị vạch trần không được tự nhiên, nhỏ giọng thì thầm: “Nói hươu nói vượn.”

Mới đi ra khỏi ruộng liền gặp ngay Vi Hân. Anh ta nhìn bọn họ, cả người tỏa ra một cỗ khí chất lưu manh, “Yo, tình huống gì thế này, thiên nhiên hoang dã, lại bỏ cả đai lưng, hai người khẩu vị thật nặng a.”

Kỷ Tư Tuyên cho đến giờ đối mặt với người khác đều giữ vững khí phách Nữ vương, phát tay đi qua: “Lăn”.

Hai người đập trên thi thể Trước gia một trước một sau leo lên xe, sau đó dường như không có chuyện gì, ai về chỗ người đó.

Đến biệt thự thì trời đã tối đen, cũng may đầu bếp đã chuẩn bị sẵn đồ ăn chờ bọn họ.

Lăn lộn cả buổi, ai cũng mệt mỏi, ăn cơm chiều xong liền phân phối phòng nghỉ ngơi.

Kỷ Tư Tuyên một mình một gian trên tầng 2. Buổi chiều trên xe đã nghỉ đủ, buổi tối thành ra lại mất ngủ. Cô lăn qua lăn lại trên giường, rốt cục vẫn không ngủ được.

Đã đến cuối thu, ban đêm trời có chút lạnh, cô khoác áo chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Từ cầu thang đi xuống lầu dưới, liền thấy phòng khách bên cạnh phòng làm việc vẫn còn sáng đèn. Nàng lại đi xuống thêm vài bậc thang, sau đó liền thấy Kiều Dụ đang ngồi trước máy tính xem văn kiện, trong tay cầm một ly trà, kiểu dáng vô cùng đơn giản, nhưng cô lại thấy đẹp mắt vô cùng.

Có lẽ anh nghĩ thời gian này chắc sẽ không có người đến tìm nên đã thay quần áo ở nhà, kiểu dáng từng từng khoa khoa (?) có vẻ đẹp khó nói lên lời.

Kỷ Tư Tuyền trong lòng than nhẹ một tiếng, hóa ra anh ở nhà lại có bộ dạng như thế này.

Thử trước, cô cũng từng ảo tưởng về tương lai bọn họ, ảo tưởng về nhiều chuyện, nhưng chưa từng ảo tưởng về cảnh tượng sống động rung động trước mắt.

Cô chợt thấy một mối, liền ngồi xuống bậc cầu thang, nhìn qua chốc lát thì bị Kiều Dụ phát hiện.

Anh ngẩng đầu nhìn thấy cô, đầu tiên là sững sốt, rất nhanh đấy mắt nhắm ý cười, khóe môi cũng cong lên, khuôn mặt vì thế cũng điều chỉnh thêm nhu hòa.

Kỷ Tư Tuyền bỗng nhớ tới thời điểm lần đầu tiên gặp anh. Bọn họ gần nhau như vậy, nếu lúc đó anh ngẩng đầu lên, khẳng định sẽ thấy cô, thời điểm đó, có thể hay không anh sẽ cười với cô?

Kiều Dụ thấy ánh mắt cô đại ra nhìn mình, liền vẫy tay cười: “Lại đây”.

Kỷ Tư Tuyền rất nhanh đứng dậy rồi đi qua, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh.

“Mất ngủ à?”

“Tăng ca à?”

Hai người đồng thời mở miệng, lại cùng lúc gật đầu, nhìn nhau chùng vài giây sau đều tự quay mặt đi chỗ khác cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Kỷ Tư Tuyền ho nhẹ một tiếng, rất nhanh nhìn qua máy tính của anh thăm dò, trên màn ảnh còn thấy được văn kiện mang dấu đỏ, văn kiện trên bàn cũng có dấu đỏ như vậy, đại khái là văn kiện cơ mật đi.

Kiều Dụ cũng không có ý tứ che dấu, khóe mắt thùy chung ngập ý cười: “Muốn nhìn sao?”

Kỷ Tư Tuyền bữu môi lắc đầu.

Kiều Dụ ngồi im không nhúc nhích, mắt nhìn văn kiện, ý bảo cô “Muốn xem liền xem đi.”

Kỷ Tư Tuyền biết nặng nhẹ, Kiều Dụ tin tưởng cô là một chuyện, nhưng cô cũng không muốn mang lại phiền toái cho anh, liền lắc lắc đầu, quay mặt đi chỗ khác.

Giây tiếp theo liền kinh hô một tiếng, nguyên nhân là do bên kia tường là một giá sách cao sát trần, chất đầy sách vở.

Ngó thấy cạnh đó có thang, cô không một chút suy nghĩ liền quăng áo khoác sang một bên rồi nhanh chóng leo lên. Kiều Dụ một phen hoảng sợ, ngay lập tức đứng dậy giữ thang.

Cô không sợ bị ngã, cứ như vậy mà ngồi trên đỉnh thang, nhìn một loạt sách vở, hưng phấn mở miệng: “Kiều Dụ, Kiều Dụ, mấy ngày trước cũng xem một biệt thự, chủ nhân cũng thiết kế một giá sách lớn sát tường, làm cho tôi thật cao hứng, không biết sau khi sửa chữa xong còn cơ hội nhìn thấy nó nữa hay không. Hiện tại đã có nhiều người làm cái giá sách như thế này, nhưng tôi thật sự rất thích. Đại khái là 2 năm trước khi còn ở nước ngoài, tôi cũng làm một cái, nhưng cũng không quá giống cái này, cái kia là...”

Kiều Dụ đã lâu chưa thấy cô cao hứng như vậy, tựa như trẻ nhỏ, khẽ mỉm cười nhìn cô giờ nhanh múa vuốt, khoa chân múa tay.

Cô động tác ngày càng mạnh, Kiều Dụ liên tục theo dõi, chỉ lo cô ngã xuống, nên vẫn luôn ngửa đầu nhìn, sẵn sàng đỡ cô khi cần.

Cũng may Kỷ Tư Tuyền nói xong liền ngừng lại, thuận tay rút một quyển sách rồi leo xuống, ngồi lên thảm, ngoan ngoãn bắt đầu đọc sách bên cạnh anh.

Kiều Dụ thu thang lại rồi mới ngồi xuống, Kỷ Tư Tuyền nghiêng đầu nhìn: “Tôi quấy rầy anh không?”

Kiều Dụ nhẹ lắc đầu: “Không có, anh cũng gần xong rồi.”

Kỷ thật không phải, anh trước vì muốn bồi dưỡng quan hệ với cô mà dồn thời gian và tinh lực vào hạng mục làng du lịch này, thế nên chỉ có thể tăng ca để hoàn thành các hạng mục khác.

“A.” Kỷ Tư Tuyền không thèm nói thêm, lại tiếp tục cúi xuống đọc sách. Cô vốn chọn cuốn sách này vì thấy bìa sách không tẻ lắm, lật vài trang xong mới phát hiện bên trong có không ít biểu đồ, cũng có không ít ghi chú bằng tiếng nước ngoài.

Cô cười ngửa xem hoa lật nhanh cuốn sách từ đầu đến cuối, sau đó tiện tay vứt nó qua một bên, rồi nằm bò ra thăm ngơ ngẩn.

Kiều Dụ nhìn cuốn sách bị ghét bỏ, lại nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyền hữu khí vô lực trả lời: “Một chút ý tứ đều không có.”

Kiều Dụ đưa mắt nhìn đồng hồ trên bức tường đối diện, đã gần 2 giờ, liền vỗ vỗ chân mình, “Nằm lên đây.”

Kỷ Tư Tuyền hơi do dự, sau đó nhanh chóng ôm thảm qua đi qua rồi nằm xuống, nhắm hai mắt lại, liền cảm thấy thật tốt, toàn bộ cơ thể không còn cần phải cố gắng chống đỡ nữa.

Cô cảm thấy Kiều Dụ vươn người như đang tìm cái gì trên giá sách, rất nhanh liền quay lại, vừa đi vừa lầm bầm: “Quyển này được. Anh nhớ rõ, lúc còn đi học, chỉ cần đọc quyển sách này em sẽ rất nhanh ngủ được.”

Sau đó là tiếng lật sách. Kỷ Tư Tuyền nghĩ anh sẽ kể chuyện xưa, ai ngờ vừa mở mắt, thấy ngay bìa sách, phối hợp với câu phương châm chính trị ghi bên trên quả thật rất bắt mắt.

Cô phản đối: “Đó là bởi vì thầy dạy rất máy móc. Thầy giáo đó còn có biệt danh “nhà thôi miên”, điều này ai cũng công nhận. Mà cũng không chỉ mình tôi buồn ngủ.”

Kiều Dụ không để ý đến lời kháng nghị của cô, tùy tiện mở một trang và bắt đầu đọc.

Kỷ Tư Tuyền nhắm mắt lại nghe câu chuyện vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bỗng nhiên cảm thấy thật có ý tứ.

Đêm đã khuya, thanh âm của anh có ý hạ xuống, trầm thấp du dương, Kỷ Tư Tuyền dần dần trầm tĩnh lại, quả nhiên có chút hiệu quả thôi miên.

Cô nằm trên thảm, mở di động, lặng lẽ mở chức năng ghi âm.

Kiều Dụ trong chốc lát bỗng nhiên ngừng lại: “2 năm sau khi chúng ta tách ra, anh cũng không ngủ được.”

Không biết Kỷ Tư Tuyền nghe có hiểu ý anh đang nói không, nhưng cô theo bản năng mà thốt lên một tiếng: “Àn...”

“Thời điểm ngủ không được sẽ xem lại sách giáo khoa thời còn đi học, tự nhiên phát hiện nhiều bất ngờ nhỏ (tiểu kinh hi).”

“Àn.”

“Tư Tuyền?”

“Àn...”

“Em tha thứ cho anh sao?”

Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại. Hai người tựa hồ đến hồ hấp cũng hạn chế. Qua thật lâu, Kỷ Tư Tuyền mới nhắm mắt lại trả lời, thanh âm vừa như ấm áp vừa như băng hoàng.

“Tôi không biết, Kiều Dụ, tôi thật sự không biết.”

Kiều Dụ trấn an, vỗ vỗ cô: “Ngủ đi.”

Kỷ Tư Tuyền rất nhanh liền ngủ mất. Kiều Dụ ôm lấy cô, chuẩn bị đưa về phòng, bỗng cô không tự giác mà dụi dụi vào ngực anh. Kiều Dụ cúi xuống nhìn rồi cười cười.

Ngày hôm sau Kỷ Tư Tuyền tỉnh lại, phát hiện mình đã trở về phòng từ bao giờ, sừng sốt mất vài giây mới bắt đầu có phản ứng lại. Rửa mặt, xuống lầu đã thấy có người diễn vai “hiền thê lương mầu” chuẩn bị xong bữa sáng, còn có một đám người đang vây quanh, khen không ngớt.

Kỷ Tư Tuyền mới ngồi xuống còn có người khiêu khích.

Tạ Ninh Thuần không còn vẻ đối chọi gay gắt như trước, cười cười tiếp đón Kỷ Tư Tuyền: “Tuyền hoàng mau ném thử. Tay nghề của chị họ tôi đặc biệt tốt.”

Kỷ Tư Tuyền rất phối hợp, liền cúi đầu ăn.

Tạ Ninh Thuần nhìn vào mắt Kiều Dụ thăm dò ý tứ rồi mới tiếp tục mở miệng, “Thế nào, có phải ăn ngon lắm không? Người xưa thường nói để bắt lấy một người đàn ông trước hết phải bắt được dạ dày của anh ta. Tuyền hoàng, nghe nói cô sẽ không nấu cơm à?”

Kỷ Tư Tuyền vốn luôn trong tâm trạng có chút nặng nề khi rời giường, hơn nữa hôm qua còn mất ngủ, huống chi đối phương còn đang dùng giọng điệu trêu chọc cô sẽ không nấu cơm, không khí có chút dọa người.

Kỷ Tư Tuyền cũng không bận lòng, bỗng nhiên còn cười đến tỏa sáng: “Nếu cô thật sự chỉ nghe nói vậy, tôi đây liền xác minh cho cô, tay cô giờ có hơi cao, nếu không, cô bắt tay trào một trào thử xem?”

Mọi người trước ngạc nhiên, sau đó cố nhịn cười, cùng yên lặng giờ ngón cái lên.

Ngày động thổ náo nhiệt đến rối loạn. Đối với tình hình này, Kỷ Tư Tuyền cùng Vi Hân luôn tìm cách trốn càng xa càng tốt, để lại Từ Bình Quân đại diện, rồi cực ăn ý mà cùng nhau đào tẩu.

Thật hiếm thấy, tình huống như vậy mà Bạc Quý Thi lại không đến dự. Bạc thị cử đại diện xấp xỉ tuổi Kiều Dụ, cũng họ Bạc, xem ra Kiều Dụ rất quen thuộc.

Kỷ Tư Tuyền thời điểm đi đến liền phát hiện người trong thôn vậy xem rất đông, cô lẩn trong đám người thấy có người quen liền qua đó tìm cậu ta nói chuyện.

Kiều Dụ vội vã đến tìm Kỷ Tư Tuyền đúng lúc cô vừa cùng cậu thiếu niên rời đi.

Trong tay anh cầm chìa khóa xe, cả vật rối loạn, “Em gái anh mới sinh con, anh muốn về nội thành xem cô ấy.”

Kỷ Tư Tuyền nhớ tới cô gái có nét hao hao anh liền cười cười “Đi mau, rốt cuộc cũng đã lên chức cậu rồi.”

Kiều Dụ đi được vài bước lại quay đầu hỏi: “Có muốn đi cùng anh không?”

Kỷ Tư Tuyền nhìn nhìn xung quanh. “Thôi quên đi, cô ấy vốn không thích tôi, mà nơi này tôi cũng phải xem qua một chút, về sau có cơ hội sẽ đi thăm cô ấy.”

Thời điểm Kiều Dụ đến bệnh viện thì Kiều Nhạc Hi đã sinh. Mọi người đang vây quanh giường ngắm cặp sinh đôi long phượng đáng yêu.

Cha mẹ Giang Thánh Trác cao hứng gọi điện thoại báo cho ông bà, Kiều Bách Viễn đại khái cũng cùng bên thông gia gọi điện báo tin khắp nơi. Ba người đàn ông đều hưng phấn như trẻ nhỏ.

Kiều Dụ cười bước tới. Kiều Diệp mặc quần áo bệnh nhân lập tức ôm đứa nhỏ đến cho anh xem: “Ai cũng nói cháu ngoại giống cậu, em xem khi lớn lên, đứa nhỏ là giống anh hay giống em?”

Kiều Dụ nhìn đứa bé trong ngực Kiều Diệp, lại nhìn cô gái trong lòng Giang Thánh Trác: “Còn chưa lớn, đâu có chỗ nào nhìn ra được đâu.”

Kiều Dụ cười nhìn về phía em gái đang tựa vào giường bệnh: “Có khỏe không?”

Kiều Nhạc Hi sinh nở thuận lợi, trừ cảm giác mệt mỏi bên ngoài, cũng không có gì không thoải mái, gật gật đầu: “Tốt lắm, tốt lắm.”

Kiều Dụ thật cao hứng thay cô, “Giờ đã làm mẹ rồi, về sau đừng tự dung gây náo loạn nữa.”

“Biết rồi.” Kiều Nhạc Hi le lưỡi.

Kiều Dụ dùng ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt đứa nhỏ: “Đã đặt tên xong chưa?”

Cha mẹ Giang Thánh Trác vừa gác điện thoại, nhìn Kiều Bách Viễn, “Tên đứa nhỏ do ông ngoại đặt đi.”

Kiều Bách Viễn liền từ chối, “Như vậy sao được, để ông nội đứa nhỏ đặt đi.”

“Vẫn là nên để ông ngoại đứa nhỏ đặt.”

“Ông bà nội đứa nhỏ đặt đi.”

“Không nên, không nên, vẫn là...”

Ba vị trưởng bối từ chối đi từ chối lại, có thể thấy được đều đang rất cao hứng. Đến người luôn nghiêm túc như Kiều Bách Viễn mà mặt cũng tràn đầy ý cười. Kiều Diệp lại càng không phải nói, từ lúc biết Kiều Nhạc Hi mang thai đã trông ngóng đến ngày này.

Kiều Dụ bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác. Vợ chồng ăn ý, Kiều Nhạc Hi và Giang Thánh Trác liếc nhau rồi rất nhanh mở miệng: “Con nghĩ, để anh cả đặt tên đi.”

Nói xong nhìn về phía Kiều Diệp, cười mở miệng: “Anh cả, anh đặt được không?”

Kiều Diệp sững sốt, cười khỏ lắc đầu: “Quên đi, còn nhiều trường bối như vậy...”

Cha mẹ Giang Thánh Trác đồng ý ra mặt: “Chúng tôi cũng hiểu lòng cậu, cứ quyết định như vậy đi.”

Kiều Diệp biết tâm ý của họ, cũng không từ chối nữa.

Một đám người thảo luận náo nhiệt. Kiều Dụ vừa quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh đã thấy Ôn Thiếu Khanh một thân áo trắng cười đi qua. Hai người liền ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Dụ dường như đã rất lâu không gặp anh ta, “Cậu như thế nào lại đến đây?”

Ôn Thiếu Khanh đùa: “Đến chúc mừng. Tốt xấu gì thì năm đó, chuyện Giang Thánh Trác cùng em gái cậu, tôi cũng góp một tay.”

Kiều Dụ nhớ tới chuyện năm đó liền cười rộ lên, “Vậy sao lại không đi vào?”

Ôn Thiếu Khanh bỗng đổi sắc mặt nhìn Kiều Dụ: “Kỳ thật là tôi đến tìm cậu.”

Ôn Thiếu Khanh cùng Kiều Dụ tiến đến bên cửa sổ, nhìn ánh nắng tỏa trên lá cây. “Có sinh mệnh mới ra đời, sẽ có sinh mệnh cũ ra đi, đây là quy luật tự nhiên, Kiều Dụ, mùa đông sắp đến, cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Kiều Dụ bỗng thu lại ý cười, nhắm mắt lại, trên mặt không nhìn ra điều gì. Lúc trước anh cùng bác sĩ chính Kiều Diệp đã nói qua, nếu qua được mùa đông này, cũng có thể xem như kỳ tích.

Ôn Thiếu Khanh cũng không thúc giục, một lúc lâu sau mới thấy anh trả lời.

“Tôi đại khái là vĩnh viễn không bao giờ có thể chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Sau thấy Kiều Nhạc Hi kêu mệt, mọi người đều rút khỏi phòng bệnh. Ông bà Giang về nhà. Kiều Bách Viễn đứng trước cửa phòng bệnh nói chuyện với Kiều Diệp một lúc rồi cũng đi.

Kiều Dụ đứng ở ngoài chờ đưa Kiều Diệp về phòng bệnh. Kiều Diệp đối với việc đặt tên này cũng thật khản trương. “Em nói đặt như thế nào thì hay? Ba chữ hay hai chữ, cái nào tốt hơn?”

Kiều Dụ đi chậm hai bước, cúi đầu nhìn bóng Kiều Diệp phía trước, bỗng thấy thân thể anh càng ngày càng gầy, “Anh, em còn nhớ rõ hình dáng anh trước đây khi nắm tay đưa em đến trường.”

Kiều Diệp hoảng sợ, sau khi lớn lên, người em trai này rất ít khi bám anh. Anh đột nhiên cười rộ lên. “Đúng vậy, thời điểm đó, tay em còn nhỏ như vậy, chỉ chớp mắt, 2 ta đều đã lớn, yêu đương kết hôn sinh con thế nhưng lại để tiểu nha đầu kia đoạt trước.”

Kiều Dụ không nghĩ để anh cảm thấy có điều khác lạ, liền cúi đầu, che dấu đi cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tự ti

Kiều Dụ đưa Kiều Diệp về phòng bệnh xong vẫn chưa chịu đi, sau phải để Kiều Diệp trực tiếp tiễn khách.

“Em không vội sao? Cứ mãi ở chỗ này với anh làm gì, đi mau, đi mau!”

Kiều Dụ vừa bị đuổi khỏi phòng bệnh thì di động đã vang lên. Anh nghe điện thoại, sắc mặt bỗng trầm xuống, còn chưa gác điện thoại đã vội đi ra ngoài.

Kỷ Tư Tuyền bận việc, đến tận thời điểm ăn cơm trưa mới dứt, liền ngó di động, một cái nhấc nhở cũng không hề có.

Doãn Hòa Sướng tìm được đầu bếp tay nghề tốt, mọi người ăn cơm trưa đều khen không ngớt. Đầu bếp hơn 40 tuổi, dáng người cao lớn thô kệch, mặt đỏ như trái táo, gãi đầu gãi tai ngượng ngùng nhìn bọn họ.

Sau lại không biết ai mở TV, tùy ý đổi kênh, đổi vài cái rồi dừng lại, tất cả bỗng an tĩnh. Kỷ Tư Tuyền không biết chuyện gì đang xảy ra, liền ngẩng đầu nhìn.

Trên màn ảnh TV, áo của Kiều Dụ đang khoác lên người Bạc Quý Thi, một tay anh chặt vật lộn kéo cô ta, một tay che ống kính, quần áo trông đặc biệt chói mắt.

Mọi người thấy cảnh đó liền không tự giác đều nhìn về phía Kỳ Tư Tuyền. Kỳ Tư Tuyền cúi đầu chậm rãi tiếp tục ăn cơm, tựa hồ cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe, tất thấy đều như thường.

Bị nhìn ngó lâu, rốt cuộc Kỳ Tư Tuyền cũng nổi giận, ném chiếc đũa, mặt không chút thay đổi hỏi: “Tất cả mọi người đều đã ăn no? No rồi thì đi làm tiếp đi.”

Nói xong đứng dậy trở về văn phòng.

Vi Hân nhìn bộ dạng nổi giận đùng đùng của cô, ngược lại tỏ vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa” Ai nha, nội bộ mâu thuẫn.”

Từ Bình Quân trừng mắt liếc anh ta một cái, lại quay đầu nhìn về phía màn hình có chút lo lắng.

Suốt buổi chiều, không khí phòng làm việc như bị bao phủ bởi một tầng áp suất thấp. Tới thời điểm tan tầm, còn cẩn thận nhỏ giọng gõ cửa tiến vào: “Tuyền hoàng, cùng đi ăn cơm đi.”

Kỳ Tư Tuyền đầu cũng chưa ngẩng, “Mọi người đi trước đi, tôi làm thêm một lát.”

Bọn họ biết người biết ta, thần sắc quái dị, rất nhanh rời đi.

Từ Bình Quân và Vi Hân trao đổi ánh mắt, rồi cũng cùng rời đi.

Thời điểm Kiều Dụ trở về cũng đã là 9h tối. Vốn một đám người đang tụ tập xem TV cười hihi haha, nhìn thấy Kiều Dụ bước tới bỗng cứng đờ nửa ngày sau mới nhớ tới chào hỏi.

Kiều Dụ quét qua một vòng: “Tổ trưởng của mọi người đâu?”

“Tuyền Hoàng nói muốn ở lại phòng làm việc tăng ca, đêm nay không trở lại.”

Kiều Dụ nhìn mọi người thấy ánh mắt không bình thường, xoay người hỏi mượn Doãn Hòa Sướng chìa khóa, “Tôi đi ra ngoài một chuyến, sáng mai tự đến, anh cứ đưa bọn họ đến đó.”

Phòng làm việc cách biệt thự cũng không xa, lái xe cũng lắm mất 5 phút, Kiều Dụ lại cảm thấy 5 phút này dài hơn bình thường rất nhiều lần.

Trong phòng chỉ bật đèn bàn, Kỳ Tư Tuyền đang cầm ly trà dựa vào bàn, ánh mắt thẳng tắp nhìn về mông tối đen phía bên ngoài cửa sổ không biết nghĩ gì.

Sau lại thấy một mõi, liền vào bên trong phòng nghỉ nằm xuống.

Toàn bộ phòng làm việc yên tĩnh. Không biết sau bao lâu bỗng nghe tiếng bước chân. Tiếng bước chân ngày càng đến gần, phản ứng đầu tiên của Kỳ Tư Tuyền là giả bộ ngủ.

Cô nhận ra được tiếng bước chân kia, là Kiều Dụ, vĩnh viễn không nhanh không chậm, vĩnh viễn định liệu trước.

Kiều Dụ tiến vào phòng không bật đèn, dưới ngọn đèn lý mờ nhạt mông lung, nhẹ nhàng đáp chân cho cô, mới thu tay lại liền thấy cô mở choàng mắt.

Kiều Dụ hoảng sợ, sau rất nhanh hoàn hồn: “Đánh thức em sao? Ăn cơm chiều chưa?”

Tư thế của anh có chút quái dị. Cô cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn anh. Con ngươi đen nhánh xinh đẹp không lộ ra cảm xúc gì.

Cho dù Kiều Dụ có hỏi gì, cô cũng không trả lời, chính là cứ nhìn anh, từ nét nhu hòa trên mặt mày, đến đường cong của chiếc cằm xinh đẹp, cụp mắt xuống suy nghĩ vài giây rồi lại nhìn anh.

Dưới ánh đèn ngủ màu cam mông lung, ánh mắt anh luôn nhu hòa dịu dàng, nhưng trong mắt cô lại thấy chung không mang chút ấm áp nào.

Sau Kiều Dụ ngồi hẳn xuống giường, trầm ngâm một lúc rồi chủ động giải thích: “Bạc Quý Thi và anh, hai nhà bọn anh đều muốn ghép vào. Anh không đồng ý. Cô ấy cũng không đồng ý. Chẳng qua hai nhà vẫn cố ép nên mới cùng nhau che giấu. Huống chi cô ấy lúc trước đã chủ động nói cô ấy không có ý đó, anh vì vậy cũng không nghĩ nhiều. Thời điểm lúc đó anh cũng không nghĩ em sẽ trở về, nghĩ rằng nếu không phải là em thì anh cùng với ai cũng như nhau. Cô ấy ở Bạc gia luôn bị chịu chèn ép. Hôm nay cũng là các anh của cô ấy nói. Lúc này cô ấy ở địa bàn của anh, về tình về lý anh đều không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Kỳ Tư Tuyền rốt cục cũng mở miệng, giọng điệu lạnh như băng làm Kiều Dụ căng thẳng.

“Anh không nghĩ tôi sẽ trở về cho nên anh cũng không nghĩ đến việc đi tìm tôi đúng không?”

Cô cho đến bây giờ đều không để ý đến người khác, cái cô để ý chính là thái độ của Kiều Dụ.

Không biết mất điện hay cầu chì đứt, đèn chột tắt, trong phòng nhiệt độ cũng giảm xuống.

Kiều Dụ nhìn không ra biểu tình trên mặt Kỳ Tư Tuyên, chỉ có thể nghe được thanh âm của cô, không mang theo tia cảm xúc nào, tiếp tục vang lên, “Kiều Dụ, tôi vừa rời văn phòng, chúng ta lúc đó, từ đại học đến nay, chỉ là mình tôi cưỡng cầu? Có lẽ anh cũng không yêu tôi, anh cùng ở một chỗ với ai cũng như nhau, bao gồm cả tôi.”

Kỳ Tư Tuyên đợi nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh, một lát sau thấy người bên cạnh đứng dậy, sau đó tiếng bước chân vang lên.

Kiều Dụ đi rồi.

Kỳ Tư Tuyên cau mày dùng sức thật mạnh nằm xuống giường. Không đúng a, năm đó anh cũng không bị lấn lướt, mấy năm nay đã không tiến bộ lại còn thụt lùi? Hay chiều này dùng nhiều nên bị miễn dịch? Nhưng tính cả lần này thì cô mới dùng có 2 lần. Hơn nữa lần này rõ ràng là cô nói thật lòng.

Cô nằm trên giường thần thờ nửa ngày, cảm giác đói không chịu nổi, bèn hồi hận đứng lên. Lần sau nhất định phải ăn no rồi mới tiếp tục đối đầu, bằng không giữa đường đói khát, ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu.

Mới vừa động dậy thì đèn lại sáng, nguồn sáng lại từ tay của người đàn ông đang ung dung tựa cửa nhìn cô, một tay đang cầm đèn khảm cấp, còn thật cẩn thận lựa chọn cái không làm cô chói mắt, tay kia thì cầm cặp lông.

Kỳ Tư Tuyên ngồi xuống, nhìn anh một lúc lâu mới nhớ tới mà nói: “Anh... Không phải đã đi rồi sao?”

Kiều Dụ đem đèn khảm cấp và cặp lông đặt xuống bàn. “Em đói bụng, đứng lên ăn chút gì đi.”

Kỳ Tư Tuyên đích thực là vịt, chết đến nơi rồi còn cứng mồm, mạnh miệng đứng lên: “Tôi không đói.”

Kiều Dụ hơi cau mày, khóe môi lại có chút ý cười, nhìn nàng buồn cười mở miệng: “Kỳ Tư Tuyên, có phải em đang ghen tị?”

Kỳ Tư Tuyên sững sốt một chút, lập tức đáy mắt xuất hiện ý lạnh lùng, ý đồ che dấu bị phát hiện nên có hơi ngượng ngùng, giọng mỉa mai: “Vị anh?”

Kiều Dụ cũng không giận, đưa tay về phía cô, nhẹ giọng mở miệng. “Lại đây, ăn cơm đi.”

Kỳ Tư Tuyên ngồi trên giường không có dấu hiệu muốn cử động, không bởi cái gì khác ngoài một câu nói của anh.

Trong không khí, mùi thức ăn tỏa ra thơm ngát. Màu trắng của ngọn đèn có chút chói mắt, bên kia là nam nhân khuôn mặt trầm tĩnh, giọng điệu ôn nhu hòa hoãn, còn kéo theo chút dụ dỗ, làm cho cô trong nháy mắt không có năng lực phản kích, vẻ lạnh lùng trên mặt sắp không còn chống đỡ nổi nữa.

Kỳ Tư Tuyên che mặt, hít sâu một hơi, lại một lần nữa nghe lời, đứng lên đi về phía bàn, ngồi xuống ăn một chút gì đó trong bát.

“Anh vừa rồi là ra ngoài mua?”

“Không phải, trên đường trở về thấy, nhớ là em thích ăn, liền đóng gói 1 phần. Lúc trở về không thấy em, tiện tay đặt vào tủ lạnh ở biệt thự. Vừa rồi trở về làm ấm lại một chút rồi mới mang qua.

“À.”

Kỳ Tư Tuyên yên lặng ăn. Kiều Dụ vẫn không nói chuyện, tựa hồ như đang chờ đợi điều gì.

Ngay tại thời điểm Kỳ Tư Tuyên buông đũa, Kiều Dụ bỗng nhiên hít sâu một hơi, tựa hồ quyết tâm lấy dũng khí.

Kỳ Tư Tuyên chuẩn bị đứng dậy, tựa hồ nghe được âm thanh từ Kiều Dụ, lại chờ người ngồi xuống.

“Kỳ thật có lúc anh đã đi tìm em. Đó là lúc em đã đi được 3 năm. Năm ấy anh đi công tác nước ngoài, chẳng qua chỗ anh đến không phải thành phố em sống, nhưng cũng không quá xa, chỉ vài giờ lái xe. Lúc đầu anh cũng không xác định có nên đi tìm em hay không, không biết đến lúc đi thì có tìm thấy em không, nếu gặp được em rồi thì nói cái gì. Có nhiều việc không xác định được như vậy, nhưng một ngày sau khi xong việc, anh liền đi.”

Kiều Dụ yên lặng ngồi trong bóng tối, nhắm mắt, giọng điệu bình thản như đang kể chuyện xưa của người khác. Nói đến đây, bỗng giọng trầm xuống, tựa hồ còn mang theo chút run run không dễ nhận ra.

Anh tìm được trường học, so với thông tin trên mạng, cũng không quá giống nhau. Lúc ấy không biết đến chỗ nào rồi, thấy thư viện liền đi vào. Đi qua từng kệ sách, tiện tay rút một quyển, tùy tiện lật vài tờ, sau đó ở phần ghi chú mượn sách tìm thấy tên của em. Kỳ Tư Tuyên, ba chữ tiếng Trung giữa một đồng chữ cái tiếng anh thật nổi bật, là bút tích của em. Giấy tiếp theo, anh vội ném sách, chạy trốn chết, hoảng hốt, chật vật.”

Kiều Dụ nhẹ nhàng nói một hơi, tựa hồ như đã giữ trong trí nhớ đã quá lâu, giờ không còn kiểm chế được nữa. Qua một lúc sau mới thu lại được cảm xúc, liền tiếp tục mở miệng: “Trường học này... Từng là giấc mơ của anh. Khi anh bước chân trên đất còn có chút khủng hoảng, muốn thoát khỏi nơi đó, nhưng lại tự buộc chính mình tiếp tục bước vào. Ba chữ Kỳ Tư Tuyên như một đòn chí mạng, khiến anh hoàn toàn mất lý trí. Anh đi loanh quanh trong trường học rất lâu, có chút bất đắc dĩ, có chút tiếc nuối, lại có chút áy náy, trong nháy mắt gió thổi đi, giống như từng theo đuổi, mà giờ đã không còn tư cách để có được nữa.”

Hai tay Kỳ Tư Tuyền run nhè nhẹ nắm lại, không dám ngẩng mặt lên nhìn anh.

Kiều Dụ rút cục cũng nhìn đến cô, đáy mắt còn vương cảm xúc phức tạp, mang theo nhiều điều chưa xác định rõ, lại có chút bàng hoàng, nhẹ giọng hỏi: “Anh không phải không nghĩ tới đi tìm em, mà là sự kiện kia làm anh cảm thấy... Tự ti. Anh không dám tìm em, vì anh không biết...”

Kiều Dụ dừng một chút, tựa hồ phải dùng toàn bộ sức lực của bản thân mới thốt nên lời, “Anh không biết, anh như vậy, em còn cần anh không?”

Nam nhân tiền đồ sáng lạng, trước mặt mọi người tự tin, ưu nhã, giờ phút này lại ngồi trước mặt cô, nhắm mắt lại, giống như đứa trẻ bất lực, đem nội tâm cùng tâm trạng tự ti từng chôn dấu sâu dưới đáy lòng, từng nhát từng nhát cắt mang tới trước mặt cho cô xem.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cường thế

Kiều Dụ nói xong liền im lặng, chìm vào suy nghĩ xa xôi.

Kỳ Tư Tuyền lẳng lẳng nhìn anh. Nếu là người khác thì cô đã tiếp tục châm chọc, không ngần ngại bỏ thêm vài đao. Nhưng hết thảy chuyện này đều là do cô chọn, cô còn khổ sở cái gì?

Đối mặt với người đàn ông này, một câu trào phúng châm chọc cô cũng không nói được.

Kỳ Tư Tuyền há miệng thờ dốc muốn nói điều gì, còn chưa phát ra tiếng đã thấy nước trong bát gọn sóng, nước mắt cực nhanh rơi xuống hai má, cô vậy mà lại coi như vô tình không thấy.

Sáng sớm hôm sau, khi Kỳ Tư Tuyền tỉnh lại, vẫn còn cảm giác đè nén, lại có chút tiếc nuối rên rỉ không thành thép, dựa vào cái gì mà anh mới nói có mấy câu cô liền tha thứ cho anh? Vì cái gì mà cô, mỗi khi đối mặt với người đàn ông này đều nói nhiều chuyện “tốt” như vậy.

Sau đến phòng làm việc lại thấy tạp chí chất đống trên bàn, không biết ai mà bận tốt như vậy, còn xếp báo thành từng hàng, trang nhất tờ nào cũng đều là ảnh chụp Kiều Dụ cùng Bạc Quý Thi.

Chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua, hôm nay scandal đã bay đầy trời.

Kỳ Tư Tuyền lại bị chọc giận. Sáng sớm đã trực tiếp không cho cô mặt mũi.

Hôm nay là hội nghị qua video, bên kia là đoàn thi công, còn có Kiều Dụ lãnh đạo, tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Ngay cả người luôn không để ý đến loại chuyện này như Vi Hân cũng phát hoảng, ống tay áo của Kỳ Tư Tuyền rất nhanh đều bị anh ta túm hòng. Chỉ mình cô vẫn thờ ơ.

Vạn nhất sinh khí lãnh đạo của Kiều Dụ chưa đủ, không tạo được cảnh thái bình giả tạo, đương nhiên sẽ đến tai tổng bộ, Vi Hân cảm thấy đến lúc đó họ có thể đóng gọi hành lý rút đi được rồi.

Bất luận Kiều Dụ đề nghị cái gì, Kỳ Tư Tuyền đều tìm ra được lý do để phản đối. Ngay cả người luôn ôn hòa như Kiều Dụ, cuối cùng cũng phải lạnh mặt, hai bên tiến vào giai đoạn kim giữ lẫn nhau, xung quanh đều an tĩnh lại, điện thoại Kiều Dụ kêu mấy lần cũng bị anh treo máy.

Lát sau có người gõ cửa tiến vào: “Kiều bộ, Bạc tiểu thư gọi, nhận hay không nhận?”

Kỳ Tư Tuyền hừ lạnh một tiếng, âm dương quái khí mở miệng, “Mau nhận đi, sợ là người ta lại đang chờ anh đến cứu mạng đó.”

Kiều Dụ sắc mặt đen thui, rất nhanh tắt video, nhìn người trong phòng họp: “Mọi người ra ngoài trước, phiền Kỳ Tư Tuyền ở lại một chút. Doãn bí thư gọi điện thoại muốn tôi tham gia video hội nghị nhân viên, internet đứt, hội nghị này tạm hoãn đến mai.”

Phòng họp rất nhanh chỉ còn lại hai người. Kỳ Tư Tuyền mang theo vài phần khinh thường, vài phần trào phúng nhìn Kiều Dụ, cô thật muốn biết lần này Kiều Dụ định nói chuyện mà quý gì.

Kiều Dụ vẻ mặt lạnh nhạt đối diện với cô, khó mới giữ được bộ dáng bộ trưởng trước mặt cô, vừa mở miệng, giọng điệu bình thường vẫn ôn hòa mà hôm nay lại mang hơi hướng lãnh liệt (lạnh lùng + quyết liệt). “Em có biết cuộc họp hôm nay quan trọng thế nào không?”

Kỳ Tư Tuyền hoàn toàn không nhúc nhích, nhẹ nhàng bâng quơ nhả ra một chữ: “Biết”.

Kiều Dụ lập tức nhấn mặt: “Em có biết, lời vừa rồi em nói đã bị thu vào video, những người bên kia nghe thấy, họ sẽ nghĩ em thế nào?”

Kỳ Tư Tuyền căn bản không thèm để ý đến người khác nghĩ thế nào về mình: “Biết”.

Thái độ chẳng thêm để ý của cô làm Kiều Dụ nặng lời: “Biết mà thái độ của em còn không đúng mực? Mấy năm nay em học ở nước ngoài cũng chỉ học được không nhẹ không nặng như vậy thôi?”

Kỷ Tư Tuyền ngẩng mặt lên nhìn anh, chiếc cằm xinh đẹp tình xảo giờ lại hóa thành đường cong sắc bén, một lúc sau cô mới chậm rãi mở miệng: “Tôi học được cái gì, không nhọc Kiều bộ phải quan tâm. Tôi là loại bình dân quần chúng, không thể so được với Bạc tiểu thư có trí thức, hiểu lễ nghĩa, biết đại sự.”

Kiều Dụ cũng bị chọc giận: “Đây là tác phong em rèn luyện hàng ngày?”

Lời vừa nói ra, Kiều Dụ liền hối hận. Quả nhiên, Kỷ Tư Tuyền đã đứng dậy thu dọn đồ đạc, kêu một tiếng Kiều bộ làm Kiều Dụ hết hồn, trên mặt còn có tình nở nụ cười quý dị: “Nếu Kiều bộ không hài lòng với tôi, xin mời liên hệ với tổng bộ, đổi người làm ngài hài lòng đến. Vốn đây là sự lựa chọn của hai bên, nếu hai bên cùng không vừa lòng, tôi không ở lại cũng là phù hợp tất yếu. Kỷ Tư Tuyền tôi dựa vào thực lực của bản thân để người ta gọi một tiếng Tuyền Hoàng, tôi không ở lại cho ngài vũ nhục. Kiều bộ, ngài bảo trọng.”

Nói xong mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài. Vừa động đến khóa đã bị Kiều Dụ tận lực kéo về.

Kỷ Tư Tuyền phát hỏa, có chút dùng lực gạt tay Kiều Dụ ra muốn mở cửa lần nữa. Kiều Dụ đương nhiên không chịu, ra tay ngăn cản.

Anh sợ làm cô bị thương nên không dám tận sức, còn cô thì cố tình dùng hết khí lực bản thân để đối phó với anh, tựa hồ coi anh là quân địch. Ở phương diện thể lực, nam nữ vẫn luôn cách biệt rất xa. Kỷ Tư Tuyền liên tục thất bại, trong lòng liên đau xót, cúi đầu về mặt ủy khuất, kiềm chế dùng sức đẩy anh ra: “Ngài tránh ra, ngài cần bản không phải là Kiều Dụ, Kiều Dụ sẽ không đối với tôi như vậy...”

Kiều Dụ thật không có biện pháp gì, đành một tay giữ cổ tay cô kim lại trên cửa, tay kia nắm cằm của cô xoay về đối diện mình.

Người luôn nhã nhặn nho nhã như Kiều Dụ, đến giờ này đã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Kỷ Tư Tuyền, có phải vì anh đối xử quá dịu dàng với em làm em cảm thấy anh không phải đàn ông?”

Kỷ Tư Tuyền một chút cũng không chịu thua, vẻ mặt quật cường cùng tức giận nhìn lại anh, đáy mắt dần nổi lên sương mù: “Buông tay!”

Kiều Dụ vừa nhìn thấy hốc mắt cô đỏ đã mềm lòng, nhưng vẫn buộc chính mình cứng rắn: “Anh chỉ nói một lần, em nhớ rồi chứ? Kỷ Tư Tuyền, em đối với anh cho tới bây giờ so với người khác đều không giống nhau. Anh lúc trước không lựa chọn cùng em ra nước ngoài, không có nghĩa là em không quan trọng với anh. Lời yêu em đến giờ anh vẫn chưa nói, nhưng không có nghĩa là anh không yêu. Anh thừa nhận anh không nghĩ tới việc tìm em về, bởi vì anh không rõ em còn muốn trở về hay không. Anh nói trừ em ra, anh ở bên ai cũng đều giống nhau, không có nghĩa là mấy năm qua anh có người khác. Mấy năm nay anh và em đứt liên lạc, đó là bởi vì anh sợ chậm trễ em, nếu có người thật sự tốt có thể chăm sóc em, anh nguyện ý buông tay. Nhưng hiện tại em đã quay lại, anh vì cái gì mà phải tha người?”

Anh bình thường khó có được vẻ cường thế như vậy, mặt mũi luôn ôn hòa như ngọc, giờ này lại mang vài phần quả quyết, lạnh thấu xương. Cô chưa từng gặp qua phương diện này của Kiều Dụ, nhất thời quên phản kháng, đôi mắt đen nhánh quyền rũ nhuộm đầy vẻ kính ngạc, “Anh... Anh từ lúc nào lại có kiểu nói này?”

Kiều Dụ trước nay đối với cô vẫn luôn là sủng ái nhưng không cưng chiều quá mức, cái gì nên chiều liền chiều, cái gì cần giáo huấn thì nửa điểm thương lượng cũng không có. Kỷ Tư Tuyền luôn cao ngạo, hiếm có người nào nói được cô. Năm đó như thế nào, hiện tại vẫn như thế.

Từ Bình Quân buổi sáng ra công trường, xong việc liền về họp gấp. Đến nơi lại thấy một đám người đứng nghe ở góc cửa.

Anh ta đến gần hỏi: “Làm sao vậy? Họp xong rồi? Đều đứng ở chỗ này làm gì?”

Vi Hân biết sự tình rất rắc rối, chột dạ nhìn anh ta một cái: “Kiều bộ và Tuyền hoàng ở bên trong... giống như đang cãi nhau.”

Từ Bình Quân lập tức đau đầu: “Kiều Dụ có thể nào thì cũng coi như là khách hàng đi, cậu không biết khách hàng là thượng đế sao?”

Vi Hân như gà con, gật đầu lia lịa: “Biết, biết.”

Từ Bình Quân hận không thể tát chết anh ta: “Biết sao còn không ngăn cản?”

Vi Hân trong lòng có khúc mắc: “Một bên là Thượng đế, một bên là Tuyền hoàng. Đại chiến các vị thần, thảo dân tôi đây làm gì dám tham dự.”

“...”

Từ Bình Quân đỡ trán, mọi người liền cười ồ lên.

Vi Hân có chút lo lắng hỏi: “Cho đến giờ, anh còn chưa nhận được điện thoại của tổng bộ?”

Từ Bình Quân lắc đầu: “Không có, làm sao vậy?”

Vi Hân đem chuyện buổi sáng đại khái kể lại, sau còn an ủi anh ta: “Nếu tổng bộ kêu chúng ta dọn đồ quay về thì anh cũng trăm ngàn lần đừng kinh ngạc, tuổi cao rồi, cảm xúc dao động quá mạnh không tốt cho cơ thể.”

Từ Bình Quân nghe xong cảm thấy có chút không thích hợp: “Không đúng a, trên đường tôi quay về họp, tự nhiên không nghe, không thấy được cái gì. Sau đấy, Doãn bí thư còn điện thoại cho tôi nói tín hiệu internet không tốt, bị đứt, nên ông ấy mới rời khỏi cuộc họp.”

Mọi người về mặt kỳ quái nhìn anh ta, Từ Bình Quân tựa hồ cũng ý thức được điều gì, lại nhìn về phía Vi Hân.

Vi Hân rốt cục mới yên tâm, trút bỏ buồn bực mà mỉm cười.

Cửa phòng họp bỗng nhiên mở ra. Kỷ Tư Tuyền dẫn đầu, không chớp mắt liền đi qua mọi người.

Một lát sau Kiều Dụ mới ra, cùng mọi người chào hỏi, thần sắc như thường, rồi trở về văn phòng.

Chờ anh đi xa, một đồng người trong sở tràn vào văn phòng của Kỷ Tư Tuyền. Kỷ Tư Tuyền đang ở đó thu dọn đồ đạc.

Từ Bình Quân tròn mắt, há hốc miệng hỏi cô: “Cô đang làm gì vậy?”

Kỷ Tư Tuyền liếc anh ta một cái: “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về tạm bàn giao lại công việc a.”

“Chắc, chắc.” Vi Hân đem từng món đồ đặt về chỗ cũ. “Không cần sống gấp, Tuyền Hoàng a, tôi cảm thấy cô kiếp chác việc gì chác cũng chưa làm, vận số không ra gì, nên kiếp này mới gặp gỡ Kiều Dụ.”

Kỷ Tư Tuyền về mặt mơ hồ: “Có ý gì?”

Từ Bình Quân mở miệng giải thích: “Hình như ngay từ đầu, anh ta đã nhận thấy cô có điểm không thích hợp, nên đã thu xếp tắt camera, nên phía bên kia cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa nghe được.”

Qua vài giây, Kỷ Tư Tuyền mới có phản ứng.

Lạ bị anh đùa giỡn.

Kiều Dụ trở lại văn phòng kêu Doãn Hòa Sướng vào. Anh ngồi ở bàn làm việc, nhìn Doãn Hòa Sướng, cái gì cũng không nói.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, phía sau lưng Doãn Hòa Sướng dần dần đổ mồ hôi lạnh, chịu không nổi áp lực liền chủ động giải thích: “Kiều bộ thực xin lỗi, không phải tôi muốn nói, mà là Kiều bộ không nên hỏi tôi, tôi thật sự không có nói lung tung. Tôi chỉ nói anh ấy là Tuyền Hoàng đã quay trở lại, cái khác chưa từng nói thêm”

Kiều Dụ nghe được liền đầu đầu: “Cái gì mà loạn vậy?”

Doãn Hòa Sướng suy nghĩ một chút, phát hiện lời nói của chính mình có chút loạn, liền giải thích: “ Là vấn đề kia, anh của ngài. . . ”

Kiều Dụ nghe vậy mới hiểu được. “Tôi không phải nói chuyện này. Vừa rồi tiến vào phòng hội nghị nói Bạc Quý Thi gọi điện cho ta là người của cậu?”

Doãn Hòa Sướng gật đầu.

Kiều Dụ không chút suy nghĩ liền quyết định: “Đổi người đi.”

“...” Doãn Hòa Sướng không rõ đây là vì cái gì.

“Cho dù là cậu cũng không dám tại thời điểm họp, trước mặt mọi người mà lại nói cho tôi biết ai gọi điện thoại tìm tôi đi. Bạc Quý Thi cử người này đến, cậu còn chưa phát hiện? Doãn bí thư, ta thật không hy vọng chuyện của em gái mình sẽ tái phát sinh trên người Kỷ Tư Tuyền.”

Kiều Dụ mỗi lần xưng hô “Doãn bí thư” với anh ta đều là lúc có vấn đề, hậu quả rất nghiêm trọng. Kiều Nhạc Hi vài năm trước bị người ta hãm hại, sửa bản vẽ, làm cô ấy phải đi biệt xứ. chuyện này là nút thắt trong lòng Kiều Dụ, Doãn Hòa Sướng tự nhiên biết tính nghiêm trọng của vấn đề, rất nhanh liền phản ứng, lập tức đi làm.

“Còn cái này” Kiều Dụ chỉ chỉ đồng tạp chí trên bàn: “Cũng xử lý luôn đi.”

Kiều Dụ mấy năm nay quả thật làm rất tốt bốn chữ “thanh tâm quả dục”, lần này lại phá giới làm ra scandal lớn đến vậy, lập tức nhận được điện “Chúc mừng” từ khắp nơi.

Gặp người không hiểu rõ, anh liền giải thích.

Đụng trúng đám hiểu rõ nhưng lại vui sướng thấy người khác gặp họa, anh liền đánh trống về.

Ngay cả Nhạc lão gia cũng gọi điện chúc mừng, khen anh hành động mau lẹ. Kiều Dụ bất đắc dĩ giải thích chính mình quả thật có đối tượng hành động, tuy nhiên không phải là Bạc Quý Thi, kết quả bị Nhạc lão gia dòn ép, lấy tình huống cầu huyết chụp lên đầu: “Nếu không phải, sao còn náo loạn đến như vậy?”

Câu like, nhà hàng tí nhí:

“...Ôn nhu của anh, ần nhần của anh, tính khí trẻ con của anh tất cả chỉ dành riêng cho một người.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Bạc Trọng Dương tham gia lễ khởi công xong, trước khi rời đi còn cố tình gọi Kiều Dụ, không biết là tính chúc mừng hay vẫn là vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Kiều Dụ tới khách sạn, tìm đến phòng Bạc Trọng Dương thì thời gian vẫn còn sớm, thấy anh ta đang ngồi trên salon xem tin tức.

Bạc Trọng Dương thấy anh đi vào lập tức nở nụ cười xấu xa, gọi anh cùng vào xem.

Lại là cái tin tức kia. Trên màn hình là cảnh Bạc Quý Thi bị che sau lưng anh, trên mặt không rõ biểu tình, không thấy kinh hoảng, cũng không thấy sợ hãi, tựa hồ như đã sớm đoán được hết thấy.

Bạc Trọng Dương liếc mắt nhìn Kiều Dụ một cái. “Hạng mục làng du lịch là do con bé đổi bằng vài hạng mục nhỏ khác. Theo lâu như vậy, rốt cục đến lúc được nở mày nở mặt, cậu cho là vì sao mà nó không ra mặt trong lễ khởi công chính thức mà lại đi tham gia vào cái lễ khánh thành nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn đó? Vài ngày trước, nó còn gọi điện thoại về để cha tôi thu xếp cho nó đến tham dự lễ khởi công, rõ ràng biết ngày đó sẽ xảy ra chuyện. Người là do nó thuê, việc gì cũng do nó tự an bài, nó tự biên tự diễn, còn đem tội danh đổ lên đầu người khác, lấy tiền làm lùi, trò nó giỏi nhất chính là giả bộ nhu nhược yếu đuối để lôi kéo sự ủng hộ của người ta, tôi không tin là cậu lại không biết được điểm này. 1 năm trước, trong tay nó có một hạng mục lớn, để giữ thế diện, nó còn làm giả số liệu để tăng lợi nhuận, giờ chuyện đó đã bị bại lộ, nó còn lôi kéo cậu gây scandal để đánh lạc hướng dư luận. Cậu vì cái gì mà còn tiếp nhận nó? Kiều Dụ, cậu quá lương thiện rồi.”

Kiều Dụ về mặt bình tĩnh.” Tất cả tôi đều biết. Tôi không phải lương thiện, tôi chỉ không muốn nợ cô ấy cái gì. Tôi cũng sẽ nói rõ ràng với cô ấy, sau vụ việc này, chúng tôi coi như đã thanh toán xong.”

“Không cần, tôi cũng nghe rõ rồi.” Bạc Quý Thi bỗng nhiên mở cửa tiến vào, nhìn Bạc Trọng Dương: “Baba nói em và anh cùng về.”

Bạc Trọng Dương nhún nhún vai: “Cứ vậy đi.”

Sau đó đứng lên vỗ vỗ bả vai Kiều Dụ rồi đi ra ngoài, dành không gian cho hai người.

Trên mặt Bạc Quý Thi không còn nét dịu dàng thường ngày, chăm chăm nhìn Kiều Dụ, Kiều Dụ không chút né tránh, cũng nhìn lại.

Bạc Quý Thi cười lạnh một tiếng: “Kiều Dụ, đôi khi em cảm thấy anh đặc biệt đáng sợ, căn bản em không dám đối mặt với anh. Anh biết không, trên người anh có một loại khí chất đặc biệt, lòng như gương sáng, nhìn thấu tất cả, vậy mà khuôn mặt vĩnh viễn chỉ có một nụ cười nhạt. Anh không phải không rõ dụng tâm của em, mà vẫn có thể cười với em như cũ, tựa như cho đến nay dù có chuyện gì bức bối đến cỡ nào thì anh cũng vẫn cười được. Em những tưởng rằng bộ dáng của anh chính là như vậy, luôn giữ bộ dáng mỉm cười với mọi người, bao dung cả những điều xấu xa, dơ bẩn. Về sau em mới biết, anh cười với người khác cũng chẳng đại biểu cho cái gì, người thật sự được anh đối xử ôn nhu, dịu dàng chỉ có Kỷ Tư Tuyền mà thôi. Ôn nhu của anh, ần nhần của anh, tính khí trẻ con của anh tất cả chỉ dành riêng cho một người.”

Kiều Dụ tựa hồ không muốn cùng cô ta tiếp tục nói chuyện, liền tắt TV đứng lên: “Chuyện này qua rồi, chúng ta vẫn làm bạn. Em chuẩn bị xuống đi, lát nữa anh đưa em và Bạc Trọng Dương ra sân bay.”

Nói xong liền tính rời đi, lúc chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên bị Bạc Quý Thi ngăn lại: “Đừng mở! Bên ngoài đều là phóng viên, nếu bị bọn họ bắt được chúng ta cùng ở một phòng, thì không biết sẽ viết ra bao nhiêu điều khó nghe.”

Kiều Dụ quay đầu nhìn cô ta, về mặt bình tĩnh.

Bạc Quý Thi yên lặng đối diện với anh, sau đó thấy anh không chút do dự mà nhấn nút mở cửa.

Trong hành lang không một bóng người.

Bạc Quý Thi cúi đầu cười khổ: “Kiều Dụ, em thật sự bại trong tay anh. Một chút cơ hội anh cũng không cho em. Quả thực là anh vừa mới có chút do dự, em lại nắm được nhược điểm của anh, anh nghĩ có thể đi dễ dàng vậy sao?”

Kiều Dụ bước ra, đứng ngoài nhìn cánh cửa từ từ khép lại che đi ánh mắt anh nhìn Bạc Quý Thi, nhẹ giọng nói với cô ta: “Thành ý lớn nhất một người

đàn ông có thể đem lại cho một người con gái chính là sự trong sạch. Hơn nữa anh cũng tin em, tin tưởng vào bản tính lương thiện của em.”

Kỷ Tư Tuyền là người cuối cùng còn ngồi lại ăn com trong phòng khách. Cô ôm máy tính lướt web thì phát hiện tin tức về Kiều Dụ và Bạc Quý Thi đã sớm biến mất, tin tức rung chuyển trời đất hiện giờ là chuyện một diễn viên nổi tiếng kết hôn.

Kỷ Tư Tuyền tắt trang web, bắt đầu dùng máy tính phân loại tài liệu để lưu trữ. Sau khi hoàn thành, cô tính rời đi thì thấy ở góc màn hình có một thư mục. Cô bỗng dừng lại, nhìn thư mục đó thật lâu.

Sau không thể chịu được, cô liền mở ra. Bên trong có 6 thư mục khác, cái mới nhất cũng cách đây 6 năm. Cô mở đến thư mục thứ ba thì rất nhanh tìm được thứ mình muốn tìm, có cả tin tức mà cũng có cả video.

Kiều Dụ không nói sai, năm đó quả thật anh có đến họp tại tòa thị chính của một thành phố gần chỗ cô sống, thời gian trùng khớp, địa điểm trùng khớp.

Cô cho tới giờ cũng chưa từng dám nhìn kỹ, ngay cả ngó qua cũng không, chỉ máy móc thu thập tin tức mà thôi. Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, cô mới đủ dũng khí mở ra xem.

Lúc ấy là phỏng vấn cả đoàn, kỳ thật anh đứng giữa một đám thanh niên tài tử (tài năng + tuần tú) cũng không thể thấy được, nhưng cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của anh.

Anh hoặc theo đoàn người từ từ tiến qua màn ảnh, hoặc ngồi trống trải nơi phòng họp, lặng lẽ lắng nghe, ngẫu nhiên phát hiện ống kính chiếu về phía mình thì cũng không chút hoang mang mà chỉ mỉm cười.

Sau phóng viên nước ngoài phỏng vấn phỏng vấn trưởng đoàn đón tiếp hỏi ông ta thích nhất ai trong đoàn Trung Quốc.

Vị kia rất nhanh cho ra đáp án, là Kiều Dụ.

Nói anh nhìn qua thì không có gì đặc biệt, nhưng lại làm người ta cảm thấy thật sự đặc biệt. Nói anh khi không bị chú ý thì hoàn toàn có thể hòa lẫn trong đám đông. Nhưng khi được chú ý đến thì bất luận là ai cũng không thể che lấp vàng hào quang của anh.

Có phóng viên vì sự kiện này mà cố tình thông qua một nghị viên để tìm hiểu bí mật của Kiều Dụ.

Vị kia lại không hề ngạc nhiên chút nào đối với bí mật của Kiều Dụ. Ông ta nói, Kiều Dụ là thay đổi giữa chừng, do trường bồi Nhạc gia và Kiều gia chỉ định, vượt qua thời kỳ ngủ đông dài, địa vị ngày càng cao, thế nhưng tính khí lại ngày càng trầm ổn, tuổi còn trẻ đã nuôi dưỡng khí độ, không tư lợi, cách nói năng không tầm thường, khí chất sạch sẽ, tướng mạo xuất chúng, lại khiêm tốn lễ phép, không ai là không thích.

Kỷ Tư Tuyền đọc đến đây thì mỉm môi mỉm cười, đúng vậy, không ai là không thích, cho nên lúc đó cô mới có thể hèn mọn mà an ủi chính mình.

Người thích anh nhiều như vậy, cô không thể vì lòng tham mà độc chiếm anh, thế nên bọn họ mới có thể tách ra.

Khi Kiều Dụ từ sân bay trở lại biệt thự thì đã là 11h. Anh vừa vào cửa đã nhìn thấy Kỷ Tư Tuyền đang ôm máy tính ngồi trên salon.

Cô không biết đang đọc cái gì, hơi hơi ngẩn ngơ, khoe miệng còn khẽ cười, trên đầu, ngọn đèn tỏa ánh sáng ấm áp chiếu xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô, mang theo vẻ dịu dàng hiếm thấy, đại khái là cô mới tắm xong, tóc còn chưa khô hẳn, không trang điểm, khí chất sạch sẽ xuất trần, Kiều Dụ nhìn đến xuất thần.

Một lúc sau anh mới hoàn hồn, đổi giày, bước tới gần, nhẹ giọng hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Kỷ Tư Tuyền phản xạ có điều kiện, a lên một tiếng liền đóng máy tính lại, rồi mới ngẩn đầu lên nhìn qua, một giây sau khôi phục lại như thường: “không nhìn gì cả.”

Nói xong liền ôm máy tính lần trốn. Kiều Dụ nhanh tay nhanh mắt ngăn cô lại, đem cô ấn trở lại xuống ghế, rồi chính mình cũng thuận thế mà ngồi xuống đối diện: “Anh có lời muốn nói.”

Kỷ Tư Tuyền gật đầu có ý bảo anh tiếp tục.

“Hạng mục này tiến hành đến bước này cũng coi như tạm ổn, dựa theo bản thiết kế rồi từ từ thi công là được. Trong tay anh còn có một số hạng mục khác, về sau không thể ngày ngày bên em, chỉ thỉnh thoảng ghé qua xem tiến độ. Người em không thích thì tạm thời cũng đã đi rồi. Em cứ yên tâm công tác, cuối tuần được nghỉ anh sẽ đến thăm em.”

Nói xong liền tựa vào cánh tay của Kỷ Tư Tuyền bất động, tựa hồ một chết đi được.

Phản da thịt kề sát tay cô nóng bất thường, Kỷ Tư Tuyền im lặng một lát, bỗng nhiên hỏi: “Anh không phải là đang phát sốt sao? Như thế nào mà trán lại nóng như vậy?”

Mấy ngày nay nhiệt độ giảm, Kiều Dụ giống như có chút phát sốt.

Anh rất nhanh ngắt đầu lên. “Có chút, nhưng không việc gì. Anh ngủ một chút là đỡ thôi, em cũng nghỉ sớm đi.”

Nói xong liền đứng lên.

Kỷ Tư Tuyền cũng đứng lên theo, nhỏ giọng nói thầm: “Tôi vốn cũng tính đi ngủ. . .”

Kiều Dụ bỗng nhiên như hiểu được điều gì, quay đầu nhìn cô, tươi cười có chút mơ hồ: “Em không phải là đang chờ anh quay lại đi?”

Kỷ Tư Tuyền đánh giá anh từ trên xuống dưới, mặt không chút thay đổi mà cho đáp án: “Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Nói xong hất cằm, lên lầu đi ngủ.

Kiều Dụ cười rồi cũng theo cô lên lầu.

Ngày hôm sau, Kỷ Tư Tuyền đi qua văn phòng của Kiều Dụ ngẫu nhiên nghe thấy anh thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, cô mặt không đổi sắc, tiếp tục tiêu sái bước tiếp.

Xế chiều hôm đó cô từ công trường trở về, lúc đi vào bếp tìm nước uống lại nghe thấy Kiều Dụ bên trong ho khan vài tiếng.

Cô nhú mày rất nhanh tránh đi.

Kiều Dụ mới từ phòng bếp đi ra đã thấy trên bàn có mấy hộp thuốc, anh cầm lấy xem qua thì đều là thuốc đề trị cảm mạo, ho khan. Anh nhìn quanh nhưng một bóng người cũng không thấy.

Mùa đông lạnh lẽo đến, thời tiết ngày một lạnh, Kiều Dụ như đã nói, không ghé qua, nhưng thật ra mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Kỷ Tư Tuyền, nhưng đều không nhắc tới chuyện rốt cục đến khi nào cô mới tha thứ cho anh.

Kỷ Tư Tuyền mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa văn phòng và công trường, anh không nhắc cô cũng không chủ động đề cập đến.

Một hôm cuối tuần, lúc Kiều Dụ đi qua văn phòng của Tiêu Từ Uyên nghe thấy bên trong có tiếng nói, liền gõ cửa đi vào, sau đó thấy hai người một lớn một nhỏ.

Một lớn đang ngồi trước cửa sổ nhắm mắt lại phơi nắng, một nhỏ đang ngoan ngoãn ngồi trên một góc sofa xem một quyển sách sắc sỡ.

Nghe được tiếng gõ cửa, Tiêu Từ Uyên mở to mắt nhìn anh, Tiêu Vân Tinh ôm sách ngọt ngào gọi anh một tiếng Nhị thúc.

Kiều Dụ cười, lên tiếng trêu chọc Tiêu Từ Uyên: “Cái dạng này của cậu là không giống như đang tăng ca, như thế nào mà cuối tuần còn lên đây, hay hai cha con bị Tỳ Ưc đuổi ra khỏi nhà, không còn chốn nào để đi?”

Tiêu Từ Uyên mặc kệ anh, nhắm mắt lại tiếp tục phơi nắng, “Cũng không phải sai biệt lắm, vốn là định đi công viên, kết quả bệnh viện có việc kêu Tỳ Ưc quay lại, cố ấy liền từ bỏ hai bố con mà đi, về nhà thì quá phiền toái, nên đến đây, thuận tiện chờ cô ấy luôn.”

Kiều Dụ về mặt đồng tình nhìn về phía Tiêu Vân Tinh. Tiểu từ kia bị vứt bỏ nhưng một chút uể oải cũng không có, lại rất biết điều, làm người ta sợ hãi mà than: “Cậu làm thế nào mà lại cho nó đọc sách, thằng bé mới có mấy tuổi thôi mà.”

Tiêu Từ Uyên quay đầu nhìn thoáng qua, “Cậu trước đây không phải cũng thế sao, tự mình ngồi một góc yên lặng đọc sách?”

Kiều Dụ nghe xong sừng sốt, nghĩ lại thì quả đúng thật như thế, “Cậu còn nhớ rõ a.”

Tiêu Từ Uyên gạt đầu, nhìn Tiêu Vân Tinh, đôi mắt anh lên tình thương của người cha, “Nhớ rõ, đặc biệt rõ. Nếu có thể lựa chọn, tôi thực sự muốn thằng bé sau này giống cậu.”

Kiều Dụ lần đầu tiên thấy có người cha nào lại nghĩ như vậy: “Cậu không hy vọng nó về sau giống cậu sao?”

Tiêu Từ Uyên lắc đầu, “Không hy vọng, nếu tôi không phải Tiêu Từ Uyên, giữa một đám người chỉ chọn lấy một thì tôi sẽ chọn cậu.”

Kiều Dụ vui vẻ: “Chọn tôi? Tôi thì có gì tốt?”

Tiêu Từ Uyên quay đầu nhìn anh, “Cậu còn nhớ không, năm đó, trên diễn đàn của trường có một cuộc bình chọn tìm đối tượng các cô gái muốn kết hôn nhất, kết quả cậu có số phiếu cao nhất.

Kiều Dụ về mặt không nói nên lời nhìn anh: “Chỉ hơn cậu có một phiếu thôi mà, cậu lại nhớ nhiều năm đến vậy.”

Tiêu Từ Uyên nhìn anh, mặt không đổi sắc: “Một phiếu kia là do tôi bầu.”

Kiều Dụ thiếu chút nữa thì lật bàn: “Cậu. . . nhảm chán không có việc gì làm sao?”

Tiêu Từ Uyên nhớ lại: “Tôi vụng trộm ra sau khan đài xem, phiếu của cậu phần lớn là do nam sinh bầu.”

Kiều Dụ tựa hồ như hiểu được Tiêu Từ Uyên quanh co lòng vòng cả nửa ngày là có ý tứ gì. “Cậu tưởng tôi dở trò?”

Tiêu Từ Uyên không hề đùa giỡn, “Không phải ý đó, ý của tôi là, loại mà con gái thích thì thường dựa vào cảm tính, còn con trai thì dựa vào lý trí.”

Kiều Dụ rất hoài nghi người đàn ông trước mắt mình rốt cuộc có phải Tiêu Từ Uyên hay không: “Hôm nay sao lại cảm tính như vậy?”

Tiêu Từ Uyên nhìn về phía thế giới nhỏ đang ngồi trên sofa, mặt có chút đăm chiêu: “Sau này làm cha, cậu sẽ hiểu.”

Kiều Dụ liếc anh một cái, có chút buồn cười: “Cậu nói nhiều như vậy là để khoe cậu có con trai còn tôi không có đi?”

Tiêu Từ Uyên mừng ra mặt “Cậu biết là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bách gia tính

Kiều Dụ cười đắm anh ta một cái, vừa xoay người đã thấy Tiêu Văn Tinh chạy tới: “Nhị thúc, Nhị thúc. Gần đây con mới học về Bách gia tính (họ của tram nhà). Họ Tiêu là số 99, cùng mục với Tiêu Doãn. Nhị thúc, con đã xem qua họ của ngài, họ Kiều là số 282.”

Kiều Dụ xoa cái đầu nhỏ của nó khen: “Thật thông minh.”

Tiêu Văn Tinh về mặt kiêu ngạo: “Ngài cứ tùy tiện hỏi, con đều biết hết.”

Kiều Dụ suy nghĩ một chút: “Vậy... họ Kỷ số mấy?”

Tiêu Văn Tinh rất nhanh trả lời: “Tịch quý ma cường... là số 134.”

Tiêu Từ Uyên đứng bên cạnh rất vui vẻ: “Tên Nhị thúc hỏi không phải là Quý, mà là Kỷ trong kỷ niệm.”

Tiêu Văn Tinh nghiêng nghiêng đầu, “Kỷ trong kỷ niệm, hùng kỷ thư khuất, là số 122.”

Kiều Dụ bỗng cảm thấy con số này thật quen thuộc. “122?”

“Là 122 a. Nhị thúc, ngài làm sao vậy? Không đúng sao?”

“Con vừa nói Kiều là số mấy?”

“Là 282 a.”

“122, 182...” Kiều Dụ thấp giọng lặp lại mấy lần, bỗng nhiên ngừng đầu, “Nhị thúc còn có việc nên đi trước, hôm khác lại đến chơi với con.”

Nói xong liền chào Tiêu Từ Uyên rồi vội vã bỏ đi.

Tiêu Văn Tinh về mặt mê man hỏi: “Baba, Kỷ niệm kỷ thì sao vậy?”

Tiêu Từ Uyên nhướn mày: “Kỷ niệm kỷ a? Con có nhớ tỷ tỷ xinh đẹp không, cô ấy là mang họ Kỷ.”

Tiêu Văn Tinh chớp chớp đôi mắt to tròn: “Sao lại liên quan đến tỷ tỷ xinh đẹp? Vì cái gì mà mỗi lần nhắc đến tỷ tỷ xinh đẹp thì Nhị thúc lại trở nên không bình thường?”

Tiêu Từ Uyên bị nó làm cho buồn cười: “Ngay cả con cũng phát hiện ra? Nhị thúc của con đúng là thất bại.”

Thời điểm Kiều Dụ đến văn phòng tìm Kỷ Tư Tuyên mới biết cô đã ra công trường.

Kỷ Tư Tuyên đội nón bảo hộ, cầm bản vẽ, đứng trên đài cao đang cùng nói cái gì với đội thi công, thấy anh đến, đáy mắt vụt hiện lên một tia kinh hãi, rất nhanh quay đầu lại thông báo vài câu: “Cứ tạm như vậy đi.”

Kiều Dụ dừng tại chỗ nhìn cô đi xuống, tuy mặt không nhìn ra cao hứng nhưng bước chân đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, “Không phải nói buổi tối mới đến sao? Giờ lại đến sớm nhiều như vậy? Có việc gì không?”

Kiều Dụ tối qua nói chuyện điện thoại với cô có nói tối mới đến, nhưng anh chờ không nổi, liền trực tiếp tới luôn.

Anh cười cười: “Cũng không có chuyện gì, trước chỉ muốn đến đây.”

Thời tiết đã trở lạnh, gió rét thấu xương, có lẽ cô đã ở bên ngoài đã lâu, mặt bị gió thổi đỏ bừng, đến ánh mắt cũng như cứng lại, anh nhẹ nhàng chạm tay lên mặt cô đã thấy một mảnh lạnh lẽo, thuận tiện chỉnh lại mái tóc của cô đã bị nón bảo hộ làm cho rối loạn, rồi mới kéo tay cô đi về phía văn phòng: “Lạnh không?”

Xung quanh thỉnh thoảng có nhân viên đi qua, thấy họ liền cười chào hỏi.

Kỷ Tư Tuyền rút mạnh tay về, về mặt oán trách: “Bọn họ thấy được!”

Kiều Dụ cười cười, lại tiếp tục dùng tay mình bao lấy tay cô, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: “Nhìn thì sợ cái gì?”

Lúc trước họ cũng có tiếp xúc chân tay một chút, nhưng chỉ cần cô tỏ vẻ không muốn, anh sẽ buông tay, nhưng lúc này đây lại mạnh mẽ cùng cô mười ngón tay đan xen mà đi ra ngoài.

Bên cạnh công trường có văn phòng tạm thời, bên trong đồ đạc náo loạn, trên mặt tường dán đầy giấy ghi chú.

Kỷ Tư Tuyền rót cho anh chén nước. “Có phải lộn xộn lắm không? Kỳ thật đây mới là bộ dáng của kiến trúc sư. Không thể ngăn nắp xinh đẹp, chỉ có những khuôn mặt xám tro lẫn lộn trên công trường, năm đó khi tốt nghiệp, chỉ khi còn mạnh, cuối cùng cũng chỉ quay về cái nơi toàn xi măng cốt thép này.”

Kiều Dụ mỗi lần đến xem tiến độ thi công đều đã đại khái dọn dẹp một chút, nhưng lần sau đến lại một mảnh hỗn độn, sau anh lại sợ dọn dẹp xong thì bọn họ không đến nữa.

Kiều Dụ nhận lấy chén uống một ngụm, rồi quay đầu nhìn về phía cửa sổ, đã thấy được hình dáng cơ bản của làng du lịch, anh không rõ là cao hứng hay là thất vọng, thần nhiên mở miệng: “Tiến độ rất nhanh.”

Kỷ Tư Tuyền cũng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ ồn ào gập gập đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

Tổng bộ đã phái người thiết kế ngoại cảnh đến, để họ đẩy nhanh tiến độ, sớm trở về. Khi hạng mục kết thúc, sẽ có thể nghỉ ngơi một chút. Nhưng khi hạng mục chấm dứt cũng là lúc cô cùng Kiều Dụ lại phải li biệt.

Kỷ Tư Tuyền không muốn nghĩ thêm, dọn dẹp đơn giản, nhìn về phía Kiều Dụ, rất nhanh mở miệng phá vỡ yên lặng “Đi thôi, về văn phòng bên kia.”

Sau khi trở lại phòng làm việc, Kỷ Tư Tuyền tiếp tục làm nốt việc hôm nay. Kiều Dụ ngồi đối diện cô, không yên lòng lật xem ít giấy tờ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc cô một cái.

Kỷ Tư Tuyền rõ ràng dừng lại: “Anh có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Kiều Dụ trù trù: “Có thể cho anh mượn máy tính dùng một chút được không?”

Kỷ Tư Tuyền đẩy máy tính ra trước mặt anh: “Dùng đi.”

Kiều Dụ ôm máy tính, cố tình ngồi đối diện với cô, cực nhanh liếc mắt nhìn cô một cái, thấy cô đang cúi đầu xem di động, cũng không chú ý đến anh.

Anh dựa theo những gì Vi Hân nói, rất nhanh tìm được thư mục kia, song nhập mật mã vào thì bị đẩy ra, anh có chút khản trương, theo bản năng lại liếc Kỷ Tư Tuyền một cái.

Kỷ Tư Tuyền cúi đầu, mặt không thay đổi mở miệng: “Anh nhìn em chăm chăm làm gì? Chột dạ sao? Anh dùng máy tính của em làm điều gì mờ ám sao?”

“Sao làm thế được?” Kiều Dụ ra về thoải mái tươi cười, rất nhanh cúi đầu nhập 6 con số, 122282, thư mục nhanh chóng được mở ra.

Bên trong là rất nhiều thư mục được xếp theo thứ tự thời gian, anh tiện tay mở 1 cái, sau đó dừng lại, lặng lặng nhìn thật lâu, sau đó mới động ngón tay mở hết các thư mục khác.

Bên trong toàn bộ đều là tin tức, ảnh chụp, video về anh mấy năm nay, còn có những sự kiện chính anh không nhớ rõ.

Anh nhìn buổi phỏng vấn được ghi lại gần đây nhất, chính là về lần anh đi ra nước ngoài năm ấy, thời gian xem là buổi tối hôm đó.

Hóa ra lúc ấy là cô xem cái này.

Kiều Dụ nửa ngày không có động tĩnh. Kỷ Tư Tuyền ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy thần sắc anh có chút cổ quái, tuy rằng sắc mặt vẫn bình thường, nhưng trong ánh mắt lại có ý đang kiềm chế cảm xúc, không biết đang xem cái gì, ngay cả lúc cô đứng lên cũng không phát hiện.

Kỷ Tư Tuyền lặng lẽ đi ra phía sau anh, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó cũng chờ người.

Các tư liệu đó cô một cái cũng chưa xem qua, ngày hôm trước mới là xem lần đầu tiên. Cô hận anh, thế nên không xem, nhưng lại không thể bỏ qua, nên máy móc thu thập lại, sau đó lưu tại thư mục này.

Cô không biết Kiều Dụ làm sao mà biết được, lúc vào văn phòng đã biểu hiện không bình thường, nhất định là đã ủ mưu từ trước.

Hơi thở của cô rất gần, Kiều Dụ một chút cũng không dám cử động.

Một lúc lâu sau, cô chậm rãi đứng thẳng, từ sau lưng Kiều Dụ lạnh lùng nói: “Anh làm sao mà biết mật mã?”

Kiều Dụ không nhìn cô, cũng không cử động, nhìn vào màn hình có toàn tư liệu về anh, chậm rãi mở miệng: “Hùng kỳ thư khuất, tri kiều tối tằm, 122, 282.”

Kỷ Tư Tuyên có chút tức giận, có chút ngượng ngùng, tựa như đứng trước mặt anh, những điều bị cô khẩu thị tâm phi (nói một đằng làm một nẻo) đều bị anh vạch trần.

“Anh rốt cục làm thế nào mà đoán được?”

Kiều Dụ bỗng nhiên đứng lên xoay người về phía cô. “Về chuyện vì sao anh đoán được, lát sẽ nói với em. Kỳ thật giờ anh càng muốn hỏi...”

Anh nói được một nửa bỗng dừng lại, Kỷ Tư Tuyên bắt đầu khẩn trương, sợ anh mượn chuyện này mà sỉ nhục cô, dù sao cô trước đây cũng đã làm vậy với anh. Cô không dám nhìn anh, tiện tay cầm lấy cái chén bên cạnh lên, cúi đầu uống nước, định dùng nó để che dấu sự bối rối, ngưng thở chờ anh tiếp tục nói chuyện.

Kiều Dụ nhìn hành động của cô, nhin không được liền cong khóe miệng, “Anh nghĩ muốn hỏi em, vì sao lại để họ em trước họ anh?”

“Phốc...” Kỷ Tư Tuyên sắc nước, ho mạnh.

Kiều Dụ chậm rãi vỗ lưng cho cô. “Đừng khẩn trương. Tuy rằng anh không có tâm lý trọng nam khinh nữ, nhưng em làm như vậy cũng có để ý một chút, em xem có thể đổi thành 282122 không?”

Kỷ Tư Tuyên một phen hất tay anh ra, hung dữ nhìn anh: “Ai khẩn trương? ANh nói mau, rốt cục vì sao mà đoán được?”

“Vi Hân nói cho anh 3 số đầu là 122.”

“Số sau vì sao anh đoán được?”

“Con trai bảo bối của Tiêu Từ Uyên nói cho anh biết.”

“Tiêu Vân Tinh? Nó thế nào lại biết được?”

“Nó gần đây học về Bách gia tính, không hổ là con trai của Tiêu Từ Uyên và Tùy Úc, ngay cả vị trí sắp xếp cũng đều nhớ rất rõ, nó nói cho anh biết, Kiều là số 282, anh liền thuận tiện đó nó Kỷ là số mấy.”

Kỷ Tư Tuyên không nghĩ chính mình lại bị một đứa nhỏ có mấy tuổi phát hiện, thẹn quá hóa giận: “Nó mới có mấy tuổi chứ? Học Bách gia tính? Tiêu Từ Uyên có bệnh sao?”

Kiều Dụ không cho là như vậy: “Em có biết đứa nhỏ này rất có duyên phận với chúng ta không?”

Kỷ Tư Tuyên cười nhạt: “Thật không biết.”

Kiều Dụ nở nụ cười, chỉ chỉ về phía máy tính: “Anh có thể copy về từ từ xem hay không?”

Kỷ Tư Tuyên lập tức cướp máy tính trở về: “Không thể! Anh từ giờ không cho chạm vào máy tính của em nữa!”

Kiều Dụ biết nếu tiếp tục trêu chọc, cô thật sự sẽ xù lông lên, liền thu tay.

Thời điểm cơm chiều, Kiều Dụ lấy ra mấy thư mời: “Giáng sinh sắp đến, bộ tổ chức tiệc, đây là thư mời, ai có thời gian thì mời đến dự.”

Một đám người bị giam ở chỗ này, ngày ngày không phải đối mặt với bản vẽ thì cũng là đi phơi nắng nơi công trường, nghe được có hoạt động liền hưng phấn ra mặt.

Kỷ Tư Tuyên miết vẽ mời trong tay nhìn nhìn, tựa hồ thấy long trọng: “Đều là ai cũng đi được?”

Kiều Dụ giải thích xuống: “Chính là mời các đơn vị đối tác, về mảng kiến trúc ngoài bọn em ra thì còn viện kiến trúc và vài công ty thiết kế khác. Làng du lịch là hạng mục trọng điểm, cấp trên chỉ đích danh mời bọn em tham dự.”

Kỷ Tư Tuyên và Vi Hân vừa nghe xong, đồng thời cùng nhau nhét thư mời vào tay Từ Bình Quân, trăm miệng chung một lời: “Việc của ngài!”

Từ Bình Quân không nói gì: “Hai người có thể nể mặt tôi chút được không? Quả thật việc tôi lúc trước đem hai người vào chính là việc làm dơ bẩn nhất trong cuộc đời!”

Kỷ Tư Tuyền thấy Từ Bình Quân sắp có dấu hiệu nổi đóa, lặng lẽ rút thư mời về. “Sao vậy? Tôi lần đầu phụ trách làm trung gian thương thuyết giá cả, hơn nữa còn làm rất khá cho ngài nở mày nở mặt rồi mà.”

Từ Bình Quân hừ lạnh. “Nhưng sau đây, trong giới lại bắt đầu lưu truyền chúng ta năng lực hạn chế, phẫu dùng sắc đẹp khóa lấp. Hoài nghi nghiêm trọng tổ chức chuyên nghiệp của chúng ta.”

Kỷ Tư Tuyền về mặt vô tội: “Sao trách tôi! Vậy cũng có thể so tôi với người nào đó lần đầu tiên phụ trách đấu thầu đã không thành công đi!”

Vì Hân không phục: “Tuy rằng tôi lần đầu tiên phụ trách đấu thầu đã thất bại, nhưng khi bắt đầu bỏ thầu, cũng là vẫn chào giá thấp hơn giá của cô gái xinh đẹp nào đó a.”

“Cậu nói vậy có ý gì?” Từ Bình Quân đem thư mời gõ lên đầu anh ta: “Đến lúc đó tất cả đều phải đến, một người cũng không được thiếu!”

Kiều Dụ nhìn khẽ mỉm cười. Từ sau đêm đó, anh gặp lại Từ Bình Quân, cẩn thận để ý quan sát, cũng không phát hiện ra dấu vết gì sót lại. Từ Bình Quân đối với Kỷ Tư Tuyền giống như kiểu quan hệ đồng nghiệp thông thường, ánh mắt, động tác không có gì là mất tự nhiên. Từ Bình Quân khi đối mặt với anh cũng tỏ ra hết sức bình thường, giống như đêm đó họ căn bản không có gặp nhau, Từ Bình Quân căn bản cũng không ám chỉ với anh điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Ngày hôm sau Kiều Dụ phải đi, nên có chút lo lắng. Lúc đi cũng chỉ nói một câu: “Cuộc họp báo cáo tiến độ sắp bắt đầu, nhóm Bạc Quý Thi phụ trách đầu tư nên cũng có thể sẽ lại đến đây.”

Kỷ Tư Tuyền tự biết cô cùng Kiều Dụ vẫn đề luôn chỉ ở 2 người, không liên quan gì đến người khác, cho dù không có Bạc Quý Thi thì cũng là có người khác, cho nên cô đối với Bạc Quý Thi thật ra cũng không quá mâu thuẫn, liền gạt gạt đầu tỏ vẻ đã biết.

Đêm Giáng sinh, mọi người trong sở đều đến đứng giờ, chẳng qua thời điểm bắt đầu không thật sự vui vẻ.

Đại khái là do các lãnh đạo cao cấp cũng đến tham dự, nên lúc đi vào khách sạn còn bị kiểm tra an ninh, thời điểm bọn họ đến đã thấy một hàng xếp hàng dài. Nhân viên phụ trách tiếp đón trước cửa khách sạn lại là người trông mặt mà bắt hình dong, thấy bọn họ lạ mặt, chỉ tùy tiện cầm thư mời liếc một cái rồi đi sang một bên, đột nhiên thấy một nhóm người xuất hiện, lập tức về mặt tươi cười lao ra tiếp đón: “Triệu sở trưởng ngài đã tới! Không cần xếp hàng, không cần xếp hàng, trực tiếp đến chỗ kiểm tra an ninh đi!”

Vì thế từ Triệu sở trưởng, rồi đến Lý tổng công, về sau còn thêm mấy người khác cũng qua cổng an ninh, đoàn người Kỷ Tư Tuyền cứ thế mà bị gạt sang một bên.

Vì Hân sao chịu nổi loại đãi ngộ này, suy nghĩ muốn đi ra lý luận một chút nhưng bị Kỷ Tư Tuyền giữ chặt lại.

Kỷ Tư Tuyền vẫn duy trì tư thế nhìn về đằng trước, không chút để ý mở miệng: “Không sao, chúng ta còn trẻ, còn có thể chờ nhiều năm, có những người sẽ không được như vậy, nhìn qua thôi đã thấy chỉ còn được vài năm.”

Nói xong mới quay đầu nhìn thoáng qua đám người của Viện thiết kế đang đi vào, lại rất nhanh thu hồi ánh mắt, đáy mặt đều là khinh miệt, đám người kia rõ ràng từng sờ.

Kiều Dụ cùng đồng sự mới họp xong, vừa đi vào khách sạn đã nghe thấy câu này, hơi cúi đầu xuống, cười không tiếng động.

Nam nhân đứng bên cạnh cười nói với Kiều Dụ: “Đã sớm nghe nói Tuyền hoàng là một kỳ nữ tử (cô gái có tài), hôm nay mới được diện kiến, quả nhiên là như vậy.”

Kiều Dụ thu lại ý cười, quay đầu nói với Tiêu Từ Uyên, “Tôi không tiện ra mặt, cậu dẫn bọn họ qua cửa đi, cái đám người này rõ là đàn bắt nạt người yếu thế, để họ chờ như vậy đến bao giờ mới vào được bên trong.”

Tiêu Từ Uyên liền cự tuyệt: “Tôi đã là người có vợ, Kỷ sư muội lại xinh đẹp nổi bật, tôi không muốn ngày mai scandal của tôi và cô ấy bay đầy trời đâu.”

Kiều Dụ nghĩ nghĩ: “Quên đi, vẫn là tự tôi phải làm thôi.”

Tiêu Từ Uyên nghiêm túc công kích anh: “Mọi người của Viện thiết kế ở đây đều là do cậu mời đến, cậu khuấy động lần này, về sau còn muốn lẫn lộn nữa không?”

Kiều Dụ do dự, sau rất nhanh lấy lại vẻ mặt thản nhiên: “Không có việc gì.”

Cô đại khái vì giữ thể diện cho anh nên mới bằng lòng nhẫn nhịn, nếu là ở nơi khác thì cô đã sớm trở mặt chạy lấy người, cô càng như vậy, anh càng không thể để cô phải chịu ủy khuất.

Nam tử vừa rồi nghe Tiêu Từ Uyên nói, lại nhìn Kiều Dụ: “Kiều bộ, đây là tình huống gì? Người khác đều nói ngài đang cùng vị Tuyền hoàng kia, nhưng tôi đều không tin.”

Kiều Dụ nở nụ cười, ném qua một câu: “Giờ có thể tin.” Sau liền đi về hướng Kỳ Tư Tuyền.

Kể đó, nam nhân kia tận mắt chứng kiến Kiều Dụ trước mắt bao người, sắc mặt không đổi nắm lấy cổ tay Kỳ Tư Tuyền, mang theo một đám người của sở đi qua cổng, tiến vào dạ tiệc.

“Tiêu bộ, đây là tình huống gì? Kiều Dụ luôn là người tuân theo các nguyên tắc mà?”

Tiêu Từ Uyên vẻ mặt nghiền ngẫm: “Chuyện này... Tôi không thể giải thích rõ cho cậu, tóm lại chính là Kiều Dụ đã đem cả đời này của mình đặt vào tay cô gái kia rồi.”

Dạ tiệc loại này đều luôn rất nhàm chán, đơn giản chỉ là xã giao, không chút hứng thú. Kiều Dụ ở một chỗ chưa được bao lâu đã bị gọi đi, viện thiết kế thành phố cùng các tập đoàn kiến trúc hôm trước không trúng thầu, liền tiếp thay nhau than vãn, công kích.

Vừa ứng phó xong với một đám người, Kỳ Tư Tuyền lặng lẽ nghiêng đầu hỏi Từ Bình Quân, “Hạng mục này rút cục thu được bao nhiêu tiền mà tới mức bọn họ phải trả đũa như vậy?”

Vi Hân cũng nghiêng đầu lại nghe: “Tôi cũng muốn biết.”

Từ Bình Quân xòe mấy ngón tay, Kỳ Tư Tuyền ngầm hiểu: “Trách không được... Nhịn!”

Kỳ Tư Tuyền hôm nay quả thật có chú ý ăn mặc. Toàn thân chỉ mặc một chiếc váy dài màu trắng, bên hông thêu đen, trông cực kỳ thu hút ánh nhìn, trắng đen phối hợp cùng hơi thở mềm mại quyến rũ, ngoại hình xinh đẹp xuất chúng, đã làm không ít sinh vật giống đực ở đây rục rịch.

Người của Viện thiết kế tham gia dạ tiệc không thể thiếu các huynh đệ đồng môn. Họ nhìn Kiều Dụ, rồi lại nhìn qua Kỳ Tư Tuyền, nhìn qua nhìn lại mấy lần, sau nhất quyết chuẩn bị tiến lại gần, mà không biết rằng mình đang làm thiêu thân lao vào ngọn lửa thảm kịch.

Dù vậy cũng có không ít sinh vật muốn thử tiến vào, Kỳ Tư Tuyền nhớ lời Từ Bình Quân dặn, cố gắng duy trì nụ cười, cũng nói chuyện vu vơ vài câu.

Kiên nhẫn được thêm một lúc thì không chịu nổi nữa, cô liền trốn ra sau một cái cây, mặc kệ đám người đang ăn uống linh đình ngoài kia.

Vi Hân trước sau vẫn luôn thu hút không ít các cô gái, miệng nói không ngừng khiến các cô liên tục phá lên cười.

Từ Bình Quân vẫn giữ được phong cách chuyên nghiệp, đang cùng đội phụ trách thi công thảo luận, khí thế ngất trời.

Tiêu Từ Uyên đang cùng một người đẹp nói chuyện phiếm, ánh mắt ẩn hiện chút không kiên nhẫn, Kỳ Tư Tuyền rút di động ra ngắm góc độ.

A, góc độ này vừa đẹp, hoàn toàn không nhìn ra vẻ không kiên nhẫn trên mặt Tiêu Từ Uyên, chỉ nhìn thấy hai người đang đứng sát nhau, ánh mắt của cô gái tràn đầy ý ngưỡng mộ.

Cô thuận tay gửi cho Tiểu Úc, không kèm thêm bình luận gì.

Tùy Úc cũng cực phối hợp với cô, nhấn lại sẽ chuẩn bị mỹ ăn liền, điều khiển từ xa, các thiết bị điện tử, xếp quân chuẩn bị nghênh chiến.

Kỳ Tư Tuyền cất di động quay đầu cười đến vui vẻ, rồi đi tìm Kiều Dụ.

Kiều Dụ cũng đang bị đám người vây quanh cả đêm, anh chỉ tùy ý nâng ly rượu nở nụ cười âm u, Kỳ Tư Tuyền thấy mà mặt thay anh. Anh vốn gầy, mặc tây trang phù hợp lại càng nổi bật, đứng giữa một đám người mà không có cách gì che khuất được.

Kỳ Tư Tuyền không đặc biệt để ý đến quần áo nam giới, nhưng cũng có thể liếc mắt một cái đã nhận ra được bộ quần áo đó được đặt may tại một nơi cao cấp, không nhận được liền buông câu khen ngợi.

Kỳ Tư Tuyền cảm thấy, ngoại trừ phương diện theo đuổi con gái có chút ngây ngô, các phương diện khác đều có thể nói là hoàn mỹ.

Kỳ Tư Tuyền chỉ định nhìn từ xa, bỗng Kiều Dụ quay đầu nhìn thẳng về phía cô, cũng chỉ là nhìn thoáng qua, ánh mắt rất nhanh thu hồi, không biết anh nói gì với đám người đang vây quanh, rất nhanh sau đó liền rời đi, xoay người nháy mắt với Kỳ Tư Tuyền.

Kỳ Tư Tuyền ngầm hiểu, nhờ Từ Bình Quân và Vi Hân tiếp tục tiếp khách, sau đó cùng Kiều Dụ ra sau dạ tiệc.

Kỳ Tư Tuyền lúc ra đến nơi thì không thấy Kiều Dụ, chỉ có người phục vụ chủ động dẫn đường, đi về phía cửa sau của khách sạn. Lúc cô đẩy cửa bước ra đã thấy Kiều Dụ cầm áo khoác đứng ngoài chờ.

Kỷ Tư Tuyên bị lạnh đến rùng mình, liền nhanh chóng tiếp nhận áo khoác anh đưa cho.

Cô cúi đầu nhìn cúc áo, Kiều Dụ trong chốc lát đã đưa tay lên cài giúp cô, còn đem khăn đang cầm trên tay quàng cho cô.

Anh đứng rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi hơi thở thơm mát xen lẫn chút hơi rượ trên người anh.

Anh chưa phải chưa từng quàng khăn cho cô. Trong trí nhớ của cô, anh thật ra lại thường xuyên làm chuyện này, những lúc họ cùng đi căng tin, cùng tự học. Chính bởi vì đã làm cả trăm lần, cho nên sau nhiều năm như vậy, anh vẫn làm thế khiến cô tự nhiên không khỏi vui sướng trong lòng.

Kỷ Tư Tuyên nâng cằm nhìn anh, Kiều Dụ cài xong khăn cổ, mới nhìn đến cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyên suy nghĩ qua rồi mới mở miệng: “Anh cũng quàng khăn cho những cô gái khác sao?”

Kiều Dụ cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có em gái anh.”

“A.” Kỷ Tư Tuyên về mặt có chút đăm chiêu. “Xem ra nhiều lần đầu tiên của anh đều dành cho em gái, lần đầu cầm tay, lần đầu ôm, lần đầu tiên quan tâm đến một cô gái...”

Kiều Dụ vô lực phản bác, có chút buồn cười giúp cô bổ sung: “Mới gần đây anh còn cùng em gái ngủ chung một giường...”

Kỷ Tư Tuyên về mặt thật sự muốn hỏi: “Nếu sau này anh kết hôn, còn lần đầu tiên nào dành cho vợ không?”

Kiều Dụ còn ra vẻ thật sự suy nghĩ: “Không còn.”

Kỷ Tư Tuyên nhìn mặt anh ghét bỏ: “Trách không được đến giờ vẫn không có bạn gái.”

Kiều Dụ cúi đầu cười.

Kỷ Tư Tuyên cảm thấy chính mình quá nhàm chán, liền thay đổi thần sắc hỏi: “Anh gọi em ra đây làm gì?”

Kiều Dụ nắm tay cô đi về hướng quảng trường. “Sợ em buồn chán, đưa em đi hít thở không khí.”

Kỷ Tư Tuyên chỉ là người thường, vắng mặt một chút cũng không vấn đề gì, cô gạt khăn quàng ra một chút, quay đầu nhìn anh “Liền đi như vậy có sao không?”

Kiều Dụ lắc đầu: “Không sao, có việc liền trở lại.”

Trên quảng trường thật náo nhiệt, khắp nơi đều là những đám người đang vui vẻ nói cười, còn có người mặc trang phục của ông già Noel, làm các động tác khôi hài, chụp ảnh chung với người đi đường. Kỷ Tư Tuyên đứng nhìn náo loạn, cũng không để ý đường, tùy ý để Kiều Dụ che chở, dẫn cô đến một con đường nhỏ ít người hơn.

Kiều Dụ nghe tiếng nhạc, nơi nào đó trong lòng vui sướng, bỗng mở miệng: “Đêm Noel của một năm, nơi này có người nào đó thắp đèn (yên hoa) suốt đêm.”

Kỷ Tư Tuyên nhắm mắt, rất nhanh trả lời: “Là em.”

Cô dừng bước, quay đầu nhìn Kiều Dụ, chậm rãi mở miệng: “Là em năm đó cả đêm ở đây thắp đèn.”

Kiều Dụ không nghĩ tới cô dễ dàng thừa nhận như vậy, cả người cứng đờ, quay đầu mạnh mẽ nhìn về phía cô.

Kỷ Tư Tuyên cũng không nhìn lại anh, đáy mắt xóa sạch ý cười, nhẹ nhàng băng quơ mở miệng: “Có một cô gái, từ nhỏ đến lớn, không ai dạy cô ấy cái gì là đúng, cái gì là sai, cha mẹ cũng có nói trước, nhưng lúc ấy cô cũng chưa đủ năng lực để phân biệt rõ. Bỗng nhiên một ngày cô ấy gặp một người, người đó không ngừng giáo huấn cô. Tuy rằng nuông chiều cô ấy có nguyên tắc, nhưng cũng vẫn là dung túng cô. Rõ ràng biết cô làm vậy là không đúng, thấy cô vì cao hứng mà làm nhiều chuyện, cũng chỉ đứng nhìn, sau đó lặng im ở phía sau cô khắc phục hậu quả. Sau đó lại tách rời người đó nhiều năm như vậy, cô cũng không xác định được mình còn có đủ dũng khí để lại đi tìm anh không...”

Kỷ Tư Tuyên dừng lại một chút rồi mới tiếp tục mở miệng: “Lúc ấy em đứng ở chỗ này, Kiều Dụ, đó là lần đầu tiên em gặp lại anh sau khi anh tốt nghiệp, em cho rằng mình đã có thể buông xuống, khi chưa gặp lại anh, em thực sự đã nghĩ vậy. Nhưng tại thời khắc mình gặp lại, em mới biết là không được, thật sự em không làm được. Em không thể từ bỏ anh, nhưng cũng không nghĩ sẽ tha thứ cho anh, Kiều Dụ, anh thấy không, Kỷ Tư Tuyên em chính là người vừa ích kỷ lại vừa bá đạo như vậy.”

Ánh đèn hạ xuống sườn mặt cô đầy mê hoặc, hàng mi dài nhẹ rung động, Kiều Dụ đột nhiên cảm thấy cơ thể đã thay đổi, từ lúc bắt đầu mâu thuẫn cho đến hiện tại, cô giữ vẻ mặt uể oải mà nói cho anh biết, cô không nghĩ sẽ tha thứ cho anh.

Kiều Dụ không muốn để cô mất hứng, có chút ảo não không nên lời đối với loại đề tài này, liền thay đổi sắc mặt lớn tiếng nói: “Được, được. Tại anh tự nhiên lại nhắc tới. Không trách được em, là tại anh không tốt. Anh không tốt nên em không nghĩ tới sẽ tha thứ cho anh. Đừng không vui, anh có quà giáng sinh dành cho em này.”

Kiều Dụ không biết từ đâu lấy ra được một đôi khuyên tai, cực nhanh tháo đôi khuyên cô đang đeo ra, rồi giúp cô thay bằng đôi mới, thần sắc dịu dàng khác hẳn còn ánh lên ý cười. “Dùng cái gì trí chính là. Trong tai song minh châu.” (đây là một câu thơ, rất tiếc mình không dịch được.”

Kỷ Tư Tuyên không nhìn thấy, đưa tay lên sờ vành tai đang mang đôi khuyên mới, thấp giọng lặp lại: “Dùng cái gì trí chính là. Trong tai song minh châu.”

Kiều Dụ cười hỏi: “Thích không?”

Ngon đèn có hơi tối, động tác của anh vừa rồi lại nhanh, cô kỳ thật không nhìn thấy gì, nhưng vượt qua cũng biết là hàng xa xỉ, “Nhận của Kiều bộ món quà quý giá như vậy xem chừng không tốt lắm.”

Kiều Dụ nghe cô gọi hai tiếng “Kiều bộ” liền cả người không được tự nhiên, vẻ mặt không nói gì nhìn cô.

Kỷ Tư Tuyên buồn cười: “Em cũng có quà tặng anh.”

Nói xong lấy từ trong túi áo khoác lấy ra một tờ giấy to hơn bàn tay, quơ quơ trước mặt anh.

Kiều Dụ chỉ liếc mắt qua liền cứng người, anh rất quen thuộc đối với cái đồ án kia, nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra các mã vạch. Có một thời gian, anh còn có chút bị ám ảnh, vẽ rất nhiều mã vạch ra giấy.

Anh cười khò một tiếng: “Em phát hiện khi nào?”

Kỷ Tư Tuyên không chút suy nghĩ: “Chính là hôm đi ăn cơm với anh về.”

“Chẳng trách... Chẳng trách ngày đó Nhạc Hi nhận sai người em cũng không tức giận, chẳng trách khi anh nói sẽ theo đuổi em lần nữa, em cũng đồng ý... “ Kiều Dụ tiếp nhận tờ giấy trong tay cô rồi cúi đầu nhìn, “Em phát hiện ra mà vẫn không nói, hiện tại bỗng nhiên lại nói ra, có phải vì ngày đó bị anh phát hiện ra mặt mã?”

Kỷ Tư Tuyên không che dấu chút nào, gật gật đầu, vẻ mặt mừng thầm.

Kiều Dụ nhú mày, tiện tay xoa xoa mặt cô, dở khóc dở cười: “Thật sự là cô gái có thù tất báo.”

Đúng vậy, đây mới chính là Kỷ Tư Tuyên. Cô có lòng tự trọng, bất luận có làm gì cũng chỉ vì cảm giác của mình, không liên quan gì đến anh, cũng không cần anh đáp lại. Ngày đó anh nhìn thấy thư mục kia không phải không cảm động, nhưng nếu anh biểu hiện ra một chút cảm động, cô nhất định sẽ trở mặt. Cô là Kỷ Tư Tuyên, cái cô muốn đơn giản chỉ là yêu, không phải cảm động. Bởi vì cô là Kỷ Tư Tuyên. nên dù cô có làm gì thì anh vẫn yêu cô. Nếu là không có cảm giác với một người, thì người đó có làm gì anh cũng không để ý đến, anh sợ dĩ cảm động chính bởi vì anh yêu cô, hơn nữa còn phát hiện cô cũng yêu anh. Bởi vì cô là Kỷ Tư Tuyên, cô vì muốn hòa với anh nên này mà không chỉ thừa nhận đối với anh mấy năm nay đều là nhớ mãi không quên, cô còn muốn anh thừa nhận anh cũng như vậy.

Trong giá rét, Kiều Dụ nhìn người trước mắt không dấu được chút đắc ý, bỗng nhiên kéo cô vào ngực.

Đây là Kỷ Tư Tuyên, bất luận trước mặt người khác có tiêu sái cỡ nào, thì trước mặt anh vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, là cô gái nhỏ của Kiều Dụ. Nếu cô xem đây là trận chiến, Kiều Dụ anh sẽ không ngần ngại mà bại dưới tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Muốn bảo vệ em

Thời điểm hai người lặng lẽ quay lại, dạ tiệc đã sắp tàn. Kiều Dụ vì biến mất giữa chừng nên bị phạt vài chén, anh chống đỡ không được, liên tục hướng về phía Tiêu Từ Uyên nháy mắt cầu cứu.

Tiêu Từ Uyên nhận được tín hiệu, phản ứng đầu tiên là quay đầu lại nhìn Kỷ Tư Tuyên. Kỷ Tư Tuyên theo bản năng sờ sờ điện thoại của mình, trào lên cơn chột dạ vì mới hại người xong, quay đầu nhìn Kiều Dụ đang dẫy dụa, cắn cắn môi.

Không xong rồi, cô như đang gián tiếp đắc tội với đối tượng cầu cứu của Kiều Dụ.

Tiêu Từ Uyên cũng không thật sự thấy chết mà không cứu. , xoa tay một chút liền đem ly rượu qua pha trò, thuận tiện giải cứu cho Kiều Dụ.

Khi trở về, Kiều Dụ vì uống rượu mà không thể lái xe, hai người liền ngồi ở ghế sau, Kỷ Tư Tuyên vẫn đưa tay xoa xoa đôi khuyên tai. Kiều Dụ uống có hơi nhiều, tựa vào ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, ngẫu nhiên bỗng mở to mắt nhìn cô, cô nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt ánh lên ý cười, nhìn vài lần sau không nhịn được liền cười rộ lên, “Thật sự thích sao?”

Kỷ Tư Tuyên nghe được âm thanh liền quay đầu lại nhìn anh một chút, tay cũng không được tự nhiên mà buông xuống, vẻ mặt kiều ngạo xinh đẹp: “Cũng

bình thường.”

Cô từng đọc qua bài thơ đính ước của cô gái hoài nhớ tuổi xuân, câu thơ cô thích nhất chính là: “Dùng cái gì trói chính là. Trong tai song mình châu.” Chính là câu này.

Đã muộn, Kỳ Tư Tuyền không quay về biệt thự mà qua nhà bố mẹ. Lúc trở về thì bố mẹ đã ngủ, cô nhẹ chân đi rửa mặt rồi lên giường, rõ ràng đã mệt mỏi cả đêm nhưng vẫn không ngủ được.

Cô mở đèn bàn, nhìn đôi khuyên tai kia, những viên kim cương nhỏ đính liền thành đoạn dài, lưu luyến vòn quanh viên chính, ở dưới ánh đèn mà đặc biệt rực rỡ.

Cô không phải không biết quý trọng đồ trang sức. Năm ấy, khi cô mới vào công ty, Thẩm thái hậu đã nhờ một danh tác làm cho cô một bộ trang sức kim cương, còn nói sau này đây sẽ là đồ cưới của cô.

Cô lúc ấy cũng không vui vẻ như bây giờ. Cô không ngờ chính mình vì hành động đó của Kiều Dụ mà vui như vậy.

Cô nằm trên gối, nhắm mắt khẽ thở dài: “Kỳ Tư Tuyền ơi là Kỳ Tư Tuyền, nhà ngươi đúng là vừa kiêu ngạo lại vừa già mồm.”

Cùng lúc đó, Kiều Dụ về nhà liền đem đoạn mã code Kỳ Tư Tuyền đưa, chụp lại ảnh, rồi tải lên mạng làm hình đại diện.

Bạc Quý Thi không tham gia yến tiệc đêm Giáng sinh, tới tận mấy ngày sau mới xuất hiện tại buổi họp báo cáo tiến độ công trình.

Sự việc lần trước tựa hồ là một đả kích rất lớn với cô ta. Kiều Dụ cũng nghe nói, Bạc Chấn vì chuyện này mà rất tức giận, cô ta không đề cập đến, anh cũng chỉ có thể làm như không biết.

Đến lúc xuống công trường xem tiến độ, Bạc Quý Thi vẫn giữ sắc mặt âm u, nhưng với người ngoài trước sau vẫn ra vẻ hòa khí dịu dàng.

Xem được một nửa thì Kỳ Tư Tuyền, Vi Hân và Từ Bình Quân bị người phụ trách thi công gọi đi. Bạc Quý Thi bỗng đề nghị Kiều Dụ đi lên xem mái nhà.

Kiều Dụ đoán được cô ta muốn nói ra suy nghĩ của mình, liền dẫn Doãn Hòa Sướng tiếp tục đưa mọi người đi xem, rồi cùng cô ta lên mái nhà.

Cảnh trí trên mái nhà không có gì không đúng, Bạc Quý Thi tỏ vẻ vô tư thường thức, đi được vài bước, rồi ngó xuống nhìn bóng người đang đứng dưới tầng trệt, thâm ý mở miệng: “Công trường thật nguy hiểm, chẳng may có viên gạch tự nhiên rơi xuống...”

Kiều Dụ cười đến phong khinh vân đạm (mây thưa gió nhẹ), anh cùng Bạc Quý Thi đứng trên mái nhà hứng gió lạnh, thanh âm phát ra hòa với tiếng gió gào rít nghe có chút tái nhợt vô lực: “Nếu cô ấy thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, anh đại khái sẽ từ nơi này nhảy xuống.”

Bạc Quý Thi có chút ngoài ý muốn liền liếc anh: “Vậy cha anh thì sao? Em gái anh thì làm thế nào?”

Kiều Dụ bắt vi sở động: “Anh sẽ an bài cho người chiếu cố bọn họ thật tốt.”

Bạc Quý Thi không thể nghĩ được Kiều Dụ lại có cái thái độ này, “Vậy sự hy sinh của anh năm đó đâu còn ý nghĩa gì?”

Kiều Dụ quay đầu nhìn cô ta: “Ý nghĩa? Anh năm đó vì cha, vì em gái, vì anh trai, vì toàn bộ Kiều gia mà bỏ qua cô ấy. Nhưng đến giờ, như thế nào cũng không thể bỏ lỡ cô ấy nữa, bất luận có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ chọn cô ấy.”

Anh có chút chọc giận Bạc Quý Thi: “Anh làm sao thế? Khi anh gặp chuyện cũng không thấy anh như vậy.”

Kiều Dụ nhìn Kỳ Tư Tuyền đang cau mày nói cái gì đó dưới lầu, anh chợt nhớ tới lúc Kỳ Tư Tuyền bắt đầu bước vào giai đoạn tổng kết công trình lần thứ nhất, liên tục cãi nhau, cùng người phụ trách kết cấu tranh cãi, cùng người phụ trách thi công lí luận, lại cùng người phụ trách cảnh quan nói qua lại, nói xong lại về về, lần tới gặp lại tiếp tục tranh cãi.

Bạc Quý Thi không biết anh nhớ tới cái gì, chỉ thấy khoe môi anh bỗng nhiên giờ lên, sau đó chậm rãi mở miệng: “Đây là bởi vì anh biết cô ấy khỏe mạnh, cô ấy tất cả đều ổn, tìm anh sẽ không chết, đời dài như vậy, nếu không có niềm tin chống đỡ, thì mỗi ngày sống đều là dày vò, thật sự mệt mỏi.”

Bạc Quý Thi bắt đầu hoài nghi, Kiều Dụ trước mắt cùng với thiếu niên trong ngày tuyết năm đó có phải cùng là một người? Thiếu niên ánh mắt non nớt ôn hòa, trải qua nhiều năm tu luyện, sự tự ti non nớt năm đó đã sớm bị vẻ sát khí vô hình thay thế.

Bạc Quý Thi bị tức giận đến bật cười: “Kiều Dụ, lời này của anh là cố ý nói cho em nghe phải không? Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ không làm ra cái loại chuyện này.”

Kiều Dụ nhìn về phía cô ta, trước sau đều cười ôn hòa: “Em chắc sẽ không làm. Vậy còn Bạc Chấn đâu?”

Bạc Quý Thi không nghĩ tới Kiều Dụ vậy mà triệt để nhìn thấu con người cô ta.

Kiều Dụ không nhìn vào khuôn mặt dần biến sắc của cô ta, tiếp tục mở miệng: “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết. Tuy rằng em không làm, khả năng trước khi Bạc Chấn động tay động chân cũng sẽ nói qua với em một tiếng, nhưng em là một chút cũng không nhắc nhở anh, anh nói vậy có

đúng không?”

Bạc Quý Thi có chút giận giữ: “Kiều Dụ, mặc dù Kỳ Tư Tuyên xảy ra chuyện, anh cũng không thể đổ hết lên đầu em đi.”

“Em trở về nói với Bạc Chấn, anh kính trọng ông ta là trưởng bối, nếu ông ta thực sự làm ra cái gì, anh có thể xem xét một chút. Bọn họ muốn bắt anh cưới em, nhưng anh là nói cho em hay, anh chắc chắn sẽ không làm vậy.”

“Cho dù là lấy Kỳ Tư Tuyên để ép buộc anh? Kiều Dụ, anh không phải loại người như vậy.”

Kiều Dụ nhìn bóng hình của Kỳ Tư Tuyên, khẽ cười: “Kỳ thật trong mỗi người đều có một khoảng tối, anh cũng có. Cho nên không cần chạm đến giới hạn của anh, em chắc sẽ không muốn biết mảng tối trong anh có bao nhiêu tàn bạo.”

Năm đó, anh từng thực sự buồn bã mà hỏi Nhạc Chuẩn một vấn đề, liệu anh bước vào môi trường này, liệu có thể vì mưa dầm thấm lâu mà biến chất, thành người có thủ đoạn hay không.

Nhạc Chuẩn cho anh một câu trả lời thuyết phục, trên đời này đều phải trải qua những điều dơ bẩn, quyền mưu quỷ kế, lòng người dễ đổi, đầu óc mưu mô thì mới có thể thật sự rộng rãi, mới có thể thành thật mà lấy ôn nhu tiếp đãi người. Thế giới thay đổi, hoàn cảnh thay đổi, nếu con người không thay đổi, chắc chắn sẽ bị đào thải. Nếu anh vẫn giữ bộ dáng như thời đi học, ngày sau làm sao có thể bảo vệ người đó? Trải qua một thời gian nữa, em sẽ biết, em không vì thế giới thay đổi mà trở nên lạnh lùng tàn bạo, ngược lại sẽ càng ôn hòa, càng ngày càng ôn hòa.

Kỳ Tư Tuyên ngẩng đầu nhìn 2 người đang đứng trên mái nhà không rõ nói chuyện gì, trời lạnh như vậy, Bạc Quý Thi ăn mặc đơn giản, ôm hai vai đứng trong gió rét hơi run rẩy.

Vi Hân đứng bên cạnh xoa xoa tay, đưa lên miệng hà hơi: “Ai nha, thật lạnh quá.”

Kỳ Tư Tuyên còn không thèm nhìn anh ta: “Lạnh liền trở về phòng đi.”

Vi Hân vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Về phòng thì làm thế nào còn trêu chọc được cô? Cô nói xem, liệu Kiều Dụ có đem áo khoác lên người cho cô ta không?”

Kỳ Tư Tuyên không có hứng thú thảo luận với anh ta về vấn đề này: “Không biết.”

Vi Hân vẫn thật hứng trí: “Đoán một lần thôi.”

Kỳ Tư Tuyên ngang ngạnh phun ra hai chữ: “Sẽ không!”

Vi Hân tiếp tục hỏi: “Anh ta vậy mà cứ bỏ mặc Bạc Quý Thi?”

Kỳ Tư Tuyên nhăn mặt nhún mày: “Cũng sẽ không!”

Vi Hân cười haha rồi tiếp tục bình luận, “Bạc tổng quả là cao thủ. Vừa ra chiêu liền trực tiếp đánh vào lòng đối phương, ngay cả tôi cũng không nhận được, muốn chạy tới ôm, cho cô ấy chút ấm áp.”

Kỳ Tư Tuyên rút cuộc cũng liếc anh ta một cái, vẻ mặt hèn mọn: “Vậy sao anh còn không đi?”

Vi Hân cười như xuân về hoa nở: “Bởi vì tôi muốn nhìn một chút Kiều Dụ sẽ làm thế nào.”

Từ mái nhà đi xuống, Kiều Dụ bước nhanh vài bước, cùng Doãn Hòa Sướng nói gì đó, sau đó liền thấy Doãn Hòa Sướng cởi áo trên người, đem tới cho Bạc Quý Thi.

Khi Doãn Hòa Sướng quay lại, Kiều Dụ liền đem áo của chính mình đưa cho anh ta, Doãn Hòa Sướng từ chối vài lần, cuối cùng vẫn là mặc vào.

Kiều Dụ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía đám người đang đi dần từ dưới lầu lên.

Vi Hân tròn mắt há hốc miệng: “Kiều Dụ thật là... Cư xử điển hình như lấy từ sách giáo khoa. Vừa không một chút ái muội, lại cũng không mất phong độ đàn ông, cái gì nên làm thì đều làm, không nên làm thì không làm. Tuyên hoàng, quả nhiên có cách.”

Kỳ Tư Tuyên không nói tiếp, trên mặt cũng không nhìn ra vẻ vui hay buồn.

Lúc Kiều Dụ đến tìm cô, Vi Hân tự giác liền biến mất.

Kiều Dụ kéo tay Kỳ Tư Tuyên: “Có lạnh không?”

Không đợi cô trả lời liền kéo cô vào lòng: “Tay lạnh như vậy, ôm anh cho ấm.”

Anh mặc quần áo mỏng, lại đứng trước gió, nhưng trên người quả thật ấm, gió gào rít bên tai nhưng một chút cũng không thấy lạnh.

“Sao lại không nói lời nào?” Kiều Dụ buông ra, cúi xuống nhìn cô. “Tức giận sao?”

Cô lại ôm thắt lưng của Kiều Dụ không nhúc nhích, mặt dán vào ngực anh, “Không có, nếu anh là người vô tình như vậy, lúc trước em đã không thích anh.”

Kiều Dụ nghe ra giọng cô có chút khác thường, lại thử thăm dò: “Vậy sao em mất hứng?”

Kỷ Tư Tuyên thành thật trả lời: “Em cần suy nghĩ.”

Em cần giải quyết khúc mắc, vậy nên, Kiều Dụ, anh chờ em một chút.

Qua đêm Giáng sinh, rất nhanh là tới tết Âm lịch, Tùy Úc, Tam Bảo, Hà ca theo thông lệ liền tới nhà cha mẹ Kỷ Tư Tuyên chúc tết. Trong mấy năm Kỷ Tư Tuyên không về, các cô một năm cũng không bỏ qua việc này.

Thẩm Phồn Tinh cười cho mỗi cô một cái phong bao lì xì. Lúc ba người chuẩn bị đi, Thẩm Phồn Tinh bỗng gọi Tam bảo lại.

“Tuyên Tuyên, con đưa A Úc cùng Văn Tĩnh xuống lầu, mẹ có chút chuyện muốn hỏi Tam Bảo.”

Rõ ràng làm cho ba người kia sững sốt. Nhìn Thẩm Phồn Tinh, rồi lại nhìn Tam Bảo, không biết hai người này đang che dấu bí mật gì.

Ba người vừa ra cửa, Thẩm Phồn Tinh liền kéo tay Tam Bảo: “Tam Bảo a, lúc vừa rồi nói chuyện, con có nhắc đến Kiều sư huynh, có phải anh ta tên là Kiều Dụ không?”

Kỷ Tư Tuyên đã nhiều lần dặn các cô không được nhắc đến chuyện của bọn họ trước mặt Thẩm thái hậu, Tam Bảo nghe vậy liền sững sốt: “Ngài đã biết?”

Thái thái hậu mặt không biến sắc bắt đầu cho cô vào tròng: “Ừ, đã biết.”

Tam Bảo cảm thấy không có khả năng, liền ấp a ấp úng nói: “Kiều sư huynh, với chúng con chỉ là sư huynh thôi, không có ý gì khác.”

Thẩm thái hậu nở nụ cười: “Chỉ là sư huynh thôi phải không, vậy là tốt rồi, tốt rồi.”

Tam Bảo lặng lẽ thờ ra.

Thẩm thái hậu làm ra bộ mặt người mẹ áy náy: “Tuyên Tuyên nhà chúng ta, từ nhỏ đã không thích kể chuyện của nó cho ta, cũng là lỗi tại ta, không quan tâm nó đủ, có rất nhiều chuyện của nó ta đều không biết, người làm mẹ như ta thật đáng trách.”

Tam Bảo liền trấn an bà: “Dì, ngài không cần nghĩ vậy, yêu nữ vẫn luôn rất yêu ngài mà.”

Thẩm thái hậu tựa hồ rất mệt mỏi, cúi đầu nhẹ giọng mở miệng, “Vậy là tốt rồi. Rốt cuộc ngày đó vì lẽ gì mà tụi nó chia tay?”

Nói đến đây, Tam Bảo có chút buồn rầu, gãi đầu mở miệng: “Kỳ thật con cũng không biết rõ, chính là tự nhiên chia tay, ngày đó, yêu nữ bỗng nhiên nói cho chúng con biết...”

Đến đây, Tam Bảo đã ý thức được mình nói cái gì, mạnh tay che miệng “Con cái gì cũng chưa nói.”

Thẩm thái hậu thay ngay cái vẻ mặt thanh lệ vừa rồi, cười cười nhét vào tay Tam Bảo bao lì xì, “Đến đây, đến đây, di cho con tiền mừng tuổi, con nói cho di biết rốt cục hai người bọn họ là quan hệ gì?”

Thời điểm Kỷ Tư Tuyên đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Tam Bảo đang cười rạng rỡ, còn Thẩm thái hậu cười mà như không cười.

Kỷ Tư Tuyên hí mắt về nguy hiểm nhìn về phía Tam Bảo.

Tam Bảo lập tức chột dạ, hô to, “Mình cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không nói!”

Kỷ Tư Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi: “Mình đều đã thấy phong bao lì xì lộ ra từ túi cậu!”

Tam Bảo cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức che dấu, lần này hướng về phía Kỷ Tư Tuyên cười ngượng ngùng.

Kỷ Tư Tuyên dưới áp lực của Thẩm Phồn Tinh, mang theo Tam Bảo, lấy cớ công trường có việc gấp, nhanh chóng thoát ra khỏi nhà, sau đó đứng dưới lầu nhà Tam Bảo nửa giờ mới cho cô ấy về.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đêm trừ tịch rắc rối.

Chuyện yêu đương năm đó của cô với Kiều Dụ, chưa từng nói qua với người nhà. Lần trước đưa Đại Miêu về cũng là lỡ miệng, hơn nữa lần này Tam Bảo đảo ngũ theo địch, cô tin rằng với trí thông minh vô địch và tình thương vô bờ bến của Thẩm Phồn Tinh nhất định sẽ đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Vì thế, Kỷ Tư Tuyền chột dạ, luôn ở lại tại công trường, đợi đến tận chiều ngày Trừ tịch mới dám về nhà.

Trong lúc đó, Thẩm Phồn Tinh hoàn toàn âm thầm. Đèn một cú điện thoại cũng không gọi cho cô.

Lúc cô về đến nhà, Thẩm Phồn Tinh đang chỉ đạo lão Kỷ bao bánh sủi cảo, thấy nàng về mặt liền kinh ngạc, “Con sao lại ở đây?”

Kỷ Tư Tuyền về mặt ủy khuất: “Con cố ý trở về mừng năm mới cùng hai người mà.”

Thẩm Phồn Tinh khoát tay, “Không cần con phải quan tâm, vài năm nay con không ở đây, chúng ta đã sớm quen rồi. Con ở chỗ này không tiện, đi ra ngoài chơi đi.”

Kỷ Tư Tuyền nhìn bên ngoài trời đã tối đen, nghĩ lại bên ngoài gió lạnh, về mặt đau khổ: “Cuối năm rồi, ngại bảo con đi chơi chỗ nào được?”

Thẩm Phồn Tinh nhìn cô cười một chút: “Năm trước lúc mẹ gọi con về ăn tết, lúc đó con đang đi chơi ở đâu, thì năm nay cũng đến đó chơi tiếp đi.”

Kỷ Tư Tuyền rên lên một tiếng đã bị đuổi khỏi cửa. Cô đứng bên cạnh máu huyết phun trào.

Thẩm Phồn Tinh quả là nhỏ nhặt. Không phải chỉ là vài năm không về nhà ăn tết thôi sao?

Kiều gia đem trừ tịch năm nay náo nhiệt hơn năm trước một chút.

Kiều Dụ đưa Kiều Diệp từ bệnh viện trở về, Kiều bí thư khó có được ngày vui, vợ chồng Giang Thánh Nhác, Kiều Nhạc Hi cũng mang cặp sinh đôi long phượng về Nhạc Chuẩn ăn cơm tất niên.

Ăn cơm tất niên xong, Kiều Nhạc Hi đã bị Kiều Bách Viễn đuổi về Giang gia. Dù sao con gái đã gả đi rồi, năm mới về nhà bố mẹ đẻ đã khó nói nổi, lại còn kéo theo cả con trai người ta.

Hai vị lão nhân luôn nghỉ ngơi bình thường, mười giờ đêm, đúng giờ ngủ, xong cơm tất niên liền về phòng nghỉ ngơi.

Kiều Bách Viễn quanh năm suốt tháng chỉ có được mấy ngày nghỉ, nhìn quanh một lượt về mặt ủ rũ, liền ngủ lại tại Nhạc gia.

Kiều Diệp tinh thần cũng không phải thật tốt, Kiều Dụ với anh nói chuyện một lát rồi cũng đưa anh trở lại bệnh viện nghỉ ngơi.

Lúc Kiều Dụ từ bệnh viện đi ra liền gọi điện thoại cho Kỷ Tư Tuyền. Cô đang ngồi giữa quảng trường gió lạnh, xem một đám thanh niên đầy sức sống, chờ đếm số ngược.

Kiều Dụ đến quảng trường, từ xa đã thấy cô quần áo lông thật dày, về mặt vô tình, đứng nhìn chằm chằm vào màn hình lớn.

Anh đi qua, xoa xoa đầu cô: “Sao không trở về nhà, ở đây làm gì?”

Kỷ Tư Tuyền thở dài, về mặt ủy khuất: “Mẹ em nói, phải đếm số ngược xong mới được về nhà.”

Kiều Dụ cảm thấy buồn cười: “Đây là quy định gì vậy?”

Kỷ Tư Tuyền liếc anh một cái, mang theo u ám mà mở miệng: “Đại khái là trừng phạt em vì mấy năm nay không về nhà ăn tết.”

“Ách...” Kiều Dụ chột dạ, những lời này nghe như rất có quan hệ tới anh.

Kiều Dụ bất đắc dĩ phải theo chờ cô đếm số ngược, đếm xong liền đưa cô về nhà.

Ai ngờ lúc hai người đang nói chuyện dưới lầu, lại bị Kỷ Mặc và Thẩm Phồn Tinh đi từ ngoài về bất gặp.

Kỷ Tư Tuyền có chút trở tay không kịp, cô không dám nhắc đến tên Kiều Dụ, ấp úng dùng 5 chữ đơn giản để giới thiệu 2 bên:

“Bạn con. Bố mẹ em.”

Thẩm Phồn Tinh đánh giá Kiều Dụ từ trên xuống dưới, mặt mày anh tuấn, ánh mắt trầm tĩnh, khe mỉm cười kêu một tiếng chú dì, thời điểm cười lộ lên mặt mũi lộ chút ôn nhu. Bà quay đầu nhìn kỷ Tư Tuyền, thật ra đây đúng là kiểu Kỷ Tư Tuyền thích.

Thẩm Phồn Tinh nhìn bao lâu, Kỷ Tư Tuyền liền nín thở bấy lâu. Thẩm Phồn Tinh đánh giá xong nhưng không nói gì, chỉ ném cho Kỷ Mặc một ánh mắt.

Kỷ Mặc ngẫm hiểu, ho nhẹ một tiếng rồi nhìn Kiều Dụ, vẻ mặt chân thành hỏi: “Nhóc con, biết chơi mạt chược không?”

Kỷ Tư Tiều thiếu chút nữa quỵ xuống lay hai người, giờ mới biết hóa ra bọn họ đi ra ngoài để tìm đối thủ mạt chược, nhưng không tìm được nên đành quay về. “Ba, mẹ, coi như xong rồi, người ta còn phải về nhà mừng năm mới nữa mà.”

Thẩm Phồn Tinh không thèm để ý đến cô, quay đầu hướng về phía Kiều Dụ mở miệng, “Chỉ đánh vài vòng thôi, rất nhanh mà.”

Kiều Dụ căn bản không phản ứng lại, ánh mắt tự cầu phúc của Kỷ Tư Tuyền cũng bị Kỷ Mặc và Thẩm Phồn Tinh mặc kệ từ lâu.

Theo Kiều Dụ vào cửa, Kỷ Tư Tuyền bắt đầu kinh hồn táng đả.

Kỷ Mặc tùy ý thả một câu: “Nhóc con lần đầu đến đây, muốn thăm quan một chút không?” Khiến Kỷ Tư Tuyền run như cây sậy, cảm thấy như đây cũng là một phép thử.

Lấy hiểu biết của Thẩm thái hậu về Kỷ Tư Tuyền mà nói, cô nhất định sẽ không cho phép bản thân thừa dịp bà không có nhà mà mang nam nhân về.

Kiều Dụ sờ sờ Đại Miêu đang ôm chân anh, nhìn Kỷ Tư Tuyền ánh mắt đầy ý tứ, không do dự, mặt không đổi sắc mà trả lời: “Đúng vậy, là lần đầu tiên con đến.”

Sau 4 người lại chơi mạt chược, ngoại trừ Kỷ Tư Tuyền lòng dạ không yên, đánh lung tung, 3 người còn lại vẻ mặt sung sướng, vốn tất cả đều tốt đẹp, cho đến khi...

Thẩm thái hậu sau khi đánh vài vòng đã nhìn Kiều Dụ rất vừa mắt, cười hỏi: “Nhóc con họ gì?”

Kỷ Tư Tuyền trong lòng oán than 1 tiếng, rốt cục ngày đó cũng đến.

Kiều Dụ lặng lẽ đặt tay xuống dưới bàn, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, ngón tay vô nhẹ trấn an cô, vẻ mặt thản nhiên đón nhận ánh mắt của Thẩm Phồn Tinh, nhẹ giọng mở miệng. “Gọi con là Kiều Dụ.”

Thẩm Phồn Tinh bỗng nhiên ném quân bài trong tay xuống, vẻ tươi cười trên mặt cũng phai nhạt vài phần, nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Kỷ Mặc thế nhưng thật ra là đang thương thức màn ứng phó của Kiều Dụ. Cái tên Kiều Dụ này, vài ngày trước, Thẩm Phồn Tinh có đề cập đến, con gái mình vì hấn mà nguyện lưu lạc vài năm bên ngoài cũng không chịu về. Ông vốn có chút mâu thuẫn, chuyện tình cảm của Kỷ Tư Tuyền vốn luôn do cô làm chủ, ông chưa bao giờ phải lo lắng, hôm nay nhìn thấy động tác của 2 người, lại càng chắc chắn mình không cần phải lo lắng.

Kỷ Tư Tuyền ở dưới bàn thò chân đá đá Kỷ Mặc, Kỷ Mặc nhìn sắc mặt của Thẩm Phồn Tinh, cân nhắc một chút, thấy không khí lạnh nhạt liền mở miệng phá vỡ bố cục: “Ta đói bụng, nấu cháo từ (?) ăn đi, Tuyền Tuyền con thấy sao?”

Kỷ Tư Tuyền dùng sức gật đầu: “Con cũng đã sớm đói bụng. Mẹ, người đi nấu cháo từ đi.”

Cô sợ nếu bà còn tiếp tục ngồi ở đây thì cô liền thật sự phải uống thuốc trợ tim.

Thẩm Phồn Tinh đảo mắt nhìn qua ba người, sau đó bỏ vào bếp đi nấu cháo từ.

Một thái hậu đứng nấu cháo từ, bên cạnh có 3 người theo hầu.

Thẩm thái hậu nhìn cháo từ đang được khuấy tròn trong nồi nước nóng, bỗng nhiên mở miệng hỏi vấn đề thứ nhất, không đề cập chuyện cũ, chỉ hỏi về chuyện trước mắt: “Vậy có thể nói quan hệ hai người giờ là bạn trai bạn gái?”

Kiều Dụ liếc mắt nhìn Kỷ Tư Tuyền một cái, mở miệng trả lời: “Chưa phải, con vẫn còn đang theo đuổi.”

Thẩm thái hậu không rõ là đứng về bên nào, cũng liếc Kỷ Tư Tuyền một cái rồi bình luận: “Cũng là con bé luôn ra về, già mồm.”

Kỷ Tư Tuyền khoe miệng giật giật, trong lòng gào thét, Con già mồm như vậy là giống ai? Chẳng phải là giống mẹ đi?

Lời này đương nhiên cô không dám nói ra, chỉ biết vâng lời đứng đó T-T.

Kỷ Tư Tuyền không biết cha mẹ nhà người ta khi gặp phải loại sự tình này sẽ phản ứng như thế nào, nhưng tóm lại nhất định không phải là loại phản ứng lạnh nhạt như của Thẩm Phồn Tinh.

Thẩm thái hậu lại yên lặng khuấy cháo từ, sau đó nói: “Được rồi, có thể ăn rồi.”

Nói xong liền bắt đầu tìm muối vớt, vừa tìm vừa lẩm bẩm: “Như thế nào lại không thấy, ta nhớ rõ ràng để chỗ này.”

Kiều Dụ nghe được liền mở một ngăn trong tủ bát, “Ồ trong này, con lần trước dùng xong thì dọn vào đây.”

Không khí nháy mắt tràn ý xấu hổ, bốn người trừng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau cả nửa ngày, Thẩm thái hậu thấy mưu kế đã thành thì đắc ý ra mặt: “Lần trước dùng xong? Từ lần trước ra còn có bao nhiêu lần nữa?”

Kỷ Tư Tuyên khóc không ra nước mắt, về mặt chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép, lờm Kiều Dụ.

Kiều Dụ thật sự xấu hổ, anh thật sự đã lĩnh giáo được mức độ lợi hại của vị thái hậu này.

Cũng may sau đó thái độ của Thảm thái hậu cũng trở lại bình thường, liền dùng ngón tay thon dài chọc chọc vào trán của Kỷ Tư Tuyên: “Con dám thừa dịp bọn ta đi vắng mang nam nhân về nhà, con chết chắc rồi.”

Kiều Dụ thấy trán cô rất nhanh hồng hồng một mảng, có chút đau lòng, vài lần định đưa tay chần giúp cô một chút nhưng đều bị ánh sáng của Thảm thái hậu làm chùn bước.

Đại khái là Kiều Dụ đã trải qua một đêm trừ tịch kinh động tới mức gà bay chó sủa. Sau đó Kỷ Tư Tuyên cúi đầu đưa anh xuống lầu, Kiều Dụ một tay cầm tay cô, một tay xoa trán cô, xoa lên bị đỏ, cau mày nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”

Không nói đến thì không sao, nói đến Kỷ Tư Tuyên liền tức giận, trừng mắt liếc anh: “Anh còn nói nữa! Đều tại anh! Anh nhất định là cố ý! Không việc gì sao lại đi thu dọn cái muỗi? Về sau nói chuyện với Thảm thái hậu phải cẩn thận. Nói không chính xác câu nào, liền bị bà đào hố.”

Kiều Dụ đến giờ chưa từng thấy Kỷ Tư Tuyên e ngại người nào, nhìn không được, cười với cô: “Xem tình huống ngày hôm nay, em còn nghĩ sẽ có về sau sao?”

Kỷ Tư Tuyên sừng sốt, bỗng nhiên thu hồi vẻ mặt hung dữ, đau khổ hỏi anh: “Kiều Dụ, giờ căn bản em không dám về nhà, làm sao đây?”

Ngày đầu tiên năm mới, Kỷ Tư Tuyên đứng trước cửa nhà mình cùng Kiều Dụ rồi rằm nhìn nhau không nói gì.

Kiều Diệp chung quy vẫn không vượt qua được mùa đông này, chỉ còn cách lập xuân có vài ngày.

Sáng sớm hôm đó, trời còn tối, Kiều Dụ liền nhận được điện thoại của bệnh viện, rất nhanh liền xuất hiện trước cửa phòng bệnh, nhìn bác sĩ trưởng miệng hé ra rồi đóng vào, hoàn toàn không nghe được ông ta đang nói gì.

Ôn Thiếu Khanh nhẹ nhàng kéo ống tay áo của bác sĩ trưởng ý bảo ngừng, sau đó kéo Kiều Dụ ra một góc sáng sủa, chỉ nói một câu: “Đi từ đêm rồi, ra đi rất nhẹ nhàng.”

Kiều Dụ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cảm cong lên sắc bén cứng rắn, một lúc sau mới mở miệng: “Cho tôi biết điều này để tôi nói ba tôi, cho người vui vẻ, yên lòng sao?”

Ôn Thiếu Khanh lắc đầu: “Đều không phải, tôi chỉ cảm thấy cậu so với bọn họ sẽ sáng suốt hơn.”

Kiều Dụ gật đầu, vẻ mặt bình thản: “Tôi ra ngoài gọi điện.”

Sáng sớm mùa đông trời lạnh thấu xương, anh đi thang máy xuống lầu, dùng sức hít lấy vài hộp khí lạnh, dùng toàn bộ khí lực nhấn số điện thoại. Anh phải mở miệng thế nào đây?

Điện thoại mới vang một tiếng, Kiều Bách Viễn đã nhận rất nhanh.

Kiều Dụ dừng một chút, “Ba, ngài đã rời giường sao?”

Kiều Bách Viễn có chút kỳ quái, “Vừa mới rời giường, làm sao vậy, mới sáng sáng đã gọi điện rồi?”

“Con nói người đừng kích động.” Vài chữ kia Kiều Dụ không có cách gì nói ra, Kiều Bách Viễn tựa hồ đã có linh cảm, vẫn im lặng chờ anh mở miệng.

Cuối cùng Kiều Dụ cắn răng phun ra: “Anh cả đi rồi, ngài đến bệnh viện một chuyến đi.”

Tiếng nói vừa dứt, hai bên đều yên lặng.

Qua thật lâu Kiều Dụ mới nghe thấy tiếng Kiều Bách Viễn truyền đến: “Được, ta lập tức đến ngay.”

Kiều Dụ gọi điện thoại cho Kiều Nhạc Hi, là Giang Thánh Trác nhận máy.

“Nhạc Hi đã dậy chưa?”

“Vẫn chưa, đêm qua bọn trẻ nháo, cô ấy mới ngủ được một lát.”

“A...”

“Anh hai, có việc gì không?”

“Chuyện này cũng không có gì. Chờ con bé tỉnh, nói với nó hai người bọn em mau đến đây.”

Giang Thánh Trác nghe ra có điều không thích hợp, bỗng nhiên mở miệng: “Anh chờ một chút, em lập tức đi gọi cô ấy.”

Kiều Nhạc Hi cau mày nhận điện thoại, giây tiếp theo, nước mắt liền tuôn như mưa, ngây ngốc nhìn Giang Thánh Trác.

Giang Thánh Trác biết mình đã đoán đúng, không nói lời nào, chỉ đem cô ôm vào lòng.

Ôn Thiếu Khanh khẽ bước ra ngoài, nhìn Kiều Dụ gác điện thoại, dần dần ngồi sụp xuống, tay phải nắm chặt điện thoại, tay trái che mặt, run nhè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Kiều Diệp để lại 2 phong thư, 1 viết tên Kiều Dụ, 1 viết tên Kiều Nhạc Hi.

Kiều Nhạc Hi mở ra, bên trong là một tờ giấy, bên trên viết 2 cái tên, Lầy Du, Lầy Cẩn (?)

Kiều Nhạc Hi xem xong, khóc không thành tiếng.

Trong phong thư dành cho Kiều Dụ là 1 chiếc chìa khóa. Kiều Dụ không biết đây là chìa khóa của cái gì, mà cũng không đủ tinh lực để suy nghĩ.

Hạng mục làng du lịch đã đến giai đoạn cuối cùng. Trời tối mịt, Kỷ Tư Tuyên mới mỗi một từ công trường ra về, vừa xuống xe đã thấy Kiều Nhạc Hi chờ bên ngoài biệt thự.

Thấy cô, Kiều Nhạc Hi rất nhanh chạy tới, mắt đỏ hồng hỏi: “Chị có thấy anh hai em đâu không?”

Kỷ Tư Tuyên trong lòng nghe lộp bộp một chút: “Kiều Dụ bị sao vậy?”

Kiều Nhạc Hi vẻ mặt bi thương: “Anh cả em... mất rồi.”

Kỷ Tư Tuyên không thể tin được nhìn cô: “Lúc nào...”

Kiều Nhạc Hi rất nhanh rơi nước mắt: “Đi đêm hôm qua.”

Kỷ Tư Tuyên nhớ tới người đàn ông có khuôn mặt hao hao Kiều Dụ, có chút không đành lòng, “Vào trong rồi nói đi.”

Kiều Nhạc Hi đi phía sau cô, Kỷ Tư Tuyên mang cô về phòng mình, rồi lại xuống lầu lấy cho cô cốc nước, lúc trở về đã thấy cô ổn định lại cảm xúc.

Kỷ thật Kiều Nhạc Hi cũng không thích Kỷ Tư Tuyên, nhưng lúc cô không tìm được Kiều Dụ, trong đầu lại chỉ hiện ra khuôn mặt của Kỷ Tư Tuyên, chính là cô cũng không biết rằng bản thân mình đã dần dần tiếp nhận Kỷ Tư Tuyên rồi.

“Mọi người đều nói nhà có 3 đứa nhỏ, đứa ở giữa chắc chắn không được nuông chiều. Baba lo anh cả, mẹ lo đứa út, anh hai em tuy rằng không đến mức không được ưu ái, nhưng tổng lại vẫn có chút bị xem nhẹ, không được chiều chuộng. Nhưng anh ấy cho đến giờ cũng không để trong lòng. Anh ấy trong mắt em là người đàn ông tốt nhất, em từng nghĩ, cả thế giới này, không nữ nhân nào có thể xứng với anh ấy.” Kiều Nhạc Hi uống chút nước rồi mới tiếp tục mở miệng: “Anh ấy đã bao giờ kể cho chị về việc của mẹ chưa?”

Kỷ Tư Tuyên gật gật đầu: “Cũng chỉ nói qua đã sớm mất mẹ.”

Kiều Nhạc Hi cũng gật đầu: “À, là mẹ bọn em đã tự sát. Cái ngày gặp chuyện không may đó, tất cả đều hỗn loạn. Trong cái hỗn loạn đó, mọi người đã quên mất anh ấy. Em và anh cả đều có người chăm sóc. Chỉ có mình anh hai bị bỏ lại trong phòng. Đến lúc mọi người nhớ ra anh ấy thì trời đã tối. Năm đó, anh hai mới 8 tuổi, em thật không biết anh ấy đã làm thế nào mà vượt qua được mấy giờ đó. Anh ấy cũng chưa từng bao giờ nhắc qua sự việc này, vì anh ấy sợ bọn em áy náy. Hình như anh ấy cũng chưa từng nói cho chị lý do vì sao năm đó anh ấy đột nhiên không thể đi du học cùng chị?”

Kỷ Tư Tuyên có chút mâu thuẫn với đề tài này: “Không phải bởi vì anh ấy muốn đi theo đường quan lộ sao?”

Kiều Nhạc Hi cười khổ một tiếng: “Một năm kia, anh cả em đi kiểm tra sức khỏe thì phát hiện cơ thể đã có tế bào ung thư, cũng may phát hiện sớm, trị liệu kịp thời, làm giải phẫu xong thì hồi phục cũng tốt lắm, nhưng vào năm anh hai tốt nghiệp, thì phát hiện tế bào ung thư đã di căn rồi, lần này thủ thuật nào cũng không có tác dụng, chỉ có thể duy trì trị liệu. Lúc đó em hoàn toàn không biết gì cả. em còn tưởng tại cha em không muốn anh ấy học kiến trúc, cho nên sau này vẫn oán hận cha. Người thế hệ trước luôn giữ quan điểm không thể giải thích được, đó là gia nghiệp phải do con trưởng kế thừa, con trưởng không được sẽ đến lượt con thứ. Kỷ thật điều này em không hiểu, nhưng em thông cảm. Anh ấy nói nếu chọn giữa lý tưởng và chị, anh ấy sẽ chọn chị. Mà khi đại ca xảy ra chuyện, phải lựa chọn giữa giấc mơ và anh cả, nếu là chị, chị sẽ chọn bên nào? Cái gọi là con đường làm quan, đối với anh ấy mà nói, hoàn toàn không có chút hấp dẫn nào.”

Kỷ Tư Tuyên cau mày: “Anh ấy có thể nói cho chị biết, vì cái gì lại không nói cho chị biết?”

Kiều Nhạc Hi lau nước mắt: “Anh ấy nói, anh ấy muốn chị có thể trở thành người chị muốn trở thành. Chị tài hoa như vậy, nếu vì anh ấy mà từ bỏ giấc mộng thì thật sự đáng tiếc. Sau chị quay lại, anh ấy vẫn không muốn nói, anh ấy không muốn chị ấy náy. Chị nói xem, anh hai em có phải là đồ ngốc không?”

Kỷ Tư Tuyên không thể hình dung được tâm tình của mình hiện tại. Mọi thứ trước mắt bỗng trở nên mơ hồ, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Ý có điều tối mà yêu có điều vong *, đạo lý đơn giản như vậy lẽ nào Kiều Dụ không hiểu?

(*) Ý là yêu nhưng không thể hiện đúng cách, tình yêu bị hiểu sai, sẽ chết dần.

Là anh nói, bọn họ không thể đi tiếp cùng nhau, vì thế cô không do dự mà xoay người bước đi, nhưng anh vẫn ở lại đó chờ đợi.

Cô vẫn cho rằng chuyện năm đó là anh sai, cho nên cô cằn quấy cũng là hợp lý, hành hạ anh cũng là hành hạ chính mình. Đến hôm nay mới biết được, cô mới chính là người nhẫn tâm.

Người năm đó buông tay, không phải là anh, mà chính là cô. Là cô bỏ anh ra nước ngoài, khi cuộc sống anh khó khăn như vậy, người bên cạnh anh cũng không phải là cô.

Bọn họ bỏ lỡ nhiều năm như vậy, làm sao có thể lấy lại?

Cô dần dần không nghe được Kiều Nhạc Hi đang nói gì, đến lúc hoàn hồn chỉ nghe được 2 chữ quen thuộc.

Kỷ Tư mạnh mẽ ngắt đầu nhìn cô ấy: “Em vừa rồi nói cái gì? Thẩm Nhẫn?”

Kiều Nhạc Hi có chút kỳ quái, “Là tên tự của anh hai em. Anh ấy không nói với chị sao? Là do ông ngoại em đặt cho.”

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên ý thức được cái gì, “Anh cả em, hình dáng thế nào? Có ảnh chụp không cho chị xem một chút.”

Kiều Nhạc Hi không biết vì sao Kỷ Tư Tuyên bỗng thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp chung, chỉ vào một người cho cô xem: “Đây chính là anh cả em.”

Kỷ Tư Tuyên không khống chế được mà run rẩy, thật chính là anh.

Chẳng trách anh ấy lòng vòng đến tìm cô, chẳng trách bản vẽ anh mang đến lại quen thuộc đến vậy, chẳng trách anh cứ nhất định hỏi cô có thích căn nhà đó không...

Năm đó tôi đổi nghề, bạn gái tức giận, tôi liền nghĩ phải bù đắp cho cô ấy.

Nếu như một người đàn ông từng ở giữa cô và những người khác, vì nhiều nguyên nhân mà không thể chọn cô, thì cô có tha thứ cho anh ta không?

Từ đầu đến cuối đều là anh ấy nói về cô và Kiều Dụ, vậy mà cô một chút cũng không nghe ra.

Kỷ Tư Tuyên bỗng nhiên ngắt lời cô: “Kiều Dụ có thể ở đâu nhỉ?”

Kiều Nhạc Hi vì chuyện này mới đến đây, “Hôm nay từ lúc ở bệnh viện ra đã không liên lạc được với anh ấy, chị không biết anh ấy có thể đi chỗ nào sao?”

Giây tiếp theo, Kỷ Tư Tuyên liền xông ra ngoài.

Cô gọi điện cho Kiều Dụ, đều là không thể kết nối, mãi đến tận lúc vào nội thành mới có tín hiệu.

Tiếng chuông bên tai vang rất lâu anh mới nhấc máy, nhưng cũng không nói chuyện.

Kỷ Tư Tuyên thử thăm dò, “Kiều Dụ?”

Anh chỉ nhẹ lên tiếng: “Àn.”

Kỷ Tư Tuyên nghe tiếng anh mới nhẹ nhàng thở ra, “Anh đang ở đâu?”

Anh liền không nói nữa.

Lặng im một lúc lâu, Kỷ Tư Tuyên nhẹ nhàng chậm chạp thở hỗn hển, khóc không thành tiếng: “Kiều Dụ, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi... Hôm nay em gái anh đến tìm, em mới biết được... Thật xin lỗi...”

“Đừng khóc.” Anh rốt cục cũng lên tiếng, giọng nói vẫn như trước, trầm thấp, mát lạnh, lại mang chút âm điệu run run không dễ phát hiện. “Em có còn nhớ buổi tối ngày em tốt nghiệp, ăn cơm với các bạn xong, em ngồi trong sân trường thật lâu, sau đó lại ngồi trên bậc thang giảng đường cứ thế mà khóc.

Thật ra ngày hôm đó, anh vẫn đi đằng sau em, anh thấy em đi qua từng nơi trước đây chúng mình đã cùng đi, em đi bao lâu thì anh đi theo bấy lâu. Sau đó anh đứng dưới bóng cây lý nhìn em khóc, khóc đến đau lòng, lúc ấy anh đặc biệt hận chính mình, vì sao lại làm em khóc đến như vậy. Nhưng dù là vậy, cũng không thể đến gần nói em đừng khóc...”

Điện thoại bỗng nhiên bị ngắt. Kỷ Tư Tuyên liên tục gọi lại đều không được. Cô ngẩng đầu nói với tài xế: “Chú, phiền chú đi đến X đại.”

Kiều Dụ nhìn điện thoại đã hết pin, tiện tay ném sang một bên, rồi lại lâm vào trầm tư.

Ngày Kỷ Tư Tuyên tốt nghiệp, buổi tối hôm đó, trên bàn rượu, anh có chút không thích hợp. Ai mời rượu cũng không từ chối, khác hẳn ngày thường.

Xã giao xong, bỗng nhiên yêu cầu tài xế đưa đến X đại.

Xe dừng dưới tàng cây lý đen, anh tới muộn, lễ tốt nghiệp đã gần kết thúc, âm nhạc cùng tiếng người cười nói vang lên như óc.

Tiệc tối chấm dứt, rất nhiều người đi ra. Anh ngồi trong xe u ám nhìn dòng người qua lại, vốn không hy vọng nhiều, nhưng nhìn lượng người đi ra ngày càng ít, thì tim anh càng lạnh dần.

Lúc chuẩn bị đi, thì trong tầm mắt anh lại xuất hiện khuôn mặt của Kỷ Tư Tuyên.

Kỷ Tư Tuyên vừa đi vừa nói với 3 nữ sinh khác. Khi chuẩn bị khuất bóng, bỗng cô quay đầu lại, nhìn về hướng đầu xe anh.

Anh ngồi trong bóng tối, đèn tắt, cơ bản người đi bên ngoài không thể nhìn rõ trong xe có người hay không, anh biết cô căn bản không nhìn thấy anh, nhưng vẫn không tránh khỏi khẩn trương.

Ba cô bạn phát hiện cô không theo kịp liền cất tiếng gọi cô.

“Yêu nữ, đi nhanh. Thỏ hào nói mời chúng ta đi ăn lẩu hải sản!”

Đáy lòng Kiều Dụ run run, đúng vậy, lẩu hải sản, hẳn còn thiếu các cô bữa ăn này.

Kỷ Tư Tuyên nhìn thêm vài giây rồi mới quay đầu lại, đuổi theo bạn, rồi dần dần biến mất trong bóng đêm.

Mọi người rất nhanh tản đi. Anh xuống xe, đứng ở bậc thang cuối của lễ đường. Xung quanh yên tĩnh. X đại hàng năm đều tổ chức lễ tốt nghiệp tại đây, anh ngồi chỗ này tựa hồ có thể nghe thấy được lời tuyên thệ tốt nghiệp trong buổi lễ buổi sáng.

Anh không biết mình nghĩ thế nào mà lúc ấy lại gọi điện thoại cho Tiêu Từ Uyên: “Tùy sự muội tốt nghiệp mà cậu cũng không trở về?”

Tiêu Từ Uyên giữ thanh âm nhàn nhã: “Cậu không ở đó, sao biết tôi không về?”

Anh cười cười: “Tôi ở đó. Hiện tôi đang ở lễ đường. Ngày chúng ta tốt nghiệp, sau khi buổi lễ chấm dứt, tôi nhìn thấy cô ấy. Thời điểm tôi tốt nghiệp, cô ấy có đến xem, cho nên khi cô ấy tốt nghiệp, tôi thế nào cũng phải đến xem cô ấy. Ban ngày không đến được, buổi tối xã giao xong mới chạy đến, cũng may cuối cùng vẫn thấy được.”

Kiều Dụ khó có lần nào lại nói nhiều như vậy. Tiêu Từ Uyên ở đầu dây bên kia chỉ yên lặng lắng nghe, một lúc lâu sau mới thở dài, “Kiều Dụ ơi là Kiều Dụ, cậu la đang làm cái gì vậy?”

Anh yên lặng gác điện thoại.

Đúng vậy, gặp một lần thương một lần, anh lại đang làm gì vậy.

Không gặp sẽ không đau, không đau anh sẽ không biết mình có còn tâm hay không.

Chỉ có cái loại đau đơn tê tâm liệt phế này mới làm anh yên lòng, để anh biết, thật tốt, anh vẫn còn tâm.

Sau đó anh nói tài xế trở về trước, còn chính mình ở lại, đi loanh quanh trong trường học, đi đến giảng đường của học viện Kiến trúc thì bỗng phát hiện cô đang ở phía trước. Anh liền đi theo cô, cô thế mà lại không phát hiện, không biết đi được bao lâu thì cô bước vào lễ đường, trốn vào một góc, nhỏ giọng khóc nức nở.

Kiều Dụ ngồi ở vị trí của cô lúc đó, thật lâu mới từ chuyện cũ hoàn hồn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Kỷ Tư Tuyên đang đứng cách đó vài bước. Nhìn thấy anh đã phát hiện ra mình, Kỷ Tư Tuyên liền chậm rãi đến gần, bóng hình cô dưới ngọn đèn nhỏ lung linh, mơ hồ, có chút không thật.

Anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn bình thản, nhìn cô bước đến. Trong chớp mắt, bỗng nhiên nhủ mảy may, như đứa trẻ bị úy khuất, dùng tay kéo cô lại, tựa vào ngực cô, không ngừng ní non gọi tên cô, giống như cô là tấm ván duy nhất có thể cứu anh.

“Tư Tuyên.. Tư Tuyên...”

Kỷ Tư Tuyên vỗ nhẹ lưng anh, lòng đau như cắt.

Chương 56: Về nhà

Lễ tang của Kiều Diệp được định vào 3 ngày sau. Kiều Bách Viễn từ lúc ở bệnh viện về liền ngã bệnh, Kiều Nhạc Hi vẫn buồn bực không vui, Kiều Dụ chịu đựng nỗi đau, đứng ra lo liệu mọi việc trong mấy ngày đó. Trừ cái ngày hôm đó cùng Kỷ Tư Tuyên, anh hoàn toàn không dám trước mặt cha và em gái mà biểu lộ điều gì ảnh hưởng đến tâm trạng của 2 người bọn họ.

Lễ tang ngày đó nhiệt độ hạ xuống rất thấp, thời tiết âm u, nhưng vẫn không ít người đến. Kiều Bách Viễn cùng hai con đứng một bên hoàn lễ.

Ôn Thiếu Khanh cùng 3 người nhà Tiêu Từ Uyên đến từ rất sớm, toàn thân mặc đồ đen, ngay cả Tiêu Vân Tinh bé nhỏ cũng mặc tây trang đen, hoàn lễ xong liền ôm chân Kiều Dụ gọi Nhị thúc.

Kiều Dụ đẩy nắm một mảng xám xanh, xoa đầu nó, miễn cưỡng cười một chút, “Ngoan, Nhị thúc có chuyện, không ôm con được.”

Tiêu Vân Tinh ngoan ngoãn gật đầu, khoát tay về phía anh: “Ân, Nhị thúc, người ngồi xuống đi.”

Kiều Dụ ngồi xổm xuống, Tiêu Vân Tinh nhón chân, dùng bàn tay bé nhỏ vỗ nhẹ lên đầu Kiều Dụ, miệng còn nhắc: “Nhị thúc đừng quá đau buồn, Nhị thúc ngoan...”

Kiều Dụ lập tức đỏ mắt, bé Tiêu Vân Tinh, một chữ cũng không nói được.

Tiêu Vân Tinh chỉ chỉ về phía bên kia: “Tỷ tỷ xinh đẹp nói, con làm như vậy, Nhị thúc sẽ không đau buồn nữa, nhưng Nhị thúc vì sao lại khóc?”

Kiều Dụ ngó quá, thấy Kỷ Tư Tuyên đang đứng cùng một đám người của sở kiến trúc, cười cười với anh.

Trong mắt cô đã không còn oán hận, không còn rối rắm, tựa hồ tất cả đều đã qua, tươi cười tỏa nắng như lúc trước.

Lễ tang bắt đầu không bao lâu, Kiều Nhạc Hi thực sự không nhìn được, liền ôm Kiều Dụ khóc ngất. Anh cũng bị cuốn vào, đau lòng, hốc mắt cũng nhanh chóng đỏ lên, lại cố nén vào, vỗ vỗ tay Kiều Nhạc Hi, “Được rồi, được rồi, vừa sinh con xong, khóc không tốt cho cơ thể.”

Vừa nói vừa gọi Giang Thánh Trắc lại: “Cậu tới an ủi con bé, tôi đi xem baba.”

Trong phòng nghỉ, Kiều Bách Viễn vẫn ngồi im không nhúc nhích. Kiều Dụ trong lòng bỗng nhói lên một tia sợ hãi, cẩn thận chạm vào ông, nhẹ giọng mở miệng: “Ba, ngài không sao chứ?”

Kiều Bách Viễn rất nhanh hoàn hồn, xoa xoa huyệt thái dương, “Không việc gì, con ngồi đi.”

Kiều Dụ biết rằng nói lời này có biết bao nhiêu vô dụng nhưng vẫn mở miệng: “Ba, ngài đừng quá đau buồn.”

Kiều Bách Viễn thờ dài. “Ân, kỳ thật để trở thành cha con, thì cần có duyên phận, việc gì rồi cũng có lúc kết thúc, sớm hay muộn thôi. Nhưng chính ta lại không nghĩ ngày đó đến sớm vậy, cũng không nghĩ tới nó sẽ đi trước. Cùng lắm chỉ nghĩ là nó còn sống một ngày, là còn phải chịu đau đớn một ngày, đi sớm một chút cũng coi như được giải thoát. Ta làm cha, mà không thể làm gì cho nó.”

Kiều Dụ bỗng nhiên cảm thấy không thở được, trấn an Kiều Bách Viễn thêm một chút rồi ra khỏi phòng nghỉ, đứng bên cửa sổ hút thở thì gặp Ôn Thiếu Khanh và Tiêu Từ Uyên.

Tiêu Từ Uyên đưa điều thuốc cho anh, Kiều Dụ không nhận, ngược lại còn nói: “Không hút, anh tôi nói hút thuốc không tốt cho cơ thể, về sau cũng đừng hút nữa.”

Tiêu Từ Uyên lần đầu nhìn thấy Kiều Dụ miễn cưỡng cười như vậy, anh vẫn luôn cười ôn hòa, chân thành ấm áp, nhìn anh như hiện tại thì không biết phải nói gì mới tốt.

Ôn Thiếu Khanh vỗ vỗ vai anh, cũng không nói gì.

Kiều Dụ rất nhanh nở nụ cười, “Được rồi, bên kia không có ai, tôi qua đó xem một chút.”

Kỷ Tư Tuyên vẫn đứng từ xa nhìn, nhìn anh đứng cả một ngày hoàn lễ, nhìn anh miễn cưỡng cười, nói chuyện với khách, nhìn anh đã muốn suy sụp mà còn cố gắng an ủi cha và em gái, làm trụ cột của Kiều gia, bóng lưng cao ngất bị rất nhiều thứ chèn ép, không chỉ là trách nhiệm.

Người đàn ông này cứ ôn nhu, cứ trầm tĩnh như vậy, làm cô thầm vui mừng, nhưng nặt khác, sự ảm đạm của anh cũng khiến cô đau lòng.

Sau khi lễ tang chấm dứt, Kiều Dụ an bài cho người đưa Kiều Bách Viễn về nhà nghỉ ngơi, lại dặn Giang Thánh Trắc chăm sóc tốt cho Kiều Nhạc Hi, rồi đứng nhìn đi ảnh của Kiều Diệp thật lâu, nhìn khuôn mặt tươi cười trong bức ảnh đen trắng trước mặt, nhớ lại chuyện trước kia dường như chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Một ngày mùa hè gió nhẹ, 2 anh em bị nhốt trong phòng luyện thư pháp ở nhà ông ngoại.

“Anh, em không muốn viết. Em muốn ra ngoài chơi.”

Kiều Diệp thận trọng nhìn thoáng qua về phía cửa, viết hết 1 xấp giấy, mới rút ra mấy tờ đưa qua: “Nhét vào bên trong, sẽ không dễ bị phát hiện. Anh viết xong 20 tờ rồi sẽ giúp em viết.”

Sau đó bọn họ chậm rãi lớn lên...

“Anh, cái này rốt cục là làm thế nào? Dạy em một chút được không?”

“Anh, em muốn học kiến trúc. Anh nghĩ ba có chịu không?”

“Anh, em thích một cô gái. Anh có thời gian thì đi gặp cô ấy một chút?”

Chuyện cũ như ập trở lại trước mắt, Kiều Dụ nhìn khuôn mặt tươi cười trong khung ảnh, cố sức cười một chút, run run mở miệng: “Anh, lên đường mạnh khỏe, em sẽ chăm sóc thật tốt cho cha và em gái...”

Kỷ Tư Tuyên đứng bên ngoài không bước vào, chỉ tựa ở một bên vách tường, nhìn vào khoảng không, mây đen âm u kéo đến, rất nhanh trên mặt cảm thấy được những giọt nước lạnh lẽo, cô chậm rãi vươn tay ra không trung, trời muốn mưa sao.

“Sao không vào?”

Phía sau bỗng phát ra tiếng nói, Kỷ Tư Tuyên quay đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt phong trần mệt mỏi của Lâm Thần.

Cô nhìn bóng hình của Kiều Dụ, mím môi: “Anh ấy không cần người ở cùng, anh ấy đơn giản chỉ muốn ở một mình với anh trai như thế này.”

Lâm Thần đại khái nghe được tin tức liền từ nước ngoài trở về gấp, về mặt ủ rũ, “Kỷ sư muội, em đôi khi làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng, căn bản là khinh thường, không cần người khác biết trong lòng mình nghĩ gì, ngay cả làm lấy lệ cũng lười, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng lại có thời điểm làm cho người ta cảm thấy em thận trọng, ôn nhu, lòng trong sáng như đóa tường vi.”

Kỷ Tư Tuyên chuyển tầm mắt, nhìn Lâm Thần: “Lâm sư huynh khen em như vậy, có phải để em không vạch trần anh vì trốn ai mà đến muộn không?”

Lâm Thần trong mắt ánh lên một tia xấu hổ vì bị vạch trần, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Kỷ Tư Tuyên đang hất hất cằm, anh ta nhìn theo phương hướng cô chỉ thì thấy Ôn Thiếu Khanh đứng trong màn mưa, có lẽ đã đợi rất lâu.

Kiều Dụ cũng không có hành động nào làm cho người ta lo lắng, sau lễ tang chỉ nghỉ ngơi vài ngày rồi đi làm như bình thường.

Vài ngày sau, Kỷ Tư Tuyên hẹn Kiều Dụ gặp mặt bên hồ.

Lúc Kiều Dụ đến, Kỷ Tư Tuyên đang nghịch nước dưới hồ, nghe được tiếng động liền quay ra nhìn.

Kiều Dụ có chút kỳ quái: “Vi sao lại muốn gặp ở đây?”

Kỷ Tư Tuyên chỉ dẩy phòng cách đó không xa: “Anh cảm thấy có thân thuộc không?”

Kiều Dụ cũng cảm thấy kỳ quái, liền gật gật đầu.

Kỷ Tư Tuyên chỉ vào tay anh: “Chìa khóa có mang theo không?”

Kiều Dụ đem chìa khóa do Kiều Diệp để lại đưa cho cô, sau đó nhìn thấy cô đi ra mở cửa, rồi đứng trước cửa gọi anh.

Kiều Dụ bỗng nhiên hiểu được cái gì, chậm rãi đi vào, đi ngang qua hoa viên, bên tai chợt vang lên lời sáng khoái từng nói với Kiều Diệp năm nào.

“Anh, em về sau nhất định sẽ xây dựng một căn nhà, trước cửa phải có một hoa viên thật to, xuân ngắm hoa, thu thưởng trăng, hạ hóng mát, đông đập tuyết, trong phòng ánh sáng nhất định phải tốt, để bất cứ khi nào cũng có thể nhìn thấy Kỷ Tư Tuyên ở dưới ánh mặt trời cười với em.”

“Kỷ Tư Tuyên là ai?”

Âm thanh kia chậm rãi vang lên trong trí nhớ. Kiều Dụ như quay trở lại quá khứ, nhẹ giọng trả lời: “Kỷ Tư Tuyên là người mà Kiều Dụ em muốn cả đời bảo vệ.”

Tiếng nói của anh cực thấp, Kỷ Tư Tuyên đứng ở phía trước không nghe ra, chỉ là thấy anh nhắc đến tên mình, “Àn?”

Kiều Dụ cười, lắc lắc đầu.

Qua hoa viên đầy cửa vào nhà, thiết kế của các phòng bên trong tất cả đều là quen thuộc, đều là ý tưởng của anh, đều xuất phát từ bản vẽ kia, bản vẽ mà anh mới hoàn thành một nửa đã bị bỏ quên.

Kỷ Tư Tuyền đứng trước giá sách cao sát tường, mở miệng giải thích: “Lúc ấy anh trai anh mang bản vẽ đến tìm em, bản vẽ chỉ mới hoàn thành một nửa, anh ấy muốn em hoàn thành nốt. Em chỉ cảm thấy bản vẽ đó rất quen thuộc, lại không biết đó là anh trai anh...”

Kỷ Tư Tuyền mang toàn bộ câu chuyện kể lại cho Kiều Diệp, nói xong liền cảm thấy Kiều Diệp đúng là một người anh tốt, nếu năm đó cô là Kiều Dụ, nhất định cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Trong khoảnh khắc, Kỷ Tư Tuyền bị ý tưởng của chính mình làm hoảng sợ, trong lòng tự nhiên sáng tỏ. Lo lắng trong lòng mấy năm nay bỗng tan biến, chỉ còn lại âm áp dịu dàng.

Hôm đó sau khi tâm tình Kiều Dụ tốt lên một chút thì Kỷ Tư Tuyền lại phải đi.

Hạng mục đã hoàn thành, người của sở bắt đầu rút dần. Từ Bình Quân và Vi Hân vài ngày trước đã chuyển sang tiếp nhận hạng mục mới, cô vì Kiều Dụ mà nán nã ở lại mãi không về, nhưng cũng chỉ kéo dài được đến ngày hôm nay.

Kiều Dụ cũng không mở miệng giữ cô lại. Kỷ Tư Tuyền cũng không nhắc đến trở về.

Bọn họ đều đã không còn trẻ, thời gian thấm thoát trôi, những năm tháng không chỉ có dịu dàng, mà còn cả bao dung. Anh năm đó không đành lòng để cô vì mình mà từ bỏ ước mơ, mà hiện giờ những lời như thế sao còn có thể nói ra, tuy rằng chỉ cần anh mở miệng giữ cô lại, cô nhất định sẽ không đi nữa. Trải qua việc này, cô cuối cùng cũng hiểu tâm trạng của anh, hiểu đối phương đã hy sinh vì mình mà áy náy, đau lòng.

Kỷ Tư Tuyền sau khi trở về liền phải tiếp nhận một hạng mục rất khó giải quyết, cô mấy đêm không ngủ, lăn lộn nơi công trường. Buổi sáng phải dậy quá sớm, đầu cô đau như búa bổ, dọc đường đi, huyết thái dương đập mạnh liệt. Làm thủ tục an ninh xong, cô đứng trong sảnh nhìn người qua lại, bỗng nhiên không biết mình đang ở đâu, muốn làm gì. Mở to hai mắt cố gắng tìm kiếm manh mối, trong quá trình tìm kiếm liền từ từ suy nghĩ, cuối cùng mới nhận ra mình đang ở sân bay.

Mấy năm nay cô chạy qua chạy lại khắp nơi trên thế giới, có đôi khi buổi sáng tỉnh lại ở khách sạn, vấn đề đầu tiên tự hỏi luôn là mình đang ở đâu, không hề có chút nào gắn bó.

Trước khi máy bay cất cánh, cô gửi cho Kiều Dụ một tin nhắn, rồi tắt máy.

Kiều Dụ, em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút. Nếu em nói em nhớ anh, anh sẽ đến gặp em được không?

Xuống máy bay, cô tới khách sạn liền ngủ đến khi trời tối mịt, tỉnh lại, cuộn chăn lăn qua lăn lại vài vòng rồi mới chui ra, cảm lấy đi động trước mặt, lại nhìn thông báo mới nhất.

Kiều Dụ không nhấc lại.

Chắc là đang họp đi.

Cô thờ dài, gãi đầu ngồi dậy, sau đó lại thấy có người ngồi trên ghế salon đối diện giường – là Kiều Dụ.

Cô chớp chớp mắt, ngây ngốc hỏi: “Em đây là còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Kiều Dụ cười nhẹ, tiến lại gần vỗ về mặt cô, “Kỷ Tư Tuyền, anh đến đón em về nhà.”

Đã bao lâu rồi không có ai trịnh trọng gọi tên cô như vậy?

Cô sớm đã không còn nhớ nổi.

Cô ở nước ngoài lâu như vậy, đã vô số lần ảo tưởng có ngày Kiều Dụ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, nói với cô, “Kỷ Tư Tuyền, anh đến đón em về nhà.”

Kỷ Tư Tuyền một chút cũng không xúc động, tiếp tục ngây ngốc hỏi: “Anh rốt cục là vào bằng cách nào?”

Kiều Dụ cười không đáp.

Kỷ Tư Tuyền bỗng như hết hơi, thờ dài mở hai tay: “Lại đây ôm em”

Kiều Dụ liền nghe theo, ôm cô vào ngực.

Cô nhào vào lòng Kiều Dụ hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cứng rắn mở miệng: “Nói xin lỗi em”

Kiều Dụ không hỏi nhiều, dựa theo yêu cầu của cô trịnh trọng nói: “Thật xin lỗi.”

Kỷ Tư Tuyền tiếp tục nói yêu cầu trọng điểm: “Nói anh yêu em.”

Kiều Dụ cảm thấy có chút buồn cười, “Em làm sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyền vui mặt vào trong lòng anh áp úng nói: “Kiều Dụ, em nhớ anh.”

Kiều Dụ bỗng nhiên thu lại nụ cười, nhẹ nhàng chậm chạp mà kiên định mở miệng: “Kỷ Tư Tuyền, anh yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Kỷ Tư Tuyền cũng không thật sự vứt quang gánh chạy lấy người, vài ngày sau liền về nước cùng Kiều Dụ tham dự tiệc báo công làng du lịch.

Tiệc báo công được tổ chức ở làng du lịch, đêm đó có rất nhiều người đến, Kiều Dụ đi một vòng mới phát hiện không thấy Kỷ Tư Tuyền.

Kỷ thật, so với anh, Từ Bình Quân phát hiện ra không thấy Kỷ Tư Tuyền còn sớm hơn.

Khi Từ Bình Quân tìm thấy cô, Kỷ Tư Tuyền đang ngồi ôm hai chân ở trung tâm làng du lịch, bên cạnh tượng đá khắc hình chim ưng, vẻ xuất thần.

Cô quay lưng về phía anh ta hỏi: “Từ Bình Quân, anh biết nam nhân vì sao lại đặc biệt chán ghét nữ nhân hay đa nghi và đố kỵ không?”

Cô hỏi một câu không đầu, không đuôi khiến Từ Bình Quân không hiểu cái gì. “Vì sao vậy?”

Kỷ Tư Tuyền khẽ cười: “Vì chột dạ, vì nữ nhân thường đoán rất chuẩn. Đôi khi giác quan thứ 6 chính xác đến đáng sợ, ngay cả chính cô ấy cũng không dám tin.”

Từ Bình Quân bỗng có dự cảm không tốt: “Cô muốn nói cái gì?”

Anh không nhìn ra biểu tình trên mặt Kỷ Tư Tuyền, chỉ nghe giọng nói của nàng có vẻ thoải mái: “Tôi biết anh thích tôi.”

Từ Bình Quân cũng không phản bác: “Biết từ lúc nào?”

“Ngay từ đầu đã biết. Anh biết không, tôi ngay từ khi còn học sơ trung đã có thể nhận biết người nào thích tôi, chưa từng đoán sai.” Nói xong lại bỗng nhớ tới điều gì, liền sửa lại, “A, không đúng, Kiều Dụ là ngoại lệ, tôi không phát hiện được là anh ấy không phải không thích tôi, đại khái chính là, có quan tâm liền bị loạn.”

Từ Bình Quân vốn là người rộng rãi, vừa mới bắt đầu anh ta đã biết mình và cô gái này không có duyên phận, anh ta thích là chuyện của anh ta, cô biết cũng tốt, không biết cũng không sao, anh ta cũng không lấy thế làm xấu hổ hay bất mãn.

Kỷ Tư Tuyền bỗng đứng lên cao, xoay người nhìn về phía anh ta: “Anh có biết tôi vì cái gì mà học kiến trúc không?”

Từ Bình Quân không chút suy nghĩ liền trả lời: “Vì Kiều Dụ?”

Kỷ Tư Tuyền lắc đầu cười: “Không phải, bởi vì thích.”

Từ Bình Quân cười cười gật đầu.

Kỷ Tư Tuyền lại hỏi: “Anh có biết tôi vì cái gì cố chấp muốn đi tiếp con đường kiến trúc này?”

Từ Bình Quân chợt phát hiện, mặc dù anh ta đã quen cô nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không bắt kịp tư duy của cô, “Bởi vì thích?”

Kỷ Tư Tuyền bỗng tràn ý cười, ánh mắt trầm tĩnh mở miệng: “Không phải, bởi vì Kiều Dụ. Chúng tôi từng chung giấc mộng, anh ấy buông tay, tôi phải giúp anh ấy hoàn thành.”

Từ Bình Quân dẫn dắt: “Đổi người khác cùng cô hoàn thành ước mơ có phải tốt hơn không?”

Kỷ Tư Tuyền cười một tiếng, khẽ lắc đầu: “Tôi đi trên con đường này không phải vì anh ấy, nhưng lại vì anh ấy mà tiếp tục đi con đường này. Chính bởi vì Kiều Dụ mới có giấc mộng này. Dù thay bằng người khác, dù có thực hiện được, đối với tôi mà nói, cũng không còn ý nghĩa gì. Kiều Dụ mới chính là giấc mơ của Kỷ Tư Tuyền.”

Từ Bình Quân tựa hồ đoán được điều gì: “Rốt cục cô nói điều đó với tôi để làm gì?”

Kỷ Tư Tuyên hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra, sau mới mở miệng: “Tôi muốn từ chức.”

Từ Bình Quân cũng không ngoài ý muốn, “Cô biết không, người phụ trách hạng mục cô làm độc lập, lúc mới bắt đầu đã nói với tôi, nói tôi sẽ không giữ được cô, sớm muộn gì cô cũng bị người khác cướp đi. Tôi chờ cô nói những lời này đã lâu, chính là tôi không ngờ, người cướp cô đi lại là Kiều Dụ. Chuyện này Kiều Dụ có biết không?”

Kỷ Tư Tuyên lắc đầu: “Không biết.”

Từ Bình Quân vẽ mặt trêu chọc, “Cứ như vậy mà che chở cho anh ta.”

Kỷ Tư Tuyên hất hất cằm: “Hậu cung không tham gia vào chính sự.”

Từ Bình Quân sững sốt, cười haha.

“Tôi không thể không nói nốt một câu”, Kỷ Tư Tuyên thật sự nhìn thẳng vào Từ Bình Quân. “Nữ kiến trúc sư cùng Nam phụ trách kết cấu quả đúng là tử địch, chúng ta xem ra không vừa mắt nhau đã lâu.”

“...”

Từ Bình Quân rời khỏi không được bao lâu, Kỷ Tư Tuyên liền nghe được phía sau lưng có tiếng bước chân cùng giọng nói mang ý cười:

“Như thế nào mà leo cao như vậy? Không sợ ngã sao?”

Ngoại trừ hai tòa nhà cao phía ngoài, khắp nơi trong làng du lịch đều sáng đèn, Kỷ Tư Tuyên ngửa đầu nhìn khu biệt viện đèn đuốc sáng trưng, mỗi viên đá trong biệt viện đều là tâm huyết của mọi người trong đội.

“Kiều Dụ, em tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh thi công đang vang lên. Lần đầu tiên em phụ trách thiết kế chính một hạng mục, lúc kết thúc cũng như vậy. Lúc ấy em đứng trên tầng cao nhất, đặc biệt muốn nói với anh, Kiều Dụ, xem đi, em rốt cục trên con đường này đã bỏ xa anh như vậy. Nhưng là hiện tại, em từng bước từng bước trở về tìm anh, có được không?”

Kiều Dụ đứng bên tượng đá chim ưng sững sốt, một lúc sau mới giương mắt nhìn về phía cô, vẻ mặt vui thích, tươi cười ấm áp, chậm rãi vươn tay: “Xuống đi.”

Kỷ Tư Tuyên cúi đầu nhìn anh cười, không chút suy nghĩ liền nhảy xuống, nhào vào lòng anh.

Cái thời điểm còn trong trường học, anh cũng đưa tay muốn đỡ cô xuống, cô lúc ấy thả bị thương cũng nguyện không để anh chạm nửa phần, vậy mà giờ đây hoàn có thể không hề có kỵ mà đón nhận anh. Thật sự quá khác biệt.

Sáng sớm hôm sau là đại hội tổng kết công trình, có không ít lãnh đạo cao cấp, đại diện bạc Thị là Bạc Chấn tự mình tham dự. Kiều Dụ là người phụ trách hạng mục mỉm cười nói lời cảm ơn sau cùng, “Các vị, còn có ai muốn hỏi gì không?”

Kỷ Tư Tuyên ngồi ở dưới cùng, miễn cưỡng dơ dơ tay: “Tôi có!”

Kiều Dụ trong lòng run lên, một loại cảm giác quen thuộc xuất hiện, đưa tay ý bảo cô hỏi.

Kỷ Tư Tuyên ngồi tại chỗ ung dung nhìn Kiều Dụ, mặt mày ẩn ý cười, “Em muốn hỏi, Kiều Dụ, anh rốt cục tính khi nào thì cưới em?”

Kiều Dụ bởi vì Kiều Diệp qua đời, ánh mắt vẫn mang vẻ u ám, trong nháy mắt, Kỷ Tư Tuyên nhìn thấy trong ánh mắt đó có niềm vui sướng trong trẻo chợt lóe lên.

Kiều Dụ nhìn kím đồng tiền như hoa của Kỷ Tư Tuyên, đáy mắt còn có chút giảo hoạt quen thuộc, anh bỗng nhớ tới buổi xét tuyển hôm đó.

Năm ấy, cô cũng cười kiêu ngạo như vậy nói với anh, anh về sau chính là người của cô.

Trải qua nhiều năm như vậy, Kiều Dụ không chút tiến bộ, vẫn như trước, hoàn toàn sững sờ giữa hội trường, rồi lại ngậy ngốc trở về phòng làm việc.

Tổng Thừa An đột nhiên xuất hiện, “Này uy uy, cậu bình thường nhanh nhẹn như vậy, đến lúc mẩu chốt mồm miệng lại đầu mất rồi?”

Kiều Dụ hoảng sợ: “Nga, ngại quá, ngại vừa nói gì vậy?”

Tổng Thừa An vỗ vỗ mặt bàn, “Tôi nói ở đó có nhiều lãnh đạo tham dự. Kỷ Tư Tuyên làm như vậy có biết bao nhiêu là ảnh hưởng không tốt. Lại còn làm người của Bạc thị chê cười.”

“Àn...” Kiều Dụ không yên lòng đáp lời, nửa điểm áy náy thế nhưng đều không có, bỗng nhiên mở miệng: “Tổng thúc, hỏi ngài một vấn đề.”

Tổng Thừa An nghĩ anh rốt cục đã trở lại bình thường, gật gật đầu: “Cậu hỏi đi.”

“Bộ có quy định hay không, nếu tôi và Kỳ Tư Tuyên kết hôn, vì xung khắc lợi ích, chúng tôi sẽ không thể được phân công quản lý cùng một công trình? Nếu đúng như vậy, có phải tôi trước tiên cần làm báo cáo xin phép?”

Tổng Thừa An đè nén cơn giận hỏi: “Cậu từ nãy đến giờ vẫn chỉ nghĩ về chuyện này?”

Kiều Dụ lắc đầu, “Cũng không hẳn là tất cả, còn có chuyện khác.”

Tổng Thừa An mang theo chút hy vọng cuối cùng liền mở miệng: “Còn chuyện gì khác?”

Kiều Dụ tựa hồ có chút ngượng ngùng, “Còn về vấn đề xin nghỉ phép. Kết hôn cần chuẩn bị rất nhiều. Tôi đã nhiều năm không xin nghỉ, liệu lần này có thể dón vào nghỉ luôn không?”

Tổng Thừa An rốt cục bùng nổ, đem Kiều Dụ vứt ra ngoài cửa, “Cậu cút ra ngoài cho tôi. Tôi với cậu rõ ràng không thể nói chuyện được.”

Kiều Dụ về mặt bất đắc dĩ nhìn cửa đóng chặt, vô lực gõ vào: “Tổng thúc, tôi còn vấn đề khác nữa. Nếu tôi kết hôn, liệu còn cần phải...”

Cửa lại mở, laptop của anh bị ném ra ngoài, “Về nhà hỏi cha cậu đi.”

Kiều Dụ sờ sờ mũi, có chút đăm chiêu, “Hỏi Kiều bí thư a...”

Kiều Dụ tự biết chuyện này không lừa được Kiều bí thư, xé chiều hôm đó liền đến văn phòng của Kiều Bách Viễn, anh ngồi trước mặt ông, về mặt thấp thỏm hỏi, “Ba, chuyện này... ngài thông qua cho con đi?”

Kiều Bách Viễn sững sốt, ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, Kiều Dụ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gần gũi với ông như vậy, tựa hồ đây mới là bộ dáng cha con nên có. Ông về mặt nghiêm lại, nhũn mày, cực không tình nguyện mà ừ một tiếng.

Kiều Dụ nhận được sự đồng ý của ông, tâm trạng hồi phục, về mặt hưng phấn, cười hai tiếng, ngay sau đó liền bỏ chạy.

Kiều bí thư ngồi sau bàn làm việc, nội tâm rối loạn. Loại sự tình này, ông không biết làm sao mở miệng. Con trai ông cũng chưa bao giờ từng làm qua loại chuyện đó. Hay thử gọi điện cho baba của Giang Thánh Trắc? Giang Thánh Trắc từ nhỏ đã nghịch ngợm, lão Giang hẳn là có kinh nghiệm.

Đồng thời ông cũng ngộ ra một chân lý, cái giai đoạn nghịch ngợm, cổ tình gây sự này ai rồi cũng phải trải qua, vẫn là càng sớm trải qua càng tốt. Kiều Dụ trước đây đều là biết điều, nhu thuận hiếm có, vậy mà nay... Lớn như vậy mà còn muốn ông giúp nó dọn dẹp hậu quả, thật là... dọa người a!

Kiều Dụ luôn hợp với người của sở, sắp chia tay rồi, vì thế muốn vui vẻ một chút. Địa điểm tổ chức chính là trong biệt thự kia.

Vi Hân đi thăm quan vài vòng xong, về mặt nghi hoặc hỏi Kỳ Tư Tuyên: “Tôi càng xem càng cảm thấy cô đúng là tự biên tự diễn. Đối phương là Kiều Dụ? Chính mình thiết kế nhà cho nam nhân của mình, lấy tiền của anh ta để thiết kế theo sở thích của chính mình, loại sự tình này chỉ mình cô làm được, nói nhỏ cho tôi biết, vụ này cô thu bao nhiêu?”

Kỳ Tư Tuyên vụng trộm ngắm Kiều Dụ đang cùng một đám người nói cười, nhỏ giọng nói ra một con số.

Vi Hân bữu môi: “Đúng là kẻ ngốc lắm tiền.”

Kỳ Tư Tuyên đắc ý cười, bỗng nhiên đứng thẳng, vươn tay, chính thức mở miệng, “Vi công, đa tạ mấy năm nay đã chỉ giáo.”

Vi Hân qua Từ Bình Quân đã biết chuyện cô muốn từ chức, về mặt uể oải. “Tuyên Hoàng, cô từ chức rồi, tôi về sau chỉ còn một mình đối mặt với đám người không thú vị kia, thật là không ý tứ a.”

Kỳ Tư Tuyên vô tình nói tiếp một câu, “Vậy anh tới làm công cho tôi đi.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Vi Hân sờ sờ cằm, mắt sáng lên tựa hồ đã có kế hoạch.

Ăn cơm chiều xong, một đám người nhàn chán, sau bỗng có người đề nghị: “Chúng ta chơi bàn xoay đi, tôi có mang đến.”

“Kiều bộ cũng học kiến trúc, cùng nhau chơi đi!”

Kiều Dụ liếc mắt nhìn Kỳ Tư Tuyên một cái, Kỳ Tư Tuyên liền khiêu khích nhìn lại.

Kiều Dụ gật đầu đồng ý. “Được.”

Trò bàn xoay này có thời rất phổ biến trong giới kiến trúc, chủ yếu xoay quanh các vấn đề biến thái khiến người chơi vừa yêu lại vừa hận. Mỗi người cầm một lá cờ, đến đề mục nào thì trả lời mục ấy, ai về đích trước thì là thắng.

Về sau, Kiều Dụ cùng Kỳ Tư Tuyên cùng dẫn đầu, khoảng cách giữa hai người bất quá cũng chỉ vài bước.

Nhưng là đề mục càng về sau càng biến thái, đã có mấy mục chưa được trả lời.

Kiều Dụ là cao thủ đánh trường kỳ, Kỳ Tư Tuyên cảm thấy nếu cứ tiếp tục chơi như vậy, khẳng định bản thân sẽ bị mất mặt.

Ai ngờ Kiêu Dụ bỗng nhiên rút lại lá cò, mở miệng đề nghị, “Chúng ta ngưng chiến đi!”

Lời đề nghị này quả thật hợp ý cô, “Này, nói nghe một chút, vì sao lại ngưng?”

Kiều Dụ buông lá cò, “Chúng ta theo lệ cũ mà xử lý đi.”

Kỳ Tư Tuyên không hiểu ra sao, “Thế nào là theo lệ cũ?”

Kiều Dụ rất nhanh trả lời: “Hòa thân!”

Nói xong Kỳ Tư Tuyên liền nhìn thấy một chiếc nhẫn từ từ được đeo vào ngón áp út của mình, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh.

Suốt mặt anh nghiêm nghị trầm ổn, ánh mắt thâm thúy, nhẹ nhàng nắm tay cô, chậm rãi mở miệng, “Dùng cái gì nói ân cần? Ước chỉ một đôi ngân.” (*)

(*) đây là 2 câu thơ hàm ý đôi chiếc nhẫn thay cho lời nguyện ước ân cần.

Cô theo bản năng lại sờ vành tai của mình.

Dùng cái gì thì chính là? Trong tai song minh châu.

Dùng cái gì nói ân cần? Ước chỉ một đôi ngân.

Kỳ Tư Tuyên mỉm cười, hóa ra trên đời còn có sáng kiến cầu hôn như vậy. Hòa thân?

Nụ cười ngây thơ mà hồn nhiên, hồn nhiên nhưng vẫn có chút yêu khí, Kiêu Dụ trong lúc nhìn có chút thất thần.

Một lúc lâu sau Kỳ Tư Tuyên mới phản ứng lại, nhìn mọi người hỏi: “Các người có phải đã dàn xếp trước không?”

Mọi người ồn ào cười to, Từ Bình Quân cũng cười nhìn bọn họ náo loạn.

“Cô xem, Kiêu bộ vẫn chờ, cô cũng trả lời đi thôi.”

“Chính là, chúng tôi sau này liệu có phải thay đổi, gọi cô một tiếng Kiêu phu nhân không?”

“Rốt cuộc có để chúng tôi sửa xưng hô hay không?”

“Haha...”

Kỳ Tư Tuyên cười mà như không cười nhìn Kiêu Dụ, lẳng lặng hồi lâu, đến khi nhìn thấy mắt anh có chút khản trương, mới nở rộ nụ cười ấm áp tỏa nắng: “Gả cho anh.”

Kiều Dụ trong khoảnh khắc cả khuôn mặt tươi cười không có cách gì che dấu được, đáy mắt vụt lên ánh sáng ấm áp, từng bước tiến lên, gắt gao ôm cô vào ngực, thật lâu không buông.

Năm đó một cuộc điện thoại đã phá hỏng chuyện của bọn họ. Lời cầu hôn sau nhiều năm như vậy mới trở thành hiện thực, người con gái anh luôn nhớ thương đặt trong lòng rốt cuộc đã là của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Lửa mới thử trà mới

Kỳ Tư Tuyên tạm thời đi hoàn thành thủ tục nghỉ việc, sau đó rất nhanh trở về. Ngày cô về, mưa rất lớn, rất nhiều chuyến bay bị hoãn lại, Kiêu Dụ ngồi trong phòng làm việc của Thẩm Nam Du, không hề nản nóng, vẫn cười, chờ cô.

Thẩm Nam Du mặc thường phục, bỏ đi bộ đồng phục cơ trưởng, trông trẻ hơn tuổi lại vẫn có vài phần ưu nhã, vẻ mặt tươi cười, gõ xuống bàn: “Tôi nói này Kiêu bộ trưởng, lão nhân gia ngài rốt cuộc tới đón ai, đợi suốt 6 giờ rồi mà vẫn cười? Người này không phải là rất đặc biệt đi?”

Kiều Dụ vẫn cười, cũng không giấu diếm: “Trước đây, chính tại chỗ này, tôi đã tiễn người đó đi.”

Thẩm Nam Du sùng sốt, tiện đà cười rộ lên, “Chẳng trách...”

Vài giờ sau, chuyến bay Kiều Dụ mong ngóng đã hạ cánh, người anh chờ đợi rốt cuộc đã trở về.

Đêm mưa, sương mù tràn ngập cửa kính xe, mờ hồ lộ ra đủ mọi sắc đèn bên ngoài cửa sổ, tay anh vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, nghiêng mặt thật sự nghe cô nói chuyện, đôi mắt thâm thúy mỉm cười, bỗng nhiên cúi đầu hôn cô, gắn bó dây dưa, triền miên lưu luyến, toàn bộ ánh sáng trong xe dường như cũng trở nên dịu dàng, làm ấm áp con mưa đêm.

Kỷ Tư Tuyên ở nhà được vài ngày lại bị cha mẹ vứt bỏ. Cô liền dẫn theo Đại Miêu đến biệt thự, mỗi ngày ngắm nhìn thanh sơn lục thủy, tâm tình tốt liền vẽ mấy bức họa. Mỗi buổi chiều đi làm về, hình ảnh Kiều Dụ thấy thường là một người một mèo chạy tới bên anh.

Kỷ Tư Tuyên nghỉ ngơi một thời gian rồi bắt đầu tìm việc mới, chọn qua chọn lại, cuối cùng vẫn là chọn viện kiến trúc.

Chẳng qua 10 lần phỏng vấn, 11 lần cô đẩy cửa vào văn phòng Kiều Dụ, mặt không đổi sắc, ngồi lên ghế salon.

Kiều Dụ trước đề Doãn Hòa Sướng ra ngoài, rồi rót ly trà đưa qua cho cô, “Phòng vấn thế nào?”

Kỷ Tư Tuyên uống miếng nước, cụt hứng nói: “Không được tốt lắm.”

Kiều Dụ cảm thấy với tố chất chuyên nghiệp và bề dày kinh nghiệm của Kỷ Tư Tuyên thì tìm việc sẽ không có khó khăn, nhưng là anh không dự đoán được...

“Sao lại không được tốt lắm?”

Kỷ Tư Tuyên liếc anh một cái, cắn cắn môi, “Người phỏng vấn chính khi còn ở nước ngoài đã từng cùng em nhiều lần chém giết trong các buổi đấu thầu, nhiều lần bại dưới tay em, sau chiến không nổi mới phải về nước. Còn 2 người phỏng vấn khác, một người kinh nghiệm làm việc còn không phong phú bằng em, người còn lại sau khi nhìn lý lịch sơ lược của em liền từ đầu tận cuối đến liếc cũng không dám liếc, em cảm thấy bọn họ bị áp lực rất lớn, khả năng sẽ không muốn em.”

Kiều Dụ vỗ vỗ trán, nhin cười đến uất ức: “Vậy cho nên?”

Kỷ Tư Tuyên lập tức giọng chân: “Cho nên em thật tức giận, uống phí em chuẩn bị trong thời gian dài như vậy, em quyết định dẫn một đám từ nước ngoài về lập công ty, cướp sạch nguồn sống của bọn họ.”

Kiều Dụ luôn giúp Trụ vương làm điều bạo ngược, mỉm cười: “Em vui là được rồi.”

Kỷ Tư Tuyên thở dài: “Em trước tiên phải đăng ký giấy phép hành nghề kiến trúc sư trong nước đã.”

Kiều Dụ tán thành cả 2 tay.

Kỷ Tư Tuyên mỗi ngày ở nhà đọc sách, nhìn trời đất u ám, tính tình đại biến, mỗi ngày Kiều Dụ tay cầm văn kiện về đến nhà, vừa vào cửa liền thấy cô ngồi bên cửa sổ sát đất, bày một đồng sách vở trước mặt Đại Miêu, để nó cho cô một ánh mắt:

“Đại thúc, ngài nói xem, cuộc thi tới đây tôi có qua được hay không?”

Đại Miêu đại khái không quá thoải mái, uể oải nhìn cô.

“Ngài kêu 1 tiếng nghĩa là qua, kêu 2 tiếng nghĩa là không qua. Ngài trả lời đi.”

Đại Miêu lập tức kêu meo meo 2 tiếng. (□)

Kỷ Tư Tuyên lập tức trở mặt, dứ dứ bàn tay trước mặt mèo: “Người có ý phải không? Cho người cơ hội cuối, trả lời lại đi.”

Lần này Đại Miêu kêu 3 tiếng.

Kỷ Tư Tuyên giật nhẹ râu nó, “Không tính, làm lại.”

Đại Miêu đại khái đã chịu đủ cô, nâng chân định cào cô, Kỷ Tư Tuyên nhanh tay nhanh mắt liền né tránh, làm nó bỏ chạy.

Kỷ Tư Tuyên đi theo đường nó bỏ trốn, sau lại thấy Kiều Dụ, anh đang ngồi xổm xuống xoa đầu Đại Miêu, sau đó ung dung đi tới ngồi cạnh cô.

Dường như không có việc gì qua được tầm mắt của Kỷ Tư Tuyên, cô mặt không đổi sắc, nói hươu nói vượn: “Em tìm nó chơi một chút.”

Kiều Dụ vừa sửa lại văn kiện vừa mở miệng: “Anh xem em hoàn toàn không bị áp lực với cuộc thi, cả ngày ở nhà treu đùa Đại Miêu, không bằng làm chút chuyện chính sự đi?”

“Chuyện chính sự gì?”

“Em theo anh về gặp mặt trưởng bối đi. Gặp ông ngoại anh, còn có cha anh.”

Lúc Kiều Dụ đưa ra đề nghị mang cô về nhà, Kỳ Tư Tuyên từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, thong dong, còn có một tia kiêu ngạo.

Chờ Kiều Dụ ra cửa, cô lập tức thay đổi thần sắc, luống cuống tay chân, những bí quyết tìm được trên mạng về gặp gỡ cha mẹ chồng đều cảm thấy chỉ là lý luận suông, không có tính thực tiễn, lại ôm mó thông tin xem lại một lần, sau đó nhất quyết gọi điện thoại cho Tùy Úc.

Điện thoại vừa thông, cô lập tức hỏi: “A Úc, lần đầu tiên cậu gặp người nhà của Tiểu Từ Uyên thì chuẩn bị lễ vật như thế nào? Có lễ nghĩa nào cần phải chú ý không? Mình phải ăn mặc hoạt bát một chút hay vẫn là ôn trọng thì hơn? Bình thường hay bị hỏi vấn đề gì? Còn có.. Còn có...”

Tùy Úc tựa hồ vừa mới tan tâm về nhà, nghe tiếng đóng cửa, cô nở nụ cười: “Cậu đây là muốn đến gặp trưởng bối nhà họ Kiều sao? Không cần khăn trương...”

“Ai khăn trương! Người phải khăn trương chính là bọn họ!” Yêu nữ mạnh miệng phản bác, nói được một nửa bỗng nghe được cái gì, thập phần cảnh giác: “Cậu đang ở đâu?”

“Vừa mới vào cửa nhà a.”

“Lúc này vừa nói chuyện với ai?”

Tùy Úc nhìn người ngồi trên ghế salon rồi trả lời: “Là người đàn ông của mình.”

“Vậy chồng cậu đang nói chuyện cùng ai?”

“Người đàn ông của cậu.”

“Vậy những lời cậu nói vừa rồi anh ấy có nghe được không?”

“Nếu thính giác anh ấy bình thường thì hẳn là nghe được.”

Kỳ Tư Tuyên lập tức thập phần sạch sẽ, dứt khoát dập điện thoại.

Nửa giờ sau, Kiều Dụ ngồi trên ghế salon nhà mình, nhàn nhã bình tĩnh nhìn Kỳ Tư Tuyên không nói lời nào, khóe miệng nhếch lên cười thâm ý.

Kỳ Tư Tuyên về mặt không được tự nhiên, rồi rầm rừ ngay mới giờ tay đầu hàng, “Được rồi, được rồi, em thừa nhận là mình khăn trương. Anh trước tiên nói qua một chút người nhà anh thích gì, em chuẩn bị trước một chút.”

Kiều Dụ nghĩ nghĩ, “Anh cảm thấy có một thứ em cần phải học một chút, học xong liền không có vấn đề gì.”

Vài ngày sau, Kiều Dụ đi họp về liền thế Doãn Hòa Sướng đứng ở cửa, vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

Kiều Dụ kỳ quái: “Làm sao vậy? Hôm nay chẳng phải có lớp học pha trà sao, để cậu ở lại tiếp lão sư, cậu đứng ở đây làm gì?”

Doãn Hòa Sướng về mặt rồi rầm.

Kiều Dụ đẩy cửa bước vào hỏi: “Kỳ Tư Tuyên đâu?”

Doãn Hòa Sướng nhỏ giọng trả lời: “Đang phát giận. Pha được một chút trà xong thì mang chén vứt đi hết.”

Kiều Dụ nhin cười không được, thương hại vở vai Doãn Hòa Sướng, “Ân, để tôi đến thư phòng xem sao.”

Gõ cửa đi vào, thấy mặt lão sư đen như đáy nồi, anh vội cười nói: “Ngại quá, hôm nay học đến đây thôi, để tôi cho người lái xe đưa ngài về.”

Kiều Dụ tiễn lão sư ra cửa, lại chỉ đạo Doãn Hòa Sướng ngày mai mua một bộ trà mới đến, rồi mới yên tâm quay lại thư phòng xem cái người đang hờn dỗi kia.

Kiều Dụ ngồi xuống hỏi: “Làm sao vậy?”

Kỳ Tư Tuyên nhìn Kiều Dụ về mặt ủy khuất: “Em cả ngày pha trà, lão sư lại chỉ biết mắng em, anh xem, tay của em đều đỏ cả rồi.”

Tay cô vốn dài nhỏ, trắng trẻo, nên vết đỏ trông càng rõ nét.

Kiều Dụ chỉ cầm tay cô nhìn, không nói chuyện.

Kỳ Tư Tuyên nhìn thái độ lạnh nhạt của anh thì bắt đầu nổi đóa: “Em chính là không học được cái này. Em chỉ là người thường, không tài, không đức, không như Bạc tiểu thư tài sắc vẹn toàn. Anh đi tìm cô ấy đi!”

Kiều Dụ vẫn không nói gì, ra bàn cầm lấy hộp thuốc mỡ, cầm tay cô, nhẹ nhàng bôi lên vết đỏ, chờ cô nguôi cơn tức giận thì mới mở miệng: “Hai vị lão

gia nhà anh đặc biệt không có sở thích gì khác, một người thích thưởng trà, một người thích chơi cờ. Chơi cờ không thể học trong chốc lát. Ông ngoại anh đặc biệt thích các cô gái biết pha trà, nếu ông gật đầu thì cha anh cũng không thể nói gì. Em có thể vì anh mà chịu ủy khuất một chút không?”

Kỷ Tư Tuyền nhìn anh, “Vậy nếu ông ngoại anh không xem trọng em, liệu có phải anh sẽ không cần em nữa?”

Kiều Dụ thờ dãi, kéo tay cô, nhìn thẳng vào mắt, “Mặc kệ hai vị lão gia có đồng ý hay không, người anh đã chọn, chính là em rồi. Chẳng qua tất cả gia đình đều vui mừng thì không phải tốt hơn sao? Nếu em không thích bị người khác dạy, vậy về sau mỗi ngày anh sẽ về sớm một chút dạy em?”

Mấy câu nói của Kiều Dụ đã thành công làm lui con tức giận của Kỷ Tư Tuyền, cô rõ ràng rất vui, khoe miệng nhin không được liền cong lên trên, nhưng sau lại cố gắng đè nén, cố ý phụng phịu, nửa ngày mới nhả ra: “Không cần, anh bận như vậy, tự em học là được rồi.”

Kiều Dụ rất lo lắng, “Thật sự có thể tự học tốt?”

Kỷ Tư Tuyền cam đoan, “Được! Sẽ học tốt! Sẽ không vứt chén đi nữa!”

Kiều Dụ nhìn cái bàn nhỏ hạ giọng nói thầm: “Cũng không lật bàn nữa.”

Kỷ Tư Tuyền ngưỡng ngừng cười cười: Tiểu nữ hàm hồ, cầu xin Vương gia tha thứ.

Kiều Dụ thấy cô cao hứng mới làm bộ cứng mặt nói: “Còn có a, người anh muốn cưới là em, nếu lần sau còn nói anh đi tìm người khác, anh thật sự sẽ tương thật!”

Kỷ Tư Tuyền bị ghen cả ngày, lời vừa nói ra liền hối hận, liếc mắt nhìn anh một cái, “Biết rồi.”

Kỷ Tư Tuyền nghiêm túc học được vài ngày, cũng coi như được chút thành tựu, khi Kiều Dụ nghiệm thu thành quả, nhìn cô nửa ngày. Đối với người mới học mà nói, thì Kỷ Tư Tuyền đã làm được tốt lắm rồi. Nhưng nhìn dưới góc độ của Nhạc Chuẩn thì cũng chỉ xem như thường thường bậc trung mà thôi.

Kỷ Tư Tuyền thấy Kiều Dụ không nói chuyện cả nửa ngày, lòng có chút không yên, liền thử thăm dò, “Không được sao?”

Kiều Dụ nhìn cô khần trương, cười cười, vuốt vuốt tóc cô để cô bình tĩnh lại: “Anh trước đây được mẹ dạy cho một phương pháp pha trà mới, để anh dạy lại em”

Kỷ Tư Tuyền nhìn anh, “Anh... hình như là lần đầu tiên nhắc đến mẹ với em.”

Kiều Dụ trên mặt trước sau vẫn thoải mái, bình tĩnh, chậm rãi mở miệng: “Mẹ mất sớm, kỳ thật anh cũng không còn nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rõ ông ngoại thích nhất mẹ anh pha trà bích loa xuân. Đến lúc đó em pha trà theo cách anh chỉ, nhất định có thể qua cửa. Bích loa xuân có rất nhiều bột trắng, lúc pha rất dễ làm ly trà bị vẩn đục, hơn nữa có nhiều mảnh vụn, ảnh hưởng đến vẻ đẹp của ly trà. Trước tiên cho nước ấm vào bình trà, thêm lá trà, sau đó lắc nhẹ bình, để lá trà trong bình sau khi xoay mạnh vài vòng thì tĩnh lại, chờ lá trà lắng xuống, lúc này trà trong bình sẽ bị đục ngầu, vụn trắng đã ra nước, lúc này mới chậm chậm đổ thêm bột trà. Lại rót thêm nước ấm vào bình, rồi lặp lại các động tác kia, chờ đến khi trong bình chỉ còn lá trà xanh biếc, lại thêm nước nóng già vào, rồi rót ra ba chén, trong bình lá trà đã nở hết, màu sắc trà sáng ngời, hương vị trong veo thuần khiết.”

Kiều Dụ rót một chén đưa cho Kỷ Tư Tuyền, “Ném thử đi.”

Kỷ Tư Tuyền nhận lấy uống một ngụm, Kiều Dụ lại tiếp tục mở miệng: “Ba lần cho nước, mỗi lần cho thì nước đều phải nóng hơn, lá trà dần lắng xuống dưới, vị trà vẫn vương vấn trong bình, không hề hỗn loạn.”

Kỷ Tư Tuyền bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, Kiều Dụ bị cô nhìn chằm chằm, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Kỷ Tư Tuyền nhăn mặt nhíu mày, vẻ mặt không sao cả, nhún nhún vai, “Chính là đột nhiên cảm thấy... Gã cho anh thật phiền phức, thôi quên đi, không lấy chồng nữa.”

Kiều Dụ lập tức quăng ly trà lại ôm cô: “Không phiền toái, không phiền toái, nhấn em đã đeo rồi, không được đổi ý.”

“A, em đây tháo ra là được rồi.”

Kỷ Tư Tuyền nói xong liền làm bộ tháo nhẫn, Kiều Dụ gắt gao nắm lấy tay cô thỏa hiệp, “Quên đi, không học nữa, không cần học nữa, kỳ thật như em đã là rất tốt rồi, bọn họ nhất định sẽ thích em.”

Kỷ Tư Tuyền ngao ngễ liếc anh một cái, vẻ mặt không tin, “Thật sao?”

Kiều Dụ rất rối rắm, “Nói thật, anh từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên đưa bạn gái về nhà, bọn họ yêu cầu những gì, anh quá thực không biết rõ, chỉ cảm thấy bọn ọ không thể không thích em. Nếu bọn họ không thích, anh cũng sẽ có biện pháp.”

Kiều Dụ nói xong liền nhắm mắt trầm tư, giống như thật sự tự hỏi, nếu Nhạc Chuẩn cùng Kiều Bách Viễn không hài lòng đối với cô thì làm thế nào bây giờ.

Kỷ Tư Tuyền ho nhẹ một tiếng: “Đừng nghiêm túc như vậy, không sao đâu. Những gì anh dạy em đã nhớ kỹ, ngày mai sẽ luyện tập tốt.”

Kiều Dụ thần sắc bình tĩnh gật gật đầu, “Anh biết.”

Kỷ Tư Tuyên về mặt hoài nghi, “Anh biết? Anh biết mà còn nói em không cần học?”

Kiều Dụ chậm rãi nói kế hoạch cho cô: “Anh không phải là phối hợp với em sao? Em nói em sẽ không lấy chồng, nếu anh vẫn buộc em phải học để lấy lòng những người đó, chẳng phải em sẽ nhân cơ hội mà làm to chuyện, sau đó cũng không cần phải đi gặp bọn họ nữa.”

Kỷ Tư Tuyên bị vạch trần, thẹn quá hóa giận: “Kiều Dụ, em thật sự chán ghét anh.”

Kiều Dụ ôm cô cười, hôn hôn lên trán cô, “Được rồi, bọn họ đều là người tốt, em cũng rất tốt, bọn họ nhất định sẽ thích em, không phải sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp tộc trưởng

Kỷ Tư Tuyên tự biết nhất định phải đến Kiều gia rồi, nên chỉ có thể tích cực ứng chiến. Trước khi đến Kiều gia liền trở về nhà mình, ở trong phòng lục tới lục lui nửa ngày, sau đó nhô đầu ra hỏi: “Mẹ, mấy bức tranh này, trông có vẻ đáng giá?”

Thẩm thái hậu về mặt bình tĩnh, đứng bên cửa sổ vẽ thêm một chút, cực kỳ nể tình mà ném cho cô một ánh mắt: “Con muốn lấy?”

Kỷ Tư Tuyên lựa đi lựa lại cũng chưa chọn được cái nào, thành thật trả lời: “Mang đến tặng ông ngoại và cha Kiều Dụ.”

“...”

Thẩm thái hậu mặc dù về mặt ghét bỏ lại thêm khinh thường, vẫn gợn 2 ngón tay lên, Kỷ Tư Tuyên lập tức cho vào bao.

Sau đó thời điểm Kỷ Tư Tuyên đến gặp trưởng bối Kiều gia, liền dùng phương pháp Kiều Dụ chỉ dạy mà pha trà cho Nhạc Chuẩn, nhìn động tác quen thuộc, Nhạc Chuẩn sững sờ. Kỷ Tư Tuyên đưa ly trà qua, ông vẫn giữ vẻ mặt hoảng hốt, còn chưa nhận.

Mẹ Kiều Dụ là con gái duy nhất của Nhạc Chuẩn, đã qua rất nhiều năm không có người pha trà cho ông như vậy. Kiều Dụ dùng chiêu này cao tay ở chỗ nó không dựa vào tài pha trà, mà là đánh vào lòng người.

“Ông ngoại?” Kiều Dụ nhẹ giọng mở miệng gọi ông, ý nói ông nhận trà, “Ngài ném thử xem.”

Nhạc Chuẩn thưởng trà xong, không tỏ thái độ gì, chỉ kêu Kiều Dụ lên thư phòng.

Vừa bước qua cửa phòng, Nhạc Chuẩn đã đặt câu hỏi, “Cách pha trà là do con dạy? Dùng thủ pháp của mẹ con, xem ra coi thật sự coi trọng cô ấy.”

Kiều Dụ chậm rãi mở miệng, “Con chưa bao giờ làm phiền lòng ông và cha, nhưng cả đời này, chỉ có cô ấy là con không thể thỏa hiệp. Con chưa bao giờ hối hận vì đã từ bỏ ước mơ mà đi trên con đường này, con chỉ hối hận năm đó đã buông tay cô ấy. Con vẫn cho rằng năm đó buông tay sẽ là tốt cho cô ấy, nhưng sau này, con ngày càng hối hận. Ý có điều tối mà yêu có điều vong, đạo lý đơn giản như vậy, vì sao lúc ấy con lại không hiểu chứ?”

Trải qua mấy năm, anh đã từng hỏi chính mình, vì sao năm đó lựa chọn rồi lại hối hận? Nhưng là không có đáp án. Cho đến tận khi Kỷ Tư Tuyên lại đứng trước mặt anh, dùng ánh mắt hỏi anh hối hận sao, anh mới biết được, anh hối hận không phải vì từ bỏ ước mơ mà hối hận vì đã buông tay cô.

Nhạc Chuẩn nhìn anh bỗng nhiên cười rộ lên, “Con đã thật sự trưởng thành rồi.”

Lúc Nhạc Chuẩn và Kiều Dụ vào thư phòng, Nhạc lão phu nhân đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn, Kiều Nhạc Hi ra ngoài nghe điện thoại, vì thế trong phòng khách chỉ còn lại Kiều Bách Viễn, Kỷ Tư Tuyên và hai đứa nhỏ.

Đôi song sinh long phượng nhỏ xíu đã biết nhìn nhận mặt, một trái một phải ngồi bên Kỷ Tư Tuyên, quay đầu o e nhìn cô. Kỷ Tư Tuyên giữ vẻ mặt đại thâm thù, trông mặt lạnh im, ngồi đối diện vẻ mặt nghìn năm nghiêm túc của Kiều cha.

Kỷ Tư Tuyên đặc biệt phá lệ buồn bực với Nhạc Chuẩn, ly trà kia khó uống đến vậy sao? Đến sắc mặt của lão nhân gia cũng không chút thay đổi.

Mà Kiều Bách Viễn thì sao? Cũng nên mở miệng an ủi cô gái xinh đẹp một chút chứ, đằng này lại không hề mở miệng, chỉ duy trì tư thế trầm mặc.

Kiều Nhạc Hi nghe xong điện thoại vào liền thấy một bộ phong cảnh kì dị này, cô rối rắm một lúc lâu, sau đến nắm cả cánh tay của Kiều Bách Viễn mà làm nũng: “Ba, con thích chị ấy, có thể giữ chị ấy lại ăn cơm không?”

Kiều Bách Viễn gật đầu, rồi nương theo an ủi Kỷ Tư Tuyên, “Ồ lại ăn cơm một chút. Cũng không có gì đâu, ông ngoại Kiều Dụ ở trong quân đội lâu, cho nên nhìn qua có phần nghiêm túc, kỳ thật lại rất nuông chiều văn bối, về sau cô sẽ biết.”

Kiều Nhạc Hi bĩu môi, ông ngoại nghiêm túc, ngài cũng không kém đâu.

Lúc rời khỏi Kiều gia, trời đã tối đen, Kỳ Tư Tuyên có chút lo lắng hỏi Kiều Dụ: “Thế nào?”

Kiều Dụ gật gật đầu, vẻ rất vừa lòng.

Kỳ Tư Tuyên nhìn anh, “Anh làm sao biết, bọn họ một câu cũng chưa nói gì.”

Kiều Dụ đưa nạng về xe, “Bởi vì ba giữ em lại ăn com, sau com chiều, ông ngoại lại thưởng trà Nguyệt đoạn, ý tứ của Nguyệt đoạn chính là Đoàn viên ấm áp.”

Kỳ Tư Tuyên nhìn Kiều Dụ ý cười tràn đầy mặt, một lòng khăn trương cuối cùng cũng được buông xuống.

Chuyện này xong xuôi, Kỳ Tư Tuyên liền bước vào kỳ thi lấy bằng kiến trúc sư, thi xong lại bắt đầu chiêu binh mã mã chuẩn bị mở công ty.

Chính là Kỳ Tư Tuyên thật không ngờ, thông báo tuyển dụng của cô ngoại trừ các kiến trúc sư trong nước, lại còn thu hút được một người khác.

Vi Hân sáng khoái xuất hiện trước mặt cô, nháy mắt blingbling.

Kỳ Tư Tuyên và Từ Bình Quân vẫn ngẫu nhiên mà liên hệ với nhau. Từ đó cô cũng biết, sau khi cô từ chức không được bao lâu, Vi Hân cũng quang gánh chạy lấy người, giờ còn ra về vòng vo.

Vi Hân trước sau đánh giá văn phòng của cô, sau đó ra về úp úp mở mở.

Kỳ Tư Tuyên xem cũng không thèm xem, “Thực xin lỗi, cô đây đã có chủ, cảm ơn vớ vẩn.”

Vi Hân không nói gì: “Tôi muốn nhập bọn!”

Kỳ Tư Tuyên cười trêu chọc anh ta: “Làm gì vậy, tính quay về nghề cũ sao?”

Vi Hân nghe xong sùng sốt, cau mày suy nghĩ nửa ngày mới nói: “AI mới vào nghề?”

“Đó là thành ngữ!”

Kỳ Tư Tuyên cảm nín.

Sau đó 1 năm, một cách huyền diệu khó giải thích, công ty cuối cùng cũng treo biển hành nghề.

Phía đối tác là Vi Hân rất dễ ý, không có việc gì liền đứng trước cửa oán giận: “Vi cái gì mà không có tên tôi?”

Thẩm thái hậu chính thức lấy thân phận mẹ vợ hện gặp Kiều Dụ. Kiều Dụ đặc biệt khăn trương.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa tiếp xúc nhiều với các nữ trưởng bối, hoàn toàn không biết nên chuẩn bị lễ vật gì, cuối cùng chỉ có thể xin Nhạc lão phu nhân giúp đỡ.

Nói xong mục đích đến, Kiều Dụ hơi hơi cúi đầu, mặt thế nhưng lại đỏ bừng.

Nhạc lão phu nhân cười nhẹ, đáy mắt đều là vẻ đặc biệt quan tâm đến tiểu bối, nhìn Kiều Dụ hồi lâu mới mở miệng: “Cháu ngoại của ta tốt như vậy, không có người nào là không thích!”

Con cũng không cần phải nói nhiều, chỉ cần thấy mặt đỏ chớp mắt đã đủ thuyết phục con yêu cô ấy bao nhiêu.

Ở thời đại này, người ta có nhiều lí do để ở bên nhau, nhưng nếu lí do đó là vì tình yêu thì nhất định phải quý trọng.

Kiều Dụ được Nhạc lão phu nhân chỉ điểm, chọn được lễ vật tựa hồ rất hợp ý của Thẩm Phồn Tinh. Chính miệng bà vừa cười vừa kể về chuyện ngày xưa của Kỳ Tư Tuyên.

“Lúc con nhóc còn học Trung học, có một lần ta bị chủ nhiệm lớp gọi đến, nghe chủ nhiệm kể, người của Cục giáo dục đến dự giờ, lúc kết thúc, liền hỏi học sinh cảm thấy giáo viên giảng bài thế nào, nó đứng lên trả lời, nguyên văn là: “Thầy Dương giảng bài đặc biệt hay, mỗi lần thầy giảng bài, trang sách các bạn xung quanh em mở đều là không giống nhau, khả năng là họ đều nghe hiểu những gì thầy nói”. Lần kiểm tra đó rất quan trọng, nghe nói vị thầy giáo kia vì lời nói này của Kỳ Tư Tuyên mà bị nghỉ dạy, chờ điều tra.”

Kiều Dụ nghe xong cười, quả nhiên là có phong cách của Kỳ Tư Tuyên.

Thẩm Phồn Tinh cũng cười theo, “Sau đó, ta phải tìm người của Tổ điều tra giải thích rõ ràng, vậy mà nó thế nào cũng không chịu. Chỉ bởi vì một câu nói của nó mà hủy hoại sự nghiệp của người khác, bỏ nó và ta thật không dễ tha thứ, ta thiếu chút nữa đánh nó một trận.”

Tính khí quật cường của cô, anh đã trải nghiệm nhiều, nên cười hiểu ý.

Thẩm Phồn Tinh bỗng thay đổi sắc mặt, ánh mắt như ngưng đọng, “Qua rất lâu, lúc ta đi họp phụ huynh nghe bạn cùng bàn của nó nói mới biết, thầy giáo đó thường xuyên trong giờ học, lấy lý do là thầy giáo quan tâm đến học sinh mà... sờ tay nó, nhưng nó cho tới tận bây giờ đều không có nói cho ta. Cũng may tên thầy giáo đó bị điều tra ra nhiều vấn đề nên bị trường học khai trừ. Nhưng nó cho đến tận bây giờ cũng không nói cho chúng ta, nó sợ chúng ta lo lắng. Nó thông minh, có thể tự giải quyết rất nhiều chuyện. Đăng ký ngành học sai rồi chuyển ngành, đi du học, con nhóc bộ dạng xinh đẹp, thể nào cũng bị cô lập, xa lánh, những điều đó, nó chưa từng kể cho chúng ta. Vậy mà nó lại nói với chúng ta, mẹ, cái người tên Kiều Dụ kia tốt lắm, tốt lắm. Ta không biết tốt lắm, tốt lắm của nó thật sự có tốt không, Kiều Dụ, người nói xem, quả thực có bao nhiêu tốt?”

Nữ nhân luôn hoàn mỹ, tao nhã Thẩm Phồn Tinh không tự giác run run, Kiều Dụ bỗng nhiên có chút không biết làm sao, anh bỗng nhiên muốn đi gặp cô.

Kỷ Tư Tuyên trong phòng làm việc sửa lại bản thiết kế, ngẩng đầu chợt thấy anh đứng ngoài cửa, không biết đã đứng được bao lâu, cứ vậy mà lẳng lẳng nhìn cô.

Kỷ Tư Tuyên cười rộ lên, tiếp tục cúi đầu hoàn thành công việc, “Vừa rồi lão Kỷ gọi điện cho em, nói Thẩm thái hậu triệu kiến anh, thế nào, Thẩm thái hậu có gây khó dễ gì không?”

Đợi nửa ngày cũng không thấy người trả lời, Kỷ Tư Tuyên lại ngẩng đầu lên, đúng lúc Kiều Dụ đang bước đến trước mặt cô, thần sắc có chút kỳ quái, cô có chút buồn cười mở miệng, “Thật sự bị khi dễ? Em nói với anh a, đối phó với Thẩm thái hậu, anh không thể...”

Giây tiếp theo, Kỷ Tư Tuyên liền có cảm giác môi nóng lên, cô giật giật mắt, bị cường hôn?

Sau Kỷ Tư Tuyên tra hỏi Kiều Dụ xem Thẩm thái hậu đã nói gì với anh.

Kiều Dụ nhất định không đề cập tới chuyện cũ, “Thẩm thái hậu nói em chính là được nuôi thả, là một nha đầu hoang dã.”

Kỷ Tư Tuyên nhú mày, “Vậy anh trả lời sao?”

“Anh nói”, Kiều Dụ ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có loại ôn nhu mà Kỷ Tư Tuyên chưa bao giờ thấy, “Từ nay trở đi, cô ấy là được nuôi trong nhà.”

Một hôm Kiều Dụ nhận lời đến Kỷ gia ăn cơm, nói là đi ăn cơm, kỳ thật là chính mình tự mua đồ đến nấu cơm.

Anh đang ở phòng bếp ném lại canh lần cuối thì Kỷ Mặc bước vào.

Kiều Dụ cười mở miệng, “Lập tức có thể ăn cơm”

Kỷ Mặc lắc đầu, thoáng nhìn ra ngoài thăm dò, thấy Thẩm Phồn Tinh và Kỷ Tư Tuyên không chú ý đến bên này thì mới lặng lẽ mở miệng, “Tiểu tử, người ra điều kiện đi.”

Kiều Dụ sững sốt, nghĩ nghĩ, rồi cười hỏi: “Ngài nói gì?”

Kỷ Mặc bỗng nhiên nhú mày, vẻ mặt khó xử do dự một lúc lâu, sau mới hạ quyết tâm đưa cho Kiều Dụ một cái phong bì, “Đây là sở hữu riêng của ta, người đừng ngại ít, chọn ngày nhanh chóng mang nó đi thôi.”

Kiều Dụ nhìn chi phiếu được đưa đến trước mặt, không biết là nên nhận hay không nên nhận, Kỷ Tư Tuyên à, rốt cục em đắc tội với bố mẹ tới mức nào a?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Kết thúc

Kỷ Tư Tuyên và Vi Hân luôn hợp tác ăn ý, cướp không biết bao nhiêu hợp đồng của người khác. Một ngày, Kỷ Tư Tuyên đi tham gia đấu giá, tâm tình rất phức tạp.

Làm kiến trúc sư, lúc đấu giá đặc biệt gặp nhiều người quen, xấu hổ là khi gặp lại thầy giáo cũ cùng bạn học, mà người bạn cùng học trước đây lại là giám khảo chính. Xấu hổ nhất là khi gặp lại thầy giáo cũ cùng bạn học, mà người bạn cùng học trước đây lại là giám khảo chính, và mình lại trúng thầu, hơn nữa vị giám khảo kia đã từng theo đuổi mình nhưng không được.

Trên bàn ăn sau khi buổi đấu giá kết thúc, Kỷ Tư Tuyên buồn bã ỉu xiu ngáp một cái, cảm thấy bữa cơm này nên ăn sớm xong sớm thì tốt hơn.

Kỷ Tư Tuyên là người chiến thắng, tự nhiên trở thành đối tượng bị các viện thiết kế khác vây quanh.

“Tuyền hoàng, uống nước hay uống rượu?”

“Uống rượu!”

Lập tức có người giơ ngón cái lên: “Tuyền hoàng đúng là người phóng khoáng a!”

Kỷ Tư Tuyền ngẩng đầu kêu người phục vụ, “Cho thêm nước.”

“...”

Trong phòng bao lập tức yên tĩnh lại.

Kỷ Tư Tuyền hạ tay xuống, thở ra: “Tôi nói đùa, không cần thêm nước.”

Mọi người vui vẻ, “Haha, Tuyền hoàng thật hài hước, uống bao nhiêu độ?”

Kỷ Tư Tuyền nghiêm trang trả lời: “80 độ là được.”

“Ách...”

Mọi người lại choáng váng.

Cái này Kỷ Tư Tuyền mặc kệ, cau mày hỏi: “Thêm nước cũng không được, ngay cả nước sôi cũng không cho sao? Đây gọi là mời khách kiểu gì vậy?”

Mọi người hoàn toàn không theo kịp tiết tấu của Kỷ Tư Tuyền, cái trước cái sau không rõ cái nào là thật.

Gọi là bữa ăn nhưng ăn cơm lại không phải trọng điểm, Kỷ Tư Tuyền ăn xong nhìn một đám người đang cười nói chúc rượu lẫn nhau liền cảm thấy không còn ý nghĩa, cúi đầu nhắn tin cùng Kiều Dụ.

Kiều Dụ hỏi còn bao lâu nữa thì xong để anh tới đón cô.

Kỷ Tư Tuyền ngẩng đầu ho nhẹ một tiếng hỏi, “Tôi có thể đi trước được không?”

Mọi người tất nhiên không chịu, nhất loạt phản đối, “Đương nhiên không được.”

Kỷ Tư Tuyền đem chi tiết nhắn lại cho Kiều Dụ.

Kiều Dụ không biết sao lại không có động tĩnh gì.

Hơn mười phút sau, cửa phòng bao nhẹ mở ra, Kiều Dụ đứng ở trước cửa mỉm cười nhìn bọn họ.

Một đám người liền quăng ly rượu lao đến chào hỏi.

“Yo, Kiều bộ đã đến a.”

“Trùng hợp như vậy, Kiều bộ.”

“Ngồi cùng tôi này, ngồi cùng tôi này.”

“Tôi ngồi cùng người này đi.” Kiều Dụ thuận thế ngồi xuống cạnh Kỷ Tư Tuyền, mở miệng giải thích, “Tới đây đón người, ai ngờ bọn họ không chịu thả người, tôi ngồi đây chờ một lát.”

Lập tức có người nhảy ra vuốt mông ngựa.

“Người nào mà để Kiều bộ trực tiếp đến tìm?”

“Kiều bộ tới đón mà còn không chịu thả người, rất không giữ thể diện.”

“Chính thế, chính thế.”

“Người trong nhóm đã nói như vậy...” Kiều Dụ quay đầu nhìn về phía Kỷ Tư Tuyền, “Vậy chúng ta đi thôi?”

Kỷ Tư Tuyền nhin cười cả nửa ngày mà diễn, sớm không chịu nổi nữa rồi, “Được.”

Mọi người thấy bọn họ mười ngón tay đan nhau, song vai rời khỏi phòng bao, sững sờ.

“Tình huống gì vậy?”

“Không biết a...”

“Kiều Dụ cùng Kỳ Tư Tuyên... Chưa nghe nói qua...”

“Chúng ta có phải đã đắc tội với Kiều bộ rồi không?”

“Này, lão Trương, ông không phải là còn thiếu Kỳ Tư Tuyên một khoản phí thiết kế đấy chứ?”

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Tư Tuyên nhận được khoản phí thiết kế đã lâu chưa thu được.

Vài ngày sau, Kiều Dụ đến đón Kỳ Tư Tuyên tan tầm liền cảm thấy cô đang mất hứng, thừa dịp cô đi toilet, anh liền hỏi trợ lý của cô.

Trợ lý lắc đầu, “Không biết a, hôm nay đi một chuyến đến viện thiết kế, trở về liền bị mất hứng như vậy, cô ấy đến cơm trưa cũng không ăn.”

Kiều Dụ gật gật đầu, không nói gì.

Kỳ Tư Tuyên lên xe không nói một lời, lúc dừng chờ đèn đỏ, Kiều Dụ quay đầu hỏi cô một cái, “Làm sao mà sắc mặt lại khó coi như vậy?”

“Anh có biết hàng năm viện kiến trúc đều có bình chọn giải thưởng kiến trúc?”

“Biết a, nhưng năm nay không phải còn chưa có kết quả sao?”

“2 năm trước nói em kinh nghiệm chưa đủ, không có tư cách tham gia bình chọn. Năm nay rốt cục đã đủ. Hôm nay em đến viện thiết kế nộp bản vẽ đã chỉnh sửa, nghe nói cái giải thưởng kia đã được sắp xếp trong nội bộ rồi. Không phải cùng một mẹ sinh ra, liền bị khi dễ!” Kỳ Tư Tuyên tức giận bắt bình oán trách, nói xong liền liếc Kiều Dụ một cái, oán hận mở miệng: “Hủ bại.”

Kiều Dụ cười khổ, “Có quan hệ gì đến anh?”

Kỳ Tư Tuyên hoàn toàn không đếm xỉa, “Như thế nào mà lại không có quan hệ? Cá mè một lứa, thông đồng làm vậy!”

Kiều Dụ trấn an cô: “Chỉ mới là nghe nói thôi mà, không chừng cũng chỉ là tin vịt.”

Kỳ Tư Tuyên cũng không nói nữa.

Kiều Dụ một tay lái xe, một tay cầm tay cô, vuốt ve lòng bàn tay cô, “Được rồi, không phải cơm trưa cũng chưa ăn sao, anh đưa em đi ăn cơm chiều.”

Trước mặt Kỳ Tư Tuyên, Kiều Dụ vẫn chưa nói gì, ngày hôm sau liền đi viện kiến trúc, vào thẳng văn phòng của Hạ Chính Bình.

Khó có dịp anh lấy việc công làm việc tư, cùng Hạ Chính Bình hàn huyên nửa ngày, bỗng mở miệng hỏi: “Có thể lấy danh sách giải thưởng lần này cho tôi xem một chút được không?”

Kiều Dụ vì tránh bàn tán, sau khi cùng Kỳ Tư Tuyên ở chung một chỗ, liền không nhận phân công quản lý kiến trúc nữa, nhưng hội trường cũng không dám chậm trễ, rất nhanh kêu người mang một bản đến.

Kiều Dụ giả bộ xem từ trang thứ nhất, lại lật qua lật lại vài tờ, nhìn đến trang thứ 3 bỗng nhíu mày, “Giải thưởng này...”

Hạ Chính Bình mở miệng giải thích, “Nga, là người lão tổng tự tay tiến cử, là thái tử gia của Triệu gia, hiện đang làm ở viện thiết kế của lão Lý.

Kiều Dụ không nói tiếp, chỉ vào một cái tên trên danh sách, “Kỳ thật tôi cảm thấy... Nhẽ ra phải là Kỳ Tư Tuyên mới đúng, kết quả bình chọn cho cô ấy luôn dẫn đầu.”

“Là như thế này, luận cả về tài hoa lẫn thực lực, Kỳ Tư Tuyên hoàn toàn xứng đáng, nhưng vì không có bối cảnh nên kết quả bị kém đi.”

Hạ Chính Bình mới nói xong thì phát hiện không biết từ khi nào vẻ mặt luôn ôn hòa của Kiều bộ đã có chút khó coi, Doãn Hòa Sướng nhìn thấy Kiều Dụ có dấu hiệu sắp nổi đóa, thế nhưng anh ta lại có chút hung phấn khó hiểu.

Kiều Dụ xoa xoa khóe môi, đường cong của chiếc cằm kiên nghị sắc bén, trên mặt là vẻ ủ dột nhưng vẫn kiên quyết mà Doãn Hòa Sướng chưa từng thấy qua, rất nhanh sau Kiều Dụ lại phong khinh vân đạm cười mở miệng, “Hóa ra là còn cần bối cảnh...”

Người đàn ông trung niên mập mập ngượng ngùng nở nụ cười haha hai tiếng: “Ngài cũng biết...”

Kiều Dụ đóng văn kiện lại, đứng lên, “Trước tiên cứ như vậy đã, tôi cầm cái này về từ từ xem, giờ phải đi rồi.”

Doãn Hòa Sướng há hốc miệng, cứ như vậy là xong?

Hạ Chính Bình tiễn Kiều Dụ ra đến cửa, bỗng Kiều Dụ xoay người, trên mặt còn lộ vẻ cười yếu ớt, “Đúng rồi, Hạ hội trường, tôi đã có bạn gái.”

Hạ Chính Bình không biết Kiều Dụ vì cái gì mà lại nói với ông ta điều này, sững sờ một chút rồi cười, “Chúc mừng Kiều bộ a.”

Kiều Dụ tựa hồ tâm tình rất tốt, “Ông không muốn biết người đó là ai à? Ông cũng biết đấy.”

Hạ Chính Bình không hiểu sao, “Tôi cũng biết à? Là ai vậy?”

Kiều Dụ nắm lấy tập văn bản, chỉ vào một cái tên cho ông ta xem, “Chính là cô ấy.”

Hạ Chính Bình lấy kính lão ra đeo, nhìn kỹ cái tên, sau đó cứng đờ.

Kiều Dụ đóng văn kiện lại, sau đó đưa cho Hạ Chính Bình, cười như mùa xuân về, “Không biết bối cảnh của cô ấy như vậy đã đủ hay chưa?”

Hạ Chính Bình gật đầu như đảo tời: “Đủ, đủ, đủ!”

Đến ngày trao giải, Kỳ Tư Tuyền đã chuẩn bị tốt tâm lý, tiếp nhận kết quả đã được dàn xếp trước, nhưng cho đến khi người chủ trì đứng trên bục tuyên bố giải thưởng thì vẫn có chút chờ mong.

Kỳ Tư Tuyền nhìn chăm chăm về phía sân khấu, Kiều Dụ ngồi một bên bỗng quay đầu sang nhìn cô.

Kỳ Tư Tuyền không rõ cho nên cũng nhìn lại.

Kiều Dụ nói không phát ra tiếng, “Là em.”

“Cái gì?”

Kỳ Tư Tuyền không hiểu ra sao, giây tiếp theo, từ trong nụ cười của Kiều Dụ mà nghe được tên chính mình.

Người chủ trì nhiệt tình chúc mừng cô, mời cô lên sân khấu lĩnh giải thưởng.

Kỳ Tư Tuyền choáng váng, chăm chăm nhìn Kiều Dụ.

Kiều Dụ cười nhắc nhở cô, “Lên nhận giải đi.”

Kỳ Tư Tuyền rất nhanh hoàn hồn, đi lên sân khấu.

Kiều Dụ ngồi dưới nhìn lên sân khấu, Kỳ Tư Tuyền không nhanh không chậm phát biểu cảm nghĩ đạt giải, sau khi nói lời cảm ơn cuối cùng lại đột nhiên nhìn về phía anh, Kiều Dụ trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Lại thêm 1 năm nữa sau khi tốt nghiệp, Kiều Dụ được mời về trường cũ làm tọa đàm, không khí vẫn cuồng nhiệt như trước.

Khi đến giai đoạn hỏi đáp, người chủ trì thu thập các tờ giấy ghi nhớ trong tay, “Xin hỏi Kiều sư huynh, khi còn đi học, ngài có vượt tường bao giờ không?”

Kiều Dụ lắc đầu, “Không có.”

Phía dưới một đám đệ tử trẻ tuổi lập tức cười to: “Không có thú vị gì hết.”

Kiều Dụ cười, “Tôi quả thực là người nhàm chán như vậy.”

Phía dưới có nam sinh lớn tiếng kêu: “Vậy còn điều xấu? Khăng định cũng không có đi?”

Kiều Dụ thật sự nghĩ nghĩ, “Thật ra là có, cùng người khác làm.”

Người chủ trì vẻ mặt hung phấn, “Mau nói một chút!”

Kiều Dụ nhìn các vị lãnh đạo đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên, do dự một chút, “Ở đây mà nói điều này thì không tốt lắm đâu...”

Dưới sân khấu lập tức vang lên âm thanh oán giận.

Một vị giáo sư đã dậy Kiều Dụ nhện không được cũng hòa theo đám đông, “Nói một chút đi, trường học sẽ không xử lý em.”

Kiều Dụ mắt nhìn về phía Kỳ Tư Tuyền đang ngồi ở một góc sáng sủa, nhợt nhạt cười, “Lúc ấy là cuộc thi nghiệp vụ mà tôi làm giám thị...”

Kỳ Tư Tuyền cùng anh liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng cười rộ lên, là anh đã giúp cô làm điều xấu.

Lúc ấy cô ngồi trên khán đài cao nhìn anh nghiêm trang, nhện không được liền muốn đùa giỡn, rất nhanh giơ tay lên hỏi: “Sư huynh, xin hỏi, câu thứ 9 có phải sai hay không?”

Kiều Dụ hoàn toàn không thể đoán trước kịch bản của tiểu nha đầu tinh quái, cô tựa hồ mọi lúc, mọi nơi đều có thể ném ra một quả bom.

Mọi người ngẩng đầu nhìn anh, anh cúi đầu trên bục giảng rút đề thi ra xem, đọc vài giây rồi lại nhìn cô. “Không sai!”

Cô đứng ở cuối phòng họp, cười nhẹ tiếp tục hỏi: “Vậy đáp án là C đúng không?”

Kiều Dụ trầm ngâm một lúc lâu, tựa hồ như từ chối, lúc sau mới mở miệng, “Đúng vậy.”

“Tốt, thật cảm ơn sư huynh.” Kỷ Tư Tuyên mất không chớp ngồi xuống, liền ngay đáp án C vào phần trả lời còn bỏ trống.

Việc Kỷ Tư Tuyên hỏi bài chính là giả, kỳ thật cuộc thi lần đó đối với cô rất đơn giản, cô chính là muốn đùa giỡn bị giám thị nghiêm trang, muốn biết anh có thể vì cô mà buông bỏ nguyên tắc.

Thời điểm Kỷ Tư Tuyên hoàn hồn liền nhìn đến vẻ mặt cười bất đắc dĩ của Kiêu Dụ, “Chính là như vậy a, cô ấy chỉ muốn biết đáp án có phải là c không.”

Không khí ngày càng nóng, từng gương mặt trẻ tuổi lộ lên vẻ bất quá.

“Là nữ sinh phải không?”

“Cô ấy muốn theo đuổi ngài!”

“Sư huynh thật sự sau này có phải bị đuổi theo không?”

Kiều Dụ gật gật đầu, “Có bị.”

“Sư huynh, ngài không biết yêu đương là lãng phí thời gian sao?”

“Thời gian a? Cả người còn là của cô ấy, thì thời gian đã là gì? Muốn lãng phí liền lãng phí đi.”

“Sư huynh đối với việc một tay tốt nghiệp, một tay lĩnh chứng (tốt nghiệp xong liền kết hôn) thấy thế nào?”

“Chuyện kết hôn này chỉ cần là khi chúng ta đã thành thực, thì mọi thời điểm đều có thể, vừa mới tốt nghiệp cũng không phải là không thể. Năm đó tôi cũng tính chờ cô ấy tốt nghiệp xong liền cầu hôn.”

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

“Sau đó xảy ra chuyện nên việc cầu hôn không thành.”

“Thật đáng tiếc.”

Kiều Dụ khẽ cười nhìn về phía Kỷ Tư Tuyên. “Không tiếc, cũng may về sau làm lại thành công.”

“Kiều sư huynh, hành động lãng mạn nhất ngày từng làm là gì?”

“Lúc cô ấy ngủ không được, tôi cùng cô ấy đọc sách.”

“Đọc sách gì?”

“Tư tưởng khái luận.”

“...”

“Vậy hành động lãng mạn nhất người đó từng làm cho ngài là gì?”

“Lúc tôi không ngủ được, cô ấy cùng tôi đọc sách.”

“Cũng là tư tưởng khái luận?”

“Không, là lịch sử kiến trúc.”

“...”

Người chủ trì không nhịn được liền phun ra, “Thế giới của sư huynh quả thật chúng tôi không thể hiểu được.”

“Nghe nói nam sinh kiến trúc so với nam sinh học y thì có phần linh hoạt hơn, Kiều sư huynh có thể tại đây cho chúng tôi chứng kiến một chút?”

Kiều Dụ nghĩ nghĩ, “Tôi cần một bạn học lên giúp tôi một chút.”

Nói xong quét một vòng xung quanh khán đài, cuối cùng đứng ở một góc, “Bạn học này, có thể phiền bạn một chút không?”

Kỷ Tư Tuyên thật sự phối hợp, rất nhanh đứng lên đi đến trước mặt Kiều Dụ, ngoan ngoãn kêu một tiếng, “Kiều sư huynh, chào.”

Kiều Dụ giúp đỡ hạ vai cô xuống, “Em không nên cử động.”

Sau đó rất nhanh ngồi xổm trước mặt cô, cởi giày cô đang mang, rồi lại cởi giày của mình, động tác rất nhanh, bắt đầu động thủ.

Vài đệ tử đã thấy rõ ràng, “Sư huynh, ngài là có âm mưu đi?”

“Sư huynh không phải là ngài coi trọng người ta đấy chứ?”

“Phòng cháy, phòng trộm, phòng sư huynh!”

“Trường học chúng ta từ lúc nào lại có nữ sinh xinh đẹp như vậy mà tôi không biết a...”

“Hahahaha...”

Kiều Dụ đánh vài cái, sau đứng lên nắm tay Kỷ Tư Tuyên giới thiệu, “Cô ấy là phu nhân của tôi.”

“A a a a a a...”

Phía dưới tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, trên sân khấu, hai người mười ngón tay đan xen, nhìn nhau cười.

Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, Kiều Dụ nắm tay Kỷ Tư Tuyên đi dạo trong trường đến tận tối mới trở về.

Thời điểm Kiều Dụ nghỉ đông, liền chuẩn bị mang Kỷ Tư Tuyên về thăm quê cũ, Kỷ Tư Tuyên trước không biết nguyên quán Kiều Dụ thế mà lại ở phía nam.

Buổi tối trước ngày lên đường, Kiều Dụ đem vali quần áo ra, lau khô rồi dặn Kỷ Tư Tuyên, “Bạn nhỏ nằm trên giường chơi một chút, muốn mang theo cái gì thì dặn anh.”

Kỷ Tư Tuyên nằm trên giường ôm chăn lăn qua lăn lại, nhớ tới muốn mang cái gì liền lớn tiếng dặn Kiều Dụ.

Kiều Dụ ở phòng quần áo thu thu xếp xếp một hồi đại khái cùng xong, liền kéo vali về phòng ngủ sửa sang lại lần nữa.

Kỷ Tư Tuyên ghé mắt nhìn một chút, bỗng nhiên mở miệng, “Em bỗng nhiên muốn làm em gái anh, có thể cùng anh lớn lên, gọi anh một tiếng anh hai, anh sẽ luôn chạy tới bên em, thật là tốt.”

Kiều Dụ đang thu thập áo ngủ của cô, có chút không nói gì nâng cằm nhìn cô, “Nhưng cho tới bây giờ, anh không có giúp em gái làm bài tập, cũng không giúp cô ấy làm điều xấu.”

Kỷ Tư Tuyên về mặt thành thật, cân nhắc một lúc lâu, rốt cục hạ quyết tâm “Vậy em cũng không cần làm em gái anh nữa, cũng không tốt lắm.”

Kiều Dụ buồn cười, nhỏ giọng nói thầm, “Nói cho cùng thì làm sao có thể giống như em nghĩ...”

Nửa ngày không thấy có động tĩnh, anh ngẩng đầu lại thì đã thấy cô ôm chăn ngủ mất rồi.

Kiều Dụ mang Kỷ Tư Tuyên đến thành Nam chơi vài ngày. Phía Nam khí hậu ẩm ướt, coi như an dưỡng, chơi vài ngày rồi đi.

Sáng sớm trước khi đi, anh đứng ở trung tâm từ đường của Kiều gia, cầm bút lông viết trên giấy hồng, sao đó treo lên cành hoa trên cây trong từ đường.

Kỷ Tư Tuyên đứng nhìn nửa ngày, tò mò hỏi: “Đây là đang làm gì vậy?”

Kiều Dụ lau lau tay rồi tới giải thích: “Tập tục của Kiều gia. Đàn ông trong tộc khi có con trai, sẽ dùng cách này để thông báo tới tổ tiên.”

Kỷ Tư Tuyên vuốt vuốt chiếc bụng vẫn còn chưa lộ, “Nhưng hiện giờ vẫn chưa biết là con trai hay con gái mà.”

Kiều Dụ nắm tay cô đi ra ngoài, quay đầu ôn nhu nhìn cô, “Nam nữ đều giống nhau.”

Con đường từ Từ đường đi ra là đường đá nhỏ, phong cách cổ xưa u tĩnh, Kiều Dụ đi được vài bước mới phát hiện Kỷ Tư Tuyên chưa cùng đi lên, anh dừng lại, nhẹ giọng kêu cô một tiếng, rồi vờn tay ra sau.

Cô cười hi hi đuổi kịp, rất nhanh cầm lấy tay anh. Cô đứng dưới ánh mặt trời nhìn anh mỉm cười, hết sức xinh đẹp.

Kiều Dụ sau này hiểu được, anh đời này xem như xong rồi.

Kiều Dụ hơi đảo mắt nhìn cô, khóe môi cong lên: “Thật tốt, em vẫn là bộ dáng như lúc trước!”

Thật tốt, em vẫn là bộ dáng như lúc trước, không vì những biến cố đã qua mà trầm mặc không vui, nghĩ vậy liền phần chần tỉnh thần, dừng cảm tiến về phía Kỳ Tư Tuyên.

Kỳ Tư Tuyên bỗng nhiên mở miệng, “Kiều Dụ em bỗng nhiên cảm thấy thật mệt. Năm đó là em theo đuổi anh, ngay cả cầu hôn cũng do em nói trước.”

Kiêu Dụ liếc nhìn cô một cái, “Em nói lời này không hổ thẹn với lương tâm à? Không thấy cái mã code sao?”

Kỳ Tư Tuyên đuối lý, vẻ mặt tùy hứng: “Em mặc kệ, dù sao vẫn là em thích anh trước.”

Kiêu Dụ khoe môi nở nụ cười gió xuân, như đã định liệu trước, mặt mày ôn du tuần dật, “Được, chúng ta sẽ xem lại, rốt cục là ai thích ai trước?”

Ngày hè năm đó, trong một đám người ngồi vẽ, con mắt sáng trong treo, lúm đồng tiền như hoa, em sao có thể biết anh sớm hơn anh biết em?

Mới quen chung tình, rốt cục bạch thủ

Mặt mày như xưa, năm tháng như cũ.

--- ----- --- HOÀN --- ----- ---

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Muốn Cùng Em, Chính Là Tốt Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.